DAVID MORRELL

FRĂȚIA PIETREI

DAVID MORRELL

Frăţia pietrei

V 1.0

PROLOG

Luptătorii lui Dumnezeu
Părinţii din deşert
Egipt, 381

Imperiul Roman, fragmentat primejdios, a mizat cu disperare pe unitate, alegând creştinismul ca singura sa religie oficială. Câţiva creştini fanatici, deziluzionaţi de contaminarea politică a religiei lor, s-au retras din societate, aventurându-se în deşertul egiptean, unde au trăit în peşteri pentru a căuta un contact mistic cu Dumnezeul lor. Ducându-se vestea despre aceşti eremiţi spirituali, curând li s-au alăturat alţi creştini dezamăgiţi, instituind o comunitate religioasa austeră, bazată pe post, rugăciune şi mortificare fizică. În anul 529, severele tradiţii ale celor pe care unii îi numeau „nebuni sfinţi” începuseră să se răspândească spre nord prin Europa.

Şi a luat naştere monahia creştină.

Bătrânul de pe munte

Persia, 1090

Hassan ibn al-Sabbah, conducătorul unei secte de musulmani fanatici, a adoptat omorul ca datorie sacră în lupta sa de a smulge puterea în ţară din mâinile cotropitorilor turci şi ale aliatului lor, califul egiptean. Organizaţia sa secretă de ucigaşi religioşi s-a răspândit curând spre vest, în Siria, unde succesorii lui aveau să dobândească, fiecare, titlul de „Bătrânul de pe munte.” în 1096, cruciaţii europeni au invadat Orientul Apropiat, începându-şi Războiul Sfânt autorizat de Papă împotriva musulmanilor, pentru a recuceri Sfântul Mormânt. Aceşti intruşi au atras în mod firesc atenţia „Bătrânului” şi a discipolilor săi, cunoscuţi ca *hashishi*, datorită haşişului pe care se spunea că-l fumau pentru a ajunge la extazul mistic şi a promova frenezia cu care se pregăteau să înfrunte posibilul martiriu.

Dar cuvântul *hashishi* era pronunţat greşit de cruciaţi, în Europa, au primit un alt nume – asasini.

Sfânta teroare

Palestina, 1192

Deşi soarele începuse să asfinţească, nisipul deşertului încă nu-şi pierduse căldura. Înconjurat de gărzi, voluminosul cort – confecţionat din pânză de corabie, groasă – se umfla uşor într-o briză pârjolitoare. Caii epuizaţi, lucind de sudoare, stârneau nori de praf, în timp ce cavalerii ce-i călăreau se apropiau dinspre taberele opuse. Purtători de stindarde mergeau înaintea fiecărei coloane, drapelele lor înfăţişând trei lei aurii unul peste altul pe fond roşu – englezii – şi o *fleur-de-lis* aurie pe fond albastru – francezii. Deşi uniţi printr-o cauză sfântă, se aflau totuşi în profund dezacord privind politica dintre ţările lor, căci francezii contestau pământurile deţinute de englezi pe teritoriul Franţei. Datorită acestor relaţii încordate, nici o coloană nu era dispusă să suporte sosirea cea dintâi, astfel fiind nevoită să sufere umilinţa de a o aştepta pe cealaltă. Cercetaşii postaţi pe dunele din apropiere semnalaseră înaintarea fiecărui grup, asigurând ambele delegaţii că vor ajunge simultan la cort.

Coloanele se întâlniră: câte patru emisari în fiecare, împreună cu suita. Cătară spre un munte golaş din zare, unde roiau oştiri printre ruinele fumegânde ale unui castel cu minarete. Asediul fusese brutal, cu mari pierderi de vieţi, durând aproape trei luni, dar, în sfârşit, musulmanii de la Acre fuseseră înfrânţi. Un moment, divergenţele politice dintre francezi şi englezi fură date uitării. Obosiţi, dar hotărâţi, îşi lăudară unii altora valoarea, felicitându-se pentru victorie. Mai întâi descălecară păzitorii, apoi valeţii care-şi ajutau stăpânii. Spre deosebire de mândria care-i determinase pe fiecare să nu-i aştepte pe ceilalţi, acum manierele curtenitoare le cereau să ofere rivalilor privilegiul de a fi cei dintâi care intrau în cort. Spiritul practic rezolvă dilema. Domnul care se afla mai aproape acceptă să-şi lase servitorii în urmă şi să intre.

Înăuntru, odată prins bine faldul intrării, cavalerii se despuiară de arme, coifuri şi zale. Aerul era înăbuşitor. După văpaia soarelui din deşert, ochii li

se deprinseră încet cu penumbra. Umbrele gărzilor de-afară se aşterneau întunecate pe pereţii cortului.

Cavalerii se măsurau din priviri. Acum, în cruciada a treia pentru Pământul Sfânt, lecţiile cruciaţilor anteriori îi învăţaseră să poarte cămăşi lungi pentru a-şi păstra umezeala corpului şi să împiedice soarele ucigător să le ardă pielea. Cămăşile erau deschise la culoare, atrăgând mai puţină căldură decât tonurile vii pe care le preferau în patrie. Singura concesie făcută culorii era reprezentarea mare şi roşie a unei cruci care împodobea pieptarul cămăşii – dimpreună cu petele arămii ale sângelui păgân uscat.

Oamenii purtau bărbi. Chiar şi aşa, obrajii lor arătau traşi şi deshidrataţi. Ridicându-şi glugile pentru a-şi acoperi părul încâlcit, băură vin din cupele ce le fuseseră pregătite. Dat fiind scopul acelei întâlniri, ar fi fost de preferat apa. Erau trebuitoare, la urma urmei, capetele limpezi. Dar prelungirea cruciadei, imensul teritoriu implicat, duseseră la o aprovizionare nesigură, iar vinul – pe care-l păstraseră pentru o sărbătorire – era singurul lichid la îndemână. Deşi însetaţi, îl beau pe îndelete. Deocamdată. Cel mai înalt şi mai musculos, un lord englez cunoscut pentru priceperea sa în lupta cu securea, vorbi cel dintâi, folosind limba diplomaţiei acceptată, franceza. Se numea Roger de Sussex.

— Recomand să ne desăvârşim mai întâi treaba, înainte de…

Arătă spre pâine, măsline şi carnea uscată şi condimentată ce-i aşteptau.

— De acord, spuse conducătorul contingentului francez, Jacques de Wisant. Regele Richard al dumneavoastră nu ni se alătură?

— Am socotit prudent să nu-l informăm despre această întâlnire. Dar regele Philip al dumneavoastră?

— Sunt anumite chestiuni care e mai bine să fie discutate în particular. Dacă se vădeşte necesar, i se va spune ce am hotărât.

Toţi ştiau la ce se referea. Deşi aveau gărzi, ei înşişi erau tot nişte gărzi, de grad mai înalt. Aveau funcţia de a organiza apărarea regilor lor. O asemenea protecţie presupunea o reţea de informatori care raportau până şi cele mai vagi zvonuri despre comploturi subversive. Rareori însă aceste zvonuri ajungeau până la urechile lui Richard sau Philip. Ceea ce un rege nu ştia, nu-l alarma, nici nu-l făcea să suspecteze că personalul său de pază nu era aşa cum ar fi trebuit să fie. Concedierea putea lua forma unui tăiş de secure pe ceafa cuiva.

— Prea bine, spuse un englez, William de Gloucester. Propun să începem.

Atmosfera se schimbă brusc. Câtă vreme până acum cavalerii fuseseră conştienţi de jurămintele lor franceze sau engleze, în acest moment rivalităţile naţionale se mistuiră. Îi unea o legătură comună, un cod exclusiv, tovarăşi în frăţia zeului grec, Harpocrates.

Tăcere. Secrete.

Englezul, Roger de Sussex, ţinea în mâini o Biblie pe care i-o copiaseră călugării de pe pământurile lui, legată în piele şi ferecată în aur. O deschise.

— Cartea lui Daniil, explică el. Pasajul în care Daniil îşi stăpâneşte limba în pofida ameninţării de a fi devorat de lei. Mi s-a părut adecvat.

Ritualul începu. Cei opt cavaleri formară un cerc. Ca unul, îşi puseră mâna dreaptă pe Biblie şi jurară să ţină secretul. Imitându-şi duşmanii – datorită şi greutăţilor de a transporta mobilier –, se aşezară pe un covor decorativ pe care oştile lor îl luaseră din castelul musulman cucerit. Se rezemară de perne, îşi rotiră vinul în pocale şi-l ascultară pe Pierre de l'tang.

— În calitate de om răspunzător cu organizarea condiţiilor acestei întâlniri, începu el, vă amintesc că gărzile de afară stau la bună distanţă de pereţii cortului. Nu veţi fi auziţi, cu condiţia ca glasurile noastre să rămână la un nivel normal.

— La fel m-au informat şi ajutoarele mele, replică un englez, Baldwin of Kent.

Francezul dădu din cap a încuviinţare.

— Da, propriile mele ajutoare mi-au adus la cunoştinţă că erau urmărite.

Baldwin răspunse înclinând din cap, politicos:

— Dar ajutoarele *mele* m-au informat despre altceva. Regele dumneavoastră intenţionează să părăsească cruciada lui Richard.

— Într-adevăr?

Baldwin îngustă ochii.

— Într-adevăr.

— Ca francezi, nu eram conştienţi că această cruciadă îi aparţine lui Richard.

— Îi va aparţine, dacă Philip se înapoiază în Franţa.

— Ah, da, înţeleg ideea, zise Pierre, sorbind din vin. Ajutoarele dumneavoastră au surse excelente. Şi v-au spus când intenţionează regele nostru să-şi conducă oastea acasă?

— În două săptămâni. Philip plănuieşte să profite de absenţa lui Richard de la curte. În schimbul teritoriului pe care îl deţine ţara noastră în Franţa,

regele dumneavoastră a făgăduit să-l sprijine pe fratele lui Richard în legământul său de a cuceri tronul Angliei.

Francezul ridică din umeri.

— Şi ce propuneţi să facem cu această informaţie, presupunând că este adevărată?

Baldwin nu-i răspunse.

— Vă respect tactul. Pierre puse cupa jos.

— Se pare că relaţiile dintre ţările noastre se vor înrăutăţi curând. Ţineţi seamă totuşi de un lucru. Fără rivalitate, meşteşugurile noastre n-ar fi de niciun folos.

— Iar viaţa n-ar mai avea pic de interes. Ceea ce ne aduce la motivul de a fi solicitat această întâlnire, îi întrerupse Jacques de Wisant.

Englezul se îndreptă.

— Presupunând că sursele dumneavoastră sunt corecte, continuă Jacques, dacă părăsim într-adevăr cruciada în două săptămâni, regretăm că vom părăsi şi o problemă nerezolvată, deosebit de fascinantă. Ca gest de despărţire a fraternităţii pe care o împărtăşim, ne-ar face plăcere să vă ajutăm la găsirea unei soluţii.

Baldwin îl studie.

— Vă referiţi, fireşte…

— La recenta ucidere a compatriotului dumneavoastră – Conrad de Montferrat.

— Iertaţi-mă de a fi mirat că moartea unui englez, oricât de şocantă, vă întristează.

— Aproape la fel de mult ca uciderea, identic de şocantă, a compatriotului nostru – Raymond de Chatillon.

Nu mai era necesară nici o altă explicaţie. Cu şase ani în urmă, fusese călcat un armistiţiu între cruciaţi şi forţele lui Saladin, când Raymond de Chatillon atacase caravana surorii arabului. Această încălcare nu se remediase paşnic, aşa că începuse marea contracruciadă musulmană, *jihad-ul*. Peste un an, în timpul asediului Ierusalimului, capul lui Raymond fusese găsit pe altarul Capelei Sfântului Mormânt. Alături zăcea un pumnal încovoiat. De atunci, avuseseră loc zeci de asasinate identice, învăţându-i pe lorzii cruciaţi să se teamă de noapte, în ajun, după căderea castelului musulman de la Acre, capul lui Conrad de Montferrat fusese găsit pe altarul pregătit pentru slujba victoriei. Lângă el se afla un pumnal, un cuţit pe care

cruciaţii se deprinseseră să-l identifice cu Bătrânul de pe Munte şi cultul său de fanatici.

— Asasini, făcu Roger o mutră ca intenţionând să scuipe vinul. Laşi. Hoţi care răpesc vieţi în întuneric. Se cuvine ca un cavaler să moară la lumina zilei, în luptă, măsurându-şi vitejeşte dibăcia cu cea a duşmanului, chiar dacă duşmanul e păgân. Şerpii aceştia nu au nici o consideraţie pentru onoare, demnitate, pentru mândria de războinic. Sunt vrednici de tot dispreţul.

— Dar, cu toate acestea, există, sublinie Pierre de l'tang. Mai important, sunt eficienţi. Îmi mărturisesc bănuielile morbide că următorul cap pe altar ar putea fi al meu.

Ceilalţi încuviinţară, recunoscându-şi temerile pentru viaţa lor.

— Şi totuşi, nu putem face nimic decât să adunăm şi mai multe gărzi în jurul nostru când dormim, spuse William de Gloucester. Şi chiar şi atunci, aceşti asasini se strecoară pe lângă cei mai buni apărători ai noştri. Parcă s-ar face nevăzuţi.

— Le acordaţi creditul misterului, îl contrazise Jacques. Sunt însă oameni ca şi noi. Dar foarte bine instruiţi.

— În tactici barbare. Nu există niciun mod de a-i înfrunta, insistă William.

— Mă întreb…

Grupul îi privi pătrunzător pe Jacques.

— Aveţi o sugestie? întrebă Roger.

— Poate.

— Care este?

— Cui pe cui se scoate.

— Nici nu mă gândesc, se aprinse William. Să le folosim propriile metode? Să devenim la fel de laşi ca ei, furişându-ne asupra căpeteniilor lor în timp ce dorm? E de neconceput.

— Doar fiindcă nu s-a mai făcut niciodată. William se ridică în picioare, deznădăjduit.

— *Fiindcă se împotriveşte codului războinicilor.*

— Dar aceşti şerpi sunt păgâni, stărui Jacques. Dacă sunt prea primitivi ca să înţeleagă onoarea şi demnitatea, nu suntem datori să-i respectăm.

Remarca lui era convingătoare. În cort se lăsă tăcerea, pe când grupul cugeta la consecinţe. William dădu din cap.

— Mărturisesc că îl doresc pe Conrad răzbunat.

— Şi pe Raymond, îi aminti un francez.

— Aş străpunge cu suliţa un câine turbat, indiferent dacă stă sau nu cu faţa la mine, adăugă un alt francez, strângând pumnul.

— Dar planul nu e practic, îi întrerupse Baldwin. Musulmanii l-ar recunoaşte pe oricare dintre noi care ar încerca să se infiltreze printre ei. Nici chiar noaptea nu ne-ar ascunde albeaţa pielii.

— Şi ţineţi minte un lucru, adăugă Roger. Chiar dacă ne schimbăm culoarea pielii cu ceva, nu le înţelegem limba sau obiceiurile. Dacă unul dintre ei ne-ar vorbi în timp ce mergem printre ei travestiţi, sau dacă am face un gest greşit…

— Nu propuneam să încercăm să ne infiltrăm, îl întrerupse Jacques.

— Atunci?

— Nu noi înşine. L-am trimite pe unul de-al lor.

— Cu neputinţă. Ne urăsc. Unde-am găsi un asemenea…

— Unul care a înţeles strâmbătatea obiceiurilor lor păgâne, care s-a convertit Dumnezeului unul şi adevărat, un musulman creştinat.

Englezii erau şocaţi.

— Sugeraţi că aveţi ştiinţă de un asemenea om? întrebă Roger.

Jacques dădu din cap.

— În mănăstirea benedictina de la Monte Cassino, în Italia.

Numele era răsunător. Monte Cassino fusese întemeiată în 529, una dintre cele mai timpurii mânăstiri creştine, pe vremea când zelul auster al părinţilor din deşert se propaga din Egipt prin Europa.

— Am acceptat ospitalitatea ordinului său pentru o noapte, spre Ţara Sfântă, continuă Jacques. Mi s-a dat permisiunea de a petrece un ceas cu el, iar lui i s-a îngăduit să vorbească. Zelul său creştin e remarcabil. Ar face orice pentru Domnul.

— Un călugăr?

— Într-adevăr.

— Asta este blasfemie, protestă William. Să-i ceri unui călugăr să ucidă?

— Pentru o cauză sfântă. Eliberarea Ţării Sfinte a lui Christos. Aduceţi-vă aminte că Papa însuşi ne-a absolvit de orice păcate am putea făptui în această cruciadă de inspiraţie divină. Am făcut cercetări printre preoţii care ne-au însoţit aici. Sunt încredinţaţi că acest călugăr la care mă gândesc ar primi o dispensă papală. Într-adevăr, devenind războinic al Domnului, şi-ar mântui sufletul. Dacă este adevărat că compatrioţii mei şi cu mine vom reveni în Franţa peste două săptămâni, aş putea aranja să poposim din nou

la Monte Cassino. Sunt sigur că ar răspunde favorabil. Roma – şi încurajarea papală – nu vor fi prea departe.

Cavalerii îşi priviră vinul din cupe. Baldwin ridică ochii.

— Dar nu e instruit.

— Este familiarizat cu povestirile, despre asasini, pe care le-a auzit, răspunse Jacques. Şi zvonurile despre tehnicile lor. Dacă nu vă e cu supărare, am şi eu câteva sugestii tehnice proprii.

— Cât ar dura pregătirea?

— Pentru ce am eu în minte? Trei luni.

— Mie mi-a trebuit o viaţă de om ca să-mi învăţ meşteşugul, replică William. Trebuie să ţinem seamă de marele risc că ar putea fi ucis.

— În cursul încercării, completă Jacques. Dar nu vedeţi? Încercarea e cea care contează. Odată ce păgânii vor înţelege că şi noi – ba chiar, unul care înainte a fost de-ai lor – suntem pregătiţi să murim pentru Dumnezeu unul şi adevărat…

— Vor dormi la fel de neliniştiţi ca noi. Baldwin miji ochii.

— Să înfruntăm teroarea prin teroare?

— Cu o deosebire, preciza Jacques. Că războiul nostru este sfânt.

PARTEA ÎNTÂI

ISPĂŞIREA

Casa morţilor

1

Era la nord de Quentin, Vermont. Oraşul se zărea, parţial ascuns de brazi, la patru sute de metri de şoseaua asfaltată, cu două benzi, în dreapta piscului unei coline. Dincolo de aceasta se înălţa o culme şi mai mare, cu arţari deşi pe care toamna îi făcea să strălucească în tonuri vii: galbene, portocalii şi roşii. Un gard înalt de sârmă se înălţa paralel cu creasta, la capete cotind în unghi drept, pentru a dispărea în pădure. Ar fi fost greu de calculat, întrucât nu se vedea până unde ajungeau gardurile, dar n-ai fi greşit presupunând că proprietatea acoperea cel puţin o sută de acri. Cea mai apropiată clădire – cu excepţia celei de pe colină – era o staţie service închisă, ascunsă în cealaltă parte a serpentinei. Şi mai urmau încă aproape doi kilometri până la fabrica de sirop de arţar.

Retrasă. Izolată.

Liniştită.

Privind spre colina presărată cu brazi, puteai bănui în clădirea parţial camuflată, de lemn lucitor, locuinţa de vacanţă a unui milionar, o ascunzătoare în pădure, unde presiunile afacerilor puteau fi înlăturate cu te miri ce distracţii.

Sau, eventual, clădirea era o staţiune de schi, închisă până la căderea zăpezii. Sau…

Dar numai trecând cu maşina prin dreptul ei, n-aveai cum să ştii. La poartă nu exista nici o inscripţie, nici cutie poştală, iar poarta însăşi era blocată cu un lanţ gros şi un lacăt şi mai masiv. Aleea din spatele ei era plină de buruieni, înghesuită între tufişuri şi brazi cu crengile lăsate spre pământ. Cu siguranţă, puteai întreba la fabrica de sirop, dacă te îndemna curiozitatea până acolo, dar rezultatul nu te făcea să te simţi decât şi mai frustrat. Muncitorii, adevăraţi neo-englezi{1}, erau dispuşi să le vorbească

străinilor despre vreme, dar nu şi despre treburile lor sau ale vecinilor. Oricum n-ar fi contat. Nici ei nu ştiau, deşi circulau multe zvonuri.

2

Din văzduh, construcţia de pe colină se vedea mai mare decât s-ar fi bănuit de pe drum. Şi nu era singura. Construcţii mai mici, ascunse între brazi, se înşirau pe trei laturi ale unui careu, a patra constând în cabana propriu-zisă. În mijloc se afla un gazon cu iarbă. Două cărări acoperite cu pietriş alb se intersectau în centru, mărginite de flori, copaci şi arbuşti. Se crea un efect de echilibru şi ordine, simetrie, proporţii. Liniştitor. Clădirile mai mici, deşi unite ca nişte rânduri de case orăşeneşti, aveau acoperişuri ţuguiate, imitându-l pe cel mare, al cabanei.

Însă, în pofida întinderii proprietăţii, pe-acolo se arătau nefiresc de puţini oameni. Un îngrijitor se ocupa de peluză. Doi lucrători culegeau mere dintr-o livadă, în dreptul unui şir de clădiri. Din focul aprins într-o grădină de zarzavaturi, considerabilă, se înălţa un fuior de fum. Cu un atât de mare devotament la adresa agriculturii, s-ar fi presupus că moşia avea mulţi locatari şi totuşi, – cu excepţia acestor câteva semne de viaţă, părea pustie. Dacă existau vizitatori, nu părea prea firesc din partea lor să ignore farmecul zilei de toamnă însorite şi strălucitoare. Probabil că aveau un motiv important pentru a rămâne în case.

Claustrarea locuitorilor făcea parte din misterul acelui loc. Începând din 1951, când sosiseră de undeva – nu din oraşul învecinat, deşi cel ce finanţa proiectul avea cel puţin amabilitatea de a cumpăra de-acolo o cantitate apreciabilă de alimente – muncitorii constructori, cetăţenii din Quentin se tot întrebau ce se petrecea pe colina aceea. Când muncitorii au instalat poarta şi au plecat, bârfitorii locali au observat un sistem fascinant. Şi-au amintit povestiri citite recent despre pregătirea bombei atomice în New Mexico, la sfârşitul războiului. Se spunea că guvernul construise acolo un orăşel în deşert. Prin urmare, comunităţile locale speraseră într-un progres al afacerilor;. Aşteptaseră zadarnic însă, căci, ciudat lucru, în oraşul din deşert intrau oameni, dar – la fel ca în cazul proprietăţii de pe colină – nu mai ieşeau.

3

Unitatea, una dintre cele douăzeci ale complexului, toate aidoma, avea două niveluri. Jos, în atelier, se găseau echipamentele pe care le alesese ocupantul pentru a-şi petrece timpul liber. În alte părţi ale complexului, unii pictau, sculptau sau ţeseau, eventual lucrau cu scule de tâmplărie şi dulgherie. Sau, de vreme ce fiecare unitate avea o grădiniţă aparte, împrejmuită de un zid şi vecină cu atelierul, puteau practica horticultura, cultivând la o adică trandafiri.

În cazul de faţă, locatarul alesese gimnastica şi compoziţia literară. Ştia că nu s-ar fi putut concentra dacă trupul nu-i era în perfectă formă. În viaţa trecută, se dedicase intens principiilor filosofiei *Zen*, conştient că gimnastica în sine era spirituală. În fiecare zi, timp de o oră, ridica greutăţi, se căţăra pe frânghie, făcea exerciţii fizice şi repeta *katas* sau paşii dansanţi ai artelor marţiale orientale. Făcea toate acestea cu umilinţă, negăsind nici o satisfacţie în perfecţiunea fizicului, căci îşi dădea seama că trupul nu-i era decât un instrument al sufletului. De fapt, efectul eforturilor zilnice avea puţine rezultate vizibile. Torsul îi era slab, ascetic, lipsit de proteinele necesare muşchilor pentru a înlocui ţesuturile uzate. Nu consuma carne. Vinerea, trăia numai cu pâine şi apă. În unele zile, nu mânca nimic. Disciplina însă îi dădea putere.

Compoziţiile îndeplineau un alt scop. În primele luni, după sosire, fusese tentat să scrie despre motivul pentru care venise, să se purifice, să-şi alunge spaimele. Nevoia de uitare însă era mai mare. Pentru a uşura apăsarea necesităţii de autoexprimare, la început scrisese *haiku-un*, alegere de înţeles, dată fiind simpatia sa pentru filosofia *Zen.* Alegea subiecte fără legătură cu ceea ce-l tulbura – cântecul unei păsări, adierea vântului. Dar natura unui *haiku*, tensiunea sa complicată, bazată pe puritate şi scurtime, l-au dus la încercări mai ambiţioase de comprimare şi rafinament, până când absolut niciun fel de declaraţie nu mai păru a fi desăvârşitul *haiku*, şi privea pe lângă stilou spre vidul foii goale. Fusese nevoit să treacă la sonet, alternând între forma shakespeareiană şi cea petrarchiană, fiecare cu câte o altă schemă ritmică, ambele cerând perfecta organizare a celor paisprezece versuri. Problema acestui rebus complex era de ajuns ca să-i ocupe timpul. Mai interesat de felul cum scria decât despre subiect, se exprima în raport cu chestiuni minuscule şi reuşea să le uite pe cele mari şi tulburătoare. Scria cât putea de bine, nu din mândrie, ci din respect pentru rebus. Şi totuşi, ştia

că elocvenţa îl ocolea. Poate că, într-o altă unitate a complexului, se preocupase şi alt locatar – asemeni lui – de poezie. Poate că celălalt ocupant crease sonete atât de perfecte, încât rivalizau chiar şi cu cele ale lui Shakespeare şi Petrarca.

N-ar fi contat. Nimic din plăsmuirile celorlalţi locatari – picturi, statui, tapiserii sau mobilă – nu avea vreo valoare. Toate erau nesemnificative. Când mureau, cei ce le creaseră, erau culcaţi pe o scândură şi îngropaţi într-un mormânt fără însemne, iar obiectele rămase în urmă, hainele şi puţinele bunuri personale, fie şi doar o funie de căţărat, erau distruse. Ca şi cum nici n-ar fi existat.

4

Psihiatrul, conform aşteptărilor, fusese preot. Purtase tradiţionalul costum negru cu guler alb şi avea chipul ridat, plumburiu ca glonţul. În timp ce-şi aprindea o ţigară, îl privea lung pe Drew, peste birou.

— Înţelegi gravitatea cererii.

— Am cumpănit-o cu grijă.

— Te-ai hotărât… când?

— Acum trei luni.

— Şi ai aşteptat…?

— Până acum. Ca să analizez implicaţiile. Fireşte, trebuia să mă asigur.

Preotul trase fumul în piept, gânditor, studiindu-l pe Drew. Se numea părintele Hafer. În vârstă de aproape cincizeci de ani, avea părul scurt, de aceeaşi culoare cu a feţei. Expirând fumul, făcu un gest nepăsător cu ţigara.

— Fireşte. Celălalt aspect al problemei este: cum putem fi siguri? De devotamentul tău? De seriozitatea şi hotărârea ta?

— Nu puteţi.

— Deci despre asta e vorba.

— Dar eu pot, şi altceva nu contează. E lucrul de care am nevoie. M-am resemnat.

— Să ce?

— Nu „să”..

— Mă scuzi?

— Faţă de.

Drew dădu din cap spre strada zgomotoasă din Boston, de dincolo de fereastra presbiteriului aflat la parter.

— Faţă de toate? De lume?

Drew nu răspunse.

— Fireşte, asta înseamnă viaţa de sihăstrie. Retragere, spuse părintele Hafer, ridicând din umeri. Totuşi, doar o atitudine negativă nu e de ajuns. Trebuie să ai şi o motivaţie pozitivă. Să cauţi, nu numai să fugi.

— A, caută, nici vorbă.

— Într-adevăr? ridică preotul din sprâncene. Ce anume?

— Mântuirea.

Părintele Hafer îl privi lung, suflând fumul.

— Admirabil răspuns.

Scutură ţigara într-o scrumieră metalică.

— Atât de iute desprins de pe buze, atât de uşor rostit. De mult eşti religios?
— De trei luni.
— Şi înainte?
Din nou, Drew nu răspunse.
— *Eşti* romano-catolic?
— Am fost botezat în confesiunea asta. Părinţii mei erau foarte credincioşi.
Amintindu-şi dintr-o dată cum muriseră, simţi un nod în gât.
— Ne duceam des la biserică. La slujbă. La Drumul Crucii. Am primit Sfintele Taine până la miruire şi despre miruire ştiţi ce se spune. Am devenit un soldat al lui Christos.
Zâmbi amar.
— O, credeam într-adevăr.
— Şi după aceea?
— Termenul este „îndepărtare”.
— Te-ai mai împărtăşit de Paşti?
— Timp de treisprezece ani, nu.
— Înţelegi ce înseamnă asta?
— Absentând de la spovedania şi împărtăşania dinaintea Paştilor, mi-am pierdut efectiv credinţa. Am fost excomunicat neoficial.
— Şi ţi-ai pus sufletul într-o primejdie nepieritoare.
— De-asta am venit la dumneavoastră. Ca să mă mântuiesc.
— Sufletul, adică, îl corectă părintele Hafer..
— Întocmai. Asta am şi vrut să spun.
Se studiară. Preotul se aplecă înainte, rezemându-şi coatele de birou, cu ochii oarecum mai strălucitori, plini de interes.
— Fireşte… Hai să revedem informaţiile pe care le-ai scris în acest formular. Spui că te numeşti Andrew MacLane.
— Se prescurtează „Drew”.
— Dar dacă sunt de acord să-ţi accept cererea, acest nume îţi va fi luat. Ca orice altceva îţi mai aparţine – o maşină, de exemplu, sau o casă – va trebui să-ţi abandonezi identitatea. Practic, nu vei mai fi nimeni. Eşti conştient de acest lucru?
Drew ridică din umeri.
— Ce înseamnă un nume?
Îşi îngădui din nou să-i apară surâsul amar.

— Un trandafir, după oricare alt nume…

— Ori după nici unul, continuă preotul, la fel de dulce ar mirosi. Dar pentru nasul lui Dumnezeu…

— Nu mirosim exact a trandafiri. Cel puţin eu, nu. De-asta am depus cererea. Ca să mă purific.

— Ai treizeci şi unu de ani?

— Corect.

Drew nu minţise. Toate informaţiile pe care le trecuse în formular erau verificabile, cum ştia că preotul va face mari eforturi pentru a se convinge. Importante erau cele pe care nu le scrisese în formular.

— În floarea vârstei, spuse părintele Hafer. Într-adevăr, chiar cu câţiva ani mai puţin, dacă socotim treizeci şi trei vârsta potrivită pentru a te socoti în putere. Renunţi la posibilităţile drumului pe care-l ai înainte. Îţi arunci în vânt potenţialul, cum s-ar spune.

— Nu, eu nu consider aşa.

— Atunci…?

— Mi-am descoperit deja potenţialul.

— Şi?

— Nu mi-a plăcut.

— Presupun că nu ţii să mărturiseşti mai mult. Drew privi în podea.

— Până la urmă, vei fi nevoit, spuse, părând tulburat, părintele Hafer. Dar nu contează. Deocamdată, avem alte chestiuni de discutat. De obicei, candidaţii noştri sunt trecuţi de vârsta maturităţii, ca să mă exprim delicat, când depun cererea.

Ridică din umeri.

— Fireşte, foarte puţini solicită şi chiar mai puţini…

— Sunt aleşi. Nici cinci sute, pe tot cuprinsul lumii. Iar aici, în Statele Unite, numai douăzeci, cred.

— Bun, văd că ţi-ai făcut temele. Problema este – ca să folosesc un termen mai puţin delicat – că majoritatea acestor oameni sunt bătrâni.

Părintele Hafer îşi stinse ţigara.

— Şi-au urmărit ambiţiile. Şi le-au împlinit sau uneori n-au reuşit ţelurile – lumeşti. Acum, sunt gata să-şi petreacă, retraşi, anii bătrâneţii. Hotărârea lor, deşi împinsă la extrem, poate fi considerată firească. Dumneata însă – atât de tânăr, de robust. Fără îndoială, femeile te găsesc atrăgător. Ai avut în vedere implicaţiile renunţării la compania femeilor?

Cu un junghi de dor, Drew îşi aminti de Arlene.

— *Dumneavoastră* aţi renunţat.

— Am renunţat la relaţiile sexuale, se îndreptă de spate părintele Hafer. Nu la tovărăşia femeiască. Întâlnesc femei de multe ori pe zi. O chelneriţă într-un restaurant. O funcţionară la biblioteca medicală. Secretara unuia dintre colegii mei mireni. Toate, cu desăvârşire nevinovate. Vederea femeilor, în loc de a mă ispiti, îmi face legământul de castitate să pară mai puţin sever. Dar, dacă-ţi aprobăm cererea, nu vei mai avea voie să vezi niciodată o femeie, şi foarte puţini bărbaţi, până şi pe ei nespus de rar. Subliniez. Pentru tot restul vieţii, ceea ce ceri este să devii un eremit.

5

Etajul locuinţei, accesibil pe o scară grosolană de brad, consta din trei secţiuni. Mai întâi, oratoriul, altfel cunoscut şi ca sala, Ave Maria”, unde o strană simplă de lemn, cu o scândură necapitonată, ca suport pentru genunchi, stătea cu faţa spre un altar auster, cu un crucifix pe perete. După aceea urma studioul – texte sfinte, o masă şi un scaun – şi, apoi, dormitorul – o sobă cu lemne, dar niciun pat, numai o rogojină de cânepă împletită, groasă de un deget.

Rogojina era lungă de doi metri şi lată de unul. Putea fi făcută sul cu uşurinţă şi proptită într-un colţ al atelierului, pentru a o aşterne pe jos când dorea să se odihnească. Problema, însă, era să-şi separe diversele activităţi. Pentru a se duce din atelier în dormitor, sau din dormitor în atelier, trebuia să treacă prin oratoriu, iar regulamentul îi cerea să se oprească acolo de fiecare dată şi să se roage.

6

— Dacă tot ce te atrage este viaţa întru credinţă, spuse părintele Hafer, alege un ordin mai puţin strict. Părinţii misionari, eventual?

Drew clătină din cap.

— Sau poate congregaţia resurecţioniştilor. Muncesc cu bune rezultate, ca dascăli, de exemplu.

— Nu, răspunse Drew.

— Atunci, ce zici de următoarea propunere? Ai menţionat adineauri cum Sfânta Taină a miruirii a făcut din tine un soldat al lui Christos. Sunt sigur că eşti conştient că iezuiţii au accentuat acest concept. Sunt mult mai riguroşi decât resurecţioniştii. Antrenamentul lor durează cincisprezece ani, motiv cu prisosinţă pentru porecla pe care au primit-o – Comandourile Bisericii.

— Nu la aşa ceva mă gândeam.

— Fiindcă înfruntă lumea? continuă grăbit părintele Hafer. În perioada de antrenament, vei fi închis în mănăstire. Abia spre sfârşit vei fi aruncat afară din cuib şi poate, pe-atunci, vei aprecia acest ghiont. Şi chiar mai devreme, în diverse stadii, vei avea posibilitatea să-ţi reconsideri priorităţile, să schimbi direcţia dacă aşa doreşti.

— N-aş crede.

Părintele Hafer părea şi mai deznădăjduit.

— Mai este şi o altă formulă. Cisterciţii. Al doilea ordin, ca pretenţii, din Biserică. Trăieşti într-o mănăstire, izolat de lume. Zilele ţi-s pline de muncă istovitoare, cultivând, de pildă, ceva trebuitor ordinului. Nu scoţi o vorbă. Însă, cel puţin, munceşti – şi te rogi – în grup. Iar dacă găseşti viaţa prea grea, poţi pleca, pentru a candida. Din nou mai târziu, deşi nu după vârsta de treizeci şi şase de ani. Avantajul este acela că au un sistem de controale şi compensaţii care-ţi permite să te răzgândeşti.

Drew aştepta.

— Dumnezeule mare, omule, de ce trebuie să fii atât de încăpăţânat?

Părintele Hafer îşi mai aprinse o ţigară, scăpărând bricheta.

— Încerc să te fac să înţelegi. În deplinătatea tinereţii, ceri să fii primit în cea mai aspră formă de adorare din cadrul Bisericii. Carthusienii. Nimic nu e mai sever decât asta. Este renegarea completă a fiinţei omeneşti ca animal social. Calea sihăstriei. În tot restul vieţii, vei trăi singur într-o celulă. Cu

excepţia unei singure ore libere, nu vei face altceva decât să te rogi. E privaţiunea absolută. Singurătatea.

7

Purta o cămaşă aspră, menită să-i irite pielea. În unele momente, senzaţia tot mai intensă devenea plăcere, întrucât cel puţin era o experienţă, un sentiment profund. Când această ispită îl însufleţea, lupta să se distragă, rugându-se şi mai îndârjit, uneori flagelându-se cu frânghia de căţărat, înăbuşindu-şi gemetele.

Nu te afli aici ca să te distrezi. Ai venit să te canoneşti. Să fii lăsat în pace.

Peste cămaşa aspră purta o robă albă, iar peste aceea, o sutană, gen şorţ cu bretele, şi o glugă albă. În rarele momente când era nevoit să îndure ritualurile comune, ca de pildă corul, cerinţe perverse destinate să-i pună tăria la încercare, purta un capişon alb, larg, care-i ascundea faţa şi-i îngăduia să se simtă invizibil.

8

— Nu e nevoie să stăm atât de încordaţi, spuse părintele Hafer, silindu-se să surâdă. Ce-ar fi să ne destindem un moment? Dezbaterile pot fi de folos minţii, în fond, dar nu şi constituţiei. Pot să-ţi ofer ceva răcoritor?

Strivind chiştocul în scrumieră, se apropie de un dulăpior, îl deschise şi scoase o carafă plină cu lichid sclipitor, verde ca smaraldul.

— Un pahar de *Chartreuse*, poate?

— Nu, mulţumesc.

— Nu te atrage gustul?

— Niciodată n-am…

— Ai acum ocazia.

— Nu, nu beau..

Părintele Hafer îngustă ochii.

— Chiar aşa? O slăbiciune de care te păzeşti?

— Nu m-am complăcut niciodată în aşa ceva. Nu-mi puteam permite slăbirea puterii de judecată în domeniul meu de activitate.

— Şi care era acela? Domeniul de activitate? Drew nu răspunse.

Părintele Hafer îl privi îndelung, învârtind lichidul smaraldin.

— Încă un subiect pentru discuţiile ulterioare. Mă întreb dacă-ţi dai seama cât de potrivită este această băutură.

— *Chartreuse,* desfăcu Drew mâinile. Are reputaţia de a se număra printre cele mai fine băuturi. Aroma ei aparte – pe care n-o cunosc – se datorează rădăcinii de anghelică. Şi, desigur, o sută cincizeci de alte plante. E principala sursă de venit a carthusienilor. Fabricată la mănăstirea *La Grande Chartreuse,* din Alpii Francezi. Denumirea băuturii provine de la locul unde e produsă. Sortimentul verde pe care-l ţineţi în mână are o concentraţie alcoolică de cincizeci şi cinci la sută, în vreme ce sortimentul galben are numai patruzeci şi trei la sută. Reţeta a fost alcătuită la începutul secolului al şaptesprezecelea, cred, de către un mirean care le-a donat formula carthusienilor. Un secol mai târziu, un geniu chimist al ordinului a perfecţionat-o. Pe piaţă a apărut o versiune contrafăcută, dar cunoscătorii ştiu ce marcă să caute.

Părintele Hafer clipi din ochi.

— Remarcabil!

— Şi nu numai atât. Un ordin de eremiţi îşi menţine independenţa datorită venitului obţinut dintr-un lichid care are menirea de a produce bună

dispoziţie. Desigur, băutura este fabricată de către o fraternitate de mireni. Chiar şi aşa, ignor contradicţia.

9

Necesităţile îi erau satisfăcute de fraţii non-pustnici, cazaţi în cabană, care cuprindea şi capela, cantina, bucătăria şi o cameră de oaspeţi. Îi înmânau mesele spartane printr-o ferestruică pentru servit, lângă uşa atelierului. Duminica şi de sărbătorile importante însă regula îi cerea să iasă din celulă, care nu se încuia niciodată, şi să mănânce împreună cu ceilalţi sihaştri în cantina din cabană.

Cu aceste prilejuri, erau permise conversaţii reţinute, dar Drew nu participa niciodată la ele. I se mai cerea să părăsească chilia şi să li se alăture celorlalţi călugări în capela cabanei la miezul nopţii, pentru utrenie, la opt dimineaţa pentru liturghie, şi la şase seara, la vecernie. Îi displăceau aceste întreruperi, preferind să rămână în izolarea celulei.

Singura lui distracţie era şoarecele.

10

— *Jurămintele,* spuse părintele Hafer, deznădăjduit. Ai cugetat cu adevărat la gravitatea lor? Nu numai cele de sărăcie, castitate şi obedienţă, îndeajuns de aspre în sine. Dar adaugă-le legământul de fidelitate faţă de principiile carthusienilor. Trebuie să ţi-o spun de-a dreptul, brutal. Când se întruneşte comitetul pentru judecarea cererilor, de obicei îi respingem din principiu pe tineri.

Imaturitatea lor ne face să le punem la îndoială capacitatea de a-şi respecta jurământul de singurătate. Consecinţa nesupunerii e de neconceput.

— Dacă mi-aş încălca aceste legăminte, m-aş damna singur.

— Aşa este. Şi nici măcar confesiunea nu ţi-ar putea aduce sufletul înapoi în starea de graţie. Singura alternativă ar fi să ceri o dispensă. O cerere atât de serioasă necesită luni de zile pentru a fi analizată. Între timp, dacă mori…

— N-ar conta.

— Nu…

— Sunt deja damnat.

Părintele Hafer tresări şi ridică glasul:

— Fiindcă ai nesocotit să-ţi faci datoria pascală timp de treisprezece ani? În comparaţie cu încălcarea jurămintelor sacre, păcatul acesta este neînsemnat. Ai putea fi iertat chiar acum, ascultându-ţi spovedania şi împărtăşindu-te. Dar nici chiar mărturisirea nu-ţi poate întoarce sufletul într-o stare de graţie, dacă nu ai dispensă şi continui să violezi jurămintele. Înţelegi de ce ţi-ar respinge comitetul cererea de a te înscrie în ordin. Dacă te-am primi, îndoindu-ne însă de putinţa ta de a îndura modul de viaţă carthusian, am desconsidera noi înşine legămintele pe care le-ai face. În mare măsură, te-am ajuta să te damnezi singur, ceea ce ne-ar face să fim vinovaţi. Am ameninţa situaţia propriilor *noastre* suflete.

— Dar dacă…

— Da? Continuă.

— Dacă nu mă primiţi, oricum veţi fi vinovaţi.

— Pentru ce?

— Pentru ceea ce sunt hotărât să fac. Am spus că mă consider damnat. Nu m-am referit la neglijarea îndatoririlor de Paşti.

— Atunci, la ce?

— Vreau să mă sinucid.

11

În cel de-al cincilea an la mănăstire, după ce primul fior al iernii colorase arţarii, a simţit o mişcare în dreapta lui, când stătea îngenuncheat pe podeaua de esenţă tare a atelierului, rugându-se pentru mântuirea sufletului. Era o mişcare minusculă, o pată subtilă care s-ar fi putut datora încordării ochiului, chinului concentrării. Fruntea i se îmbrobonă de sudoare. Ruşinat că lăsase să-i fie distrasă atenţia, medita cu şi mai adâncă fervoare, disperat să alunge imaginile hidoase din trecut.

Dar mişcarea continua, abia perceptibilă,. Prezentă totuşi. Un moment, se întrebă dacă nu cumva ajunsese în faza halucinaţiilor – se zvonea că alţi călugări, după intensă devoţiune, percepuseră prezenţe străine –, dar scepticismul, precum şi umilinţa, îl descurajară şi, în plus, mişcarea se petrecea pe podea, lângă un perete. Ce fel de viziune religioasă şi-ar fi aflat acolo locul potrivit?.

Conchizând că i se punea la încercare tăria de caracter, se hotărî să nu privească; însă văzu iar cu coada ochiului pata neclară mişcându-se şi, într-un moment de slăbiciune care până la urmă îi salvă viaţa, întoarse capul spre dreapta, pentru a vedea un şoricel sur.

Animalul încremeni.

Drew rămase surprins.

Dar la fel, se părea, şi şoarecele. Se uitară o vreme unul la altul. Parcă pierzându-şi răbdarea, şoarecele mişcă din mustăţi. Inconştient, Drew se scarpină pe o parte a nasului. Alarmat, cu uimitoare iuţeală, şoarecele o zbughi spre o gaură din perete.

Spre propria-i uimire, Drew aproape râse. Când şoarecele dispăru însă, se încruntă analizând implicaţiile. Aseară, când plecase la slujba de vecernie, gaura nu fusese în peretele atelierului. Îşi concentra atenţia asupra lemnului proaspăt ros, întrebându-se ce să facă. Seara, când avea să meargă din nou la vecernie, îi putea cere unui frate epitrop o cursă sau eventual otravă. După ce o introducea pe una sau pe cealaltă în gaură, fratele îşi putea folosi uneltele de tâmplărie pentru a o astupa.

Dar de ce? se întrebă Drew. În frigul toamnei, şoarecele venise la mănăstire să-şi caute refugiul, la fel cum el însuşi dorise un refugiu. Într-un sens, erau amândoi la fel. Ideea i se păru comică. „Sigur, eu şi şoarecele.” Se gândi la pericolul firelor electrice roase, la şoarecii reproducându-se

după perete până când mănăstirea ajungea podidită de vermină. Bunul-simţ îi sugera că tolerarea şoarecelui ar fi fost nepractică.

Dar animalul îl intriga. Ceva în legătură cu îndrăzneala lui. Şi, de asemenea…

„Neajutorarea,” îşi spuse Drew. „Mi-ar fi uşor să-l ucid.”

Dar n-avea s-o mai facă. Nici măcar un şoarece.

Se hotărî să-l lase să rămână. De probă. „Câtă vreme nu creezi probleme. Cât timp rămâi burlac,” îşi îngădui el o glumă.

12

Părintele Hafer păli.

— Recunoşti…?

— Cred cu adevărat, răspunse Drew, că retragerea din lume este singura mea şansă de a mă mântui. Altminteri…

— Dacă-ţi refuz înscrierea, aş fi răspunzător pentru suicidul tău? Pentru păcatul tău de neiertat al disperării? Pentru că vei ajunge în iad? Absurd.

— E logica pe care aţi folosit-o acum un moment. Aţi spus că ar fi culpabil dacă m-aţi primi în pofida îndoielilor şi că mai târziu m-aş condamna singur, încălcându-mi jurămintele.

— Aşa că acum aş fi vinovat dacă *nu* te-aş primi, iar ulterior tu te-ai condamna scurtându-ţi zilele? Ridicol. Ce se-ntâmplă aici? Cu cine crezi că stai de vorbă? Sunt un om al lui Dumnezeu. Am încercat să-ţi tratez cu respect cererea de excepţie, iar acum vrei să mă acuzi pentru… Abia mă pot stăpâni să nu te dau afară.

— Dar *sunteţi* un om al lui Dumnezeu. Prin urmare, nu-mi veţi întoarce spatele.

Părintele Hafer nu păru să-l fi auzit.

— Şi această cerere, arătă el furios spre birou. Am bănuit eu că era ceva în neregulă. Susţii că ţi-au murit părinţii când aveai zece ani.

— Adevărat.

Drew simţi un nor înecându-l complet.

— Dar există foarte puţine informaţii despre ceea ce ţi s-a întâmplat după aceea. Spui că ai fost educat într-o şcoală industrială din Colorado, dar se vede bine că ai urmat studii umaniste – logică, istorie, literatură. La „ocupaţie” ai scris că eşti neangajat. În ce calitate? Tendinţa firească este aceea de a-ţi declara profesiunea, indiferent că eşti angajat sau nu. Te-am întrebat adineauri, dar n-ai vrut să-mi spui. Necăsătorit. N-ai fost niciodată. Fără copii. Ai treizeci şi unu de ani şi nu eşti decât o umbră.

Drew zâmbi amar.

— Atunci ar trebui să-mi fie uşor să şterg urmele vieţii mele trecute.

— *Pentru că oricum se pare că au şi fost şterse,* îl fulgeră din privire părintele Hafer. Ai probleme cu legea, ăsta e motivul? Crezi că la carthusieni ai găsi un ascunziş sigur? Să perverteşti biserica spre…

— Nu. De fapt, ceea ce făceam eu era încurajat de lege. La cel mai înalt nivel.

— Gata. Mi-am pierdut răbdarea. Audienţa se termină în clipa asta, dacă nu…

— La spovedanie.

— Cum?

— Am să vă spun la spovedanie.

13

Şoarecele s-a dovedit ca fiind la fel de retras ca şi el însuşi. Câteva zile nu-l mai văzu şi începu să creadă că plecase. Dar, într-o după-amiază rece şi ploioasă, când norii coborâseră spre pământ şi frunzele ude ale arţarilor cădeau mohorât, simţi din nou mişcarea neclară pe când stătea îngenuncheat în meditaţie şi, privind prin atelier, văzu vârful botului şi mustăţile ieşind din gaură.

Rămase cât putea de nemişcat şi privi. Şoarecele scoase capul, cu nările tresărindu-i, adulmecând primejdia. Hotărât să nu-l sperie, curios să vadă ce planuri avea, Drew încercă nici să nu clipească.

Şoarecele făcu un pas nesigur, apărând mai mult. Încă un pas şi Drew îi văzu trupul, pieptul mic respirând, ochii săgetând încoace şi-ncolo. Un nou pas şi ieşi din gaură.

Dar nu mai părea acelaşi. Deşi sur ca data trecută, blana îi arăta mai mată, trupul mai slab, făcându-l pe Drew să se întrebe dacă nu cumva era altul. Grija dinainte, privitoare la un cuib de şoareci, îi reveni. În locul amuzamentului, privea acum şoarecele cu nelinişte.

Se târa pe lângă perete, mirosind. Părea însă şovăitor, şchiopătând ca şi cum ar fi avut un picior rănit sau era ameţit. Ori bolnav? se întrebă Drew. Nu avea de unde şti ce boli purta sau dacă li se transmiteau oamenilor. Poate chiar rabie, îşi dădu el seama, alarmat.

Aproape că se ridică, pentru a alunga şoarecele înapoi în gaură, dar când acesta ajunse la colţ şi coti din dreptul unui perete prin faţa celuilalt, continuând să amuşineze, bănui ce făcea – căuta de mâncare. Asta ar fi explicat aparenta ameţeală. Poate că tremura de foame.

Dar n-ar fi trebuit să se găsească mâncare destulă prin preajmă? se întrebă.

Apoi observă că ploaia de afară se transformase în lapoviţă. Şoarecele ar fi trebuit să rişte îngheţul şi învingerea unor obstacole dificile până la cele câteva mere nestrânse din livadă sau resturile de legume din grădina de lângă mănăstire. Se găsea mâncare, desigur, în bucătăria şi pivniţa cabanei, dar şoarecele făcuse greşeala de a alege chilia aceea dintr-o aripă îndepărtată. Evident, nu dibuise unde se afla bucătăria; altfel, s-ar fi cuibărit acolo.

„Chiar c-ai încurcat-o, şoarece. Ai nişte instincte de supravieţuire jalnice.”.

Când şoarecele ajunse la un alt colţ, șontâcăind pe la baza peretelui următor, se întoarse cu faţa spre Drew. Ochii i se dilatară brusc – nasul îi tresări. Se repezi ca săgeata prin atelier, dispărând în gaura sa.

Drew expiră, aproape râzând. Mai privi un moment gaura, apoi se întoarse, auzind clănţănitul ivărului ridicat. În antreul de-afară, mâini nevăzute ridicară ferestruica de lângă uşă. Cu un fâşâit şi un sunet înfundat, cina fu lăsată pe un raft. Ferestruica se închise.

Se ridică şi merse într-acolo, luând de pe poliţă un castron şi o ceaşcă. Nu avea ceas sau calendar. Singurele moduri de a măsura timpul erau clopotul mănăstirii, trecerea anotimpurilor şi felurile de mâncare ce-i erau servite. „Deci, azi trebuie să fie vineri,” conchise, privind conţinutul ceştii şi al străchinii, căci era ziua când primea numai pâine şi apă.

Puse masa spartană pe bancul de lucru şi privi spre ploaia mohorâtă de dincolo de fereastră. Poate datorită frigului şi umezelii, simţea o tentaţie neobişnuită de a flămânzi şi, în consecinţă, pentru a-şi spori disciplina, se sili să nu mănânce toată pâinea.

Ulterior, avea să se întrebe dacă nu avusese şi un alt motiv. Clopotul capelei îl chemă la vecernie şi puse o bucăţică de pâine în dreptul găurii şoarecelui.

La întoarcere, pâinea dispăruse, şi-şi îngădui să zâmbească.

14

— Să profiţi de Sfânta Taină? Părintele Hafer era şocat.

— Dacă te îngrijorează garanţiile mele de a păstra tăcerea, nu e nevoie de confesiune. Nu uita, sunt şi psihiatru. Etica profesională mă obligă să păstrez această conversaţie strict secretă. N-o voi discuta niciodată în instanţă sau la poliţie.

— Prefer să depind numai de etica dumneavoastră duhovnicească. Aţi pus un mare accent pe jurămintele sfinte. V-aţi osândi dacă aţi dezvălui cele auzite la confesiune.

— Ţi-am spus că nu voi înjosi Sfânta Taină! Nu ştiu cu ce şmecherie încerci să scapi, dar…

— *Pentru numele lui Dumnezeu, vă implor!* Preotul clipi din ochi, surprins.

Drew înghiţi în sec, cu glasul chinuit.

— Atunci veţi şti de ce trebuie să fiu primit în sânul ordinului.

15

Devenise un ritual. În fiecare seară, lăsa o parte din mâncare – o bucată de morcov, o frunză de salată, o felie de măr – în faţa găurii. Ofranda nu-i era nicicând refuzată. Dar, parcă bănuitor pe generozitatea lui Drew, şoarecele rămânea în vizuină.

„Desigur,” spunea Drew în sinea lui, „ce de te-ai mai osteni să ieşi, când eşti servit la scară?”

Motivul pe care i-l atribuia şoarecelui îl amuza, deşi nu-şi lăsa amuzamentul să intervină asupra hotărârii lui. Urmărea adoraţia, zile petrecute în rugăciune şi penitenţă, pentru cinstirea şi gloria lui Dumnezeu şi ispăşirea hidoaselor sale păcate.

Viscolele celei de-a cincea ierni în mănăstire îngrămădeau troiene enorme în faţa ferestrei. Drew persista, epurându-şi groaznicele emoţii, înăbuşind vinovăţia care-i tortura sufletul.

Acum însă în timpul rugăciunilor, şoarecele se aventura uneori afară. Părea mai gras, cu ochii mai vii. Nu se îndepărta de gaură mai mult de-un metru. Blăniţa îi dobândise un luciu sănătos.

Sosi primăvara, iar şoarecele câştigase destulă încredere pentru a se arăta când Drew îşi făcea exerciţiile. Stătea în faţa vizuinii, cu picioarele dinainte în aer, contemplându-i comportamentul care pesemne i se părea foarte ciudat.

În fiecare zi, Drew se aştepta ca şoarecele să plece. „A sosit timpul să mergi la joacă,” spunea el în gând. „Să guşti mugurii proaspeţi şi dulci şi să faci cunoştinţă cu oarece amici. Du-te, puştiule. Întemeiază-ţi o familie. Lumea are nevoie şi de şoareci-de-câmp.”

Dar şoarecele apărea tot mai des. Se îndepărta tot mai mult de bârlog. Când anotimpul deveni atât de călduros încât lui Drew începuse să-i şiroiască năduşeala pe sub cămaşa aspră şi roba groasă, în timp ce stătea aşezat la bancul de lucru, mâncând, simţi o mişcare măruntă lângă picior. Coborând privirea, văzu şoarecele adulmecându-i roba şi-şi dădu seama că animalul se stabilise la el pe timp îndelungat. Un tovarăş de sihăstrie. Nu-i cunoştea sexul. Date fiind împrejurările mănăstireşti prefera să-l considere mascul şi, amintindu-şi de un şoarece despre care citise demult într-o carte de E.B. White, îi dădu un nume.

Stuart Little.

„Pe vremea când eram inocent,” îşi spuse el.

16

— Nu am odăjdiile la mine.

— Dar unde? întrebă Drew.

— În camera mea din presbiteriu.

— Atunci vă însoţesc să vi le luaţi. Oricum va trebui să plecăm pentru a folosi un confesional din biserica de peste drum.

— Nu e necesar, răspunse părintele Hafer. Regulile sunt mai blânde. Putem înfăptui Sfânta Taină aici, la loc deschis, în biroul meu, faţă în faţă. Este cunoscută sub denumirea de „confesiune publică”.

Drew clătină din cap.

— Ce este?

— Să zicem că sunt un om de modă veche. Traversară strada spre biserică. În măreţia răcoroasă şi semiobscură, paşii le răsunau cu ecou pe când se îndreptau spre compartimentul sumbru al unui confesional. Drew îngenunche în întunecimea cu miros de mucegai. Dincolo de despărţitură, preotul trase micul paravan într-o parte. Drew şopti către umbra de după grilaj:

— Binecuvântează-mă, părinte, căci am păcătuit. Ultima oară m-am mărturisit acum treisprezece ani. Iată care sunt păcatele mele.

Şi începu să i le spună. Şi vorbi, neoprindu-se nici chiar când descrise fotografiile pe care le avea în buzunar, iar preotul începu să gâfâie sufocat.

17

Era toamnă iar. Octombrie, al şaselea an la mănăstire. Aura ruginie a soarelui smălţuia arţarii strălucitori de pe colină. Auzi clănţănitul ivărului, apoi foşnetul şi zgomotul familiar al farfuriei şi ceştii depuse pe raftul de lângă uşă.

Coborî toporul, cu al cărui capăt neascuţit lovise o pană metalică despicând buturugi pentru foc, şi privi spre mica gaură din peretele atelierului unde apăru imediat Stuart Little. Şoarecele se aşeză pe coapse, ridicând lăbuţele dinainte pentru a se freca pe mustăţi.

„Nu-ţi mai trebuie decât cuţit, furculiţă şi baveţică,” glumi tăcut Drew, amuzat de felul cum zgomotul sosirii mesei devenise clopoţelul de cină al lui Stuart Little.

Şoarecele se apropie în fugă când Drew îşi aduse mâncarea pe bancul de lucru. Pâine şi apă: din nou o zi de post. Cu stomacul chiorăindu-i, îl observă pe Stuart încercând să se cațere pe robă şi, cu un oftat de dezgust prefăcut, rupse o bucată de pâine, aruncându-i-o şoarecelui. Se aşeză pe taburet şi lăsă capul în piept, cu mâinile împreunate, rugându-se.

„Ştii, Stuart,” reflectă el când sfârşi, „devii lacom. Ar trebui să te las s-aştepţi până termin rugăciunea. Puţină religie nu ţi-ar strica. Ce-ai zice de asta, mm?”

Privi spre şoarecele aflat pe podea.

Şi se încruntă.

Animalul zăcea pe o parte, nemişcat.

Drew făcu ochii mari, surprins, fără să se mişte nici el. Pieptul i se încorda. Şocat, îşi ţinu respiraţia, apoi clipi şi, inhalând încet, se aplecă să atingă trupul lui Stuart.

Rămase inert.

Îl înghionti uşurel, simţindu-i blana moale şi lucioasă, dar nu provocă nici o reacţie. Parcă ar fi avut gâtlejul căptuşit cu nisip.

Înghiţind dureros, îl ridică pe Stuart. Şoarecele îi zăcea neclintit în palmă. Nu cântărea aproape nimic, dar greutatea era aceea a morţii.

Drew simţi un junghi de gheaţă în stomac. Deznădăjduit, clătină din cap cu nedumerire. Cu un moment în urmă, şoarecele, efectiv, dănţuise de nerăbdare să mănânce.

„Să fie bătrâneţea?” se întrebă. „Un atac de inimă, sau congestie cerebrală?” Nu se pricepea mai deloc la şoareci, dar îşi aminti cum citise

undeva că nu trăiau mult. Un an, doi.

Asta însă în sălbăticie, expuşi animalelor de pradă, bolilor şi frigului. Dar aici, în celulă? Făcu un efort să gândească, spunându-şi că, fie şi cu căldura şi îngrijirea de care beneficia, Stuart Little tot fusese sortit să moară. Nu avea cum şti cât de bătrân fusese în toamna trecută, când apăruse, dar, în termeni omeneşti, de-acum ar fi putut avea nouăzeci de ani.

„N-ar trebui să mă mire. Hrănindu-l, n-am făcut decât, să amân… Dacă nu murea azi:..”

Mâine.

Îşi muşcă buza, întristat, în timp ce depunea micul leş înapoi pe podea. Şi se simţi vinovat datorită întristării. Un carthusian trebuia să-şi oprească orice distragere lumească. Nu conta decât Dumnezeu. Şoarecele fusese o ispită căreia ar fi trebuit să-i reziste. Acum Dumnezeu îl pedepsea, învăţându-l de ce n-ar fi trebuit să se ataşeze de vietăţile trecătoare.

Moartea.

Drew se cutremură. „Nu. N-ar fi schimbat nimic. Compania şoarecelui a fost amuzantă. Mă bucur că am avut grijă de el.”

Ochii îl înţepau, făcându-l să clipească repetat, cu privirea la prietenul său fără viaţă. Îi veniră în minte gânduri cumplite. Ce putea face cu cadavrul? Desigur. N-avea să-i ceară unui frate epitrop să se descotorosească de el, poate chiar aruncându-l la gunoi. Şoarecele merita mai mult. Demnitatea unei îngropăciuni.

Dar unde? Cu vederea înceţoşată, privi spre fereastra atelierului. Asfinţitul făcuse loc înserării, aruncând în umbră zidul grădinii.

Lângă colţul zidului creştea un tufiş de cedru. Da, îşi spuse Drew. Avea să-l îngroape pe Stuart Little sub arbust. Era peren, verde tot anul. Chiar şi iarna, culoarea lui avea să fie un memento.

Simţi un nod în gât, dureros la fiecare înghiţitură. Însetat, întinse mâna spre cana cu apă şi o ridică spre buze, privind pe deasupra ei spre bucata groasă de pâine din castron.

Şi se opri.

Începură să-l treacă furnicături pe şira spinării.

Coborî privirea spre pâinea de pe jos, bucăţica pe care i-o aruncase lui Stuart Little. Privi apa din cană. Şi, încet, precaut, având grijă să nu se verse nici un strop de lichid, puse recipientul înapoi pe masă. Cu un gest reflex, îşi şterse mâinile pe poala robei.

Nu, îşi spuse. Nu era cu putinţă.

„Dar dacă nu ai închipuiri?”

Suspiciunea îl umplea de ruşine. În cel de-al şaselea an de penitenţă severă, încă mai păstra obiceiul de a gândi ca în viaţa trecută? Atât de eficace fusese instructajul? Atât de rezistente la schimbări îi erau instinctele?

„Dar să presupunem numai. Înţelegi, de dragul discuţiei. Ce tip putea fi? Ucidea la simpla atingere?”

Încordându-se, îşi privi mâinile. Nu, atinsese şoarecele. Şi pâinea. Cu doar un minut în urmă. Dar şoarecele murise repede. În timp ce Drew îşi spunea rugăciunea, cu ochii închişi. „Dacă e otravă şi omoară la atingere, chiar cu proporţiile mele mai mari, până acum ar fi trebuit să mor şi eu.”

Expiră.

În regulă, deci trebuie să fie ingerată.

(Încetează să mai gândeşti astfel.)

Şi e puternică. Aproape instantanee.

Presupunând că e otravă.

Desigur, presupunând doar. La urma urmei, încă mai e foarte posibil ca Stuart Little să fi murit din cauze naturale.

(Dar ce-ai fi crezut acum şase ani?)

Se strădui să-şi reprime cumplitele amintiri. „Nu. Dumnezeu mă pune din nou la încercare. Foloseşte această moarte pentru a afla dacă m-am purificat într-adevăr. Un om detaşat n-ar gândi niciodată astfel.

(Dar pe vremuri… Da? Gândeai aşa tot timpul.)”

Îşi îngustă câmpul vizual până când nu mai văzu decât şoarecele nemişcat, pe. Jos. Încet, încruntându-se atât de tare, încât simţi începuturile unei dureri de cap, ridică ochii spre ferestruica pentru servit, de lângă uşă.

Era închisă. Dincolo de ea însă se afla un coridor.

(Nu. Nu are nici un sens. Nu *aici,* nu *acum!* Cine? De ce?)

În plus, nu făcea decât să deducă. Singurul mod de a şti cu siguranţă dacă pâinea fusese otrăvită era să…

O guste? Cam greu.

S-o încerce altcumva? Ar fi durat prea mult.

Dar *exista* o altă cale. Putea cerceta prin mănăstire. Deveni ţeapăn de îndoială. Ideea îi repugna.

Dar, în împrejurările date…

Privi spre uşă. În cei şase ani de când era acolo, îşi părăsise locuinţa doar rareori, numai pentru a se întruni cu ceilalţi călugări la ritualurile comune

obligatorii ale mănăstirii. Aceste aventurări afară erau extrem de tulburătoare, intruziuni asupra liniştii sufleteşti care-l zgâriau pe nervi.

Dar, în împrejurările date…

Îşi şterse buza transpirată. Anii de regim disciplinat îi spuneau că mai avea puţin de aşteptat înainte de a pleca în mod normal la vecernie. Da. Decizia îl calmă. Evitând extremele, apela la bunul-simţ.

Înserarea se adâncea, întunecându-se. O burniţă ceţoasă îi îmbrobona geamul. Se înfiora, trist, prea preocupat pentru a se îndemna să aprindă lumina.

Clopotul de vecernie rămase tăcut, dar, în ritm cu ciclul său cotidian, ştia că până acum ar fi trebuit să bată. Îşi spuse că moartea şoarecelui îi perturbase judecata. Timpul trecea cu exagerată încetineală, atâta tot. În chilie nu avea ceas, deci cum ar fi putut şti când trebuia să înceapă slujba?

Numără până la o sută. Aşteptă. Începu să numere din nou. Şi se opri.

Cu un oftat dureros, îşi reprimă inhibiţiile, călcă peste obişnuinţa de şase ani şi deschise uşa.

18

Deasupra ardea un bec. Culoarul era gol, fără covor sau tablouri. Tăcut, pustiu.

Nu era un lucru neobişnuit. Adevărat, când bătea clopotul, se întâlnea uneori cu alţi călugări care plecau din chilii pentru a merge la capelă. La fel de des însă se ducea mai devreme sau mai târziu decât ceilalţi, străbătând singur coridorul.

La fel făcu şi acum. Încă hotărât să respecte ritualul, ajunse la capăt, coti spre stânga şi trecu pe sub un alt bec, pentru a intra în cabană. Uşa capelei se afla la cincizeci de paşi în dreapta lui, cufundată în umbră.

Îndoielile îi sporiră, alarmate de instincte. În loc de a-şi continua drumul spre capelă, se hotărî brusc şi coti la dreapta, coborând scara spre cantina mănăstirii. Aşa cum se aşteptase, la ora aceea din seară (cu excepţia zilelor de duminică) nu era ocupată. Gândindu-se, însă, la pâinea pe care o primise, privi spre lumina din fund, unde se afla bucătăria. Trecând prin dreptul meselor pustii, cu scândurile goale, trase adânc aer în piept, împinse uşa batantă şi cercetă maşina de gătit masivă, uşa boltită spre congelator, tejghelele şi dulapurile întinse. Şi pe cei doi morţi de pe jos.

Deşi fraţi epitropi, nu eremiţi, purtau totuşi cămaşa albă, sutana şi gluga adevăraţilor carthusieni. Pieptul fiecărei cămăşi era pătat de sânge, ambele glugi erau mânjite cu roşu la tâmplă.

Drew fu surprins de propria-i reacţie. Poate fiindcă, inconştient, se aşteptase la aşa ceva sau pentru că instinctele nu-i fuseseră atât de neutralizate pe cât sperase, inima sa păstrând un calm desăvârşit. Îşi simţea însă stomacul ars.

Se trăsese cu amortizorul pentru a nu alarma mănăstirea, îşi spuse. Doi asasini, cel puţin. Amândoi fraţii căzuseră cam în aceeaşi poziţie, indicând faptul că fuseseră luaţi prin surprindere. nici un semn de panică, niciunul nu încercase să fugă, ceea ce însemna că fuseseră împuşcaţi simultan în piept. Drew dădu din cap. Da, cel puţin doi asasini.

Şi cu experienţă. Uneori, rănile în piept nu erau fatale. Protocolul cerea un supliment – pentru siguranţă. Şi pentru a scurta suferinţele. Necesara lovitură de graţie. Câte un glonţ în tâmplă. Profesional. Într-adevăr.

Drew îşi stăpâni tensiunea crescândă, se răsuci şi ieşi din bucătărie. În faţa cantinei, dădu din cap, ştiind ce avea de făcut, la ce se gândise când ieşise din camera lui. O amânase însă cât mai mult timp posibil, până nu-i

mai rămăsese de ales. Ar fi însemnat violarea absolută a regulamentului carthusian. La fel de gravă ca părăsirea chiliei în oricare alt moment în afara ritualurilor cerute.

Gândul era respingător. Dar trebuia să-l pună în aplicare.

Urcând scara, se întoarse pe acelaşi drum. Ajunse la capătul culoarului din cabană şi coti la dreapta spre aripa cu chilia lui. Acolo, se opri la prima uşă care-i ieşi în cale. Studie clanţa.

Şi deschise uşa. În tavanul atelierului ardea o lampă. Probabil că locatarul o aprinsese la apropierea înserării. Scaunul din faţa bancului de lucru era răsturnat. Omul zăcea prăbuşit pe podea. Ţinea în mână o felie de pâine. De sub cămaşă se întindea o băltoacă de urină.

Drew strânse din fălci şi închise uşa. Înghiţind amăreala ce i se ridicase în gură, trecu la uşa următoare şi o deschise. Aici, becul din atelier nu fusese aprins. Dar lumina de pe culoar era suficientă pentru ca Drew să-l vadă pe călugăr căzut peste masă, cu castronul prins sub un braţ.

Continuă astfel, deschizând şi închizând fiecare uşă, înaintând spre următoarea, şi spre următoarea. Lumina ardea uneori, alteori nu. Câteodată victima se prăbuşise peste masă, iar în alte cazuri pe jos. Unii călugări îşi răsturnaseră cana, vărsând apa, făcând-o să nu se mai poată deosebi de urină.

Cu toţii – ceilalţi nouăsprezece călugări care se izolaseră în acel refugiu – fuseseră otrăviţi cu pâine. Sau cu apă, îşi spuse Drew. Era logic să fi fost otrăvită şi apa. N-avea nici un sens să nu-şi ia toate măsurile. Profesionişti.

Interveneau prea multe întrebări. Principala însă era de ce?

Acum îşi înţelegea motivul pentru care, pe măsură ce se înnopta, nu aprinsese lumina. Presupusese că durerea pentru Stuart Little îi răpise până şi voinţa de a traversa atelierul spre a apăsa pe comutator. Dar acum ştia adevărul – faptul că subconştientul său îl prevenise. Cei ce otrăviseră mâncarea vor fi stat postaţi undeva afară, probabil în curte, pentru a pândi semne de viaţă în mănăstire. O lumină aprinsă atunci când nu trebuia i-ar fi atras pe asasini spre celula lui.

Alte întrebări. De ce folosiseră otrava? De ce nu-i împuşcaseră pe toţi călugării, ca pe oamenii din bucătărie? De ce aşteptaseră atât de mult până să vină şi să verifice rezultatele?

De ce să omoare pe toată lumea? Şi unde era echipa morţii?

Cu fiecare uşă deschisă, cu fiecare cadavru pe care-l găsea, revenea treptat la starea sa de spirit anterioară. Cu şase ani în urmă, fugind de

Scalpel, ar fi presupus, în mod firesc, că el era ţinta. Dar avusese grijă. Scalpelul nu ştia că intrase în mănăstire. Scalpelul îl credea mort.

Atunci, cine altul l-ar fi putut vâna? Poate că nici nu era el ţinta. Altul dintre călugări o fi fost. Dar de ce? Nu, era improbabil. Şi de ce fuseseră ucişi *toţi* călugării? Tactica părea lipsită de sens.

Peste un moment însă înţelese şi simţi un fior îngheţat la ceafă. Echipa morţii nu putuse şti în care celulă se afla. Călugării erau cu toţii anonimi, cu uşile fără însemne. Nu exista nici un mod de a determina în ce chilie stătea fiecare.

Echipa nu avusese cum să verifice toate camerele – o operaţiune atât de complicată ar fi fost prea riscantă, implicând prea multe posibilităţi de a greşi. Una era să se confrunte cu personalul de la bucătărie din subsol, unde nimeni nu risca să audă zgomotele. Acest risc fusese acceptabil. Dar la parter, unde călugării locuiau unul în apropierea altuia – asta era cu totul altceva. Intrând în fiecare celulă, chiar cu surdine care să amortizeze împuşcăturile, echipa tot ar fi fost preocupată de strigătul neprevăzut al vreunui călugăr surprins, un strigăt care i-ar fi alarmat pe ceilalţi şi – „dacă nu mă-nşel,” îşi spuse Drew – pe un călugăr anume, omul după care venise echipa.

Eu.

Fruntea i se încreţi, chinuită. „Datorită păcatelor mele?. De-asta a trebuit să moară toată lumea? Doamne sfinte, ce-am făcut, venind aici?”

Acum, logica de a fi folosit otrava îi era limpede. Un mod de a nimici întreaga mănăstire (cu excepţia personalului de la bucătărie, executat deja) dintr-o lovitură. La fel de important, era un asasinat de la distanţă. Prin telecomandă.

Dat fiind că echipa respecta calităţile omului pe care veniseră să-l asasineze, fiindcă nu ştiau dacă cei şase ani de recluziune fuseseră suficienţi pentru a-i toci talentele, preferaseră să nu vină direct la el. O măsură de prevedere în plus. Ca să fie cu atât mai siguri.

Dar trebuise ca toţi ceilalţi să moară.

Din gâtul lui Drew ieşi un sunet înecat, cumplit.

Îşi dădu deodată seama că, indiferent unde se ascundeau, asasinii aveau să iasă curând la iveală. Când va fi trecut destul timp ca să se simtă încrezători, urmau să inspecteze mănăstirea. Căutând prin toate celulele. Vor dori să verifice omorul, *să garanteze că un om anume fusese ucis.*

Umerii i se încordară, în timp ce privea spre ambele capete ale coridorului.

Clopotul de vecernie începu să bată.

19

Suna nefiresc în tăcerea altminteri de moarte, reverberând pe culoar, prin curte. Jalnic, parcă anunţând o înmormântare.

Tendoanele i se contractară. Se ghemui, obiceiurile adânc înrădăcinate insistând, făcându-l să înţeleagă ce simte un fluture de noapte când e atras spre o flacără. În fiecare zi a ultimilor şase ani, acel clopot îl chemase, atât de integrat în programul său zilnic, încât chiar şi acum, când recunoştea ameninţarea, încă se mai simţea îndemnat să se supună chemării. La fel cum ar fi făcut oricare alt călugăr rămas în viaţă, care în virtutea disciplinei suplimentare se hotărâse să refuze până şi minimum de pâine şi apă. Atras în capelă la vecernie, călugărul ar fi deschis uşa.

Pentru a fi împuşcat de un pistol cu amortizor, de-săvârşind ceea ce nu reuşise otrava. Fără martori, fără întreruperi. Rafinament peste rafinament.

Ideea îl făcu pe Drew să se cutremure de mânie.

Dar era evident. Când clopotul avea să fi bătut suficient de mult, când echipa era convinsă că nici un călugăr, postind, nu i s-ar fi putut opune chemării, urma să înceapă căutarea. Trebuia să se ascundă.

Unde, însă? Nu putea risca să părăsească mănăstirea. Era de aşteptat ca perimetrul ei să se afle sub supraveghere, în regulă, deci trebuia să rămână înăuntru.

Din nou aceeaşi întrebare, *unde?* Negăsindu-i cadavrul, echipa avea să caute prin toate încăperile şi cotloanele mănăstirii. Chiar dacă nu fusese el ţinta aleasă, intenţionaseră în mod clar să-i ucidă pe toţi. Trebuia să presupună că nu erau mulţumiţi înainte de a le ieşi la socoteală toate cadavrele. Adevărat, avea avantajul de a cunoaşte locurile mai bine decât ei. Chiar şi aşa, urmau să fie metodici, hotărâţi. Sorţii se situau împotriva lui.

Cu o excepţie. Disperarea îi stimula gândurile. Dacă reuşea să-i convingă că…

Fiecare lovitură de clopot părea mai sonoră, mai puternică. Se grăbi să revină în celulă. Din obişnuinţă, îi închisese uşa, plecând din atelier la slujbă. Dar aceasta fusese o greşeală, conchise, iar acum, după ce reveni înăuntru, lăsă uşa deschisă. Şoarecele mort de lângă bucata de pâine ar fi dat de înţeles echipei că aflase despre otravă. Absenţa cadavrului, semnificaţia uşii – şi numai a uşii lui – lăsate deschisă, ar fi făcut echipa să creadă că fugise. Aveau să-şi concentreze căutarea asupra altor zone ale

mănăstirii, cel mai probabil pe-afară, alertând gărzile că încerca să scape prin pădure. Urmau să fie zoriţi, nerăbdători.

Aşa spera. Grăbindu-se să urce fără zgomot scara întunecată, ajunse în oratoriu unde, pentru prima oară în şase ani, nu se opri să se roage. Se repezi spre bezna studioului, apoi în dormitor, unde coti spre baia mică şi întunecoasă.

În tavanul de deasupra chiuvetei, o trapă ducea spre spaţiul de sub acoperiş. Îşi scoase pantofii pentru a nu lăsa urme pe porţelan şi, cu ei în mână, se urcă pe chiuvetă, care trosnea sub greutatea lui. Dibui deasupra, respiră uşurat când simţi marginea chepengului, îl deschise şi se săltă în spaţiul strâmt, mucegăit şi rece, care totuşi îl făcea să asude. După ce trase chepengul la loc, se târî peste vata de sticlă izolatoare, iritantă, spre un colţ îndepărtat, unde rămase pe burtă, cât putea de nemişcat, ascuns după proptele şi căpriori verticali. Încerca să-şi păstreze cugetul calm, dar nu putea.

Inspirând praf, medita. La vecinii săi călugări.

Şi la Stuart Little.

20

Clopotul se opri din bătut, într-o muţenie sinistră. Drew deveni rigid, încordându-şi auzul, ştiind că în acel moment vânătorii săi ieşeau din capelă. Burniţa, care-i umezise mai devreme fereastra, se înteţise într-o ploaie constantă, care răpăia pe acoperişul înclinat de deasupra. Tremurând de frig şi umezeală, se lipi şi mai strâns de izolaţie. În pofida grosimii acesteia, simţea marginile ascuţite ale grinzilor care formau scheletul podelei de sub el. Aşteptă.

Şi aşteptă.

Din când în când, i se părea că auzea sunete îndepărtate, înăbuşite. Nici un glas, desigur – echipa va fi urmat o procedură stabilită dinainte, comunicând prin semne. Alte zgomote însă erau inevitabile, uşi deschise, paşi pe podelele goale. Într-adevăr, cu urechea lipită de izolator, bănui că un număr de scârţâieli neclare, pe care le auzea de jos, se datorau cuiva furişându-se prin oratoriu, studiou şi dormitor. Acele sunete ar fi putut fi foarte uşor doar închipuite. Cu toate acestea, îşi concentra atenţia, prin podul întunecat, spre trapa nevăzută, ascultând cu teamă scârţâitul pe care l-ar fi scos dacă o împingea cineva. Îşi linse buzele uscate.

Şi aşteptă.,

Noaptea trecu încet. În pofida tensiunii, aerul înăbuşitor îl ameţea. Clipi în întuneric, cu pleoapele îngreunate, trezindu-se cu o tresărire şi străduindu-se să nu mai aţipească. Data următoare când se trezi, dezorientat, punându-se rapid în gardă, observă o geană de lumină prin crăpăturile unei guri de aerisire a acoperişului, care vara lăsa să se elimine căldura acumulată. Dimineaţa. Nu mai auzea ropotul ploii pe acoperiş. Într-adevăr, cu excepţia foşnetului sec, controlat, al propriei sale respiraţii, nu auzea nimic.

Totuşi, aşteptă. În viaţa dinainte, fusese vânat odată cinci zile prin junglă. Nu mâncase aproape nimic, numai frunze netoxice care-i furnizau potasiul şi litiul necesare creierului pentru a rămâne activ. Incapabil să se încreadă în apa plină de bacterii, se bazase pe ploi pentru a-şi hidrata organismul. În comparaţie cu jungla aceea, podul prezenta puţine probleme. În fond, era sedentar şi obişnuit să postească. Dacă ar fi fost luna august în loc de octombrie, înăbuşeala (cu toate gurile de aerisire) ar fi fost insuportabilă. Aşa cum stăteau lucrurile însă, fiind frig, dar nu peste măsură, putea rămâne

acolo trei zile încheiate. Era limita supravieţuirii fără apă. Probabil putea rezista chiar mai mult, dar ar fi intrat în delir.

Toată dimineaţa medita, simţind sub el moartea. De acum, cadavrele trecuseră pesemne de *rigor mortis,* intrând în stadiul de *livor mortis,* începând să fie umflate de gazele interne, împuţindu-se. Acelaşi lucru i se va fi întâmplat şi lui Stuart Little.

Fruntea îl durea de atâta încruntare. În 1979, îşi amintea, îl ajunsese o asemenea disperare, încât voise să se sinucidă. Mănăstirea îi oferise singura alternativă, o cale de a se pedepsi şi a încerca să-şi mântuiască sufletul.

Atunci, de ce dorea cu atâta disperare să-i evite pe cei care-l vânau? De ce se simţea obligat să-i împiedice să facă lucrul pe care nu lipsise mult să şi-l fi făcut el însuşi? Dacă asasinii îl ucideau, n-ar fi fost suicid, în fond. Nu s-ar fi condamnat singur.

Fiindcă una era să fii martirizat şi cu totul altceva să cauţi martiriul. Îngâmfarea era un păcat la fel de mare ca şi disperarea. Nu putea îndrăzni să conteze pe Dumnezeu pentru a-l mântui numai fiindcă va fi ucis pentru păcatele sale. Trebuia să lupte pentru ispăşire. Să folosească toate mijloacele aflate în puterea lui, toate trucurile la care se putea gândi, pentru a scăpa de călăi.

„Vreau să fiu pedepsit. Da. Pentru viaţa mea trecută. Pentru călugării care au murit din pricina mea. Dar… Da. Am şi o obligaţie. Aşa? Să ce? *Să-i pedepsesc pe ceilalţi, aceia care i-au ucis.*

Dar nici măcar nu-i cunoşteai pe călugări. Erau pustnici, la fel cum erai şi tu. Personal, nu însemnau nimic pentru tine.

N-are importanţă. Erau fiinţe omeneşti şi au fost înşelaţi. Meritau şansa de a-şi urma sfinţenia.

Poate că acum au ajuns în rai.

Nu ai nici o garanţie. Din nou înfumurare.

Deci preferi în locul ei răzbunarea? Este acesta un motiv carthusian cum se cade? Ochi pentru ochi, contrar întoarcerii celuilalt obraz?”

Nu cunoştea nici un răspuns. Emoţii necunoscute şi răscolitoare, adormite de şase ani, se iscau într-însul. Lumea intervenise, corupându-l.

21

În noaptea următoare, târziu, reîncepu furtuna. Fulgerele se succedau, vag vizibile prin fantele ferestruicilor de ventilaţie. Tunetele zguduiau acoperişul. Se hotărî să profite de vreme şi se târî spre trapă, dând-o la o parte cât putea de tăcut şi lăsându-se pe chiuveta ascunsă în întuneric. În timp ce furtuna urla afară, se strecură în bezna dormitorului, oprindu-se, ascultând. Asasinul ar fi trebuit să fie teribil de îndărătnic, ca să nu mai pomenim şi cât de răbdător, pentru a aştepta acolo două nopţi la rând pe baza şansei firave că Drew se ascundea în pod. Cel mai probabil, echipa ar fi trimis pe cineva după el acolo, sau cel puţin ar fi folosit gaze lacrimogene pentru a-l sili să coboare. În plus, odată ce asasinii bănuiau că Drew ieşise din clădire, s-ar fi simţit compromişi, temându-se să nu anunţe poliţia. În căutarea lor grăbită, nereuşind să-l găsească, fuseseră nevoiţi să se retragă.

Sau cel puţin aşa spera Drew. Nu putea fi sigur de nimic. Noaptea însă avea un avantaj. Una dintre principalele sale aptitudini, rezultat al antrenamentelor speciale concentrate, era lupta corp la corp în întuneric total. Chiar şi după şase ani de inactivitate, nu uitase cum se proceda. Un moment, se simţi reîntors în urmă, în încăperea aceea neagră şi apăsătoare a hangarului abandonat din Colorado. Nemişcat, respirând încet, ascultând atent, – nici nu auzi, nici nu simţi mirosul vreunui atacant la pândă.

Desigur, răpăitul ploii ar fi acoperit şi alte sunete, într-un anume punct, trebui să se bazeze pe încredere, traversând dormitorul, atent la orice foşnet de haină, orice năvală neaşteptată în direcţia lui. Nu se întâmplă nimic. Privi înapoi. În timp ce ploaia biciuia geamul, dincolo de fereastră fulgeră, luminând camera şi dându-i un moment posibilitatea să se asigure că acolo nu era nimeni.

Întunericul reveni, odată cu bubuitul tunetului, şi-şi dădu seama că greşise privind lumina fulgerului. Pupilele i se contractaseră pentru a se apăra de strălucirea neaşteptată; acum, din nou în întuneric, se dilatau cu întârziere. Vederea nocturnă îi fusese afectată. Trebuia să aştepte, descumpănit, orbit temporar. Cu chinuitoare încetineală, începu să distingă prin întuneric contururi neclare. Îşi muşcă buza. În regulă, făcuse o greşeală. O recunoştea. Dar greşeala fusese utilă. Învăţase din ea. Îi reveneau capacităţile. Calcula deja o cale de a întoarce fulgerul în avantajul său.

Rămânând cu spatele spre fereastră, părăsi dormitorul, apoi trecu prin întunericul şi mai adânc al studioului şi oratoriului, din nou simţind şi neluând în seamă atracţia deprinderii de a se opri să se roage. Pe scara care cobora în atelier, văzu uşa chiliei deschisă şi lumina din hol. Simţi o duhoare mult prea familiară, întorcându-i stomacul pe dos. Când ajunse pe ultima treaptă, privi prudent prin încăpere. Cana şi castronul rămăseseră pe bancul de lucru. Stuart Little era pe podea, în aceeaşi poziţie. Dar, după cum prevăzuse, acum şoarecele era umflat, plin de gaze.

Drew înghiţi în sec, nu scârbit, ci cu milă. Având nevoie de hoit, ridică de coadă trupul mic, cu drag, şi îl înfăşură în batista pe care o lăsase pe stiva de lemne. Frânghia pentru căţărat şi-o înfăşură peste talie.

Scoase dintr-un sertar al bancului de lucru patru fotografii, singurele obiecte din viaţa trecută pe care le luase cu el. Cu şase ani în urmă, îi arătase acele fotografii părintelui Hafer, după ce preotul îi ascultase uimit confesiunea. Fotografiile confirmaseră spusele lui Drew, convingându-l pe preot să cedeze şi să recomande acceptarea lui de către carthusieni. Reprezentau un bărbat şi o femeie devoraţi de flăcări, un băiat urlând îngrozit. În mănăstire, Drew studiase zilnic aceste imagini, amintindu-şi ceea ce fusese, amintindu-şi nevoia de ispăşire. Nu se putea îndura să plece fără ele.

Vârându-le în buzunarul robei, privi în jur. Altceva? Îi trebuia o armă. Securea de lângă stiva de lemne.

Furtuna devenea tot mai violentă. Chiar stând cu spatele spre fereastră, văzu lumina unui nou fulger inundând încăperea. Se apropie de uşa deschisă, privi spre ambele capete ale coridorului gol, se mai uită o dată în urmă, cu dor, la locul care-i fusese cămin în ultimii şase ani, apoi ridică toporul şi se furişă pe culoar spre partea dinapoi a mănăstirii.

Făcu un singur popas pentru a examina altă chilie. Mirosul greţos şi pătrunzător, când întredeschise uşa, îi spuse totul. O deschise însă complet şi privi cadavrul deformat, grotesc al unui călugăr.

Prin urmare, echipa lăsase mănăstirea aşa cum o găsise, închizând fiecare uşă peste secretul final, fără a se deranja să ridice morţii – nu aveau timp de aşa ceva –, dar totuşi cu un respect pervers faţă de victime.

Nici asta nu conta. Indiferent de strania lor etică – Drew însuşi fusese cândva fidel unor asemenea obiceiuri – aveau de plătit cu vârf şi-ndesat.

22

În spatele mănăstirii, se opri în faţa ieşirii spre grădina de zarzavaturi. Un tunet zgâlţâi uşa groasă de lemn.

Îşi analiză din nou deciziile. Cel mai vizibil mod de a părăsi mănăstirea ar fi fost prin faţa cabanei, apoi pe drumul desfundat, prin pădure, până la şoseaua asfaltată de la poala colinei. Desigur, văzuse drumul spre mănăstire doar o singură dată, fugar, cu şase ani în urmă, când fusese adus acolo cu maşina. Îşi amintea însă drumul acela de ţară şi oraşul – cum se numea? Quentin? – aflat la vreo cincisprezece kilometri spre sud. Totuşi, dacă plecarea prin faţă, spre drum, era cea mai evidentă, tocmai din acest motiv trebuia s-o ia prin altă parte. Fiindcă, deşi se părea că echipa fugise din zonă, exista o şansă – destul de mare – să fi lăsat în urmă un om pentru a observa mănăstirea de la distanţă, în eventualitatea că Drew încă se mai afla prin preajmă. Ar fi bănuit că scăpase şi anunţase poliţia. Dar dacă poliţia nu sosea? Echipa morţii trebuia să ajungă la concluzia că Drew *nu* fugise. Aveau să rişte o întoarcere pentru a-l mai căuta o dată. Un motiv în plus ca Drew să plece de-acolo.

Dar nu prin faţă, nu pe un drum căruia un pândar i-ar fi acordat o mare atenţie. O.K., atunci prin spate. Însă chiar şi aşa, dată fiind calitatea conduitei profesionale a echipei, Drew trebuia să ţină seama şi de alte ipoteze.

Mai întâi, iscoada n-ar fi ignorat celelalte ieşiri din mănăstire. Ar fi păstrat o distanţă prudentă, alegând un loc de unde să vadă clar întregul complex. Numai un singur amplasament oferea un asemenea punct de observaţie: colina împădurită mai înaltă decât cea din spatele mănăstirii.

A doua ipoteză. Observatorul era echipat pentru supravegherea pe timp de noapte, folosind fie o lunetă cu infraroşii, care proiecta o rază invizibilă, fie un vizor *Star-lite*, amplificând orice lumina întâlnea, oricât de slabă. Întrucât norii ascundeau stelele, era de preferat ocheanul cu infraroşii.

Drew îşi studie roba. De obicei albă, acum devenise cenuşie de la pânzele de păianjen, praf şi izolaţia din pod. Însă chiar dacă ar fi fost plină cu praf de cărbune, ştia că tot s-ar fi văzut printr-un vizor nocturn. *Cu o excepţie*, îşi spuse Drew, amintindu-şi de fulger.

Privi în sus, spre becul care ardea sub tavanul culoarului, în momentul când deschidea uşa, pândarul ar fi fost atras de lumina bruscă. În hol nu exista nici un comutator – Drew bănuia că se găsea pe panoul principal,

dintr-o cameră de întreţinere care nu-i fusese arătată niciodată – aşa că întinse mâna, fiind destul de înalt pentru a-şi înfăşură sutana împrejurul becului, deşurubându-l. Ca măsură suplimentară de prevedere, se duse în lungul coridorului şi mai deşurubă două becuri, învăluindu-se în beznă. Dat fiind că holul nu avea ferestre, un observator din afară n-ar fi putut şti ce se întâmplase.

Reveni la uşă, trase adânc aer în piept, expiră şi ridică ivărul. Deschise uşa încet, încercând să evite o schimbare prea evidentă în acel sector al mănăstirii. În timp ce o trăgea, se ascunse în spatele ei.

În sfârşit, o deschise complet. Aşteptă, flexându-şi umerii. Acum cronometrarea era totul, căci atât vizoarele *Starlite*, cât şi cele cu infraroşii aveau o slăbiciune comună: iluminarea bruscă îl orbea pe privitor. Orbirea temporară pe care o cunoscuse Drew în dormitorul său, când se folosise de fulger pentru a-l ajuta să cerceteze camera, s-ar fi intensificat drastic în cazul unui vizor nocturn. Instinctul firesc l-ar fi îndemnat pe Drew să fugă din mănăstire în intervalul dintre fulgerele orbitoare. Îşi dădu seama însă că singura şansă de a scăpa nevăzut era aceea de a face tocmai contrariul – să se pregătească, alertându-şi toate reflexele, şi s-o ia la fugă spre un adăpost, imediat ce exploda un nou fulger ramificat.

În întuneric, se clinti de după uşă, cercetând grădina. Precaut, ţinându-şi respiraţia, privi în noaptea ploioasă, închise ochii şi întoarse capul, când trăsnetul lovi un copac din spatele grădinii. O creangă trosni. Bezna reveni cu bruscheţe. Acum însă ştia încotro trebuia s-o ia. Un tunet. Curând, săgeţile fulgerului se apropiară. Drew îşi imagina chinul pe care-l avea de îndurat un observator.

„Ei, ce mai aştepţi?" se întrebă. „Vrei să mai stai pe-aici, să mergi la slujbă?"

În clipa când explodă următorul fulger, Drew se repezi pe uşa deschisă: Ploaia îi biciui numaidecât faţa. Ţinând toporul departe de trup, se aruncă în noroiul îmbibat de apă aflat după un boschet de cedru tuns. Ploaia îi uda roba, infiltrându-i-se până la piele, rece ca gheaţa. Un tunet, aproape instantaneu, cutremură pământul saturat de sub el. În pofida atacului asupra simţurilor, o parte a conştiinţei sale înregistra dulceaţa nefamiliară a aerului, uitata muşcătură a vântului – senzaţii cândva banale, acum însă de-o puternică senzualitate, după anii de recluziune. Dar nu avea timp să le savureze sau să-şi dea seama ce dor îi fusese de ele. Îşi şterse ochii stropiţi cu noroi, scrutând următoarea destinaţie.

Când fulgerul erupse încă o dată, Drew stătea deja încordat, repezindu-se prin băltoacele alunecoase, pentru a se azvârli după un maldăr de gunoi. Mirosul fetid al acestuia îl făcu să icnească.

Cu toate că ploaia era rece, începu să asude. Încotro? Destinaţia finală era liziera sumbră de după grădină, dar trebuia să se apropie de ea în zigzag, trecând pe lângă o magazie îngustă de unelte, apoi un şanţ plin cu apă dintre şirurile de porumbi culeşi, cocenii veştejiţi ai acestora ajutându-l să se ascundă. Inima îi bătea să-i vină rău. Dar nu putea să alerge mai mult de trei metri, în timpul fiecărui fulger. Nu îndrăznea să-şi continue mişcarea când observatorul l-ar fi putut vedea iarăşi prin vizor. Un nou fulger. Se repezi afară dintre şirurile de coceni, rostogolindu-se în noroi după o movilă acoperită cu paie, unde fuseseră cultivaţi cartofi. Imediat închise strâns ochii, apărându-şi-i împotriva unei noi văpăi orbitoare. Când bubui tunetul, îi deschise din nou. Intervalul dintre fulger şi tunet se scurtase la doar două secunde, centrul furtunii apropiindu-se. Foarte bine. Avea nevoie de orice diversiune posibilă faţă de urmăritor.

Scrută întunecimea. Clipind prin ploaia rece şi deasă, îşi alese următorul reper, un şir de rugi de zmeură înalţi până la talie. Lumina fulgeră, iar Drew sări, dar alunecă pe noroi şi-şi pierdu echilibrul, căzând pe burtă, cu apa umplându-i nările, inundându-i gura.

Tuşi, incapabil să respire, rostogolindu-se spre tufişurile de zmeură. Întunericul îl învălui. Pufni, încercând disperat să-şi degajeze nasul şi gura.

Ajunsese la timp după boscheţi? Îl văzuse oare pândarul? Adrenalina îi năvăli în sânge; plămânii i se zbăteau în piept. Tremura, extenuat, ca şi cum ar fi alergat cale de câţiva kilometri. Cu faţa spre cer, lăsă ploaia să-i spele ochii, nasul, buzele. Îşi clăti gura cu apă, o scuipă, apoi aşteptă ca ploaia să i-o umple din nou şi înghiţi, simţindu-i gustul dulce, desfătându-se în uşurarea adusă gâtlejului umflat.

Trebuia să-şi continue drumul! Mai întâi, până la o viţă-de-vie petrecută peste un cadru de lemn.

Iar după aceea…

În sfârşit, se năpusti prin desişuri, ajungând la adăpostul pădurii. Stropi de noroi se prelingeau din păr, de pe faţă şi robă, pe braţe. Noroiul se aduna pe degete, căzând pe frunzele veştede de la picioare.

Dar reuşise. Observatorul nu-l văzuse.

Dacă îl zărea, până acum ar fi fost mort.

Se chinui să-şi regăsească răsuflarea. *Am scăpat! Sunt liber!* Acum nu-i mai rămânea decât să-şi croiască drum prin pădure, să se folosească de adăpostul ei şi să se îndepărteze.

Încotro? Un moment, întrebarea îl năuci. În viaţa dinainte, ar fi căutat automat refugiul în cadrul reţelei, Scalpelul. În cele din urmă însă Scalpelul îi devenise duşman. Pentru a supravieţui, făcuse astfel ca Scalpelul să-l creadă mort.

— Atunci, în ce altă direcţie s-o ia? O neaşteptată scânteie de afecţiune, îndelung înăbuşită, îl îndemnă să se îndrepte spre Arlene. Ea l-ar fi ajutat, o ştia. Cândva, se iubiseră. În pofida anilor de despărţire, era dispus să rişte acest lucru datorită celor pe care le împărtăşiseră împreună; putea conta pe ea. Şi, ajungând la ea, avea să-l găsească şi pe Jake, fratele ei. Jake, prietenul lui.

Totuşi, fără tragere de inimă, trebui să-şi alunge gândul. Dacă pe vremuri avusese obligaţia să-şi contacteze reţeaua, această obligaţie continua să existe, deşi nu faţă de Scalpel, faţă de actuala lui reţea, Biserica Catolică. Trebuia să anunţe Biserica despre lovitura asupra mânăstirii. Să lase Biserica să decidă cum să rezolve criza. Biserica avea să-l apere.

Dar, deşi acum avea un ţel clar, încă nu folosi adăpostul pădurii pentru a fugi. În schimb, se întoarse cu faţa spre colina din spatele mănăstirii, cu conturul împădurit, înalt, vizibil în momentul unui nou fulger. În vreme ce întunericul îl învăluia din nou, încercă să-şi înţeleagă ezitarea. Salvarea se afla în faţa lui – şansa de a scăpa şi a preveni Biserica. Atunci, de ce se simţea îndemnat să…?

Privi cu şi mai mare ferocitate spre colină, dându-şi seama ce avea de făcut, împins de o prioritate irezistibilă. Observatorul. Da, trebuia să pună mâna pe pândar, să-l facă să vorbească. În mod logic, omul îşi va fi ales un punct unde copacii să nu-i blocheze vederea. Acest lucru sugera că trebuia să fie ascuns cu faţa spre o poiană.

Drew însă, după ani de zile trăiţi în umbra acelei coline, îi cunoştea ca-n palmă topografia. Cu toată întunecimea şi furtuna, putea repera cele trei luminişuri mai mari din vârful pantei, cele mai probabile posturi de observaţie.

Dacă exista într-adevăr un pândar. Nu avea nici o dovadă; continua să presupună.

Însă nu exista decât un singur mod ca să se asigure.

Şi o singură cale de a afla de ce fusese trimisă acolo echipa morţii; de a afla cine era vinovat.

23

Furtuna se înteţea. Neluând în seamă impactul năucitor al ploii, porni prin pădure cu paşi mari, ocolind cioturi şi râpe, spre întunecimea şi mai adâncă a colinei.

Strângând atât de tare coada securii, încât îl dureau degetele, ajunse la baza dealului şi începu să-l ocolească, în semicerc. Ajuns în partea din spate, o luă spre culme. Crengile îndoite de vânt ale copacilor îl loveau. Se agăţa de lăstari, ramuri, tufe, de orice, ca să se tragă în sus prin hăţiş.

În vârf, nu se mai preocupă că făcea zgomot; vacarmul furtunii era mai puternic decât orice sunet ar fi putut produce el vreodată, fie şi un urlet de furie. Începu să se furişeze, la adăpostul arbuştilor şi al crengilor lăsate în jos.

Dintr-un punct de observaţie ales cu grijă, conchise că arborii din spatele primului luminiş nu erau folosiţi ca ascunzătoare. Retrăgându-se în pădure, se apropie de a doua poiană. Sub deal, în pofida pânzelor ploii, se zăreau punctele luminoase ale mănăstirii. Probabil că arăta la fel ca în oricare altă noapte. Atâta doar că nu mai era o mănăstire. Cineva o transformase într-o casă a morţii.

Cercetând ascunzişul din spatele celei de-a doua poiene, decise că nici acolo nu era nimeni şi se întoarse să pornească spre cea de-a treia, când un freamăt nefiresc printre copaci îi atrase atenţia înapoi spre al doilea luminiş. Terminaţiile nervoase i se inflamară. Mijind ochii în urma unui fulger, zări o folie neagră de nylon susţinută la înălţimea unui om, ca un cort improvizat, cu laturile şi spatele înclinate până la jumătatea distanţei spre pământ pentru a împiedica ploaia să ajungă din lateral sub ea. Cele patru colţuri erau legate la baza copacilor, cu corzile smucite năprasnic de vânt. Mijlocul ce fâlfâia era susţinut de un băţ înfipt vertical. Desigur. Un pândar n-ar fi vrut să se complice cărând până acolo un cort propriu-zis. Dar, pentru cazurile de vreme urâtă, o folie de plastic ar fi ocupat puţin loc în rucsac. Nu era la fel de confortabilă ca un cort, însă nu de confort era vorba.

Trebuia să aştepte următorul fulger. Efectul semăna cu întrezărirea unor imagini sporadice surprinse de o lumină stroboscopică. Sub folia de nylon, prin spaţiul dintre margini şi sol, văzu picioarele şi şoldurile unui om – cizme de teren, blugi, un cuţit în teacă la cingătoare.

Întuneric. Drew se ghemui să-l vadă în întregime, pe sub latura dinapoi a foliei.

Fulgeră, şi văzu partea superioară a omului. Înalt şi musculos, purtând o bonetă tricotată, de paznic, o vestă de nylon matlasată şi o cămaşă groasă, în culori mohorâte, pentru a se contopi cu pădurea. Folosea un ochean cu infraroşii – uşor de recunoscut după forma sa prelungă şi groasă – montat la o carabină de precizie, cu închizător, ataşată pe un trepied rotativ.

În lumina următorului fulger, omul se întoarse dinspre lunetă, îşi frecă ochii şi bău dintr-un termos pe care-l rezemase, împreună cu raniţa, în crăcanul unui trunchi de copac.

Drew se retrase, cu ploaia, şiroindu-i pe faţă. Îşi privi securea din mână, ajungând la concluzia că nu putea ataca repezindu-se sub latura înclinată a foliei de plastic. Ar fi fost o poziţie prea greoaie. Risca să alunece în noroi sau să atingă folia, atrăgându-i atenţia celuilalt.

Nu, îşi spuse el, trebuia să existe o metodă mai bună.

Privi foaia de nylon zbătându-se în vânt şi dădu din cap, strecurându-se spre dreapta, către coarda care ţinea un colţ al cortului legat de un copac. Pipăi nodul, recunoscându-i forma. Un nod culisant. Puternic şi sigur, putea fi totuşi desfăcut uşor, trăgând de capătul liber al funiei.

Aşa şi făcu. Plănuia să imobilizeze omul sub folie şi să-l ameţească dintr-o lovitură cu capătul bont al securii. Dar, în loc de a cădea, colţul liber fu prins de vânt şi ridicat, expunând omul în calea furtunii. Când trăsnetul sfărâmă un copac din apropiere, pândarul se întoarse surprins, observându-l pe Drew.

Acum, toporul nu mai era de nici un folos. Prea greu, prea lent. Drew îl lăsă să cadă, repezindu-se, iar surpriza continuă să acţioneze în favoarea lui, căci celălalt păru uimit nu numai de ridicarea foliei, ci şi de ceea ce se afla în faţa lui – preacinstiţii ochi ai unui călugăr turbat, cu chipul ascetic ca o mască a groazei, cu roba atât de plină de noroi, încât putea să fi fost un coşmar răsărit din pământ.

Acţiunea asupra mănăstirii demonstrase că echipa era profesionistă, dar cu toate acestea observatorul zbieră instinctiv şi, în acelaşi moment, Drew urlă şi el, tradiţionalul ţipăt *Zen* de atac, menit să distragă atenţia oponentului, iar pe el ajutându-i totodată să concentreze forţa eliberată împreună cu aerul din plămâni.

De ani de zile nu se mai angajase în lupta corp la corp, dar exerciţiile cotidiene, implicând parţial paşii de dans ai artelor marţiale, îi întreţinuseră calitatea reflexelor. Acei paşi dansanţi fuseseră practicaţi din motive

spirituale. Se părea că unele lucruri nu puteau fi uitate niciodată. Instinctele din trecut îi reveniră cu alarmantă precizie.

Pentru un spectator neavizat, ceea ce se întâmplă în continuare ar fi părut chiar mai rapid decât cele trei secunde necesare ca să se petreacă. Încețoșate, mișcările ar fi fost derutante, aproape imposibil de distins una de alta.

Pentru Drew însă – şi, fără-ndoială, şi pentru adversarul său – trecerea timpului se prelungi uimitor de mult. La fel cum un campion de tenis vede în mod paradoxal mingea apropiindu-se peste fileu cu greutatea şi încetineala unui balon de plajă, şi aceşti doi oameni se confruntau ca nişte giganţi mişcându-se cu încetinitorul.

Drew îşi repezi podul palmei spre pieptul adversarului, exact deasupra inimii. Lovitura ar fi trebuit să sfărâme coastele, împingând aşchiile de os înăuntru, pentru a străpunge atât inima, cât şi plămânii.

Nu se întâmplă astfel. Prin palmă, Drew simţi imediat că se înşelase. Vesta matlasată a celuilalt era atât de gros căptuşită cu puf sau, cel mai probabil, *Thinsulat* cu uscare rapidă, încât absorbise forţa loviturii. Un geamăt anunţă că omul fusese vătămat, dar nu atât de grav încât să iasă din luptă.

Oponentul lui Drew se încordase deja, îndoind genunchii şi rezemându-se cu spatele de un copac. Drew trebui să lovească de astă dată spre gât cu podul celeilalte palme. Adversarul însă răspunse. În clipa când un fulger îl orbi pe Drew (dar, probabil, şi pe celălalt), acesta, fără vedere, căută să abată lovitura pe care o ştia ţintindu-i inima.

Prima oară îşi folosise mâna dreaptă. Astfel, acum o repezi pe stânga în sus, înclinând-o uşor spre înăuntru, prevăzând că oponentul – fiind lovit în inimă – trebuia să răspundă din jumătatea opusă a trupului.

Palma stângă a lui Drew îi izbi adversarului cotul drept, în plin atac, dislocându-l. Forţa şocului îi făcu pe amândoi să se împleticească, dezechilibraţi, în noroi. Drew îl auzi pe celălalt gemând. Duşmanul său alunecă, se ciocni cu el, încurcându-şi braţul dislocat în breteaua robei înnoroiate. Era destul de largă pentru a putea fi folosită ca o praştie.

Odată cu revenirea întunericului, se pomeniră încleştaţi, piept în piept. Drew simţi mirosul cârnatului cu usturoi pe care-l mâncase celălalt. Duhoarea nefamiliară a cărnii îl îngreţoşă.

Împinse, apoi se opinti, îmbrâncit înapoi de adversar.

Picioarele le alunecară prin noroi, într-o parte, apoi în cealaltă, respirând amândoi strident.

Drew îşi simţi oponentul ducând mâna înapoi, bâjbâind după ceva aflat la şold.

Îşi aminti.

Cuţitul din teaca de la cingătoare.

Pregătit să apuce mâna înarmată cu pumnalul, Drew, înnebunit, se răzgândi. Trebuia să lovească mai devreme. Avea nevoie de o armă.

Arma se găsea la îndemână. Uitând de orice semnificaţie, înhaţă crucifixul pe care-l purta la gât, pe un lănţişor. Strânse în mână capul lui Christ şi repezi baza lungă şi subţire a crucii în nara dreaptă, dilatată, a adversarului.

Furtuna se dezlănţui cu toată furia. Parcă spre a-l condamna pe Drew pentru ceea ce făcuse, cerul explodă în atâtea fulgere frânte încât părea să se fi fracturat însuşi Paradisul.

Omul nu murise. Drew nici nu se aştepta. Dar o asemenea invadare a unui orificiu corporal trebuia să cauzeze un şoc. Previzibil, celălalt se retrase chinuit, văitându-se, începând să tremure. Uimitor lucru, mecanismele sale de supravieţuire continuau să funcţioneze, mâna liberă lovind cu cuţitul.

Încă încleştat de trupul ce se cutremura, Drew pară lovitura, lama cuţitului despicându-i mâneca robei, şi-şi repezi cu toată puterea pieliţa dintre degetul mare şi cel arătător în beregata celuilalt, auzindu-i laringele pocnind.

Trăsnetul lovi lângă el, dezintegrând copacul cel mai apropiat. Explozia urlândă îl buimăci, ridicându-l de la pământ. Împroşcaţi de ţăndări, amândoi fură azvârliţi afară din pădure. Se rostogoliră în luminiş, ducându-se de-a dura pe pantă, căzând unul peste altul, când Drew deasupra, când celălalt, pentru a se ciocni de un bolovan. Impactul îl sufocă pe Drew. Chinuindu-se să desprindă din robă braţul omului, îi privi chipul întunecat, atinse vena de pe gât şi-şi dădu seama că murise.

Drew icni. Bubuitura trăsnetului continua să-i reverbereze în urechi. Ameţit, scutură capul şi privi spre capătul poienii, la fumul învăpăiat ce se înălţa de la rădăcina unui copac, la trei metri de folia zdrenţuită. Mirosul de ozon plutea dens în jur. Fulgerul formă un rictus pe cer.

Se cutremură, coborând din nou privirea spre omul pe care îl ucisese. Când intrase în mănăstire, jurase ca omorurile să ia sfârşit. Şi acum?

Ar fi putut justifica omorul prin mânie – pentru călugări, dacă nu pentru Stuart Little. Mânia era o greşeală omenească naturală, o slăbiciune înnăscută. Moştenirea lui Cain. Dar nu ucisese la mânie. Trecuse cu mult dincolo de mânie, coborând într-o motivaţie mai fundamentală, supravieţuirea. Iar anii nu schimbaseră cu nimic situaţia. Încă mai păstra instinctul, iar antrenamentul fusese atât de eficient, încât chiar şi acum era capabil să dezlănţuie moartea automat – ca un genunchi care zvâcneşte sub lovitura ciocănelului.

„Dacă-l omoram întâmplător, nu mi-ar fi păsat. Dar am făcut-o reflex. Fiindcă la asta mă pricepeam mai bine. O, Iisuse.” Se rugă, amintindu-şi cu groază ce făcuse cu crucifixul. „Ai milă de păcătosul acesta. N-am vrut să devin ceea ce sunt. Mi-a fost impus. Dar ar fi trebuit să am mai multă stăpânire.”

În timp ce ploaia îi brăzda faţa, amestecându-se cu lacrimile, înclină capul spre omul pe care îl omorâse şi-i mângâie pieptul. „Din vina mea. Din cea mai nevrednică vină a mea.”

Îi venea să verse.

Totuşi, nu avea de ales. Trebuia să-şi păstreze controlul. Amărât, se ridică şi-şi scoase roba şi cămaşa aspră. Trupul gol i se zgârci în ploaia îngheţată. Îl dezbrăcă pe mort, luând pe el hainele acestuia. Dacă era silit să reintre în lume, nu se putea aştepta să supravieţuiască atrăgând atenţia prin îmbrăcăminte. Trebuia să-şi ia măsuri de prevedere.

Omul acela nu fusese singur; existau şi alţii prin preajmă, aşteptând să-l ucidă. De ce? Nu ştia. Dar ajunsese la o nouă înţelegere. Motivaţiile sale trecuseră dincolo de nevoia de a-şi răzbuna confraţii călugări. O emoţie josnică, înlăturată cu necesitate. Căci acum, când ucisese din nou, îşi pusese în joc nemurirea sufletului, iar cel răspunzător pentru asta ar fi făcut bine să aibă un motiv al dracului de întemeiat.

24

Hainele duşmanului îi veneau prost, toate fiind prea largi. Trebuise să-şi pună propriii ciorapi peste cei ai mortului, pentru a-i sta bine pe picior cizmele. Blugii stăteau lăbărţaţi, ca şi cum ar fi ţinut cură de slăbire, ceea ce în fond şi făcuse. Fără vesta vătuită peste cămaşa groasă, Drew ar fi arătat de parcă i s-ar fi adâncit pieptul. Băgă într-un buzunar batista cu Stuart Little înfăşurat înăuntru şi-şi legă frânghia de căţărat pe mijloc. Scoase din robă fotografiile, vârându-le în celălalt buzunar al vestei. Apoi porni cu paşi întinşi pe pantă, spre trepied, unde se aflau puşca şi luneta cu infraroşii.

Ploaia îl udă leoarcă. Privind în jur, ochii îi poposiră pe rucsacul proptit în scobitura unui copac. Îl deschise…

Un pistol *Mauser.* Îl verifică, asigurându-se că era complet încărcat, şi îl îndesă sub haină, în curea, la baza spinării.

Două încărcătoare pline cu muniţie. Pe acestea le introduse în acelaşi buzunar cu Stuart Little.

O pungă mare de plastic, conţinând calupuri de ciocolată, alune şi fructe deshidratate. Începând cu alunele, dorindu-le sarea, le mestecă încet, flămând.

Nu avea timp. Ce altceva mai putea aduna înainte de plecare? Se sili să gândească. Ce-i mai trebuia pentru a se confrunta cu lumea? Ce luase înainte drept sigur, dar învăţase să trăiască şi fără?

Îi trecu prin minte un articol şi duse mâna la şold, scoţând din pantaloni portofelul mortului. Îl deschise, strângând ochii pentru a şi-i apăra de lumina unui fulger, şi văzu câteva bancnote de douăzeci şi de cinci.

În regulă, deci avea ceea ce se însuma într-o altă armă. Într-un compartiment al portofelului simţi câteva cartele de plastic, bănuind că erau permisul de conducere şi cărţile de credit. Toate datele de pe ele erau, desigur, false. Un profesionist n-ar fi început niciodată o operaţiune cu comoara identităţii sale reale, scopul documentelor fiind doar acela de a elimina suspiciunile dacă omul era întâmplător implicat într-un incident rutier sau era nevoit să petreacă o noapte la un motel. Identitatea falsă însă ar fi supravieţuit unei cercetări superficiale şi Drew se putea folosi temporar de ea.

Altceva? Privind în jur, cugetând, auzi deodată un glas în spatele lui. Se ghemui, răsucindu-se, cu palmele ridicate pentru apărare. În ciuda vântului

şuierător, auzi din nou glasul – în faţă, la stânga, înfundat straniu, puternic şi totuşi îndepărtat.

— George?

Drew se încruntă, bănuitor, scrutând pădurea.

— George, unde eşti?

Glasul răsuna amplificat, vag metalic. Paraziţii trosniră.

— George, ce naiba faci, te pişi? Era vorba să raportezi.

Alţi paraziţi.

Drew se relaxa, simţind tensiunea risipindu-i-se din muşchi. Se apropie de sunetul glasului. Walkie-talkie-ul atârna lângă rucsac, în pom, anterior adăpostit sub folia de plastic, dar acum expus ploii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, George. Raportează.

Drew aproape apăsă butonul de emisie, puternic ispitit să răspundă – fără a se preface că era George, însă, căci habar n-avea dacă glasul acestuia era gros sau subţire, dacă George avusese un accent anume sau măcar un guturai. Dorea totuşi să răspundă, să-şi imagineze şocul resimţit de celălalt dacă la aparat venea un glas necunoscut, anunţând deodată: „Regret. George nu poate veni chiar acum la telefon. A murit. Dar pot să-i îi transmit vreun mesaj?"

„Stăpâneşte-te," îşi spuse el. „Când începi să-ţi imaginezi glume de-astea, eşti aproape pe muchie."

Îşi înfrână impulsul. Deja ştia mai mult decât cu un minut în urmă. Observatorul nu fusese acolo singur, undeva, pe-aproape, avea un partener.

Cântări posibilităţile. Această colină de deasupra mănăstirii era locul cel mai bun de unde să se supravegheze toate ieşirile din incintă. Dar ar fi fost practic să instaleze aici doi oameni? Avea mai mult sens ca oamenii să lucreze în schimburi, pândind cu rândul pentru a avea fiecare posibilitatea să scape de frig şi să doarmă?

Unde să doarmă? Avea oare echipa de supraveghere vreun vehicul prin zonă? Oricât de mult dorea răspunsurile, mai avea nevoie şi de un mijloc de transport, dar nu dispunea de prea mult timp ca să-l caute.

— George, ce naiba se întâmplă? pârâi glasul din walkie-talkie. Nu te mai prosti! Eşti O.K.?

Înainte ca omul de la celălalt capăt să se neliniştească îndeajuns pentru a-şi căuta partenerul sau a pleca din zonă, Drew trebuia să-l găsească. Iar dacă logica lui Drew era valabilă, avea mari şanse căutându-l de-a lungul drumului.

Plecă dintre copaci, împins de ploaie, coborând povârnişul întunecat. Ajungând la mort însă, se opri brusc. Se întrebase de ce altceva mai avea nevoie pentru a supravieţui în lume. Un obiect de pe trupul gol, singurul lucru la care Drew nu se gândise, îi atrase atenţia. Complet artificial, total inutil în ultimii şase ani, dintr-o dată părea esenţial.

Îngenunche în ploaie şi luă ceasul de la mâna cadavrului. Punându-şi-l, se simţi cuprins de o schimbare. Da, îşi spuse cu imensă tristeţe, curgându-i din nou lacrimile. Acum revenise în lume.

Timpul începuse din nou.

25

La baza pantei, Drew coti spre dreapta, trecând repede printr-o altă fâşie de pădure până ajunse la o parte a gardului înalt de eclise care împrejmuia pământurile din jurul mănăstirii. Zgomotul furtunii stăruia, ascunzând zăngănitul gardului când îl escaladă. În momentul când sări de partea cealaltă în noroi, luă instinctiv poziţia ghemuită de apărare. Mai trecuse încă un prag. La fel ca în cazul ceasului de mână, gardul reprezenta încă un pas dinspre pacea mănăstirii către tumultul lumii.

Însă nu se putea lăsa perturbat de regrete. Trebuia să ajungă la Biserică, şi anume la părintele Hafer, relaţia lui, protectorul lui. Trebuia să accepte condiţiile care-i fuseseră impuse, să se ducă acolo unde-l chema necesitatea. Răspunsurile, călugării morţi din mănăstire, *acestea* contau. Nu şovăielile lui.

Înainta prin furtună, în josul următorului povârniş împădurit, până ajunse la drum. Un fulger îi dezvălui că, aşa cum îşi amintea, era asfaltat. Ploaia sclipea pe carosabil. După terenul accidentat pe care se chinuise, suprafaţa netedă, fără obstacole, îl ademenea. Dar nu cuteza să se arate; trebuia să se furişeze prin vegetaţia de pe margine.

Se opri să cerceteze locurile. Acum, mănăstirea se afla la stânga. Mai departe, spre stânga, la câţiva kilometri în lungul curbelor strânse, se găsea cel mai apropiat oraş, Quentin. Încercă să-şi imagineze strategia echipei morţii. Dacă el ar fi fost unul din cei doi oameni pe care-i lăsaseră în urmă să supravegheze mănăstirea – pentru eventualitatea că prada rămăsese în zonă – n-ar fi vrut să-şi facă tabăra în pădure. Era prea mare umezeala şi frigul. Ar fi dorit un loc uscat şi cald, unde să doarmă, să-şi schimbe hainele şi să aibă ceva de mâncare, în timp ce partenerul îi ţinea locul pe deal. Dar ar mai fi vrut şi mobilitate, posibilitatea de a pleca grabnic din regiune dacă era nevoie. Această combinaţie de cerinţe sugera un vehicul destul de mare pentru a conţine echipamente şi un pat – o rulotă de camping, spre exemplu, sau un furgon. Şi, categoric, nu l-ar fi parcat într-un loc pe lângă care puteau trece autorităţile. Ascunzătoarea sa probabilă nu trebuia să se afle pe drumul spre Quentin. În schimb, s-ar fi găsit în partea opusă mănăstirii. La dreapta lui Drew. Acolo unde drumul ducea spre fabrica de sirop din arţar şi, în continuare, peisaje, şi mai nimic altceva.

Peste cincisprezece minute, găsi o dubă. Pe acostamentul opus al drumului, chiar înaintea unei cotituri care l-ar fi împiedicat pe ocupant să

vadă capătul drumului spre mănăstire. „E poziţia logică,” îşi spuse Drew. „Singurul semn sigur că am scăpat ar fi o mulţime de vehicule sosind la mănăstire – ambulanţe, copoi, legistul. Cine altcineva ar fi anunţat autorităţile, dacă nu un supravieţuitor al masacrului? De îndată ce echipa se încredinţa că nu mai sunt în zonă, perechea din ariergardă se putea retrage. Dimpotrivă, cu cât întârzia mai mult sosirea autorităţilor, cu atât mai bănuitoare ar fi devenit echipa că n-am scăpat.”

Trebuia însă să verifice că furgonul nu fusese parcat acolo numai datorită unei pene de motor sau a unui şofer somnoros. Se târî mai aproape prin tufişuri, pe lângă drum, până ajunse în dosul maşinii – nu avea ferestre laterale, ci numai una singură, gen balon, în spate. Ferindu-se să nu fie văzut prin acea fereastră, traversă în fugă carosabilul pentru a se ghemui lângă roata din dreapta spate. Fereastra convexă putea fi destinată să reflecteze căldura soarelui; pe de altă parte, ar fi putut avea menirea de a deforma imaginea interiorului. Poate că se acţiona numai din interior spre în afară; sau poate avea un stor tras. Geamul putea fi chiar blindat, precum şi caroseria întărită împotrivă atacurilor. Aceste posibilităţi erau ipotetice, desigur, neverificabile altfel decât prin forţă.

Totuşi, exista un test uşor pentru a afla dacă un vehicul, aparent banal, fusese amenajat spre a rezista în luptă. Drew n-avea nevoie decât să se culce pe asfalt şi să privească sub şasiu. În întuneric, trebuia să aştepte ca lumina unui fulger să se reflecte din drumul ud; însă chiar în primul moment de luminozitate, văzu ceea ce căuta. Duba nu avea rezervor de benzină vizibil.

Concluzia era evidentă. Montat în compartimentul din spate al furgonului, rezervorul de carburant era la fel de protejat ca şi ocupanţii maşinii. Acum nu mai încăpea nici o îndoială. Trebuia să creadă că furgonul era blindat. Pentru a intra, avea nevoie de o armă, considerabil mai puternică decât un pistol *Mauser.*

Dar până şi Goliath putea fi învins. Un vehicul blindat era conceput să supravieţuiască unui atac pe când se afla în mişcare. Oprit, devenea mai vulnerabil, mai ales dacă duşmanul se apropia de el. Îngenunche să pipăie pneul din dreapta, constatând fără surprindere că era făcut din cauciuc foarte gros şi, fără-ndoială, căptuşit cu metal. Un glonţ de *Mauser* ar fi produs puţine avarii, nu destul pentru a împiedica şoferul să plece în viteză.

Şmecheria era aceea de a-l convinge pe cel dinăuntru – deja agitat pentru că nu-şi putea prinde prin radio partenerul – că avea o altă problemă, mult mai urgentă: efectul de durată al ploii asupra acostamentului de pietriş al

şoselei. Chiar şi un cauciuc rezistent la gloanţe trebuia să fie umflat sau, folosind invers aceeaşi logică, putea fi şi dezumflat. Într-adevăr, scoţând aerul din pneu, Drew nu mai putea urni furgonul, dar vehiculul acela bine echipat trebuia să aibă cu siguranţă o roată de rezervă. Căutând pe acostament, găsi ceea ce dorea. Proiectantul furgonului nu prevăzuse că un atacant putea ajunge atât de aproape. Ventilurile pneurilor nu aveau siguranţe. Drew îl deşurubă în grabă pe cel din spate dreapta, înfipse în el o aşchie de lemn şi auzi fâsâitul aerului.

Maşina începu să se încline spre Drew, lăsându-se încet pe acostamentul ud de ploaie. Scoase *Mauser-ul* de la centură şi se grăbi să se posteze spre portiera din spate şi ambele portiere din faţă. Tactica sa se baza pe ipoteza că, ocupantul simţind duba aplecându-se sub el, deducea că ploaia înmuiase pământul atât de mult, încât maşina se scufunda în noroi, înclinându-se spre pădure.

Avea să iasă şoferul pentru a verifica?

O portieră se deschise zgomotos.

Drew se rostogoli spre şanţ, unde rămase în apa noroioasă şi rece ca gheaţa, aşteptând ca şoferul să controleze latura înclinată a furgonului.

Şoferul însă făcu altceva. Deja nervos fiindcă nu-şi putuse contacta partenerul, se repezi din loc. Drew auzi paşi alergând pe asfalt, spre pădurea din partea opusă, şi sări pe marginea şanţului. Culcat pe burtă, incapabil să-l ajungă pe celălalt, trase cu *Mauser-ul* prin spaţiul de sub maşină, ţintind spre sunetul paşilor ce fugeau, în foc strâns.

Auzi un geamăt, apoi căderea unui trup pe asfalt. Se adună pe picioare şi ocoli duba, spre drum. Nu trăsese mortal; în schimb, ochise la picioare, având nevoie să-l scoată pe adversar din luptă şi să obţină câteva răspunsuri. Cine ordonase asasinatul? De ce încercaseră să-l omoare?

Omul se târa stângaci în faţa lui.

Străfulgerarea detunătoare a unui pistol îl făcu pe Drew să sară spre stânga. Un al doilea foc îl rată şi mai pe departe. Omul încetă să mai tragă, se răsuci din nou înainte şi-şi continuă avansarea spre copacii de dincolo de drum. Ajunse la marginea carosabilului. Peste o clipă, avea să fie în şanţ, găsind adăpostul tufişurilor de unde să se apere. Drew trebuia să-l oprească neîntârziat.

Alergă spre el din lateral. Neavând de ales, îi dădu un şut în frunte şi-l calcă pe mâna cu pistolul. Omul se vaită, rostogolindu-se de pe asfalt peste pietriş şi căzând îndesat pe fruntea lovită. Drew îi smulse arma din mână şi-

l mai lovi o dată cu cizma. Celălalt gemu, rostogolindu-se peste piciorul pe care şi-l târâse, a cărui gambă era întunecată de un lichid mai închis decât ploaia. Ţipătul care urmă întrecu şuieratul vântului. Se frânse, scăzând, stingându-se într-un geamăt, după care se lăsă tăcerea.

Omul zăcea nemişcat. Din câte-şi putea da Drew seama, leşinase de durere şi şoc. Chiar şi aşa, următorul pas era riscant, căci acum Drew trebuia să se aplece pentru a-l atinge. Dacă individul simula leşinul, dacă avea un cuţit…

Drew îi legă mâinile cu funia de pe mijloc. Apoi îl percheziţiona, fără a găsi alte arme. Îl apucă de guler şi-l trase pe asfalt spre dubă, înclinându-l uşor, astfel ca piciorul rănit să suporte un efort mai mic. Trebuia să folosească în continuare durerea, pentru a se asigura că omul rămânea leşinat. Se opri în dreptul portierei de lângă volan, pe care o închisese vântul (oare?) şi studie cabina întunecată. Dacă se înşela? Calculele lui se bazaseră pe ipoteza că echipa morţii lăsase în urmă doi oameni – numai doi. În fond, cu cât erau mai puţini observatori, cu atât riscau mai puţin să atragă atenţia dacă soseau autorităţile, iar doi era cifra minimă pentru această însărcinare. Dar dacă *exista* un al treilea om care rămăsese înăuntru, gata să tragă, în momentul când Drew deschidea portiera?

Dându-se la o parte din linia de foc, lipit de peretele furgonului, Drew ridică *Mauser-ul* şi deschise portiera încet. Aşa cum se aşteptase, lampa interioară nu se aprinse. Pe vremuri, el însuşi deşuruba becul fiecărui vehicul cu care se deplasa, prevăzând o noapte când n-ar fi vrut să devină vizibil ieşind. Lăsa întotdeauna o lanternă sub scaun, de unde o putea scoate rapid la nevoie. Multe obiceiuri ale fostei sale profesiuni *(„fostă?”* se întrebă; „ce crezi că faci *acum?”)* reprezentau o practică răspândită pentru toţi membrii breslei. Acesta era un avantaj al faptului că avea de-a face cu experţi. Lucrai în cadrul unui sistem de reguli bine stabilite. Neliniştea imprevizibilului intervenea numai atunci când te confruntai cu amatori.

Lanterna se afla sub scaun, unde ar fi lăsat-o el însuşi, învelită în cauciuc, un model prelung, puternic, cu patru baterii. Drew apăsă pe buton şi întoarse raza spre partea dinapoi a furgonului.

Nimeni.

Aerul din interior avea un miros stătut. Văzu doi saci de dormit, întinşi peste două saltele. Pe un perete se afla un pupitru de echipamente radio sofisticate. Pe celălalt perete stăteau două rucsacuri deschise, din care ieşeau haine, un bax de Coca Cola, parţial consumat, un primus cu tablete

de ligroină, câteva cutii de ardei iute *Hormel,* spaghete *Heinz* cu perişoare, şi conserve cu tocană de vită *Armor.* Drew simţi în gură un gust rânced. Indivizii ăia nu mâncau nimic care să nu conţină carne? De sub marginea unui sac de dormit ieşeau capetele a două puşti. Nicăieri nu-i mai bine ca acasă.

Se aplecă afară şi privi prin ploaie spre omul căzut la pământ. Apăsând piciorul rănit, fără a primi vreun răspuns, avu confirmarea că omul era încă lipsit de cunoştinţă. Abia atunci se aplecă şi, apucându-l de subsuori, îl ridică să-l împingă în spate.

Încremeni când văzu în depărtare o pereche de faruri, două luminiţe ce se măreau, apropiindu-se dinspre Quentin, trecând prin dreptul drumului spre mănăstire şi continuându-şi drumul spre el.

„Nu te repezi,” îşi spuse. „S-ar putea ca farurile să nu reprezinte nici un pericol. Doar un şofer întârziat încercând să rămână pe şosea în furtuna asta.”

Dar ce-ar fi crezut un şofer în trecere, văzând un om care împingea trupul nemişcat al altuia în dubă?

Drew stinse lanterna. Respirând accelerat, înclină în faţă scaunul şoferului, împingând trupul inert prin deschizătura dintre spătar şi marginea portierei. De îndată ce omul ajunse în maşină, îl acoperi cu un sac de dormit, inclusiv peste cap, şi se aplecă să mute raniţele de deasupra, orice pentru a spori impresia de dezordine, ascunzând faptul că dedesubt zăcea un trup omenesc.

Răsucindu-se, privi în lungul drumului. Farurile se măreau, tot mai luminoase, mai apropiate. Nu avea timp să se ascundă înăuntru fără să pară pripit şi suspect. N-ar fi vrut ca şoferul să oprească sau, mai rău, să devină suficient de preocupat pentru a poposi în oraşul următor, anunţând poliţia.

Dar dacă maşina le aparţinea celor care-l urmăreau? Urcând în furgon, ar fi fost prins în capcană. Nici măcar nu putea demara, căci încă nu schimbase pneul dezumflat şi nu ştia unde era cheia.

„Fă bine şi stăpâneşte-te,” îşi spuse. „Nu-i decât o maşină. Cei şase ani de inactivitate te-au făcut paranoic.” Cu toate acestea, îşi amintea că pe vremuri respectase micile detalii.

Având nevoie de un motiv acceptabil pentru a sta afară, închise portiera dubei şi o ocoli până lângă şanţ, după care îşi deschise prohabul pantalonilor. Aruncând o privire spre farurile care acum îl orbeau, se

întoarse aparent nepăsător spre pădure şi se prefăcu că urina. Dacă maşina aceea aparţinea echipei morţii, avea o şansă să ajungă la copaci.

Vehiculul ce se apropia începu să reducă viteza, cu farurile pe faza mare. Drew îl privi deznădăjduit. Încetini şi mai mult. Mijind ochii prin ploaie, văzu un suport pe capota maşinii. Iar pe suport se aflau două giro-faruri.

„O, grozav. Minunat."

Poliţia. Departe de a fi o graţiere. Drew nu putea risca să le spună ce se întâmplase în mănăstire. Primul lucru pe care l-ar fi dorit un copoi ar fi fost să-l ducă la secţie, după care frecvenţa radio a poliţiei avea să se umple de vorbărie. Era de presupus că echipa morţii încă se mai afla prin zonă. Aveau să afle unde era, să vină după el şi, mai devreme sau mai târziu, urmau să treacă de poliţişti.

Maşina se opri lângă furgon. Apăru o lanternă, îndreptată spre Drew.

„O.K.," îşi spuse el. „Tocmai am petrecut şase ani în cel mai strict ordin al Bisericii Catolice. Tocmai am supravieţuit unui masacru. Am pândit şi am omorât un om. Pe altul l-am rănit. L-am legat şi am reuşit să-l arunc în dubă înainte de-a sosi sticletele. Acum să vedem dacă sunt în stare să fac una dură de tot." Ca de pildă, să urineze.

Mărind apăsarea asupra vezicii, privi peste umăr spre lanternă, reuşind să citească vag cuvintele de pe portiera maşinii: VERMONT STATE POLICE. Îşi contractă muşchii şi oftă uşurat când lichidul începu să curgă.

— Nu puteai să mai aştepţi? mormăi un glas arţăgos din spatele lanternei.

Drew se scutură şi-şi trase fermoarul. Întorcându-se, rânji cu prefăcută jenă spre prezenţa nevăzută dinapoia lanternei.

Deschise gura să vorbească, dar nu ieşi nici un cuvânt. Cu excepţia corului obligatoriu şi al răspunsurilor de rigoare la slujba zilnică, nu mai vorbise cu altă fiinţă omenească timp de şase ani. Conversase doar unilateral, cu şoarecele.

— Nu puteai s-aştepţi? Te-am întrebat ceva.

Poliţistul îşi pierdea răbdarea.

Drew continua să rânjească, ruşinat chipurile. În gând i se formau cuvinte, dar coardele vocale se împotriveau. „Haide, doar ştii că poţi vorbi. Închipuie-ţi că răspunzi la slujbă." îşi simţea limba şi buzele ca de plumb.

— Păi… sigur… eu… asta-i, când te-apucă, te-apucă. Amin. Glasul îi răsuna răguşit şi uscat.

— Ai ceva la gât?

Drew clătină din cap, prefăcându-se însă că tuşea.
— Doar o răceală.
Cuvintele se desprinseră mai uşor.
— După cum vorbeşti, ai face bine să consulţi un medic. Unde te duci, la Quentin?
Drew se prefăcu nedumerit.
— Unde?
— În oraşul următor. Douăşpe mile mai spre sud. Dincotro vin eu.
— Dacă ştiam că e un oraş atât de aproape, aş fi încercat să mă mai ţin. Aici nu-i tocmai comod, întinse el palma, adunând stropii de ploaie.
— E umezeală, ba bine că nu.
Poliţistul tăcu un moment, nevăzut în spatele lanternei.
— Mai bine urcă. Drew tuşi din nou.
— Exact.
Dar, în timp ce se întorcea spre portiera furgonului, se întrebă deodată dacă poliţistul nu cumva se referise la maşina lui. Întinse mâna spre clanţă.
— Nu mi-ai spus unde mergi, zise poliţistul.
— În Massachusetts. Spre Boston. Aşteptă, încordat.
— Circuli târziu.
Se părea că răspunsese acceptabil.
— Au nevoie de mine la birou. Mi-am luat o vacanţă de toamnă, la vânătoare în Canada.
— Ai împuşcat ceva?
— Mhm. Guturaiul ăsta.
Poliţistul râse.
— Ei, data viitoare nu mai opri cu farurile stinse în furtuna asta, putea să apară cineva de după curba din spate şi…
— Intra în mine. Adevărat Nu m-am gândit.
Tuşi.
— Cred că nu voiam publicitate pentru ceea ce făceam.
Poliţistul stinse lanterna. Ochii lui Drew se relaxară, în lumina afişajelor de bord, putu distinge chipul – mai tânăr şi mai slab decât sugerase glasul răguşit.
— Rămâi treaz, mm? spuse copoiul. Stai cu ochii pe şosea.
— Poţi fi sigur.
Ridicând degetul mare, poliţistul demară. Drew privi punctele roşii ale luminilor de poziţie dispărând după cotul drumului.

Expiră, rezemându-se de furgon. Dacă omul din spate s-ar fi trezit şi începea să facă zgomot…

„Dar dacă şi-a revenit totuşi şi a profitat de răgaz pentru a-şi scoate funia, iar acum mă aşteaptă?” Deschise portiera. Aprinzând lanterna, văzu că maldărul de sub sacul de dormit nu se mişca. *Mort? Se sufocase?*

Drew urcă, trase de sacii de dormit şi se destinse când auzi respiraţia slabă. Din piciorul rănit, însă, curgea sânge. Sacul era îmbibat. Trebuia să se grăbească.

După ce se asigură că braţele celuilalt erau legate strâns cu frânghia, îi folosi cureaua pentru a aplica un garou deasupra rănii de glonţ din pulpă. Hemoragia slăbi.

Drew îl trase înainte, aşezându-l pe scaunul din dreapta, unde-l propti într-o poziţie ce părea comodă şi îi legă peste mijloc şi piept centura de siguranţă. Nu voia să-şi aibă inamicul în spate, nevăzut, şi astfel, pentru un observator neatent, omul ar fi părut doar un pasager adormit.

Îl căută prin buzunare, găsi un inel cu chei şi ieşi în ploaie pentru a deschide capota din spate a dubei, în căutarea unei roţi de rezervă. Într-un compartiment de sub podea, găsi într-adevăr un pneu dar, mai bine chiar, şi o pompă de urgenţă cu pedală şi manometru. Peste cinci minute, umflase la loc cauciucul din spate. Apoi, aşezându-se la volan, încercă mai multe chei până când în sfârşit una se potrivi în contact. O răsuci; motorul porni lin. Se încruntă însă la vederea bordului nefamiliar, a pârghiilor şi manetelor derutante de pe axul volanului, mult mai multe decât cele cu care era obişnuit. Ultima oară condusese o maşină în 1979. Nu avea de unde şti ce schimbări de construcţie interveniseră de atunci. Oare se modificase atât de mult tehnologia, încât să nu poată conduce furgonul?

Cel puţin, transmisia era automată; n-ar fi trebuit să aibă probleme cu apăsarea ambreiajului şi direcţia. Când, însă, băgă în viteză, îşi dădu seama că nu putea vedea prin parbrizul ud de ploaie şi trecură treizeci de secunde până deduse care dintre butoanele de pe maneta de semnalizare comanda ştergătoarele.

Un alt contact, de pe o altă manetă, acţiona farurile.

„Mişcă,” îşi spuse. „Copoiul s-ar putea întoarce pe aici.” Trebuia să se îndrepte spre Quentin. N-ar fi vrut; încă mai exista riscul ca alţi membri ai echipei să-l caute pe-acolo. Dar nu-şi putea permite s-o ia în direcţie opusă, când putea da din nou peste poliţist.

Cel puţin oraşul Quentin se afla spre sud, iar sudul era direcţia unde trebuia să meargă, la Boston, către relaţia sa din noua reţea. La duhovnic, părintele Hafer. Biserica avea să-l apere.

Pornind însă la drum, prin furtună, respectând limita de viteză – tot cincizeci şi cinci era? — continuau să-l domine îndoielile. Privi la stânga, spre poarta întunecată şi drumul îngust care şerpuia prin pădure spre mănăstire, îşi imagină vârful cabanei ieşind deasupra brazilor de pe culmea colinei. Îşi închipui tăcerea morţilor din chilii. Muşchii fălcilor i se încordară.

Apoi drumeagul rămase în urmă şi, când privi în oglinda retrovizoare, nu văzu decât întuneric. I se frânse inima, grea de durere, detestând gândul că pleca.

Ce stranie lume nouă îl aştepta în cale? se întrebă. Ce răspunsuri? Timp de şase ani, trăise într-o suspendare a filmului. Dar lumea mersese înainte. Gata să se confrunte cu ceea ce pentru el era un viitor necunoscut, ştia că mai trebuia să se confrunte şi cu trecutul, căci răspunsurile se găseau undeva în urmă. Cine atacase mănăstirea? De ce? Oare Scalpelul, reţeaua sa dinainte? Dar cei din Scalpel îl credeau mort. Se gândi din nou la Arlene, fosta sa iubită, şi la fratele ei, Jake, prietenul lui. Jake, singura persoană, cu excepţia părintelui Hafer, care ştia că Drew nu murise. „În regulă,” îşi spuse el. „Mai întâi, discut cu părintele Hafer; apoi, mă duc la Jake.” în pofida confuziei, de atâta lucru era sigur. Pe timpul vieţii sale trecute, îşi făcuse mulţi duşmani, nu doar Scalpelul. Revăzându-şi păcatele trecutului, avea să se regăsească şi pe sine însuşi.

PARTEA A DOUA

PELERINAJUL

STRANIA LUME NOUĂ

1

Drew vedea în faţă luminile străzilor, estompate de ploaie. Intrând în periferiile oraşului Quentin, coti de pe şoseaua principală, luând-o pe străzi lăturalnice, evitând drumul drept prin oraş, unde ar fi fost cel mai probabil să-i aştepte trecerea un observator ostil. În capătul localităţii, reveni pe şosea şi-şi continuă drumul spre sud.

Ceasul de bord era diferit de tipul folosit la maşini în 1979. În locul unui cadran circular cu limbi, acesta avea un şir de cifre şi litere verzi, luminoase, care-l făcea să se simtă ca în carlinga unui avion. O altă schimbare la care trebuia să se adapteze. 05:09 a.m. Aveau să se ivească în curând zorii, îşi spuse, nerăbdător să ajungă cât mai departe posibil de Quentin înainte de a se lumina.

Omul legat în scaunul de-alături începu să geamă. Drew îi aruncă o privire îngrijorată, încă nefiind pregătit pentru trezirea celuilalt. Apoi, motivul gemetelor deveni evident – garoul stătea pe picior de prea mult timp. Trebui să oprească la marginea drumului şi să desprindă cureaua, lăsând circulaţia prin picior să se restabilească. Sângele începu să curgă din rană, picurând pe jos. Furgonul era plin de un miros coclit, dulceag-bolnăvicios.

Deschise geamul şi mai merse zece minute, privind prin parbrizul stropit de ploaie, după care opri din nou pentru a strânge la loc garoul şi porni iarăşi, li trecu prin minte că pe drumul acela existau tot atâtea şanse ca echipa să-l aştepte ca pe strada principală din Quentin, drept care, ca măsură suplimentară de prevedere, la următoarea intersecţie coti la stânga. Un drum mai îngust îl purtă prin câteva văi montane, şerpuind pe sub piscuri înceţoşate de furtună, când urcând, când coborând.

Trecu prin câteva orăşele, văzându-le cochetăria neo-engleză, cândva familiară, cu prospeţimea unor ochi parcă străini. O biserică albă cu turlă ascuţită îi trezi asociaţii de idei cu marii predicatori din New England, Cotton Mather, Edward Taylor, Jonathan Edwards, deşi aceştia, desigur, nu în Vermont îşi atinseseră măreţia. Edwards îi amintea de vestita predică „Păcătoşi în mâinile unui Dumnezeu mânios” şi descoperi că începuse să se roage cu glas tare.

— Şi ne iartă nouă greşalele noastre precum şi noi iertăm greşiţilor noştri, şi nu ne duce pre noi în ispită şi ne izbăveşte de cel viclean.

Totuşi, nu iertarea era problema. Ci supravieţuirea. Ispăşirea. Ispita? Da. Şi cel viclean.

În zori, drumul se intersecta cu altul şi, cotind la dreapta, îşi reluă drumul spre sud, mereu spre sud, către Boston şi Părintele Hafer. În timp ce furtuna se potolea, transformându-se în ceaţă, un indicator rutier îi spuse că drumul îl trecuse peste un râu, în New Hampshire. Era perfect. Oricum ajungea mai repede la Boston tăind-o prin partea de jos a statului New Hampshire.

Acum, însă, intrând în oraşe, începu să întâlnească autovehicule rare, câte un om pe străzi, lumea deşteptându-se spre a se apuca de treburi. Trebuia să-şi facă târguielile înainte de-a reuşi să-l vadă prea mulţi martori. Deşi nu mai dormise din noaptea trecută, bombardamentul senzorial al revederii cu lumea îl ţinea complet treaz. Curând, soarele ajunse destul de sus pentru a risipi ceţurile rămase după furtună, iar Drew remarcă în faţă indicatorul unei zone de picnic. La ora aceea matinală – 08:14, spunea ceasul – locul n-avea să fie ocupat, şi trebuia să oprească din nou pentru a slăbi garoul rănitului.

Locul de picnic era mic, dar atractiv. O fâşie de pădure deasă îl ascundea vederii de pe drum. Cinci mese stăteau risipite în mijlocul unui crâng de castani cu frunzele ruginii. O cărare pietruită cu alb ducea la un pod de buşteni îngust ce traversa un râu, spre un leagăn şi un balansoar.

Drew opri lângă prima masă şi admiră apa sclipitoare – banală, neîndoielnic, pentru nişte ochi plictisiţi, însă lui i se părea senzaţională – după care se apucă de treabă. De astă dată, simţi la prizonier o schimbare.

Instinctele sale defensive îşi spuseră cuvântul. Ridică *Mauser-ul,* privind faţa rănitului. Pleoapele acestuia se deschiseră; nu complet, cam neliniştit, dar totuşi deschise.

— Nici o mişcare, îl preveni Drew. Nu-s sigur cât de treaz eşti, dar în caz că te consideri norocos, află că aici suntem singuri. Te împuşc, dacă mă obligi.

Avertismentul nu primi nici un răspuns.

— Mă auzi? întrebă Drew.

Nici un răspuns.

— Înţelegi?

Nici o replică.

Exista doar un singur mod de a afla cât de ameţit era cu adevărat individul. Drew îşi legănă mâna liberă în dreptul feţei prizonierului, apoi îl atinse brusc cu degetul arătător pe vârful nasului. Era o tehnică preferată de arbitrii de box. Dacă un boxer era pe deplin conştient, ochii săi urmăreau automat mişcarea degetului.

La fel se întâmplă şi acum.

— Eşti treaz, ba bine că nu, observă Drew; cu cât vorbea mai mult, cu atât îşi găsea mai uşor cuvintele. Fii atent la ce-ţi spun. Trebuie să-ţi slăbesc cureaua de pe picior. E în interesul tău să nu-ncerci să mă loveşti în timp ce-o fac. Nu va trebui decât să-ţi dau un pumn în rană ca să te calmez.

Prizonierul îl studie cu ochi duri.

— Dă-i drumul. Desfă-o.

Drew o lărgi.

Prizonierul privi pe geam, spre mesele de picnic.

— Unde suntem? Tot în Vermont?

— În New Hampshire.

— Aşa, îşi linse omul buzele uscate.

— Ce este?

— Dacă am ajuns tocmai în New Hampshire, cred că nu mă mai pot aştepta…

— Să te găsească prietenii tăi? Nu, n-aş conta pe asta.

Celălalt îşi privi piciorul.

— Cât e de grav?

— Glonţul a trecut drept prin el, ridică din umeri Drew. N-a atins osul.

— Ăsta-i un motiv de recunoştinţă, nu? Am în spate o trusă de prim ajutor. Dacă nu ţi-e cu supărare.

Drew se gândi un moment.

— Sigur. De ce nu?

Omul păru surprins.

— Şi ţi-e sete datorită pierderii de sânge. Deschid o Coca din astea. Păcat că nu-s reci.

Drew curăţă rana, o dezinfectă şi o bandajă. Şterse sângele închegat de pe fruntea omului, apoi îi aplecă spre buze o cutie de Coca-Cola.

— Nu înghiţi prea mult dintr-o dată. N-am chef să ţi se facă rău.

Omul clipi din ochi, incredul.

Însetat, Drew îşi deschise şi lui o Cola. După şase ani în care nu băuse decât apă, lapte şi suc de fructe, băutura carbogazoasă era înecăcios de dulce.

— Cât de rău te doare?

— Am trecut eu prin altele şi mai rele.

— Nu mă îndoiesc.

— Dacă e nevoie, insistă indignat rănitul, crede-mă, pot suporta mai mult.
— Desigur, dar chiar şi aşa…
Drew deschise două mici plachete de aspirină din trusa medicală şi-i împinse celuilalt între buze patru comprimate.
— De ce mă ajuţi?
— Hai să zicem că-s un bun samaritean.
— Mie-mi spui? Nu m-ai fi luat cu tine dacă nu voiai să mă interoghezi. Crezi că ai inventat vreo tehnică nouă? Te-aştepţi ca toată bunătatea asta să mă facă să cedez?
Drew oftă.
— O.K., dacă insişti, hai să trecem la subiect. Ceea ce crezi acum e că, atâta vreme cât am nevoie de informaţii, te voi ţine în viaţă. Deci, îţi cântăreşti viaţa în comparaţie cu chinurile la care te-aş supune ca să te fac să vorbeşti. În condiţiile astea, eşti pregătit să suferi la maximum. Sau poate plănuieşti să-mi spui cine ştie ce minciuni pe care crezi că aş fi destul de tâmpit ca să le înghit. Dar, din nou, poate că minciunile nu-s cea mai bună idee. În fond, dacă le-aş crede şi aş conchide că nu-mi mai foloseşti la nimic, aş putea să-ţi pun capăt zilelor. Mă urmăreşti până aici?
Omul rămase tăcut. Drew desfăcu palmele.
— Dacă aş avea chimicale – amytal de sodiu, eventual – te-aş putea face să-mi spui tot ce vreau. Dar, dacă ajungem la tortură, supravieţuirea ta depinde de cât îţi ţii gura. Deci, aici e problema. Nu intenţionez să te torturez şi n-am de gând nici să te omor.
— Ce fel de…?
— În ce mă priveşte, eşti angajat din afară. Nu-ţi făceai decât meseria. Omul care te-a angajat este răspunzător, nu tu.
— Nu-nţeleg ce naiba…
— În regulă, am să-ţi explic cât mai simplu. Când aţi atacat mănăstirea, ştiaţi cine eram? Vi s-a vorbit despre trecutul meu?
— M-am prins, se încruntă celălalt. Toată povestea e o şmecherie ca să mă faci să-ţi spun cine…
Drew clătină din cap.
— Mi-am dat toată silinţa ca să-ţi explic. Atunci, ia-o aşa. În caz că n-ai dedus, nu sunt un simplu călugăr. Nu-s un amator. Orice fac cu tine, vreau să ştii că voi proceda profesional. Şi mă aştept şi din partea ta la acelaşi nivel. Fără panică, fără mişcări prosteşti, fără rasoleli. În regulă?

Omul păru derutat.

— De pildă, continuă Drew, am să-ţi strâng la loc garoul. Apoi, te voi acoperi cu sacul de dormit până la gât. Te vei preface că dormi. Mergem până găsim o staţie service. N-am să cobor. Voi vorbi din maşină cu mecanicul. Trebuie să cumpăr ceva de la el. Iar tu te prefaci adormit. Altfel, dacă faci tărăboi, va trebui să te opresc, cu conştiinţa împăcată.

— Şi în afară de asta? Ai spus că fără omor, fără tortură.

— Ai cuvântul meu.

— Dar tot mai crezi că mă poţi face să vorbesc?

— Exact.

— Pe-asta va trebui s-o văd.

Drew zâmbi.

În timp ce demara din zona de picnic, se simţi asaltat de zgomotul şi animaţia traficului intensificat. Maşinile păreau şi mai mici decât şi le amintea, moştenire a crizei de combustibili de la jumătatea anilor 70. Apoi însă îl depăşiră două rulote enorme, şi-şi aminti prezicerile din 1979 că vehiculele cu consum mare de carburant aveau să devină ceva de domeniul trecutului.

Se părea că nu. Caravanele erau urmate de o maşină luxoasă, căreia nu-i recunoştea stilul şi marca (se terminase criza de benzină? Fusese elaborat un nou carburant, ieftin şi abundent?), apoi de o decapotabilă mare. Nu înţelegea – maşinile decapotabile ieşiseră din modă înainte de plecarea lui la mănăstire.

Ce se întâmplase pentru a provoca această întorsătură?

Ajunse la o serie de *drive-ins*[2] cu gustări. Oricât îl ofensau în anii 70, se deprinsese cu ele, familiaritatea făcându-le să-i devină invizibile. Acum însă, din perspectiva sa nouă, urâţenia lor îl copleşea. Un panou făcea reclamă la un sortiment special numit *taco pizza*. Şi ce Dumnezeu erau *Puii McNugget?*

Găsi o staţie service. Benzina costa un dolar douăzeci galonul, cu cincizeci de cenţi mai scump decât preţul scandalos pe care şi-l amintea din 1979, şi totuşi drumul era plin de maşini.

— Mă simt de parcă am aterizat de pe Marte.

— Ce? întrebă omul de alături.

Sau poate chiar era pe Marte.

Drew parcă furgonul lângă pompele de benzină.

— Închide ochii şi taci. Vine cineva.

Cumpără de la tânărul mecanic un furtun de radiator, plătind cu bani din portofelul omului de pe colină. În timp ce revenea spre stradă, pe lângă pompe, aruncă furtunul în poala prizonierului:

— Poftim. Ţi-am luat un cadou.

În pofida centurilor de siguranţă care-l imobilizau, omul aproape sări de pe scaun.

— Ăsta pentru ce naiba mai e?

— De ce te agiţi? Nu-ţi plac surprizele?

— Am întrebat, *pentru ce* e?

— Ia ghici.

— Se foloseşte ca să baţi pe cineva fără să laşi urme!

Dar spuneai că n-ai să…

— Exact. Fără bătăi. N-ai ghicit. Da' mai încearcă. O să-ţi treacă timpul mai repede.

— Şi nu cumva ne întoarcem pe unde-am venit?

— La locul ăla de picnic.

— Acum m-am prins.

— Că ce? Omul se zbătu.

— Doamne sfinte, eşti nebun! Drew îl privi lung.

— Aş dori să nu iei numele Domnului în deşert.

2

Ajunseră la terenul de picnic pustiu. La adăpostul şirului de copaci, Drew trase duba cu spatele până ajunse aproape lipită de un castan. Opri motorul şi coborî, zâmbind.

— Vin imediat, promise el, agitând vesel furtunul de radiator.

Înfipse un capăt al furtunului în vârful ţevii de eşapament, deschise portiera din spate şi îndoi furtunul până ajunse cu celălalt capăt în furgon. Pornind iarăşi motorul, conduse maşina în marşarier astfel încât să fixeze furtunul cu portiera din spate. Lăsă motorul în funcţiune. Duba începu să se umple cu fum de eşapament, dens şi acru, albăstrui.

Prizonierul deveni isteric.

— Christoase, am avut dreptate! Asta eşti, un sonat nenorocit!

— Mai agită-te tu mult, replică rece Drew, şi n-ai să-ţi mai poţi ţine respiraţia.

Celălalt făcu ochii mari. Înconjurat de pâclă, începu să tuşească.

Drew astupă crăpăturile din jurul portierei cu sacii de dormit. Se asigură că geamurile erau bine închise. Ca un ultim gând la despărţire, deschise radioul.

— Cum ţi-ar plăcea puţină muzică?

Se aşteptase la ceva mai strident decât rock-ul heavy-metal. În schimb, auzi un crainic anunţând:

— Linda Ronstadt şi Orchestra Nelson Riddle.

Pe un fond instrumental bogat, tipic pentru înregistrările de la Capitoliu ale lui Frank Sinatra din anii ’50, Ronstadt (ale cărei versiuni răguşite după *When Will I Be Loved?* şi *Back în the U.S.*, Drew şi le amintea bine) începu să cânte un şlagăr din anii ’40. Îşi simţi facultăţile mintale clătinându-se.

Tusea prizonierului îl readuse brusc la normal. În dubă, fumul se îngroşase.

— Nu pot respira, spuse omul. Nu…

Drew închise portiera.

— Merse prin faţa furgonului, pe cărarea de pietre albe spre podul de lemn ce trecea râul, şi aruncă în apă câteva pietricele. Aerul avea un miros dulce şi răcoros.

Cu aparentă nepăsare, aruncă o privire în urmă, spre furgon. Interiorul era ascuns de fum, dar putea totuşi să-l vadă pe rănit zvârcolindu-se pe

scaunul din dreapta. Mai important, şi acesta îl vedea. Drew întinse braţele şi se rezemă de balustrada podului. Auzi urlete din dubă.

Când acestea părură să scadă, Drew se desprinse brusc de parapet pentru a reveni agale pe poteca pietruită. Deschise portiera din dreptul volanului şi opri motorul.

— Cum o duci?

Chipul celuilalt se cam învineţise. Avea pleoapele închise pe trei sferturi.

În timp ce briza ajuta gazele să iasă din dubă, Drew îl bătu uşurel pe obraji.

— Să nu adormi pe mine. Nu pot suferi gândul că te plictisesc. Te-am întrebat cum o mai duci.

Omul icni sec, venindu-i să vomite.

— Ticălosule.

— Chiar aşa de bine, mm?

Celălalt tuşi din nou, horcăind, disperat, să-şi cureţe plămânii.

— Ticălosule, ţi-ai dat cuvântul.

— În legătură cu ce?

— Mi-ai promis. Fără omor, fără tortură.

— Mă ţin de promisiune. Tu eşti vinovat dacă devine tortură. Asfixierea ar trebui să fie paşnică. La fel ca şi cum ai adormi. Relaxează-te şi lasă-te dus de curent. Uşurează-ţi situaţia.

Omul ţiui din piept, cu ochii roşii, înlăcrimaţi.

— Şi tu zici că asta nu-nseamnă să-ncerci să mă omori?

Drew se arătă insultat.

— Am vorbit serios. N-am nici cea mai vagă intenţie să te las să mori.

Prizonierul îl privi printre pleoape.

— Atunci?

— Am de pus câteva întrebări. Dacă nu răspunzi, îţi mai dau o doză de gaze. Şi *încă una,* dacă mă sileşti. Până la urmă, monoxidul îşi va face efectul. Numai tu poţi judeca în ce măsură, deşi există oricând riscul ca minţile să-ţi slăbească prea mult pentru a-ţi da seama când nu mai e cazul să stai liniştit.

— Crezi că mă tem de moarte?

— Îţi mai spun o dată, nu despre moarte e vorba. Vei supravieţui.

— Atunci de ce naiba aş mai vorbi?

— Fiindcă te aşteaptă ceva mai rău decât moartea. Viitorul tău, dacă nu vorbeşti, – îşi scarpină Drew ţepii bărbii – e vătămarea cerebrală.

Permanentă.

Celălalt păli.

— Vei fi o legumă.

— Ar fi trebuit să-mi spună.

— Să-ţi spună ce?

— Cât de priceput eşti. Din clipa când m-am trezit, un moment n-ai încetat să-mi suceşti minţile. Ai jucat o juma’ de duzină de personalităţi. M-ai ţinut pe muche de cuţit tot timpul. Nebun? Pe dracu’, eşti cât se poate de întreg la minte.

Drew porni din nou motorul şi închise portiera.

3

Peste încă două şedinţe, omul începu să răspundă la întrebări. Dură un timp. De-acum, devenise semicoerent, iar declaraţiile îi erau adesea bălmăjite. Drew însă, deşi se silea să aibă răbdare, avea încredere că spunea adevărul, căci monoxidul de carbon îl ameţea atât de tare încât îi distrugea inhibiţiile, în acest sens asemănându-se oarecum cu amytalul de sodiu. Două ore mai târziu, Drew aflase cam maximum din cât bănuia că era posibil.

Dar nu era încurajat. Operaţiunea fusese cumpărată într-un stil la fel de profesionist pe cât fusese îndeplinită. Din motive evidente, regula cerea ca solicitantul să nu se implice direct nici un moment. Dacă se întâmpla ceva neprevăzut, dacă un membru al echipei era capturat sau se hotăra să-şi şantajeze clientul, nu exista nici o pistă directă până la cel ce achitase nota. În schimb, clientul lua legătura cu un broker, care contacta un sub-broker, acesta angajând meseriaşii necesari şi asigurându-se că se rezolva treaba. Cu excepţia echipei propriu-zise, nici unii dintre factori nu se vedeau între ei la faţă. Aranjamentele între client, broker şi sub-broker se efectuau prin intermediari, folosind telefoane neutre. Nu se comunica nimic pe hârtie. Taxele erau transferate, în conturi bancare anonime din Elveţia sau Bahamas.

Din câte putea determina Drew pe baza declaraţiilor prizonierului său, în cazul de faţă se folosise aceeaşi procedură. Omul îl convinse că fusese angajat de aşa-zisul său agent, căruia nu-i aflase niciodată numele.

Agentul ştia unde să-şi găsească profesioniştii, deşi aceştia nu ştiau unde să dea de el şi, desigur, agentul nu le spusese cine plătea acţiunea sau de ce. O misiune era o misiune. În acest caz, bizară, desigur. Oricum, avansul fusese generos.

Drew trebuise să-l trezească frecvent din toropeală, folosind săruri mirositoare din trusa medicală. Acum îl lăsă să adoarmă, asigurându-se că avea aer curat.

Medita, descurajat. Nădăjduise cu disperare să afle uşor răspunsurile, dar Dumnezeu hotărâse altfel. Calvarul avea să se prelungească. Încă o penitenţă.

În regulă, încercase, dar, în acest caz, dăduse greş. Totuşi, eşecul nu era din vina lui; dacă n-ar fi încercat, ar fi fost un neghiob. Însă, stătuse prea mult pe loc. Trebuia să pornească. Spre Boston. La relaţia lui, părintele

Hafer. Trebuia să-i spună sponsorului său ce se întâmplase. Să prevină Biserica şi să i se acorde sanctuar.

Scoase furtunul din ţeava de eşapament, luă sacii de dormit din portiera de la spate şi o închise.

În timp ce omul dormea un somn bolnăvicios, Drew scoase duba de pe terenul de picnic şi-şi continuă drumul prin New Hampshire, acum spre sud-est, către Massachusetts.

— Soarele asfinţea când ajunse la Boston. Luă portofelul prizonierului, apoi părăsi furgonul şi pe ocupantul său fără cunoştinţă pe platforma superioară, aproape goală, a unei rampe de parcare din aeroportul Logan. În fond, trebuia să facă ceva cu prizonierul, şi-şi dăduse cuvântul. Dar asta nu însemna că nu-i putea pricinui greutăţi. Înserarea făcuse loc nopţii când Drew găsi un telefon public, lângă o staţie de autobuz din faţa aeroportului. Chemă paza, spunând unde era parcată duba (avusese grijă să-şi şteargă amprentele) şi ce aveau să găsească înăuntru.

— Este un terorist. Vă spun eu, este o situaţie anormală, smintită, perversă. Ajunge să-l întrebaţi. Are toate armele alea şi – auziţi, s-a lăudat cum plănuia să deturneze un avion deasupra oceanului, să-l pună să zboare în Florida şi să se prăbuşească peste Disney-world. Deci, ce puteam face? Puneţi-vă doar în locul meu. A trebuit să-l împuşc.

Închise. Zâmbind în sinea sa, se duse la un autobuz spre centru, îi plăti şoferului biletul şi se aşeză pe un scaun din fund. Ceilalţi pasageri îi priveau nemulţumiţi ţepii bărbii şi hainele murdare. Aveau să-l ţină minte, îşi spuse, gândindu-se şi la activităţile ce se desfăşurau pe aeroport.

Echipamentele de securitate ale aeroportului erau suficient de sofisticate pentru a localiza până şi apelul lui de douăzeci de secunde, întrucât un dispozitiv de blocare menţinea contactul ca şi cum nici n-ar fi închis telefonul. De-acum, o echipă a securităţii găsise duba, iar o alta se repezea spre telefonul public din faţa aeroportului. Aveau să-i chestioneze pe oamenii din apropiere. Existau toate şansele ca vreun om să-şi amintească de individul răvăşit, cu înfăţişare de vagabond, îmbrăcat în blugi şi vestă matlasată, ieşind din cabină – şi poate chiar să fi reţinut că omul cel neras se urcase într-un autobuz. Lăsa urme. Dacă intenţiona să dispară, trebuia să coboare din autobuz şi să ia măsuri cu privire la înfăţişarea lui, să şi-o schimbe, s-o amelioreze. Cât mai curând. Abia după aceea se putea duce la părintele Hafer.

Privi prin fereastra din spate, spre traficul de noapte al oraşului Boston. Nu goneau în urma lui farurile nici unei maşini care să-l urmărească. Cel puţin, nu încă. Dar cât timp…?

Magazinele erau închise; trebuia să aştepte până dimineaţă pentru a face rost de nişte haine nebătătoare la ochi. Şi până atunci? Analizându-şi posibilităţile, respinse ideea unui hotel, fie şi a unuia sordid. Nu aşa cum arăta acum. Toţi recepţionerii de hotel aveau memorie bună. În acest moment, avea nevoie de camuflaj.

Se amuză imaginându-şi întrebările la care trebuia să răspundă prizonierul său când îl găseau ofiţerii de la pază. Ce fel de istorie avea să inventeze pentru a explica furgonul blindat, armele, echipamentul radio? Indiferent de poveste, îşi spuse Drew, singurul lucru la care n-avea să îndrăznească a se referi era mănăstirea.

Îşi aminti înviorarea pe care o simţise când vorbea cu prizonierul, când îşi ţinea discursul către securitatea aeroportului. După şase ani de tăcere relativă, vorbirea îl făcuse să se simtă straniu de bine. Starea de spirit i se schimbă brusc când se întrebă de ce se ostenise să-şi lase prizonierul în maşină.

„Mă rog, nu prea puteam să-l iau cu mine.

Nu, sigur că nu. Dar…

Am avut de ales.

Da, dar n-ai profitat.

Pe vremuri…

Adevărat. Când luptai pe viaţă şi pe moarte în vârful colinei, ţi-ai ucis adversarul. *(Mea culpa.)* Aici însă ai avut de ales.”

Implicaţia îl lovi dintr-o dată. Pe vremuri, nu l-ar fi lăsat pe acel om să trăiască.

5

În ciuda schimbărilor din lume petrecute în lipsa lui, cel puţin un aspect rămânea acelaşi. Sau, poate, şi acesta se înrăutăţise. Zona de luptă din Boston.

După ce coborî din autobuz, se îndreptă spre centrul oraşului, mergând prin întunericul cu halouri de felinare, în lungul străzilor orientate după unghiuri bizare (moştenire a haoticului secol al XVII-lea, coşmarul oricărui planificator edilitar), trecând pe lângă construcţii de sticlă şi crom, vecine cu faţade istorice din cărămizi şi scânduri, având neîndoielnic interioarele dezgolite şi zugrăvite proaspăt, pline cu plante agăţătoare şi covoare orientale.

Dar, aventurându-se şi mai adânc în labirintul oraşului, clădirile deveniră apăsătoare. Mândria ceda locul neglijării. Ajunsese în jungla fiarelor de pradă. A hienelor. Zona de luptă.

Prostituate, la câte zece metri între ele, se înşirau pe ambele părţi ale străzii. În pofida nopţii reci de octombrie, unele purtau fuste strâmte, adesea de piele, scurte până deasupra genunchilor, sau rochii lungi despicate, care dezgoleau pielea până la fesă.

În timp ce Drew trecea pe lângă ele, îl priveau lung.

— Hei, dulcişor.

— Cum ţi-ar plăcea o răsturnica, iubiţel?

Drew le studia la fel cum îl studiau şi ele, cercetându-le feţele, căutând o vagă sugestie că femeia cutare sau cutare ar fi putut să-i fie de folos.

O maşină galben-ţipătoare frână scrâşnind lângă el. Drew se răsuci, în gardă, apucând patul Mauser-ului de sub vesta vătuită. Clipi din ochi, surprins, când o femeie aşezată lângă şofer îşi expuse sânii, având sfârcurile încercuite cu ruj, şi ridică întrebătoare sprâncenele.

Drew simţi furnicături nefamiliare sub pântec. Scutură aprig din cap. Femeia râse. Şi se întoarse spre bărbatul de lângă ea, care duse la gură o cutie de bere şi apăsă pe accelerator, demarând cu un vuiet.

Se strădui să-şi înfrâneze învârtoşarea perversă. În mănăstire, impulsul sexual îi dispăruse fără efort; acum, după câteva ore de la întoarcerea în lume, îi revenise şi el. Se sili să-şi continue mersul, căutând, dar în memorie i se ivea vie faţa Arlenei.

O negresă tânără îi atrase atenţia. Avea părul negru şi des tuns scurt, băieţeşte. Sânii îi stăteau umflaţi sub o bluză groasă *Celtics;* pe deasupra,

purta o manta de plastic, descheiată. Ceea ce-l atrase însă era faptul că trăgea încontinuu, amărâtă, de ceva ce părea a fi o ruptură pe gamba ciorapului cu chilot. Gestul îi trezea simpatia.

Când se apropie, ochii negresei scânteiară. Se îndreptă de spinare, repezindu-şi sânii înainte.

— Ai un loc? întrebă Drew.

— Pentru ce?

— Trebuie să aibă pat.

— *Pentru ce?*

Drew se încruntă. Nu-i venea să creadă că se înşelase în privinţa ei.

— Fii concret, adăugă femeia. Ce-mi ceri?

Înţelese.

— O cursă? Te temi să nu fiu sticlete?

Negresa clipi din pleoapele cu gene lungi.

— Ei, de ce-ar vrea un copoi să mă bată la cap?

— A trecut atâta timp, încât am uitat. Ar trebui să te întreb cât ceri. Dacă eu-s ăla care pomeneşte de bani, nu poţi fi taxat pentru solicitare.

— Cât, şi pentru ce?

— Ca să stau peste noapte.

— Şi ce vrei să *faci* peste noapte?

N-ar fi crezut adevărul, îşi dădu el seama, aşa că-i făcu o propunere.

— Aha, se destinse negresa. Atâta tot? Un moment mi s-a părut că arătai a de-ăla sucit. Tot ce pot spune e că ai o părere foarte bună despre tine dacă-ţi închipui că poţi face *asta* toată noaptea. Cincizeci de marafeţi.

Chiar şi cu şase ani în urmă, preţul ar fi fost ieftin.

— Pentru toată noaptea?

— Scumpi, ia-le pe rând. Poate. Vedem noi.

Îl bătu uşurel pe obrazul ţepos.

— Da’ va trebui să facem ceva cu glaspapiru’.

— Intră şi asta.

În ochi îi reveni sclipirea.

— Ia-te după mine.

6

Îl conduse cu două străzi mai încolo, la un bloc dărăpănat, cu cărămizile înnegrite şi ferestrele pline de praf. Treptele de ciment de la intrare erau pătate cu găinaţi de păsări.

La uşă, se opri.

— Ei, dragoste, ce trebuie să ştii e că prietenul meu locuieşte în apartamentul vecin. Aşa că, în caz că-ţi plac figurile nasoale…

— O să ne facă o vizită, împreună cu doi amici înarmaţi cu bâte de baseball.

— Asta e. Ştiam eu c-ai să înţelegi.

Intrară într-un vestibul mucegăit şi urcară două tronsoane de scări scârţâitoare, cu balustrada şubredă. Negresa descuie uşa unui mic apartament şi întinse braţul într-un gest de bun-venit.

— Acasă eşti acolo unde ti-e inima. Bârlogul inegalităţii.

Remarcând sarcasmul, Drew îşi dădu deodată seama că era chiar inteligentă.

— Ai urmat colegiul?

— Mda, şcoala castanelor la cap. Da' dacă despre dragoste vrei să-nveţi, ţi-arăt în noaptea asta.

Rânji şi închise uşa. Camera era mică, dar ordonată şi atrăgătoare..

— Observi că n-am încuiat, pentru cazul că amicul meu va trebui să ne facă o vizită. În dulăpiorul ăla e pileală. Scotch, whisky, bourbon. În frigider, bere. Toate costă în plus. Am chiar şi unde să trimit după sandvişuri, da' şi alea costă.

— Pe bune, replică Drew. Pileală, nu. Dar mor de foame. Orice, fără carne. Tartine cu roşii şi salată. Trei, nu, pune patru. Lapte.

Scrută odaia, cu stomacul chiorăindu-i; în timp ce, femeia comanda mâncarea prin telefon. Un mic televizor *Zenith*, un stereo *Sony*, o canapea, un scaun directorial.

— Acolo-i dormitorul? întrebă el, arătând spre o uşă.

— Ce, te crezi la *Ritz?* râse femeia. Aia-i debaraua. Dincolo este buda. Scuză expresia. Canapeaua-i patul. Ridică pernele şi trage găinăria aia afară.

Se supuse. Auzi imediat foşnetul hainelor în spatele lui. Se răsuci, alarmat. Prea târziu, cu o eficienţă îndelung exersată, negresa lepădase

impermeabilul de plastic, îşi scosese bluza *Celtics*, iar acum îşi dădea jos fusta de piele.

Drew ridică o mână.

— Nu. Ce-am spus că voiam… Am minţit.

Femeia încremeni într-o poziţie adunată, incomodă, cu fusta la genunchi, într-un dres prin care i se vedea părul pubian negru. Ochii îi scăpărară. Aplecată cum era, sânii îi atârnau, făcând-o să arate vulnerabilă.

— Ce? se ridică ea, furioasă. *Ce?*

Pe pielea ciocolatie a sânilor şi şoldurilor avea vergeturi albicioase, semn că născuse un copil la viaţa ei.

— Nu la asta mă gândeam. Am vrut să-ţi explic în stradă, dar n-am crezut c-ai să…

— Auzi, eu ţi-am spus. Orice nasoală, cea mai mică suceală, şi…

Ridică pumnul să bată în perete.

— Nu! Stai!

Drew ridică braţele. Ştia că pereţii erau atât de subţiri încât strigătele ar fi avut un efect la fel de dezastruos ca loviturile ei. Se strădui să vorbească liniştit:

— Te rog, nu-l chema. Uite, nu m-apropii. Stau la distanţă. N-ai de ce te teme.

— Ce naiba?

— Vreau exact ceea ce ţi-am spus pe stradă. Vreau să stau peste noapte. Atâta tot. Să fac o baie. Să-ţi folosesc aparatul de ras şi să mă fac prezentabil. Şi să mă culc. Şi să dorm.

Sprâncenele femeii se arcuiră.

— Le ai pe-astea cu băile? Trebuie să te spăl eu, asta e?

— Deloc.

Deşi încerca să nu-i privească părul pubian, trupul îl trăda. În fond, nu mai văzuse o femeie, necum una goală, din 1979, şi nu putea să nu se simtă atras de ea. Dar *trebuia* să reziste şi se strădui să-şi concentreze atenţia spre chipul ei întunecat şi băieţesc, ignorându-i sânii.

— Te rog, aş vrea să pui ceva pe tine.

— Ei, acum, chiar că eşti sucit, comentă ea, nemaifiind însă furioasă. Vrei să zici – şi poză sugestiv, cu ochii amuzaţi, arcuindu-şi un şold – că nu-ţi place ce vezi?

— Dacă te-ajută să înţelegi, sunt… sau aproape am fost… preot.

Femeia îngustă ochii.

— Ei, şi? O prietenă de-a mea, lucrează doi popi pe săptămână. Cred în posibilităţile egale. Nu fac discriminări.

Drew râse.

— Ei, asta era. Te-ai dezobişnuit, hmm?

— Serios, cât ceri pe-o noapte? Dar fără sex.

— Vorbeşti serios? Dădu din cap.

— Va trebui să plec?

La asta, clătină din cap.

— De fapt, aş prefera să rămâi.

— Zău că eşti aiurea, murmură ea, calculând. O.K., atuncea, două sute de parai.

Mişcarea furişă a ochilor sugera că se aştepta ca Drew să se tocmească.

— Cam atâta am la mine.

Scoase portofelul pe care i-l luase omului de pe colină şi pe cel al prizonierului din furgon, aruncând banii pe patul desfăcut.

— De hoteluri n-ai auzit niciodată? Drew arătă spre hainele sale murdare.

— Aşa? M-ar fi ţinut minte.

— Şi nu vrei să te ţină minte?

— Hai să zicem că sunt pudic.

Zâmbetul femeii fu înlocuit de o expresie serioasă, evaluându-l.

— Şi, dragoste, mai eşti şi mişto. O.K., acum te-am citit. N-ai de ce te teme. Aici eşti în siguranţă. Fă-ţi baia.

— Dar dacă ţie ţi-e totuna…

Negresa deschise debaraua, scoţând un halat.

— M-aş simţi mai bine dacă…

Se întoarse spre el, îmbrăcându-se.

— Ai veni acolo cu mine.

— Aşa?

— Mda. Vreau să-ţi pun câteva întrebări.

7

Şi voia să n-o scape din ochi.

În baie, îşi scoase vesta jegoasă. Negresa se aşeză pe un scaun, în colţ, şi-şi aprinse un *joint*[3].

— Sigur nu vrei şi tu un fum? îl întrebă.

— E contra religiei mele.

— Ce, să te relaxezi?

— Să-mi amorţesc simţurile. Femeia chicoti.

— N-ar fi cazul.

Apa fierbinte şiroia din robinet în cadă, emanând aburi care acopereau oglinda de deasupra lavaboului.

Drew îşi puse hainele pe raftul din spatele lui, strecurându-şi discret *Mauser-ul* sub vesta matlasată. Nu-i fusese greu să se dezbrace în faţa ei. Ruşinea fizică nu se numărase niciodată printre – cum era cuvântul argotic de pe vremuri – apucăturile lui.

— Nu-i rău, murmură ea, studiindu-i fizicul, după care inhala adânc şi ţinu fumul în piept. Cam supt la şolduri.

Arătă cu chiştocul.

— Cam slăbănog la cur. Dacă eu aş avea posteriorul tău, ar trebui să trăiesc din ajutoare. Totuşi, nu-i rău;

Drew râse.

— Datorez totul regimului şi gimnasticii.

— Gimnastică? Pe naiba, arăţi ca unul din ăia care fug.

Lui Drew i se înfierbântă pieptul; fusese un alergător pasionat.

— Mda, zâmbi el. Jim Fixx, Bill Rodgers.

— Doamne, sper că nu. Fixx a murit.

Drew simţi un şoc.

— Glumeşti.

Femeia trase din ţigară şi clătină capul.

— Nnţ. S-a dus fericit. A murit în timp ce fugea, îl privi.

— Unde-ai fost? Dacă te pricepeai la astea, ai fi ştiut că Fixx e mort. Avea o boală de inimă ereditară. Toate alergăturile alea, şi…

Drew încerca să-şi revină de pe urma şocului.

— Cred că nu există nici o garanţie.

Se întoarse să intre în cadă.

Brusc, negresa se aplecă spre el.

— Căca-m-aş!

Se răsuci înapoi, gata să înhaţe pistolul de sub vraful de haine.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Ce *s-a-ntâmplat?* Sfinte Christoase, spatele tău! Ce-ai păţit?

— Vorbeşte încet.

— Iartă-mă, am uitat. Amicul.

— Ce-i cu spatele meu?

— Cicatricele.

— *Ce?*

— Arată de parcă te-ar fi biciuit careva.

Pe Drew îl luă cu frig. Nu-şi dăduse niciodată seama.

Anii de penitenţă pe care şi-o impusese. Flagelările cu funia pe spinare.

— Mda, am fost în Nam. Torturat.

— Trebuie să fi fost îngrozitor.

— Nu-mi place să vorbesc despre asta. Nu vreau să mă mai gândesc.

Rămânând cu spatele întors astfel încât să nu i-l vadă, intră în apă. Închise robinetul şi se cufundă încet, simţind apa ridicându-se peste şolduri, peste talie, căldura relaxându-i muşchii îndureraţi. Nu mai făcuse o baie fierbinte de când intrase în mănăstire, iar voluptatea uitată îl făcea să se simtă vag vinovat. Inhala mirosul de liliac al săpunului. Ca şi cum n-ar mai fi văzut niciodată aşa ceva, studie. Săpunul enorm pe care i-l dăduse ca să se spele, apoi îl înmuie în apă şi-şi stoarse spuma peste cap.

Negresa mai trăsese o dată din chiştoc, iar acum expira fumul pe care-l ţinuse în plămâni mult.

— Ei, m-am înşelat. În legătură cu pudoarea ta.

— Nu e decât un trup.

— Mda, am învăţat şi eu asta, de-o bună bucată de vreme. Şamponul e pe raftul de plastic de lângă capul tău. Şi să mai vorbeşti de murdărie. Uită-te la apă. O să trebuiască să goleşti cada şi s-o iei de la-nceput. Ce-ai făcut, te-ai tăvălit prin noroi?

Ironia situaţiei îl amuză.

— Nici nu ştii câtă dreptate ai.

Îşi scarpină barba.

— Suntem amândoi de acord că trebuie să mă rad.

— Lama e lângă şampon, pe raft.

Nu avea cremă de bărbierit, iar Drew trebui să folosească săpunul.

— Sunt sigur că ţi se va părea ciudat, spuse el. Dar cine e preşedinte?

Femeia se înecă, aproape, cu fumul pe care-l inhala.

— Faci mişto de mine.

— Aş vrea eu.

— Dar e a doua oară că… Când am pomenit de Fixx.

Nu te uiţi la televizor, nu citeşti ziarele?

— Acolo unde am fost eu, nu.

— Până şi în puşcărie au televizoare şi presă.

— Atunci, asta ar trebui să-ţi spună ceva.

— N-ai fost la închisoare? Dar aveam impresia…

— Crede şi nu întreba. Cu cât îţi spun mai puţin…

— Cu atât îmi va fi mai bine. De acord, susţii că eşti preot.

— Aproape. De fapt, ceea ce se numeşte frate.

— Dacă o ţii aşa, mă voi preface că te cred c-ai fost într-o mănăstire. Reagan e preşedinte.

Surprins, Drew se opri un moment din bărbierit.

— Deci, Carter n-a fost reales.

— Nu, după cum i-a lăsat pe iranieni să ne facă de râs.

— Pe iranieni?

— Criza ostaticilor. Nu ştii nimic?

— Cred că devine evident. Spune-mi.

Începu ora de curs, iar subiectul îl deznădăjdui. Află despre atacul iranian asupra ambasadei americane din Teheran, în 1979. Află că în 1980 sovieticii, susţinând că îi nelinişte a violenţa din Iran, invadaseră Afghanistanul pentru a transforma ţara într-un tampon de protecţie. Ambele crize, îşi dădu el seama cu un fior, se întâmplaseră din cauza lui, datorită unui lucru pe care-l făcuse – sau, mai degrabă, *nu-l* făcuse. Valuri. Cauze şi consecinţe. Dacă şi-ar fi îndeplinit ultima misiune, dacă l-ar fi omorât pe omul pe care-i ordonase reţeaua să-l asasineze, probabil că succesiunea de evenimente nici n-ar fi început. În schimb, el intrase în mănăstire, iar ţinta lui cucerise puterea în Iran.

„Am greşit?” se întrebă Drew. „Câţi oameni au suferit din cauza mea? Dar cum poate fi greşită decizia de a nu ucide?”

Femeia continuă. Datorită Afghanistanului, preşedintele Carter refuzase să le permită atleţilor americani participarea la Olimpiada din 1980 de la Moscova. Sovieticii, la rândul lor, refuzaseră să-şi trimită sportivii la Jocurile Olimpice din 1984, la Los Angeles.

— Ruşii au declarat că nu vin la Olimpiadă fiindcă se tem de terorişti, spuse negresa. Dar ştie toată lumea că nu făceau decât să ne-o plătească pentru ceea ce făcuse Carter.

Terorişti. În sinea lui, Drew gemu. Sperase să nu mai audă niciodată acest cuvânt.

Dar mai urmau şi altele, multe altele. În timp ce femeia fuma un nou chiştoc, făcând asociaţii libere despre evenimentele importante ale ultimilor şase ani, greaţa din sufletul lui se înrăutăţi. Află că nu lipsise mult ca Reagan să fie asasinat de un maniac îndrăgostit care dorea să atragă atenţia unei adolescente vedetă de cinema[{4}] care tocmai începuse cursurile la *Yale*. Papa fusese rănit în timpul unei procesiuni din Piaţa San Pietro, de către un fanatic religios turc[{5}] presupus a lucra pentru poliţia secretă bulgară. Un avion de linie sud-coreean, plin cu pasageri, printre care şi câţiva americani, pătrunsese în spaţiul aerian sovietic şi fusese doborât, fără a rămâne nici un supravieţuitor, dar nu se luase nici o măsură concretă.

— De ce? întrebă el indignat. Cum se poate să-i lăsăm să-şi bată joc de noi?

Nu se putea îndura să-i spună că în asemenea probleme nimic nu era ceea ce părea a fi, că avioanele comerciale de linie nu se rătăceau întâmplător în spaţii aeriene ostile.

Fondul chestiunii era clar. Aceste dezastre, negresei i se păreau banale, dar asupra lui, după şase ani de pace în mănăstire, efectul listei era catastrofal. Încercă să evite concluzia că inacceptabilul devenise firesc, că lumea îşi ieşise din minţi.

— Dezarmarea? întrebă el.

— Ce-i aia?

— Discuţiile despre armament. Tratatele nucleare.

— A, tot încearcă. Dar ştii ce declară nişte căcănari (ei cică-şi zic experţi)? Că putem efectiv să învingem să *supravieţuim* unui război nuclear. Zic că e prezis în *Biblie*. Că creştinii îi vor învinge pe comunişti.

Drew gemu..

— Nu-mi mai spune.

Se ridică, şiroind de apă, pregătindu-se să iasă din cadă.

Negresa îi aruncă un prosop.

— Mai bine acoperă-te, dragoste. Altfel – ridică ea o sprinceană – nu se ştie niciodată, s-ar putea să-mi trezeşti interesul.

Alesese bine, hotărî Drew. Era potrivită pentru el; îl făcea să râdă. Îşi înfăşură prosopul pe talie, apoi aruncă o privire spre haine.

— Cred că n-ar strica să le spăl.

— Aş putea să fac *ceva* pentru cât mi-ai plătit. Lasă-mă să te-ajut.

Nu reuşi s-o oprească la timp. Cu o expresie dezgustată, femeia luă hainele murdare. Şi se holbă la *Mauser-ul* de sub ele.

Rămase neclintită.

— Eşti plin de surprize.

Drew o privi pătrunzător.

— Deci, în situaţia asta ce facem?

— Zbier. Şi vine prietenul meu fuga.

— Sper că nu.

Negresa îi studie ochii.

Nu voia să-i facă nici un rău. Cum ar fi procedat dacă începea să urle?

— Bine, nu ţip.

Drew expiră.

— Jumate din oamenii pe care-i cunosc poartă pistol, dar nu-şi supraveghează manierele aşa ca tine. Asta ţi-o garantez. Zău că poţi distra interesant o fată pentru două sute de dolari.

Continuând să ţină hainele în mână, strâmbă din nas.

— Da' cu pacheţelul ăsta din buzunarul vestei ce e? Miroase cam stricat.

— Ţi-am spus, mai bine nu întreba.

Drew luă vesta şi o puse pe raft. Apoi goli cada şi-şi spălă ciorapii, lenjeria, blugii şi cămaşa de lână, în apă proaspătă. Îi ceru o pungă de plastic şi, în timp ce femeia telefona să afle de ce dura aşa de mult până le era trimisă mâncarea, băgă înăuntru leşul umflat al lui Stuart Little şi legă etanş gura pungii. Apoi, puse punga şi *Mauser-ul* sub un prosop, împreună cu fotografiile pe care le adusese cu el de la mănăstire, şi în sfârşit spălă şi vesta.

Mai târziu, când negresa îi dădu să pună pe el un halat de catifea reiată, maro, aşteptă un moment când nu se uita şi mută în buzunarele acestuia şoarecele, fotografiile şi pistolul. Femeia observă umflăturile, dar de acum se învăţase.

— Ştiu, spuse ea. Să nu întreb.

8

Bătaia în uşă îl alarmă. Apucând pistolul în buzunarul halatului, trecu în unghiul mort al uşii, iar negresa-întrebă:

— Cine e?

— *Semipreparatele lui Speedy.* Gina, Al sunt.

Dădu din cap spre Drew şi deschise doar atât cât să plătească, din banii primiţi de la el, şi să ia mâncarea. Închise uşa.

— Gina? Aşa te cheamă?

— Oarecum. Maică-mea m-a botezat Regina. A trebuit să mi-l prescurtez. În meseria mea, n-am nevoie de bancuri cum c-aş fi o regină.

Drew rânji.

— Dacă nu te superi, Gina, am putea să încuiem uşa?

— Prietenul meu vrea să poată intra aici repede dacă e nevoie.

— Dar ştim amândoi că nu va avea de ce.

Îl cercetă.

— Nu-s sigură de ce-mi asum atâtea riscuri cu tine.

Făcu însă cum îi ceruse şi, imediat, Drew se simţi mai destins. Înfometat, se aşeză la masă şi-şi mâncă repede tartinele. Pâinea era veche, iar roşiile şi salata fleşcăite, dar, după dieta recentă cu alune, ciocolată şi fructe deshidratate, nu-i păsa. Până şi laptele călâu avea un gust delicios.

Mâncarea îl lovi imediat, zahărul făcându-l să simtă oboseala. Nu dormise de treizeci şi şase de ore. Îşi simţea ochii numai carne vie după efortul de-a fi condus toată ziua. Privi spre pat.

— Detest s-o fac, dar trebuie să-ţi mai cer o favoare.

Gina înmuie un cartof prăjit în ketchup.

— Până acum, nu te-am refuzat.

— Aş vrea să mă culc.

— Şi? întrebă ea, muşcând din cartof şi lingându-şi o picătură de sos de pe buză. Culcă-te.

— Dar vreau să vii şi tu.

— Cum? fulgerară ochii negresei. Aş prefera să te hotărăşti. Mai întâi faci mare caz că noaptea asta mă scuteşti, iar acum…

— Lângă mine, în pat. Atâta tot. Altceva, nimic.

— Doar să mă culc acolo? se încruntă ea. Haide. Trebuie să vrei să fac *ceva*.

— Să dormi. La fel ca mine.

Părea nedumerită.

Nu era sigur cum să-i explice că n-ar fi putut dormi fără să ştie unde se afla ea şi ce făcea. Dacă-i spunea adevărul – că nu-i putea încredinţa viaţa lui în timp ce dormea – putea să nu mai coopereze. Se frământă, prefăcându-se jenat.

— E greu să… înţelegi… Hai să zicem aşa. Am… Gina bătea în masă cu unghiile ei lungi.

— … nevoie să ţin pe cineva în braţe.

Faţa rigidă i se relaxa.

— Asta probabil că-i cel mai trist lucru pe care l-am…

Îl luă de mână.

Drew merse împreună cu ea până la canapeaua desfăcută şi o ajută să aştearnă deasupra un cearceaf şi să înfăţeze două perne pe care le luase dintr-un dulap.

— E frig în noaptea asta, se înfioră Gina, întinzând două pături; dar, în pofida remarcii despre frig, începu să-şi scoată capotul.

— Nu, şopti el.

— Puterea obişnuinţei. Scuze.

Rânji şi-şi strânse cordonul la loc, după care stinse luminile. Drew se strecură cu ea sub pături. În întuneric, luând-o în braţe, simţindu-i moliciunea trupului, ignoră ispita sânilor, a muntelui Venus, a şoldurilor. Nu mai fusese în pat cu o femeie din 1979, iar amintirea Arlenei îl excită din nou. În profesiunea lui anterioară, nu se apropiase de multe femei, incapabil să rişte o legătură de durată. Numai Arlene fusese importantă pentru el, singura femeie pe care îşi permisese s-o iubească. Simţi un nod în gât. Gina se foi alături, potrivindu-se comod, iar Drew îşi abătu gândurile cu preocuparea de a se asigura că avea *Mauser-ul* sub picior, unde ea nu l-ar fi putut ajunge fără să-l trezească.

Se cuibări pe saltea – prima pe care se culca de când intrase în mănăstire – şi încercă să se destindă.

— Vise plăcute, îi murmură ea la ureche.

Spera şi el. Şi, uimitor, aşa se întâmplă.

Sau, mai curând, *nu* avu vise. Cumplit lucru, dormi ca un mort. Îl trezi un licăr de lumină. Îşi dădu seama că Gina nu mai era lângă el. Surprins, se ridică în capul oaselor, în gardă, observând că lumina provenea de la televizor. Imaginile îl făcură să creadă că încă mai dormea şi avea un coşmar. Văzu nişte tineri cu ochii demenţi şi chipurile cadaverice, îmbrăcaţi

în trupe de asalt naziste şi – pesemne avea halucinaţii – cu păr purpuriu, tuns *Mohawk*, şi inele în urechi. Femei îmbrăcate în jachete din piele neagră, de motociclişti, îndreptau furtunuri de incendiu spre nişte panouri înfăţişând ciuperci ale exploziilor unor bombe cu hidrogen.

În faţa televizorului se mişcă o umbră.

Dibui după *Mauser.* Dar se opri.

Umbra era Gina. Întorcându-se, îşi scoase ceva din ureche. Imaginile nebuneşti continuau, în tăcere.

— Iartă-mă, spuse ea. N-am crezut că televizorul te va trezi. Credeam că dacă folosesc casca asta…

Drew arătă spre ecran.

— Ce-i *aia?*

— M.T.V. Asta înseamnă *Music Television.* Ăştia-s punkişti.

— Ce?

— Ascultă, am spus că-mi cer scuze. Ştiu că voiai să dorm, dar trebuie să înţelegi, n-am acelaşi program de somn ca tine. Sunt obişnuită să lucrez în schimbul de noapte. În momentul ăsta, sunt trează de-a binelea. Până la opt dimineaţa, după ce iau o gogoaşă şi o cafea cu nişte prieteni la…

— Ce oră e?

Gina miji ochii spre ceasul de mână.

— Aproape cinci jumate.

— Atât de târziu?

În mănăstire, la ora asta era treaz şi gata pentru slujbă. Dădu păturile la o parte şi coborî din pat. Chiar şi în halatul Ginei, îi era frig. După ce merse la baie, atinse hainele pe care le spălase, puse la uscat pe suportul de prosoape. Încă mai erau umede.

— N-ai un uscător de păr?

Gina râse.

— Acum *ştiu* că n-ai fost într-o mănăstire.

— Pentru haine.

Râse din nou.

— Roagă-te să nu le facă să se micşoreze.

Nu se micşorară şi la micul dejun…

— Fructe, ceru Drew. Dă-mi orice fructe ai.

…spre propria-i surprindere, se aplecă şi o sărută pe obraz.

Şi ea fu mirată.

— Asta ce-a mai fost?

— Doar ca să-ţi mulţumesc.

— Pe jumătate, adică.

Drew nu se opuse când ea îi înapoie sărutarea. Nu lung, nu senzual, dar intim. Pe buze.

Într-o altă viaţă, îşi spuse, cu buzele umplându-se de mireasma ei. Se gândi din nou la Arlene. Dar viaţa aceea îi era interzisă.

„Datorită păcatelor mele.”

9

La nouă şi jumătate, intră în cabina telefonică a unei farmacii aflate la două străzi spre vest de Boston Common, în pofida hainelor jerpelite, era bărbierit şi curat şi nu păru să-i atragă atenţia farmacistului care scria o reţetă pe tejgheaua de lângă telefon.

— Bună dimineaţa. Parohia Sfintei Eucharistii, spuse glasul uscat al unui bătrân, la fel de insipid precum cel mai bun vin de *Xeres* folosit uneori la împărtăşanie.

— Da. Cu părintele Hafer, vă rog.

— Îmi pare nespus de rău, dar în dimineaţa asta nu puteţi vorbi cu părintele Hafer.

Drew simţi un gol în piept. Seara, de la aeroport, şi de câteva ori de la Gina, telefonase la presbiteriu, dar nu-i răspunsese nimeni – sau, de fapt, răspunsese un robot, acelaşi glas uscat şi fad, înregistrat, explicând că în acel moment preoţii nu se aflau în apropierea telefonului şi cerându-i solicitantului să lase un nume şi un mesaj. În cazul lui Drew, nu se prea potrivea. Din cauza mesajului pe care-l aducea *el*.

Doamne sfinte. Strângând receptorul în mână, îşi cântări variantele.

— Alo? întrebă nesigur glasul cel uscat de la celălalt capăt al firului. Mai sunteţi…?

Drew înghiţi în sec.

— Da, sunt la telefon. Ştiţi cumva…? Staţi. Aţi spus că nu pot vorbi cu dumnealui în dimineaţa asta? Înseamnă că-l aşteptaţi să vină după-amiază?

— E greu să fiu sigur. Poate. Dar s-ar putea să nu fie disponibil, după tratament.

— Tratament? încleştă Drew şi mai tare mâna pe telefon.

— Dacă de un preot aveţi nevoie, vă pot ajuta eu. Sau oricare altul dintre preoţii de-aici. Aveţi o urgenţă? Păreţi necăjit.

— E ceva personal. Cu *dumnealui* trebuie să vorbesc. Nu înţeleg. Ce tratament?

— Regret. Nu am libertatea să discut despre asta. Dar, de vreme ce îl cunoaşteţi, fără îndoială că va fi de acord să vă explice. Ce-ar fi să lăsaţi numele şi telefonul?

— Voi reveni.

Puse receptorul în furcă, deschise uşa şi ieşi din cabină. Farmacistul aruncă o privire spre el. Încercând să-şi ascundă nefericirea, Drew se uită la

ceas, apoi trecu pe lângă rafturi şi tejghele, ieşind în strada zgomotoasă.

După-amiază? Şi poate nici măcar atunci?

Trebuia să-i spună cuiva. Acasă la Gina, văzuse numărul de ieri al ziarului *Boston Globe.* Nu scria nimic despre cele întâmplate la mănăstire. În afara eventualităţii că autorităţile ţineau cazul secret, cadavrele încă nu fuseseră găsite. Însă era greu de crezut că o asemenea situaţie putea fi ascunsă. În timp ce mergea pe trotuarul aglomerat, revenind spre Boston Common, îşi imagina hoiturile umflate, prăbuşite peste mesele sau podelele chiliilor. Morţi. Cu toţii, morţi.

Din nou, fără tragere de inimă, se gândi la. Poliţie. Poate că dacă le telefona pur şi simplu… Dar nu l-ar fi crezut. I-ar fi cerut să se identifice, să-i întâlnească, iar Drew nu era pregătit pentru asta, nu înainte de a i se garanta siguranţa. Între timp, dacă reuşea să-i convingă că nu era totul o farsă, aveau să alerteze autorităţile din Vermont, unde cineva urma să controleze la mănăstire. Găsindu-se cadavrele, avea să reiasă curând că un călugăr scăpase. Poliţia din Boston urma să facă legătura cu omul care telefonase. Cine altcineva ar fi ştiut despre cadavre, dacă nu un supravieţuitor sau asasinul?

Drew clătină din cap. În cel mai rău caz, poliţia l-ar fi bănuit implicat în crimă. În cel mai bun, chiar dacă îl credeau nevinovat, ar fi emis un mandat pe numele lui, ajutând efectiv echipa de şoc să-şi restrângă propria arie de căutare. Şi nici măcar nu se gândise ce s-ar fi întâmplat când poliţia îi cerceta trecutul, mai întâi nedumerită, apoi alarmată de paravanul de fum al antecedentelor lui. Ar fi fost un dezastru dacă ancheta se îndrepta în direcţia aceea.

Nu. Drumul pe care-l alesese iniţial rămânea cel mai bun, cel mai sigur. Părintele Hafer. Duhovnicul lui. „Ia-mă în grija ta. Cât mai curând. Şi ajută-mă să aflu cine-mi sunt duşmanii!”

Înstrăinat, rătăcea prin haosul labirintului străzilor din Boston. Bântuia prin magazine, făcând cunoştinţă cu galeriile de jocuri video zgomotoase şi multicolore, şi incredibila tehnologie care-i ajuta pe adolescenţi să-şi dezvolte reflexele ucigaşe ale piloţilor de vânătoare. În fiecare joc pe care-l examina, scopul era de a ataca şi distruge.

Învingătorul îl nimicea pe inamic. Şi, uneori, ciuperci nucleare anunţau supravieţuirea sau înfrângerea.

Adolescenţi se plimbau prin spaţiile comerciale, în uniforme de camuflaj la modă, în vreme ce bărbaţii mai vârstnici, preocupaţi de stil, purtau

imitaţii după scurtele piloţilor de bombardiere din al doilea război mondial.

O nebunie. Doamne fereşte, se întrebă Drew, ce se întâmplase în cei şase ani de când lipsea?

Se străduia să-şi învingă îngrijorarea. Altceva era mai important. Mântuirea. Dacă lumea era hotărâtă să se distrugă singură, prea bine. Necesare însă erau pacea şi izolarea. Moartea era inevitabilă. Sosirea ei în timpul rugăciunii o făcea mai uşor de acceptat.

În timpul după-amiezei, mai telefona de câteva ori la presbiteriu, simţindu-se tot mai pierdut şi nerăbdător de fiecare dată când afla că părintele Hafer încă nu se întorsese. Timpul devenea o tortură.

Cea mai recentă ediţie din *The Boston Globe* nu conţinea nici de astă dată nimic despre mănăstire, deşi faptul în sine nu era semnificativ. Erau posibile mai multe explicaţii pentru absenţa oricărui articol. Drew, însă, nu putea suporta gândul că leşurile încă nu fuseseră descoperite, rămânând ca un secret blasfemiator. La aproape patru şi jumătate, în timp ce trecea printr-o altă hală comercială, deodată şovăi, clipind din ochi la vederea spectacolului din faţă. Spre el venea o mulţime de oameni, cu paşi târşiţi şi ochii roşii, ştergându-şi lacrimile.

Probabil se întâmplase ceva îngrozitor, îşi spuse Drew. Îşi aminti de anul 1963, reacţia Americii faţă de asasinarea preşedintelui Kennedy, şi se pregăti pentru ce putea fi mai rău.

Se apropie, alarmat de tristeţea lor.

— Ce s-a întâmplat? De ce plângeţi?

O femeie grasă, între două vârste, îşi suflă nasul în batistă, clătinând din cap.

— E aşa de trist…

— Ce?

— L-am văzut de opt ori. Şi-acum mă mai face să plâng. E atât de frumoasă, când moare de cancer.

— Cancer?

— Debra Winger.

— *Cine?*

Femeia păru şocată.

— *În termenii afecţiunii*[6]. De unde-aţi picat?

Şi arătă dincolo de mulţimea care o urma. Un cinematograf. Filmul tocmai se terminase, iar spectatorii ieşeau din sală.

Nedumerit, găsi un şir de telefoane publice lângă un magazin de lenjerie *Lady Godiva* cu vitrina plină de chiloţi. Un bărbat cu cercei în urechi trecu pe-alături, apoi o femeie cu o inimă tatuată pe mână. Drew introduse monedele în aparat şi formă grăbit numărul pe care-l memorase.

— Parohia Sfintei Eucharistii.

— Vă rog, a venit părintele Hafer?

— A, tot dumneavoastră sunteţi. I-am spus că aţi sunat. Un moment. Să văd dacă poate fi deranjat.

Drew se rezemă moale de perete, aşteptând. Când în sfârşit auzi zgomotul receptorului ridicat de pe masă, nu recunoscu glasul încordat, cu răsuflarea tăiată.

— Da, alo. Părintele Hafer la telefon.

Drew se încruntă. Nu mai vorbise cu părintele Hafer de şase ani. Cum putea fi sigur?

— Trebuie să vă întâlnesc, Părinte. Acum. Credeţi-mă, e urgent.

— Cum? Cine *sunteţi?*

Privi receptorul, bănuitor. Dacă echipa de şoc, căutând, ghicise persoana căreia îi va cere Drew adăpost? Dacă acest glas, care suna prea răguşit şi sufocat pentru a fi al părintelui Hafer, aparţinea unuia dintre oamenii care îl urmăreau? Nu, n-avea încotro. Trebuia să respecte măsurile de siguranţă ale fostei sale promisiuni. Nu-şi putea permite să fie neglijent.

— Am întrebat, cine *este* la telefon?

Gândurile lui Drew deveniră frenetice. În pofida îndoielilor, spera totuşi. Avea nevoie să creadă. Un cod de recunoaştere, o informaţie pe care n-o cunoşteau decât ei doi.

— Acum şase ani, ne-am întâlnit în cabinetul dumneavoastră. Am avut o discuţie. Apoi însă ne-am dus la biserica de peste drum şi mi-aţi ascultat confesiunea.

— Am auzit multe… acum şase ani? Nu există decât un singur om care poate fi sigur că mi-aş aminti de mărturisirea lui.

— Am discutat despre o băutură.

— Dumnezeule mare, nu se poate! *Dumneata?*

— Nu, ascultaţi. Băutura. Vă mai amintiţi denumirea ei?

— Desigur.

Drew se încruntă.

— Vă vine în minte atât de repede?

— O prepară carthusienii. Intenţionat am ales-o. Poartă numele parohiei. *Chartreuse.*

Drew se relaxa. Perfect. Sau cel puţin aşa ar fi trebuit.

Părintele Hafer continua să vorbească:

— Ce Dumnezeu este cu tot misterul ăsta? Unde *eşti*, pentru numele lui Dumnezeu? De ce mi-ai telefonat?

Acum vorbea şi mai sufocat.

— E evident că nu te afli…

— Nu, a intervenit-o urgenţă. A trebuit să plec. Trebuie să discutăm.

— Urgenţă? Ce fel?

— Nu pot spune prin telefon. Trebuie să vă întâlnesc. *Acum.*

— De ce eşti atât de evaziv? Unde să ne întâlnim? Şi ce are vorbitul la telefon?

Glasul se întrerupse brusc.

— Cu siguranţă, doar nu sugerezi că…?

— Ar putea fi interceptat.

— Dar e absurd.

— Absurd e ceea ce se întâmplă aici, afară, părinte. Vă repet, nu am timp. E urgent. Vă rog, ascultaţi-mă.

În receptor se lăsă tăcerea, cu excepţia respiraţiei încordate a preotului.

— Părinte?

— Da, în regulă. Ne vom întâlni.

Drew privi prin hala comercială, continuând cu glas scăzut, dar insistent:

— Luaţi hârtie şi creion. Vă voi spune cum facem. Trebuie să mă ajutaţi, părinte. Trebuie să mă primiţi.

10

O operaţiune clasică de interceptare. Versiune a locului de corespondenţă. Teoretic. De astă dată însă Drew trebuia să prevadă mai mult decât o singură variabilă.

Principala sa temere, în fond, era că echipa de şoc presupusese cui va cere ajutorul. Prin definiţie, nu poliţiei, nu cu un trecut ca al lui. Şi cu previzibila nevoie de a evita să-l ia în custodie.

Cealaltă variantă logică? Preotul care îi asigurase candidatura în ordinul carthusienilor.

La urma urmei, cine altcineva l-ar fi înţeles? Dar, conform aceleiaşi logici, echipa de şoc ar fi ţinut preotul sub supraveghere. Iar când părintele Hafer părăsea pe neaşteptate presbiteriul, la ora cinei, urma să se dea alarma. Aveau să-l urmărească.

Factorul suplimentar? Dacă fusese implicată poliţia, fie pentru că fuseseră descoperite cadavrele, fie dat fiind că părintele Hafer era suficient de tulburat de telefonul lui Drew pentru a le cere protecţia? Era posibil ca preotul să fie urmărit nu numai de echipa de şoc sau de poliţie, ci de amândouă. Această complicaţie schimba o operaţiune, altminteri ca la carte, de la echivalentul algebrei la cel al calculului integral. Indiferent cât de sofisticat devenea planul, Drew trebuia să înceapă cu elementele de bază.

De mai multe ori în cursul zilei, trecuse pe lângă Boston Common, scrutându-l din toate unghiurile, calculându-i avantajele. Spaţios, plin de copaci şi cărări, ronduri de flori, iazuri şi instalaţii de joacă, parcul era mărginit pe toate laturile de şirurile clădirilor învecinate, comerciale şi rezidenţiale. Alesese un punct de observaţie avantajos şi, în aceeaşi seară la orele şapte, se postase pe acoperişul unui bloc de apartamente. Ghemuit la adăpostul unui horn, privi în jos spre Common. La jumătatea lui octombrie, soarele apusese deja; parcul era cufundat în întuneric, cu excepţia felinarelor stradale de pe margini şi a lămpilor de lângă alei.

Avantajul acelei poziţii de pe acoperiş era că Drew putea să scruteze trei dintre cele patru străzi ce încadrau parcul. Latura opusă era camuflată de crengile negre, intersectate, ale copacilor desfrunziţi. Dar partea aceea nu conta; era prea îndepărtată pentru ca echipa de şoc sau poliţia să alerge încoace fără a se descoperi, dându-i lui Drew posibilitatea de a fugi. Iar latura apropiată era cea unde intenţiona el să-l abordeze pe părintele Hafer.

Dar nu personal.

Fusese prudent cu ceea ce-i spusese preotului. Dacă s-ar fi mulţumit să-l instruiască să meargă la Common şi să aştepte evoluţia evenimentelor, risca să fie găsit pe acoperiş, fie de echipa de şoc, fie de poliţie, când acestea ar fi controlat, în mod previzibil, clădirile din perimetrul parcului. Acest mod de a gândi presupunea că telefonul presbiteriului era interceptat sau că preotul coopera cu autorităţile. Supravieţuirea lui Drew însă depindea de presupuneri. Chiar şi acum, după atâţia ani, îşi amintea viu *Colegiul Industrial al Munţilor Stâncoşi*, din Colorado, pe Hank Dalton şi predicile acestuia: „Paranoia vă va salva viaţa.

În lumea *voastră*, bibicilor, e o nebunie să *nu* fii paranoic. Presupuneţi că ticăloşii vă urmăresc. Tot timpul. Pretutindeni.”

Prin urmare, instrucţiunile lui Drew fuseseră atât de complicate, încât îi spusese părintelui Hafer să le noteze. Nici o echipă de şoc sau forţă poliţienească n-ar fi putut mobiliza atât de mulţi oameni, încât să acopere întregul itinerariu, în numai câteva ore. Nu aveau o zonă-ţintă concretă. Din perspectiva lor, contactul se putea stabili oriunde.

Având nevoie însă de o marjă suplimentară de siguranţă, Drew se hotărâse să nu stabilească personal acest contact. Scrutând cele trei străzi umbrite, dar vizibile – sub el, la stânga şi la dreapta – nu văzu nici un semn de supraveghere, nici un hoinar sau vehicul care să oprească fără a coborî nimeni. Străzile păreau populate normal, inocente, banale.

Avea să afle curând. La şapte şi zece, îl văzu pe preot. Părintele Hafer purta o manta lungă şi neagră, cu nasturii de sus descheiaţi, conform instrucţiunilor, albul gulerului văzându-i-se clar în lumina parţială a serii. Modul său de a se mişca însă, îl făcu pe Drew să se încrunte. Nu păşea, ci mai mult îşi târa picioarele, uşor adus de spate, cu vizibil efort. Apăru prin colţul din dreapta lui Drew, începând să traverseze parcul. Ceva era în neregulă. Drew întoarse privirea spre strada pe unde venise preotul. Nu părea să-l urmărească nimeni.

Săgeta cu ochii înapoi spre părintele Hafer şi deodată deveni şi mai alarmat. Nu fiindcă ar fi descoperit o capcană, ci datorită unui lucru mult mai neaşteptat, deşi acum, stând să se gândească, înţelegea că avusese toate indiciile. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Părintele Hafer se cocoşase, tuşind atât de tare, încât de la cincizeci de metri distanţă Drew putea să-l audă. Preotul părea să sufere. Şi era mai slab decât îşi amintea el. Chiar şi noaptea, paloarea feţei era evidentă.

Părintele Hafer era pe moarte.

Tratament, spusese glasul insipid ca vinul de *Xeres,* la telefonul presbiteriului. *S-ar putea să nu fie disponibil, după tratament.*

Chemoterapie. Radiaţii. Părintele Hafer murea de cancer. Răguşeala, lipsa de aer, cum altfel s-ar fi putut explica? Avea cancer la căile respiratorii, cel mai probabil pulmonar. Şi, cu nemărginită durere, Drew îşi aminti ţigările pe care le fuma părintele Hafer una după alta, cu şase ani în urmă, în timpul întrevederii. Preotul se aplecă din nou, tuşind, chinuit vizibil. Îşi şterse gura cu o batistă şi se îndreptă încet, reluându-şi cu greutate drumul spre parc. Drew se concentra asupra celei de-a treia bănci de pe aleea unde îl instruise să se ducă. Prima. A doua.

Când părintele Hafer ajunse la a treia, din tufişuri apăru o umbră, repezindu-se spre el.

„Acum," îşi spuse Drew. „Dacă e urmărit, *acum.*" În loc să privească silueta slabă, ca a unui şacal, ce părea să-l atace pe preot, Drew îşi concentra întreaga atenţie spre străzile învecinate.

Dar nu se întâmplă nimic, nici un strigăt, nici o sirenă, nici o erupţie bruscă de umbre sau împuşcături. Nimic. Noaptea rămânea de un calm ireal şi, cu excepţia circulaţiei din apropiere, tăcută.

Drew reveni cu atenţia spre a treia bancă de pe alee. Îi dăduse umbrei instrucţiuni clare, bazate pe amplasamentul lămpilor din parc, permiţându-i lui Drew să vadă nestânjenit tot ce se întâmplă. Dacă preotului i se dăduse un microfon şi o baterie pe care să le ascundă sub îmbrăcăminte, ciocnirea grăbită cu umbra le-ar fi dezvăluit. Silueta urma să ridice mâna dreaptă, prevenindu-l pe Drew să fugă.

Desigur, umbra avusese nevoie de un stimulent pentru a-şi îndeplini misiunea, iar Drew căutase din timp, în zona de luptă, un toxicoman demn de încredere. Îi dăduse o parte, promiţându-i însă mai mult, dintr-o pungă cu heroină pe care i-o săltase unui plasator de mâna a doua, pierzând în acest scop jumătate din după-amiază. Preţul fusese de ajuns pentru a-l convinge pe drogat, dar nu suficient ca să-i modereze disperarea şi nici atât de mare, încât să-şi pună întrebări privind scopul lui Drew – sau posibilele pericole.

Drew privi cum umbra fugară se ciocni cu preotul, pipăindu-i hainele fără a trezi bănuieli, după care îi lăsă în mână un bilet.

Se îndepărtă imediat, retrăgându-se printr-un spaţiu întunecat dintre două lămpi, pentru a redeveni vizibil când alergă peste un teren de joacă luminat, îndreptându-se, conform instrucţiunilor, spre colţul parcului din stânga lui Drew.

„Măi, măi," îşi spuse el. „Ei, ce pot să zic? N-a fost rău. Zău aşa, deloc împotmolit. Ceea ce demonstrează – la strâmtoare, nu subestima un drogat, câtă vreme îi oferi o motivaţie cumsecade." Era încântat nu numai de performanţa toxicomanului, ci şi de supravieţuirea acestuia. Nu-l omorâse nimeni.

Concluzie: dacă echipa de şoc era în zonă, îşi vor fi dat seama că umbra de jos nu era Drew, ci un curier. Urmau să-şi împartă atenţia între acesta şi preot, cu speranţa că mesagerul avea să-i ducă la Drew sau cel puţin să-i informeze ce scria pe bilet. Curierul avea să-i conducă, nici vorbă – într-o alee înfundată, la trei străzi distanţă, unde Drew promisese că-i va preda restul de heroină din pungă.

Drew lăsase punga pe pervazul unei ferestre, iar acum, în timp ce-l privea pe toxicoman dispărând în siguranţă, începu să creadă că nici echipa de şoc, nici poliţia, nu-l urmăriseră pe părintele Hafer. Totuşi, încă nu putea fi complet sigur. Mai plănuise o diversiune, acesta fiind scopul mesajului pe care-l ţinea acum în mână preotul.

Drew reveni cu atenţia spre parc. Părintele Hafer stătea lângă a treia bancă de pe alee, ţinându-şi o mână la piept ca pentru a-şi potoli bătăile de inimă, în urma surprizei. Revenindu-şi după atac, privi nedumerit biletul din mâna cealaltă, dar înainte de a-l putea citi, izbucni deodată într-un nou acces de tuse, scoţând batista şi scuipând în ea.

„Doamne fie-ţi milă," se rugă Drew în gând..

Preotul se apropie istovit de o lampă din preajmă şi-şi cocoşă umerii, chinuindu-se să citească răvaşul. Drew ştia ce avea să vadă.

„Îmi cer scuze pentru surpriză. Trebuia să mă asigur că nu sunteţi urmărit. Dacă ar fi existat altă cale… Dar suntem aproape gata. Reveniţi pe acelaşi drum. Înapoiaţi-vă la presbiteriu."

Preotul ridică brusc capul, privind în jur cu o nemulţumire vizibilă chiar şi de la acea distanţă. Vârî biletul în buzunarul mantalei, se aplecă din nou şi tuşi dureros în batistă. Cu energia datorată nervozităţii, se răsuci să plece furios din parc, pe drumul pe care venise.

„Dacă ştiam că sunteţi bolnav, n-aş fi procedat astfel," spuse Drew în sinea lui. „Iertaţi-mă, părinte, pentru suferinţa pe care v-am pricinuit-o. N-am avut încotro. Trebuia să fac ca inamicul să fie la fel de nervos ca dumneavoastră."

Îl privi îndepărtându-se de parc, cu efort, dispărând apoi chinuit pe strada din dreapta. Nu văzu nici un semn de supraveghere reorganizată în pripă.

Nici un vehicul nu coti să pornească în noua direcţie urmată de preot. Nici un om nu se răsuci, grăbindu-se să nu-l scape din ochi.

Drew mai aşteptă douăzeci de secunde şi, când nici acum nu văzu nimic anormal, se încredinţă cât de mult era posibil că nu era implicată nici poliţia, nici vreo echipă de şoc.

Totuşi, de pe acoperiş, nu putea să vadă strada pe unde pornise părintele Hafer. Dacă nu se grăbea să coboare şi să privească după colţ, n-avea cum afla că strada era sigură. Apropiindu-se aici de preot, ar fi riscat.

Avea o altă soluţie. Dacă el nu putea ajunge la preot, putea veni preotul la el.

11

Din întunericul boscheţilor dinapoia bisericii, Drew privi peste stradă, către presbiteriu. Deasupra lui, lumina din biserică îşi arunca razele palide prin vitraliile cu scene ale Calvarului. Deşi ferestrele erau închise, Drew auzea rugăciunile unei slujbe de seară, glasul înăbuşit al unui preot intonând:

— Miel al Domnului, care ai luat asupră-Ţi păcatele lumii, aibi milă de noi. Miel al Domnului…

Congregaţia i se alătură:

— Dăruieşte-ne pacea.

Biletul lui Drew îi ceruse părintelui Hafer să parcurgă din nou traseul întortocheat pe care i se spusese să vină, întorcându-se la presbiteriu. Drew însă folosise un drum direct, pentru a ajunge mai devreme. Trebuia să studieze diversele puncte de observaţie asupra presbiteriului, să determine dacă îl supraveghea cineva. O măsură finală de prevedere. În fond, dacă pe părintele Hafer îl urmărise o echipă de şoc, unul dintre membrii acesteia putea să fi rămas în urmă, tot ca o măsură finală de prevedere din partea lor. Abia când avea convingerea că presbiteriul era sigur, urmă să rişte continuarea planului.

Dar, după şase ani petrecuţi în mănăstire, uitase că, în anii 70, Biserica îşi îmblânzise regulile de a-i obliga pe catolici să participe la slujba de duminică – putând-o înlocui cu o slujbă de sâmbătă seară.

Şi era seara de sâmbătă. Cu slujba în plină desfăşurare, cu maşinile enoriaşilor parcate de-a lungul străzii din acel cartier înstărit, şi altele oprind în faţa presbiteriului, cu motoarele în mers şi şoferii aşteptând, pare-se, să-şi ia stăpânii la sfârşitul slujbei, Drew se pomeni confruntat cu prea multe puncte critice posibile.

Într-o maşină din josul străzii scapără un chibrit, silueta cuiva aprinzându-şi o ţigară. Şi-ar dezvălui un profesionist poziţia într-un mod atât de flagrant? Poate dacă voia să pară doar un şofer oarecare în aşteptarea pasagerului.

Dar femeia de pe treptele bisericii? Ţinea în braţe un copil mic, cu bonetă tricotată roz şi pătură miţoasă la înfăţişare, bătându-l uşurel pe spate, în mers. Ieşise de la slujbă mai devreme., fiindcă micuţul începuse să plângă, deranjându-i pe enoriaşi, iar acum îşi aştepta soţul? Atunci, de ce nu

mai plângea copilul? Şi, ţinând seama de aburii ce ieşeau pe gura femeii, de ce nu aştepta în antreul bisericii, unde ei şi bebeluşului le-ar fi fost cald?

Prea multe motive de îngrijorare.

Mai rău, ştia că suspiciunile aveau să-i crească la încheierea slujbei, când vor ieşi credincioşii. În iureşul plecării, nu mai putea determina nicicum dacă zona era sigură. Planul său se bazase pe posibilitatea de a ajunge la presbiteriu înainte de sosirea părintelui Hafer. Preotul trebuia să apară dintr-un moment în altul, iar Drew nu putea risca traversarea străzii.

Doar dacă… Slujba, conchise el. În loc de a-i ruina planurile, putea fi o binecuvântare. Se întoarse şi porni furişat spre uşa laterală a bisericii. În umbră, uşa se afla la zece metri de capătul din fund, vecină cu un trotuar care le oferea enoriaşilor o cale de acces comodă din strada paralelă. Apăsă pe clanţa de fier şi trase de uşa mare, din lemn de stejar.

Rezistă şi, un moment, cu inima bătându-i, Drew se alarmă că era încuiată. Trase mai tare; uşa se deschise, scârţâind.

Privi înăuntru, umerii devenindu-i rigizi. Avea în faţă un palier de ciment, cu pereţii netezi, zugrăviţi într-un alb strălucitor. La stânga, şapte trepte duceau la o uşă dincolo de care se rostea slujba – partea principală a bisericii. Drept înainte, alte trepte coborau spre subsolul întunecos. Iar în dreapta, un al treilea şir de trepte duceau către o altă uşă.

Urcă scara din dreapta, încercând uşurel uşa din partea aceea. Nu era încuiată; nici nu se aşteptase. Preotul care trecuse pe-acolo nu de mult ca să se pregătească pentru slujbă nu s-ar fi aşteptat la apariţia unui intrus, în timp ce el şi dascălii erau în altar. Totuşi, Drew trebuia să păstreze tăcerea.

În spatele lui, zgomotele de paşi dinapoia uşii spre partea principală a bisericii sugerau că începuse împărtăşania, congregaţia apropiindu-se de altar pentru a primi ostia. Imediat, din biserică se auzi strunirea înăbuşită a unei ghitare şi o voce de soprană cântând melodia lui John Lennon şi Yoko Ono *Daţi o şansă păcii,* substituind pentru această ocazie „pacea” cu „Dumnezeu”. Amintindu-şi imnurile liturgice, pe care el şi confraţii săi călugări le cântau la slujba zilnică, Drew tresări în faţa contrastului. Dar, cel puţin, congregaţia era ocupată, deşi acum, stând să se gândească, existau întotdeauna câţiva credincioşi nerăbdători care plecau mai devreme de la slujbă, de îndată ce împărtăşania se apropia de sfârşit. Dintr-o clipă în alta, prin cealaltă uşă putea veni cineva din biserică, văzându-l pe Drew furişându-se înăuntru. Trebuia să se grăbească.

Păşi prin deschizătură, închise uşa după el şi cercetă încăperea care se arcuia pe după peretele din fund al altarului. Această zonă era sacristia, aici preotul îmbrăcând veşmintele – stiharul şi cingătoarea, odăjdiile şi patrafirul – înainte de a începe slujba.

Debaralele, dulapurile şi rafturile conţineau nu numai aceste articole, ci şi haine de altar, lumânări, ştergare de in, tămâie, sticle pentru vinul sfinţit şi felurite alte obiecte necesare numeroaselor ritualuri catolice.

Fusese îngrijorat ca unul dintre dascăli să nu revină după vreun articol pe care-l uitase, dar sacristia era pustie. În stânga, văzu arcada care ducea la altar, licărul luminărilor ce încadrau tabernacolul de aur unde erau încuiate ostiile sfinte nefolosite, într-un potir. Spaţiul din faţa altarului era gol, preotul şi dascălii fiind încă la parmalâc, unde cuminecau credincioşii. Ghitarele continuau să zăngăne. Probabil că sopranei îi stătea mintea la Beatles – parafrazase versul lui George Harrison *Iată vine soarele*, acum însă „soare" având sensul de „fiu"[7] şi fiind pe alocuri înlocuit cu „Domnul".

Sacristia era construită astfel încât enoriaşii să nu vadă înăuntrul ei prin arcadă. Încredinţat că era bine ascuns, Drew deschise câteva dulapuri, descoperind în sfârşit ceea ce-i trebuia – o sutană neagră, lungă până la glezne. O îmbrăcă repede şi încheie numeroşii nasturi.

Alese apoi un stihar alb de in, lung până la coapse, trăgându-şi-l peste cap, deasupra sutanei. Această combinaţie de veşminte era de obicei folosită de către preoţii care înlocuiau băieţii de altar, ajutându-l pe cel ce săvârşea slujba.

Pe o tejghea de lângă chiuvetă găsi un acoperământ oficial pentru cap, numit biretta – o pălărie neagră, pătrată, cu trei muchii simetrice în vârf şi un pompon în mijloc. În urma unui impuls, mai luă şi o carte de rugăciuni de pe un raft, aflată lângă o cădelniţă. Mireasma tămâiei, chiar şi neaprinsă, îi inundă nările.

Privi spre arcadă, auzind paşi înfundaţi apropiindu-se de altar, peste covor. Trebuia să plece. Revenind repede la uşă şi închizând-o în urma lui, cu trupul crispat, îi întrezări neclar pe preot şi dascăli sosind la tabernacol, după încheierea împărtăşaniei. Ghitarele şi soprana tăcură, slavă Domnului.

Închise încet clanţa, răsucindu-se s-o ia la fugă pe trepte spre palier, dar încremeni când uşa spre partea principală a bisericii se deschise scârţâind.

Un bărbat cu părul roşcovan şi o femeie pistruiată ieşiră de-a-ndăratelea din biserică, privind spre înăuntru – la dreapta, către altar – şi vârându-şi

fiecare mâna dreaptă într-un bazinet de marmură cu apă sfinţită pentru a-şi face semnul crucii. Erau prea preocupaţi să plece mai devreme de la slujbă pentru a-l observa, dar, în clipa când închiseră uşa şi se întoarseră să coboare pe scară, se îndreptară de spate, văzându-i hainele, şi se foiră jenaţi.

Drew îşi înclină biretta pe o parte, ţinând cartea de rugăciuni în faţa stiharului.

— Oh, ăă… Bună seara, părinte, şopti bărbatul. Drew dădu din cap, sobru, vorbind încet:

— Fiule. Fugim de la binecuvântare, aşa?

— Păi, da, adică, ştiţi, părinte, noi…

— Nu face nimic. Nu e nevoie să-mi explicaţi mie. Bărbatul şi femeia se priviră, mai liniştiţi.

— Dar s-ar putea să vă explicaţi în faţa Domnului. Sunt sigur că aţi auzit parabola despre oaspeţii care au plecat mai devreme de la ospăţ.

Roşiră, până când pistruii femeii nu se mai văzură, iar chipul bărbatului se asorta cu culoarea părului.

— Iartă-mă, părinte, aplecă acesta capul. Dincolo de uşă, Drew îl auzi pe preot intonând:

— Sfânta slujbă s-a sfârşit. Mergeţi în pace. Le adresă un surâs părintesc.

— Dar sunt sigur că aţi avut un motiv pe care-l socoteaţi întemeiat. Cel puţin, aţi venit totuşi la slujbă.

— Pe cât de des putem, părinte.

Uşa părţii principale a bisericii se deschise, enoriaşii începând să plece.

Drew ridică mâna dreaptă a binecuvântare.

— Domnul fie cu voi, le spuse el bărbatului şi femeii, după care deschise uşa de ieşire şi le făcu semn să iasă înaintea lui.

Pe trotuarul întunecos de lângă biserică, expiră aburi în aerul rece al serii de octombrie şi-şi puse pălăria. Dădu să le ureze bună seara, dar, văzând că cei doi porneau spre partea din faţă a bisericii, nu spre strada din spate, îi urmă. În spatele lui, alţi credincioşi ieşeau din biserică, mulţi venind în aceeaşi direcţie. Îi convenea de minune. Cu cât era mai numeroasă mulţimea, cu atât mai bine. Îi auzi vorbind despre predică, despre vreme, despre Michael Jackson (cine-o mai fi fost şi *ăla).*

— Probabil sunteţi nou în parohie, părinte, spuse femeia. Nu v-am mai văzut.

— Mă aflu aici numai pentru câteva zile, în vizită. Ajunseră în faţa bisericii, unde grosul congregaţiei ieşea pe uşa principală, împrăştiindu-se

în ambele direcţii ale străzii. Porniră câteva maşini; traficul se aglomera. Oamenii se strângeau în grupuri, vorbind. Perfect, îşi spuse Drew. Dacă cineva urmărea presbiteriul, toată această agitaţie i-ar fi distras atenţia, iar persoana care se pierdea cel mai bine în peisaj ar fi fost un preot.

— Ei, noapte bună, părinte, îl salută bărbatul. Ne vedem la biserică.

Părea să creadă că făcuse un banc nemaipomenit.

După ce acesta luă mâna femeii, Drew afişă expresia mândră a unui preot care tocmai avusese mulţumirea de a întâlni o pereche de buni bisericoşi catolici.

Expresia nu i se schimbă când, dincolo de mulţime şi maşinile ce plecau, îl zări pe părintele Hafer apropiindu-se de presbiteriu din direcţia opusă.

Preotul îşi ţinea batista la gură, tuşind. În toată tevatura, Drew nu-şi putea da seama dacă părintele Hafer era urmărit, dar, într-un fel, nu mai conta. Făcuse tot ce putea, luându-şi cât de multe măsuri de prevedere fusese în stare să inventeze. De acum încolo, totul era mai presus de puterile lui, în mâinile lui Dumnezeu.

„Nu, să nu îndrăzneşti a gândi aşa," se preveni Drew pe sine însuşi. „Nu poţi spera că depinzi de Dumnezeu. Domnul îi ajută pe aceia care se ajută singuri."

Traversă strada spre presbiteriu. Un moment, avu îndoiala disperată că procedase bine îmbrăcând stiharul alb peste sutană. În lumina lămpii de la intrarea presbiteriului, stiharul constituia o ţintă perfectă. Simţi mâncărimi pe şira spinării. Întinse mâna spre clanţă, o apăsă, deschise uşa şi păşi înăuntru.

Dar încă nu se afla în presbiteriu. Mai fusese odată acolo şi-şi amintea că presbiteriul avea un vestibul, un antreu scurt care ducea la o altă uşă, cu partea de sus făcută din sticlă mată, dincolo de care lumina palidă contura umbrele unor mobile masive. Din mijlocul uşii ieşea o mică manetă, chiar sub geamul opac, iar Drew îşi amintea de data trecută că, dacă răsucea mânerul, de cealaltă parte răsuna un clopoţel, curând sosind o îngrijitoare pentru a-i deschide. Dacă prefera să nu sune, putea deschide pur şi simplu uşa, intrând, în ipoteza că nu era încuiată.

Însă n-o făcu nici pe asta. În schimb, se întoarse, privind spre uşa de la intrare, şi aşteptă. Iarna, antreul împiedica frigul să pătrundă în interiorul presbiteriului, deşi Drew nu se putea abţine să nu reflecteze că acei curenţi de aer ar fi fost neînsemnaţi pe lângă iernile amarnice petrecute la mănăstire, unde singura sa sursă de căldură consta în lemnele pe care i le

aduceau în chilie fraţii mireni, pentru sobă. Pustnicii. Morţi! Cu toţii, morţi! Îi scăpă un geamăt. Deodată, îşi dădu seama că părintele Hafer întârzia prea mult, că preotul care săvârşise slujba avea să vină curând din biserică, pentru a-l descoperi acolo, un străin dându-se drept cleric, şi va ţipa recunoscând veşmintele pe care Drew le furase din sacristie.

Pulsul i se acceleră când auzi clanţa. În timp ce se deschidea uşa, Drew se ascunse după ea. Apăru o umbră. Se lipi de perete, simţind apăsarea uşii în piept. Umbra intră. Şi, în timp ce închidea uşa, părintele Hafer se trezi faţă în faţă cu Drew.

12

— Părinte, pot să vă explic.

Ochii părintelui Hafer se dilatară, negri şi totuşi aprinşi de furie.

— *Dumneata.*

Drew ridică mâinile..

— Iertaţi-mă. Sincer. Dacă mi-aş fi dat seama că sunteţi bolnav, n-aş fi… aş fi găsit o altă cale…

— *Dumneata!*

— N-avem timp. Trebuie să plecăm. Aici nu putem vorbi în siguranţă.

Drew rostogolea cuvintele, încercând să-l calmeze pe preot, să-i oprească o izbucnire atât de indignată, încât să atragă atenţia celor din presbiteriu.

— Credeţi-mă, aş vrea să nu fi trebuit să vă pun pe drumuri atât de…

— N-avem timp? Trebuie să plecăm? Nu e sigur? îl fulgeră din priviri părintele Hafer. Pentru Dumnezeu, ce tot îndrugi? Ai plecat din mănăstire. M-ai silit să sufăr toată şarada aceea cu biletul. Uită-te cum eşti îmbrăcat. Ţi-ai pierdut…

Deodată se opri, rolul de psihiatru câştigând întâietate faţă de cel al preotului. Părea să recunoască greşeala pe care o comisese.

— Nu, părinte, nu minţile. Sufletul, poate.

Arătă spre zgomotele circulaţiei din faţa uşii.

— Şi, dacă nu sunt atent, viaţa. Mănăstirea a fost atacată. Toţi călugării sunt morţi. Eu sunt urmărit.

Chipul pământiu al părintelui Hafer deveni de o paloare şocantă. Făcu un pas înapoi, fie revoltat de cuvintele lui Drew, fie din teamă.

— Morţi? Dar e cu neputinţă! Îţi dai seama ce spui?

— V-am spus că n-avem timp. Amândoi suntem în pericol. Cei care i-au ucis pe ceilalţi pot veni aici. S-ar putea să fi şi ajuns deja.

Părintele Hafer privi spre uşă.

— Dar e o nebunie. Nu în…

— Mai târziu. Am să vă explic. Dar mai întâi trebuie să plecăm. Ştiţi vreun loc unde putem vorbi? Un loc sigur.

Auzind un zgomot neaşteptat, Drew se răsuci spre uşa interioară a presbiteriului. Aceasta se deschise, un preot înalt şi slab privind afară îngrijorat.

— Mi se păruse că aud voci.

Îi studie pe amândoi, atent la stiharul şi sutana lui Drew, încruntat, devenind conştient de agitaţia ce li se citea pe chipuri.

— Părinte Hafer? E totul în ordine?

Lui Drew îi bubuia inima în piept. Rămase cu ochii spre părintele Hafer.

Acesta păru să-şi ţină respiraţia. Îl privi la rândul său, pătrunzător, în cumpănă, după care se întoarse spre preotul din uşa deschisă.

— În ordine? Nu, deloc. Tocmai am primit o veste proastă despre cineva pe care-l sfătuiam. Mă tem că trebuie să plec din nou.

Drew îşi simţi muşchii abdomenului relaxându-se.

Preotul din uşă cugetă la cele auzite.

— Dacă trebuie neapărat. Nu uitaţi, părinte, trebuie să vă odihniţi.

— Mai târziu. Această problemă nu poate să mai aştepte.

Cel de la uşă reveni cu privirea spre Drew.

— Se vede că aţi venit în mare grabă, de nu v-aţi schimbat-nici veşmintele după slujbă. Din ce parohie sunteţi…?

Părintele Hafer îl întrerupse:

— Nu, e mai bine să nu violăm o confesiune. Nu ţi-ar prinde bine să te împovărezi cu informaţii buclucaşe.

— Da, adevărat. Înţeleg.

— Dar…

Deznădăjduit, părintele Hafer se răsuci spre Drew.

— … poate că *acum* veşmintele pot fi scoase.

Se priviră lung.

PARTEA A TREIA

PĂZITORUL

Refugiul

1

— Nu. Categoric, nu. Cu *toţii?*

Glasul părintelui Hafer se frânse. Drew şedea în faţa lui, măsurându-l din priviri.

Preotul părea să creadă şi totuşi să facă eforturi împotriva acestei convingeri, ca şi cum, iniţial bănuind că Drew îşi pierduse minţile, acum ar fi încercat înnebunit să şi le apere pe ale lui, punând la îndoială inacceptabilul, insuportabilul.

— Nici unul, Dumnezeu să ne ajute, n-a supravieţuit?

— N-am căutat prin toate chiliile. Nu aveam timp. Nu eram în siguranţă. Dar în cele unde m-am uitat… şi în bucătărie, unde am găsit doi fraţi epitropi împuşcaţi, înţelegeţi, la început, clopotul n-a bătut de vecernie. Apoi a bătut, dar mai târziu decât ar fi trebuit. Aşa am ştiut că toţi muriseră.

— Nu sunt sigur că…

— Obişnuinţa. Dacă vreun călugăr supravieţuia, n-ar fi ştiut că restul erau morţi. Simţind chemarea clopotului, ar fi mers din capul locului la capelă.

— Şi?

Părintele Hafer părea să dorească a adăuga „ar fi scăpat”.

— Ar fi fost executat. N-am auzit nici o împuşcătură, armele trebuie să fi fost dotate cu amortizoare. Apoi, trebuia de asemenea să presupun că echipa avea garote.

Părintele Hafer se holbă la el ca şi cum cuvântul „garote” ar fi aparţinut unei limbi neinteligibile. Şocat de brusca înţelegere, chipul i se schimonosi. Se aplecă în scaun, îngropându-şi faţa în mâini, şi gemu:

— Dumnezeu să-i ierte.

2

Se aflau într-un apartament de la etajul patru al unei clădiri de sticlă şi crom. Părintele Hafer parcase microbuzul presbiteriului într-un garaj subteran, apoi îl condusese pe Drew, cu un ascensor, până la intrarea locatarilor.

Dar, după ce preotul încuiase uşa şi aprinsese luminile, Drew privise în jur derutat. *Living-room-ul* era elegant mobilat, dar totuşi de o stranie impersonalitate, amintindu-i de o cameră de hotel luxos.

— Ce este aici? Sunteţi convins că e…?

— „Sigur” e cuvântul pe care l-ai folosit adineaori. N-ai de ce-ţi face griji. Nimeni, sau în orice caz foarte puţini oameni, au cunoştinţă de acest loc.

— Dar de ce?

Apartamentul îl făcea să fie nervos. Părea nelocuit.

— La ce se foloseşte?

Părintele Hafer nu se arătă dornic să răspundă.

— La chestiuni discrete. Îndatoririle mele de psihiatru nu se limitează numai la recomandarea carthusienilor. Sunt adesea chemat să consiliez preoţi din felurite ordine care – să zicem – au probleme speciale. O criză de credinţă. O slăbiciune exagerată faţă de câte o tânără din corul parohiei. Preferinţe pentru alcool, chiar droguri, sau chiar un alt bărbat. Sper că nu spun nimic care să te şocheze.

— Ispita este cheia naturii omeneşti. În viaţa mea dinainte, luam drept garantat faptul că oricine are o slăbiciune. Nu trebuia decât să caut până o găseam. Dacă oamenii n-ar fi păcătoşi, toate reţelele de informaţii ar rămâne fără lucru.

Părintele Hafer dădu din cap, trist.

— Ameninţarea cu scandalul. În această privinţă, că lumile noastre nu sunt chiar atât de depărtate. Un preot care se găseşte în conflict moral cu jurămintele lui sacre devine uneori atât de descumpănit, încât…

— Clachează?

— Prefer să spun că are o prăbuşire nervoasă. Sau bea mult, încât primejduieşte reputaţia Bisericii.

— Deci folosiţi acest loc ca să-i calmaţi sau să-i dezintoxicaţi.

— Pentru odihnă şi consultaţii. Sau, în cazuri de urgenţă, devine o mănăstire temporară, cât timp se fac aranjamentele pentru a-i duce la casa

de odihnă a ordinului. Căci, la o adică, separaţia dintre Biserică şi stat nu e întotdeauna atât de clară pe cât cere Constituţia. Politicienii care oferă stimulente Bisericii în schimbul voturilor catolicilor preferă adesea să ne întâlnim aici decât să fie văzuţi sosind la cabinetul episcopului sau al cardinalului.

— Cu alte cuvinte, o casă sigură[8] pentru preoţi, spuse Drew amar. Nu, părinte, lumile noastre nu sunt deloc diferite.

3

— *Dumnezeu să-i ierte.*

Drew nu era prea sigur la cine se referea părintele Hafer – la sufletele călugărilor ucişi sau la oamenii care-i asasinaseră.

Geamătul declanşă un nou acces de tuse.

Drew îl privi, neputincios. Oricât de bolnav păruse a fi părintele Hafer când îl văzuse de pe acoperişul acela, la Boston Common, de-aproape preotul arăta şi mai rău. Pielea sa, care întotdeauna fusese pământie, se închisese acum şi mai mult la culoare, era mai cenuşie, ducându-l pe Drew cu gândul la intoxicaţiile cu plumb.

Sau la un alt gen de otrăvire. Chemoterapia. Carnea se uscase pe obraji şi bărbie, reliefând şi mai mult oasele feţei. În acelaşi timp, pielea părea dezlipită de oase, gata să se jupoaie. Ochii erau bulbucaţi. Părul – cândva grizonat – devenise acum de un alb fără luciu, rar, subţiat şi sfărâmicios.

Începuse să i se comprime şi trupul; costumul negru şi gulerul alb atârnau pe el ca şi cum le-ar fi luat cu împrumut de la un om mai voluminos. Drew nu se putea abţine să nu le compare cu felul cum propriii lui blugi, vestă şi cămaşă de împrumut îi veneau cam prea largi. Exista însă o diferenţă. Trupul zvelt şi mlădios al lui Drew avea culoarea sănătoasă a ascetului, câtă vreme cel al preotului părea să absoarbă lumina în loc de a o reflecta – ca o gaură neagră, prăbuşindu-se în sine.

A morţii.

— *Garote?* înghiţi în sec, scârbit, părintele Hafer. Dar nu eşti sigur. Din câte poţi spune, n-au fost împuşcaţi decât cei doi fraţi epitropi din bucătărie. N-ai văzut nici o urmă de strangulare.

— Întocmai. Cu excepţia personalului de la bucătărie, leşurile pe care le-am văzut fuseseră otrăvite.

— Atunci – Dumnezeu să-i ierte – există o şansă de a nu fi suferit.

— A, mai mult decât o şansă. N-au ştiut nici un moment ce li se întâmplă.

— *Dar cum poţi fi atât de sigur?*

— Datorită şoarecelui.

Preotul îl privi neînţelegând nimic.

— Am aşteptat până acum să vă spun despre ceva anume.

Oftând, Drew îi arătă punga de plastic cu trupul lui Stuart Little.

— Otrava l-a omorât instantaneu. Dacă nu i-aş fi aruncat o bucăţică de pâine, zăbovind apoi să-mi spun rugăciunea, acum eram eu însumi mort.

Părintele Hafer reacţiona cu oroare.

— Ai purtat tot timpul cu dumneata *lucrul* acela?

— Am fost nevoit.

— *De ce?*

— Când am coborât din pod, nu ştiam dacă fuseseră luate cadavrele sau nu. Mai târziu, am văzut că încă mai erau în chilii. Dar dacă, după fuga mea, echipa revenea şi le ridica de-acolo? Trebuia să iau cu mine cadavrul şoarecelui, ca să aflu ce otravă a fost folosită. Unii specialişti au semnele lor distincte. Ţin la tipuri anumite. Sper că o autopsie îmi va spune…

— Specialişti? Tipuri? Autopsia pe un şoarece? Şi l-ai dus în buzunar? Am greşit. Dumnezeu să-i ierte? Nu, nu pe ei. Dumnezeu să ne ierte pe *toţi.*

Părintele Hafer se ridică în picioare, furios.

— Spui că mănăstirea a fost atacată acum patru nopţi? –întocmai.,

— Iar dumneata ai scăpat peste altele două? deveni strident glasul preotului.

— Da.

— Dar în loc să te duci la poliţie, ai pierdut atâta timp numai ca să vii la mine.

— Nu-mi puteam asuma riscul să mă reţină în închisoare. Aş fi reprezentat o ţintă.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu puteai să le telefonezi măcar? Acum, urma s-a răcit. Le va fi mai greu să ancheteze.

— Nu. Am avut un alt motiv pentru care nu le-am telefonat. *N-am putut.*

— Mi-e imposibil să înţeleg de ce.

— Nu-mi revenea mie hotărârea. Trebuia să afle mai întâi autorităţile Bisericii. Şi să decidă ele ce e de făcut.

— Să decidă? Chiar crezi sincer că ar fi avut o altă variantă decât să anunţe poliţia?

— Probabil că ar fi avut, dar nu imediat.

— Vorbeşti fără sens.

— Cu deplin sens. Amintiţi-vă cine sunt. Cine am fost. *Unde* am fost.

Când implicaţiile îi deveniră clare, părintele Hafer gemu.

— Cât îmi doresc să nu fi venit niciodată în biroul meu, spuse el, apoi păli. Spui că lumile noastre nu sunt diferite? Categoric, aşa vor interpreta duşmanii Bisericii situaţia asta. Din cauza *dumitale.* Şi dintr-a *mea.* Din

cauza slăbiciunii mele de a crede că doreai mântuirea, în pofida păcatelor dumitale şocante.

— Dar o doresc!

Părintele Hafer îşi înfipse unghiile în palme.

— Din cauză că le-am recomandat carthusienilor să te primească. Din cauză că te-au ajuns din urmă propriile dumitale crime, iar acum acei sfinţi călugări au suferit pedeapsa destinată dumitale – tuşi – am primejduit nu numai reputaţia carthusienilor, ci şi pe a Bisericii Maicii Domnului însăşi. Parcă văd titlurile din ziare. Biserica Catolică protejează un asasin, oferă refugiu unui ucigaş internaţional…

— Dar eu eram de partea…

— Binelui? Asta vrei să spui? A binelui? Ucigând?

— Am făcut-o pentru ţara mea. Credeam că procedez just.

— Şi pe urmă ai tras concluzia că te înşelaseşi?

Glasul părintelui Hafer era plin de dispreţ.

— Şi ai vrut să fii iertat? Aha. Acum, călugării aceia sunt morţi. *Şi ai pus Biserica în pericol.*

— Ar fi bine să vă stăpâniţi.

— *Să mă stăpânesc?*

Se apropie de sofa, înşfacă telefonul de pe măsuţa alăturată şi apăsă un şir de cifre.

— Staţi o clipă. Pe cine sunaţi? Dacă e poliţia… întinse Drew mâna spre telefon.

Cu neaşteptată putere, Părintele Hafer îi împinse mâna la o parte.

— Aici părintele Hafer. E acolo? Bine, trezeşte-l. Am spus să-l trezeşti. E urgent.

Cu receptorul la ureche, Părintele Hafer îşi făcu mâna căuş peste microfon.

— Voi muri până la sfârşitul anului.

Ridică mâna, făcându-i lui Drew semn să tacă.

— Ce legătură are? îţi mai aminteşti convorbirea noastră de acum şase ani?

— Desigur.

— Am vorbit despre jurăminte. Eu am spus că mă temeam să recomand admiterea unui om atât de tânăr ca dumneata în regimul riguros al carthusienilor, fiind răspunzător de sufletul dumitale dacă găseai sacrele legăminte ale ordinului prea aspre şi le încălcai.

— Mi-amintesc.
— Şi mi-ai răspuns că oricum aş fi fost răspunzător dacă-ţi refuzam cererea. Fiindcă trăiai o asemenea disperare, încât altminteri te-ai fi sinucis. Dacă te respingeam, aş fi fost responsabil de damnarea dumitale.
— Da.
— A fost un raţionament ipocrit. Sufletul fiecărui om cade în propria lui răspundere. Sinuciderea dumitale ar fi fost o damnare autoimpusă. Dar ţi-am ascultat confesiunea. M-am gândit, un om cu trecutul dumitale, ce speranţă de mântuire mai avea? Ce posibilă penitenţă putea să-ţi compenseze cumplitele păcate?
— Aşa că aţi recomandat ordinului să mă primească.
— Iar acum, dacă nu eram eu, călugării aceia încă s-ar mai strădui să-şi mântuiască sufletele. Datorită mie, au murit. Acesta nu e un simplu scandal. Nu e numai o controversă despre protecţia acordată de Biserică unui criminal. Bătu-te-ar Dumnezeu. Dumneata eşti responsabil faţă de ei, faţă de mine. Şi din cauza dumitale, mi-am primejduit sufletul. Ţi-am spus că voi muri. Până la Crăciun. *Cred că m-ai azvârlit drept în iad.*
Drew îl privi cu ochi mari, asimilând acuzaţia, iar acum îi veni lui rândul să se aplece înainte, să-şi îngroape faţa în mâini. Ridică brusc privirea, auzindu-l pe părintele Hafer vorbind la telefon:
— Excelenţa Voastră? Regret profund că vă deranjez atât de târziu, dar s-a întâmplat ceva îngrozitor. Catastrofic. Se impune să vă întâlnesc neîntârziat.

4

Episcopul, Excelenţa Sa Preaînaltul Peter B. Hanrahan, avea un chip rectangular, îngust. Se apropia de cincizeci de ani şi, cu toate că se trezise de nici o oră, părul său scurt, blond-nisipos, arăta proaspăt spălat şi uscat cu foenul. Era pieptănat impecabil. Ochii lui verzi îi sugerau lui Drew porţelanul, dar sclipirea lor, observă, era acea a oţelului.

Episcopul stătea la un birou mare de stejar, într-un cabinet lambrisat, decorat cu plăci omagiale de la diverse organizaţii caritabile – protestante şi evreieşti, pe lângă cele catolice – alături de fotografii lucioase, înrămate, care-l reprezentau rânjind şi dând mâna cu feluriţi primari ai Bostonului, guvernatori ai statului Massachusetts şi preşedinţi ai Statelor Unite. Dar fotografiile împreună cu câţiva Papi ocupau locul de onoare, pe peretele dinapoia biroului.

Poate fiindcă presimţise o întâlnire atât tulburătoare, cât şi prelungită, venise la birou îmbrăcat în haine ce arătau considerabil mai confortabile decât roba episcopală sau costumul preoţesc negru cu guler alb. Alesese o pereche de mocasini gri, pantaloni marinăreşti reiaţi, o cămaşă *Oxford* bleu-deschis, cu nasturi, şi un pulover de Burgundia, căruia îi trăsese uşor mânecile, dezvăluind un ceas *Rolex.* Din oţel totuşi, nu de aur.

Lui Drew i se părea că arăta a politician, comparaţie adecvată, întrucât la acel nivel, oficialităţile Bisericii trebuiau să fie şi oameni politici. Blândeţea glasului, cuvintele alese cu grijă şi eficienţă, erau probabil nu atât rezultatul predicilor duminicale, cât al negocierilor cu oamenii de afaceri catolici locali, pentru donaţii în proiecte de construcţie ale diocezei.

Excelenţa Sa stătea la birou, cu scaunul înclinat pe spate şi ochii concentraţi, fermi, în timp ce părintele Hafer şi, apoi, Drew, îi explicau.

De patru ori, episcopul îi ceru lui Drew lămuriri. Privi şoarecele din punga de plastic, dădu din cap şi-i făcu semn să continue.

În sfârşit, Drew încheie ceea ce considera, maşinal, ca fiind raportul lui, practic al doilea în noaptea aceea. Se uită la ceas. Era ora unu şi şapte minute. Deşi ferestrele erau acoperite cu draperii bej, groase, se auzea vuietul înăbuşit al câte unei maşini trecând pe-afară. În rest, odaia era învăluită în tăcere.

Episcopul îşi mută privirea nepătrunsă de la Drew la părintele Hafer, apoi din nou spre Drew. Clipea din ochi, dar altminteri stătea nemişcat.

Tăcerea se prelungea. Brusc, scaunul scârţâi când episcopul se aplecă înainte, rezemându-şi coatele pe birou.

Ochii îi sclipiră tăios.

— Ai suferit, fără îndoială, o serie de evenimente cum nu se poate mai remarcabile.

Glasul îi rămăsese răsunător, calm.

— Şi, desigur, dintre cele mai tulburătoare.

Stătu pe gânduri, apoi apăsă un buton al intercomului.

— Paul?

Răspunse un glas bărbătesc la fel de calm:

— Excelenţa Voastră?

— Ah, bun, nu te-ai întors în cameră.

— Mă gândeam că poate aveţi nevoie de mine.

— Nu ştiu cum m-aş descurca fără tine. Îl mai ţii minte pe Pat Kelley?

— Vag. Dar îi pot consulta dosarul.

— Nu e nevoie. Are o firmă de echipamente pentru construcţii. Vara trecută, a făcut, împreună cu soţia, o călătorie la Roma. A întrebat dacă aş putea aranja ca Sfinţia Sa să le dea o binecuvântare.

— A, da, acum îmi amintesc, chicoti glasul. A pus în ramă certificatul de binecuvântare şi l-a agăţat pe perete în birou.

— Dacă nu mă înşală memoria, firma lui are un elicopter. Susţine că îl foloseşte să ridice utilaje grele pe înălţimi, dar am bănuit întotdeauna că nu este decât o jucărie pe care o exclude de la impozitul pe venit. Vrei să-i telefonezi, te rog? Spune-i că Biserica sa îi cere o favoare, împrumutul elicopterului. Explică-i că iau legătura cu el că să-i mulţumesc de îndată ce voi putea.

— Desigur, Excelenţa Voastră. Fiţi convins că discut cu el înainte de a pleca spre birou.

— Nu, acum.

— Adică să-l scol din somn?

— Vreau să am la dispoziţie elicopterul până se crapă de ziuă. Dacă ezită, fă o aluzie că Cavalerii lui Columb ar putea da un banchet în onoarea lui. Apoi, caută în computer preoţi din dioceză care au experienţă spitalicească sau au luptat în război. Trei vor fi de ajuns, dar unul dintre ei trebuie să poată pilota elicopterul.

— Prea bine, Excelenţa Voastră. Altceva?

— Da, adu-ne nişte cafea, eventual şi câteva gogoşi. O vreme, voi fi foarte ocupat.

Episcopul Hanrahan ridică degetul de pe intercom şi păru să-şi organizeze gândurile.

— Permite-mi să te întreb ceva, frate MacLane. Doresc să fiu sigur că înţeleg situaţia. După ce ai fugit, grija dumitale – în afară de propria siguranţă – a fost binele Bisericii? Din acest motiv nu ai anunţat autorităţile, ci ai venit la duhovnicul dumitale şi apoi la mine?

— Aşa este.

— Atunci, pot presupune că ai unele sugestii practice privind felul cum ar trebui să tratez aceste informaţii? Drew încuviinţă.

— Concret, care anume?

— Trei posibilităţi, îşi atinse Drew degetele arătătoare unul de altul. Mai întâi, în calitate de carthusieni, acei călugări se despărţiseră de lume. Vânduseră toate proprietăţile pe care le deţineau şi închiseseră conturile bancare, demisionaseră din slujbă. Şi-au luat rămas-bun pentru totdeauna de la prieteni şi rude, şi au dat clar de înţeles că nimeni din viaţa lor trecută nu va mai putea lua vreodată legătura cu ei. Nici o vizită, nici un telefon, nici o scrisoare. Au anunţat până şi guvernul că vor înceta să mai achite impozitele.

— Sunt la curent cu acest lucru. Te rog să-ţi enunţi sugestia.

— În ce priveşte restul lumii, aceşti oameni puteau fi deja morţi. Deveniseră invizibili şi, în cursul firesc al evenimentelor, murind, ar fi rămas la fel de invizibili. Cum nu mă îndoiesc că ştiţi, carthusienii nu folosesc sicriu. Trupul complet îmbrăcat este depus pe o scândură, cu faţa ascunsă sub glugă. Roba e bătută în cuie de scândură. Apoi trupul este înmormântat într-un cimitir privat, însemnat doar cu o cruce albă, simplă. Pentru a spori umilinţa, nu există nici o inscripţie.

— Şi de aceasta sunt conştient. Unde vrei să ajungi?

— Urmaţi procedura.

— Poftim?

— Daţi-i înainte şi îngropaţi-i.

— *Şi să nu spunem nimănui?*

— Cine ar şti? Dacă mureau de epidemie sau prin otrăvirea accidentală a mâncării, Biserica ar fi făcut publicitate? S-ar fi mulţumit să-i dea odihnei veşnice. Tot invizibili ar fi rămas. Secretul Bisericii.

— Cu alte cuvinte, propui ca Biserica să acopere un asasinat în masă?

— E o posibilitate.

Episcopul Hanrahan îl privi lung.

— Dar dacă autorităţile nu pot investiga, dacă nu-i pot găsi pe cei vinovaţi, cine, îngăduit fie-mi să întreb, ar putea să pedepsească…?

— Dumnezeu.

Capul episcopului zvâcni înapoi.

— Am uitat, pare-se, că şi dumneata ai fost carthusian. Ai o credinţă remarcabilă.

— Nu, vă rog, nu spuneţi asta. Credinţă? Eu cred în iad.

— Într-adevăr, se încruntă episcopul. Deci, pentru a proteja reputaţia Bisericii, lăsăm omorurile în seama Judecăţii de Apoi şi, între timp, ne prefacem că nici nu s-au întâmplat?

— Am spus că e o variantă. Trebuie analizată.

— Dar ai acţiona în virtutea ei?

— Nu.

— De ce nu?

— Fiindcă e prea mare riscul ca povestea să iasă la iveală. O operaţiune de acest gen – curăţenia, înmormântarea – cere mult personal, apare probabilitatea bârfelor. Dacă aceasta ar fi o misiune informativă, dacă de curăţenie s-ar ocupa nişte profesionişti, nu mi-aş face griji. Dar treaba o vor face nişte preoţi şi se vor confrunta cu ceva atât de şocant, încât s-ar putea să nu-şi poată ţine gura după aceea.

Episcopul stătu pe gânduri.

— Poate. Să nu uităm însă că preoţii sunt deprinşi cu legământul păstrării secretului. I-aş putea pune să jure discreţie.

— Chiar şi aşa, ce rost are să procedăm dur? De ce să amestecăm o mulţime de oameni? Problema nu este că acei călugări au fost ucişi. Problema e…

— Dumneata, spuse părintele Hafer, vorbind pentru prima oară de o bună bucată de vreme.

Drew dădu din cap, sumbru.

— Eu.

— Precum şi dumneata, îi spuse episcopul părintelui Hafer. Dacă nu erai dumneata, nu s-ar fi întâmplat nici un masacru.

— Sunt pe deplin conştient, Excelenţa Voastră. *Mea culpa*. Curând va trebui să dau seamă pentru sufletul meu.

Părintele Hafer încercă fără succes să-şi înăbuşe o tuse.

Privirea severă a episcopului se îmblânzi.

— Iartă-mă. N-ar trebui să vorbesc aspru. Se întoarse spre Drew.

— A doua sugestie?

— Nu ştergeţi urmele crimelor. În schimb, ştergeţi dovezile prezenţei mele în mănăstire. Scoateţi totul din chilia mea. Faceţi-o să pară nelocuită. Eliminaţi-mi dosarul din arhivele ordinului. Apoi, anunţaţi autorităţile şi, când vor întreba despre camera goală, explicaţi că ordinul avea dificultăţi în a atrage recruţi, că mănăstirea nu era ocupată complet. Întrucât poliţia nu va avea cum să afle că acolo i se acordase refugiu unui fost asasin, Biserica va evita scandalul.

— Şi recomanzi această a doua variantă?

— Are meritul de a fi simplă. Poliţia poate să ancheteze. Nu există aproape nici o şansă să vorbească cineva. Singurii oameni care ştiu suntem noi trei şi cei care-mi vor elibera chilia.

Tăcu o clipă.

— Mai este şi o a treia opţiune, desigur.

— Într-adevăr?

— Cea mai simplă dintre toate.

— Şi anume?

— Să spuneţi poliţiei adevărul. Episcopul îngustă ochii. Intercomul sună. Apăsă un buton.

— Da?

— Excelenţa Voastră, am rezolvat cu elicopterul.

— Şi echipajul?

— Iezuiţi. Înainte de a fi intrat în ordin, au luptat în Vietnam. Unul dintre ei a pilotat un avion de vânătoare.

— Adecvat. Comandourile Bisericii. Alte câteva lucruri, continuă episcopul. Aş dori să ne stabileşti o audienţă la cardinal dimineaţă, cât mai devreme posibil.

— Doriţi să-l trezesc?

— Milostive Doamne, nu. Aşteaptă până la şapte. Înainte de a-şi rosti slujba privată zilnică. Şi, Paul, sunt puţin nedumerit cu privire la cine deţine jurisdicţia asupra carthusienilor din Vermont. Află.

— Imediat, Excelenţa Voastră.

Episcopul eliberă butonul intercomului. Se rezemă de spătar.

— Probabil te întrebi ce fac.

— Câtuşi de puţin, răspunse Drew. Plănuiţi să-i trimiteţi pe iezuiţii aceia la mănăstire. Ca să se asigure că spun adevărul.

Episcopul clipi din ochi.

— Şi intenţionaţi să vă întâlniţi cu cardinalul la timp pentru a trimite un mesaj ca să-i opriţi, dacă nu e de acord cu dumneavoastră. Dar vă îndoiţi că o va face. Există toate şansele să vă laude pentru a fi acţionat atât de rapid. Partea cea mai grea, decizia finală, o veţi lăsa în seama lui.

— Trebuie să recunoşti că povestea dumitale trezeşte scepticismul. O mănăstire plină de cadavre? Zău aşa, aş fi necugetat să iau hotărâri înainte de a fi în posesia tuturor faptelor.

— Dar de ce aş minţi?

— Poate nu să minţi. Poate că, după şase ani de sihăstrie, te-ai înşelat. Ai făcut o confuzie.

— Deranjat mintal?

Drew se simţea jignit.

— Fireşte că nu. *Confuz*. În acest moment, cine poate spune? Tot ce ştiu e că ai în buzunar un şoarece mort de câteva zile. În locul meu, ai considera că asta inspiră încredere?

Episcopul privi spre punga de plastic de pe birou. Cu prea mare indiferenţă, întinse mâna spre ea. Ca fulgerul, Drew îi intercepta mâna. Episcopul tresări.

— Te-ai ataşat de micul dumitale prieten?

— Să zicem că sunt sentimental.

Expresia episcopului deveni dură.

— Prea bine. Dacă Eminenţa Sa, cardinalul, e de acord, elicopterul ar trebui să ajungă la mănăstire pe la amiază. Iar dacă ceea ce susţii e adevărat, vom hotărî care dintre opţiunile propuse de dumneata pare cea mai înţeleaptă.

— Şi până atunci?

— Ai nevoie de un loc unde să rămâi. Indiferent de adevărul spuselor dumitale, eşti vizibil epuizat. Şi aş putea sugera că o schimbare de îmbrăcăminte ar fi adecvată.

Drew coborî privirea, conştient de cum arăta, spre hainele sale deteriorate, de om al pădurilor.

— Deci, unde mă trimiteţi?

— Încă nu ştiu exact. Va trebui să mă consult cu Paul.

Părintele Hafer tuşi.

— Dar eu? Să-mi fac planuri de a-l însoţi?

Episcopul ţuguie buzele.

— N-aş crede. Nu trebuie să atragem atenţia asupra noastră. Până nu ştim exact cum se prezintă situaţia, e mai bine să ne urmăm programul regulat. Propun totuşi un lucru. Ai ascultat mărturisirea acestui om?

— Desigur. Înainte de a recomanda să-l accepte carthusienii. Viaţa de sihăstrie era penitenţa lui.

— Nu, recent vreau să spun. Astă-seară.

— Păi, nu. Adică… se încruntă părintele Hafer. Nu m-am gândit…

— Fiindcă susţine că a ucis un om, acum două nopţi. Dacă e adevărat, sufletul lui este în pericol. Trebuie să fie absolvit.

Drew îşi aminti de crucifixul pe care-l folosise ca armă şi se întrebă dacă mai era posibilă absolvirea.

5

— Trezeşte-te, spuse glasul. Am ajuns.

Drew zăcea pe bancheta din spate a *Cadillac-ului* negru după care trimisese episcopul. Şoferul – un tânăr zvelt, atletic, cu ochi albaştri şi tunsoare perie, purtând pantofi sport, blugi şi o bluză cu inscripţia *U. Of Mass*{9} – îi fusese prezentat ca părintele Logan:

— Dar poţi să-mi spui Hal.

Preotul arăta ca şi cum ar fi aparţinut unei echipe sportive universitare. Lui Drew îi trebui un moment pentru a recunoaşte dubla semnificaţie a cuvântului *Mass*{10} de pe cămaşă.

Părăsiseră reşedinţa episcopului cu puţin înaintea zorilor şi, în timp ce *Cadillac-ul* se îndrepta spre vest, pe şoseaua 90, printre luminile răzleţe ale traficului, la ieşirea din Boston, Hal spusese:

— Avem ceva de mers. Poţi foarte bine să dormi puţin.

Dar avea prea multe la care să se gândească. Drew nu se simţise obosit. Totuşi, după ce opriseră să ia micul dejun, adormise de cum revenise în maşină. Mai târziu, avea să se întrebe dacă nu cumva i se administrase un somnifer. Dar Hal nu se apropiase nici un moment de mâncarea lui Drew. „Decât," îşi spuse el, „când m-am dus la toaletă. Dar de ce ar vrea episcopul să mă adoarmă?"

Se gândi la asta pe când zăcea în spatele *Cadillac*-ului, prefăcându-se a se deştepta încet după ce Hal îi vorbise. Ridicându-se, se frecă la ochi, privind printre gene spre soarele strălucitor al dimineţii şi seducătoarele nuanţe ale arţarilor de pe colinele ce mărgineau drumul. Deodată îşi dădu seama că, fie şi dacă n-ar fi fost tranchilizat, efectul era acelaşi. Nu ştia unde se afla.

— Am ieşit de pe şosea?

— De-o vreme. Cum ai dormit?

— Ca un prunc.

Drew observă zâmbetul lui Hal.

Drumul era asfaltat, cu două benzi, mergând printre munţi. Nu se vedeau alte maşini, nici clădiri. Ceasul digital de bord arăta ora 10:31.

— Suntem tot în Massachusetts?

— Mhm.

— În care parte?

— Capătul apusean.

— Dar unde, exact?

— E un traseu complicat. Ar dura prea mult ca să-ţi explic.

— Şi spuneai că am sosit… acolo unde m-oi duce.

— Nu mai e mult. Voiam să-ţi dau posibilitatea de a te trezi până ajungem.

Nemulţumit, Drew studie terenul, continuând să se întrebe unde se aflau. Intraseră într-o vale blândă, împădurită, unde cotiră pe un alt drum. După încă patru sute de metri, ajunseră la un zid înalt de piatră, în dreapta, şi intrară pe poarta unui gard metalic. În depărtare, Drew văzu un crucifix înalt, alb, aureolat de soare, în vârful unei mari clădiri paralelipipedice. O încadrau clădiri mai mici. Incinta era spaţioasă. Iarba, deşi cafenie acum, în octombrie, fusese tunsă recent. Arbuşti înconjurau rondurile de flori ofilite. Apropiindu-se, Drew zări un teren de baschet pustiu.

— Ce-i aici?

Aparenta linişte a locurilor nu-l încuraja. Se întreba dacă nu o fi fost un sanatoriu.

— Mai multe, răspunse Hal. A început ca seminar. Dar candidaţii la preoţie nu dădeau tocmai buzna, în ultimii câţiva ani. Aşa că Biserica s-a hotărât să dea în folosinţă camerele libere. Clădirea din dreapta e un cămin. O dată pe lună, timp de un weekend, vin să se refugieze aici diverse cluburi bărbăteşti catolice.

Drew dădu din cap, simpatizând cu ideea. Biserica avea credinţa necesităţii credincioşilor de a scăpa din când în când de presiunile lumii dezlănţuite. Aşa că, timp de patruzeci şi opt de ore, îndeobşte de vineri până duminică seara, enoriaşii aveau posibilitatea ca, în schimbul unei taxe anume, să se retragă într-un „refugiu”, adeseori un seminar, unde se cufundau în ritualuri catolice. Un diriginte, de obicei preot eminent, ţinea predici despre problemele dogmei şi ale spiritualităţii. În afara discuţiilor de grup, conversaţiile nu erau permise. În fiecare cameră de cămin se găsea din abundenţă literatură religioasă, ca sprijin pentru meditaţie.

— Dar asta, numai o dată pe lună, continuă Hal. Clădirea din stânga e cel mai folosită. E o casă de odihnă. La episcop, te-am văzut discutând cu părintele Hafer. Ştii, cred că e psihiatru. N-aş vrea pentru nimic în lume să am postul lui. Trebuie să consilieze preoţii care nu mai suportă tensiunea jurămintelor.

— Ei, uneori oamenii au şi momente slabe.

— Mie-mi spui? E trist. Ai fi surprins să afli câte cazuri la limită am adus cu maşina aici. Din câte-aud, mai sunt în ţară încă trei, patru locuri ca ăsta. În clădirea din stânga seminarului sunt dormitoarele. N-au nici o îndatorire, decât, bineînţeles, să-şi rostească rugăciunile zilnice. Altfel, primesc medicamentele şi terapia de la personalul local.

— Cât timp stau?

— O lună, două, majoritatea. Până li se termină rachiul sau îşi dau seama că nici chiar sfinţii nu trebuie să lucreze douăzeci şi cinci de ore pe zi. Câţiva însă – ei bine, am adus aici un pastor, acum patru ani, şi încă mai jură că-n fiecare noapte îi cântă Fecioara Maria.

6

Se opriră în faţa clădirii mari din mijloc, cea cu crucea în vârf. Razele soarelui cădeau după un asemenea unghi, încât umbra crucii se aşternea peste *Cadillac* şi, când coborî, Drew observă că, în pofida cerului senin, aerul era rece.

Se întoarse spre clădire, scrutându-i ferestrele. Cărămizile păreau dărăpănate. Treptele de beton aveau crăpături.

— Pare pustiu.

Hal ridică din umeri.

— E aproape unşpe. Seminariştii trebuie să fie la cursuri.

Ca la un semnal, glasurile unor tineri răsunară de undeva din adâncul clădirii:

— Doamne,ai milă. Christoase, ai milă. Slavă lui Dumnezeu în cele mai înalte…

— Sună ca Kyrie şi Gloria, spuse Hal. Probabil exersează liturghia.

Drew clătină din cap…

— Cursuri duminica? N-aş crede. Iar slujba trebuie să se fi ţinut dimineaţă la prima oră. Nu, e ceva în neregulă.

Porni pe treptele crăpate. Hal îl opri.

— Sigur, dar duminica asta e deosebită. Slujba s-a amânat până acum.

Nedumerit, Drew se întoarse spre el.

— Nu avem voie să ne apropiem de seminarişti. Episcopul i-a spus directorului că vii. Dar se înţelege că n-ai să atragi atenţia. Vei dormi acolo, îi arătă el clădirea din dreapta. Unde au loc întrunirile.

Drew se simţea stânjenit.

— Dar dacă se ţine o întrunire, ce mai contează dacă mă văd *ei* sau seminariştii?

— În weekend-ul ăsta nu e nici o întrunire. Avem toată clădirea numai pentru noi.

„Cât i s-a spus lui Hal despre mine?” se întrebă Drew. „De ce am senzaţia că am mai întâlnit genul lui de om? Felul cum stă în poziţie de drepţi. Cum se tot uita în retrovizorul maşinii.” într-un alt domeniu profesional.

— Mda, va fi frumos şi liniştit, continuă Hal. Odihnitor. Un vânt slab atinse chipul lui Drew. Neliniştit, reveni de pe trepte şi îl urmă pe Hal peste gazon, spre clădirea din dreapta. Îl mai deranja ceva.

— N-ar trebui să fim observaţi; nu crezi c-ar fi mai bine să muţi maşina?
— Peste câteva minute. Oricum trebuie să mă întorc.
— De ce?
— Ca să-ţi aduc nişte haine. Nu prea am de unde alege. Seminariştii ăştia nu se îmbracă tocmai la modă. Pantofi negri, ciorapi negri, pantaloni negri. Deprimant. Dar le plac sporturile, aşa că probabil îţi voi putea face rost de un tricou. Poate o bluză de trening. Chiar un hanorac, cine ştie. Ţi-e foame?
— Legume. Proaspete. Multe.
Hal râse.
— Mda, morcovi, mm? Ce se-ntâmplă, doctore? Vrei ceva de citit?
Drew clătină din cap.
— Mă gândeam să fac mişcare.
— Excelent! îţi place baschetul? Ai chef de-un mic unu-la-unu? Nu, stai puţin, n-are nici un rost. Terenul e afară. Nu trebuie să te arăţi.
Drew se opri brusc.
— S-a-ntâmplat ceva? întrebă Hal..
— O întrebare. Ard s-o pun.
— Fii invitatul meu.
— Chiar eşti preot?
— Oare Papa nu poate suferi bancurile poloneze? Oare Ioan a fost Botezător? Poţi fi sigur că-s preot.
— Şi altceva?
— Mă scuzi?
— Ce altceva mai eşti… ai fost? Miroşi a informaţii militare de la o poştă, îl privi grav Drew.
— O.K.. Mda, am lucrat în informaţiile militare. La Marină. Ca *Magnum, P.I.*
Drew nu înţelese aluzia.
— Ce te-a determinat să alegi preoţia?
Hal o luă iarăşi din loc.
— Poţi să-ţi alegi camera. Care?
Drew răspunse repede, nevrând să schimbe subiectul:
— Oricare, lângă scări, la etajul întâi.
— Mda, la fel aş alege şi eu. Nici un risc să intre careva pe fereastră. Iar înălţimile sunt mai uşor de apărat. Dar nu-i ca la etajul doi, unde durează prea mult până ieşi.
— Te-am întrebat de ce ai intrat în preoţie.

— Şi poţi să tot întrebi.
— Atunci îţi cer altceva.
Hal se opri, iritat. Drew continuă:
— Sunt obişnuit cu un sistem. Acum cinci zile, am fost silit să renunţ la el. Iar azi e duminică.
— Şi?
— La episcop, părintele Hafer mi-a ascultat confesiunea. Cinci zile este prea mult. Vreau să-mi primesc împărtăşania.
— Ei, acum vorbeşti. Lasă-ncolo baschetul. Nici eu nu mi-am spus rugăciunea pe ziua de astăzi. Dar n-am ministrant.
— Ba-cum să nu. Arată-mi doar drumul până la un altar.
— E o capelă în casa de refugiu.
— Am să-ţi umplu sticluţele cu apă şi vin. Voi servi cea mai bună slujbă pe care-ai rostit-o vreodată.
— Amice, ne-am înţeles. Ce-i de râs?
— Parc-am fi doi puşti gata să se joace.

7

O podea trosni. Drew stătea îngenuncheat, rugându-se, în rândul întâi al capelei. Înălţă capul pentru a privi peste umăr spre umbrele din spatele lui.

Nimeni. Reveni către altar, continuându-şi rugăciunile.

Trecuse de miezul nopţii. Deşi slujba pe care o servise pentru Hal avusese loc cu aproape douăsprezece ore în urmă, încă îşi mai amintea senzaţia ostiei subţiri şi ţepene pe limbă. I se înălţase sufletul.

Restul zilei îl deprimase. Încercase să-şi facă de lucru – se spălase, se bărbierise şi îmbrăcase hainele aduse de Hal. Se plimbase prin cameră, făcuse flotări şi tracţiuni, repetase paşii de dans ai artelor marţiale şi se întrebase unde dispăruse Hal.

Pe la jumătatea după-amiezei, ştia că elicopterul trebuia să fi ajuns de mult la mănăstire. Iezuiţii găsiseră cadavrele şi-l anunţaseră pe episcop. Episcopul vorbise cu cardinalul. Cardinalul vorbise la Roma. „Atunci, de ce n-a vorbit nimeni şi cu mine? Ce decizii s-au luat? *Ce se întâmplă?”*

Ironia plictiselii sale nervoase îl frapa cu tărie. Timp de şase ani, trăind în singurătate, nu simţise nici un moment povara timpului. Iar acum, după cinci zile de absenţă din mănăstire, nu se mai putea abţine să nu se tot uite la ceas, un ceas luat de la un om pe care-l ucisese. Gemând, se lăsă în genunchi şi se rugă să i se ridice povara de pe umeri. „Ştiu că nimic nu se întâmplă fără motiv. Eu nu sunt decât un instrument. Dar, rogu-te, Doamne, treacă de la mine paharul ăsta. Tot ce doresc este pacea.”

Totul? Atinse umflătura din buzunarul hainei, amintindu-şi nevoia pe care o simţise pentru a răzbuna moartea în flăcări a bărbatului şi a femeii, ţipetele băiatului şi se rugă pentru sufletul lui.

Aproape de ora şase, Hal intră în camera lui.

— Ţi-am adus lapte şi zarzavaturi. Ziceai că vrei conopidă crudă? Nici fiartă nu pot s-o sufăr.

— Cât timp trebuie să stau aici?

— Până la noi ordine, cred. Auzi, dacă te plictiseşti, e un singur televizor în clădirea seminarului, dar pot să-ţi aduc un radio.

— Dar un telefon?

— Linişteşte-te, bine? Respiră aerul de la ţară.

— În casă?

— Ai şi tu. Dreptate. Dar nu-ţi face griji. Se rezolvă toate.

— Zău?

— La noapte o să fie frig. Dar am descoperit cum se dă drumul la căldură în clădire.

Hal plecă.

Drew se uită din nou la ceas, nerăbdător. Limbile arătau ora şase fix – când, ani de zile, sunase vecernia.

Jinduia după satisfacţia pe care o simţise mai devreme, în timpul slujbei. Dorea să restabilească sistemul binecuvântat al mănăstirii. Ora şase. Ca şi cum ar fi auzit clopotul bătând de vecernie, îi ascultă chemarea şi ieşi din cameră.

8

Refugiul era cufundat în tăcere. În capătul coridorului ardea un bec, chemându-l spre scară. Cu mâna pe balustrada de metal corodat, Drew coborî, ajunse la parter, ignoră holul semiluminat şi-şi continuă drumul spre pivniţă, îşi trecu mâna peste un zid cu tencuiala igrasioasă, înaintând prin întuneric spre o uşă aflată în dreapta.

Capela unde servise mai-nainte la slujbă, unde ar fi trebuit să aibă loc vecernia.

Deschise uşa şi intră. Beznă. Amintindu-şi că în dreapta era un comutator, îl căută pe orbecăite şi-l apăsă. Dar se vede că în pivniţă funcţiona un alt circuit electric decât cel al etajului întâi şi al camerei lui, căci în faţa sa nu rămase decât întunericul. Ziua, soarele ce strălucea pe fereastră, în înaltul unui perete, îi fusese suficient pentru a ajuta la slujbă. Acum însă…

Îşi imagină acele ceasului depăşind ora şase. Imboldul se intensifica. Bâjbâind de-a lungul peretelui din stânga, se ciocni de un scaun. Apoi ajunse la un alt perete, unde-şi dibui drumul pe lângă compartimentul voluminos al unui confesional. Mirosul de mucegai îi făcu nările să se dilate. Pe sub mucegai însă se simţea tămâia rămasă după ani în şir de slujbe. Când atinse cu mijlocul parmalâcul altarului, ştiu că aproape ajunsese acasă. De-ar fi avut măcar chibrituri. Îşi aminti şirurile de lumânări votive care mărgineau pe dinăuntru, la stânga şi la dreapta, pe toată lungimea altarului. Da, când încalecă balustrada, păşind înainte, simţi chibriturile într-o cupă metalică, frecă unul de marginea acesteia şi zâmbi la vederea flăcării. Zâmbetul îi stărui pe când aprindea una câte una lumânările, inundând partea dinainte a capelei cu o aură pâlpâitoare. Îngenunche în rândul întâi, recitind tăcut rugăciunile de vecernie.

La miezul nopţii, neprimind nici până atunci vreo veste de la episcop, se simţi din nou atras de ritual, revenind să rostească rugăciunile de utrenie.

Şi auzi trosnetul în spatele lui.

9

Prima oară când îl auzi, îşi spuse că sunetul nu se datora decât lemnului ce se contracta de frig.

A doua oară, îşi spuse că vechea clădire, obosită, se tasa.

A treia oară, scoase *Mauser-ul* de sub haină şi se lăsă la podea.

— O.K., amice, linişteşte-te, spuse un glas, în spate. N-am vrut să te sperii.

Hal!

Drew rămase ascuns după bancă, pe podea.

— Haide, continuă Hal, bine camuflat în întunericul din fundul capelei. Ştiu unde eşti. Te-am văzut ghemuindu-te. Dar mai întâi am văzut că ai scos un pistol de sub haină. Deci, să fim calmi, da? Era vorba să nu te scap din ochi, nu să te las să mă foloseşti ca ţintă de antrenament.

Drew nu avea de gând să rişte. Privi spre o uşă din stânga, dincolo de parmalâcul altarului, amintindu-şi de la slujba pe care o servise la amiază că ducea în sacristie. Dincolo de ea, o altă uşă se deschidea spre o scară. „Dacă n-am încotro, pot să sar peste parmalâc şi să fug."

Încă un scârţâit, mai aproape.

Drew îşi simţi fruntea umezită de năduşeală. În capelă însă era un frig cumplit.

— O laşi mai moale, O.K., până-ţi explic? întrebă Hal. Înţelegi, ştiu că ai venit aici la ora şase. Mi-am spus că urmai programul pe care-l avuseseşi la mănăstire. Slujba de vecernie. Următoarea e utrenia, la miezul nopţii. Deci, am coborât mai devreme. Mă gândeam să te urmăresc fără să mă vezi, ca să nu-ţi deranjez rugăciunile. Nu-mi fac decât datoria. De unde era să ştiu că podelele astea scârţâie de fiecare dată când respir?

Drew stătea în cumpănă. Hal putea spune adevărul. „Dar de ce n-a venit împreună cu mine? Nu mi-ar fi păsat dacă stătea în capelă cât timp mă rugam. Nu, e ceva în neregulă."

Un nou scârţâit. Şi mai aproape.

Drew se retrase de lângă bancă, începând să se târască înapoi, spre parmalâcul altarului. Simţea pe piept răceala pardoselii.

— Suntem chit, spuse Hal, ceva mai aproape. Nu vrei să te-arăţi până nu mă vezi pe mine. Dar nici eu nu vreau s-o fac primul, cât timp ţii pistolul în mână. Uite, am făcut o greşeală neanunţându-te că eram aici. Recunosc. Dar trebuie să punem capăt remizei ăsteia. Sunt de partea ta. Alt scârţâit.

Drew se mai târî un pas spre balustradă. Lumânările pâlpâiau.

— Gândeşte-te, urmă Hal. Dacă voiam să acţionez împotriva ta, o puteam face cât timp dormeai în maşină.

Bine zis.

— Sau aş fi putut…

Scârţâit. Drew se mai apropie de parmalâc cu câţiva centimetri.

— … să te împuşc adineaori în vreme ce te rugai. La fel de adevărat.

— Deci, hai să declarăm armistiţiu. Sunt o victimă a împrejurărilor.

„În regulă," îşi spuse Drew. „Îmi place să mă cred un om cu vederi largi." În loc să se mai târască în continuare până la altar, se rostogoli în direcţia opusă, spre stranele din dreapta capelei.

Ochi şi, pentru prima oară, vorbi:

— Atunci poţi să-mi spui de ce ai intrat în preoţie.

La sunetul glasului său, uşa capelei zbură de perete. Un bărbat în costum negru, preoţesc, cu guler alb năvăli înainte, cu un *M-16* în mână.

— Nu! răcni Hal. Se ridică, mult mai aproape decât se aşteptase Drew, ridicând un braţ. În penumbră, era greu de distins. Era posibil să aibă un pistol.

Dar preotul se răsuci spre Hal, apăsând trăgaciul *M-16-lui.* Flacăra la gura ţevii lumină umbrele din fund, când arma – pe foc automat – pârâi, ejectând tuburile ce ţăcăniră pe podea. Forţa rafalei îl smulse pe Hal de pe picioare, azvârlindu-l în perete. Sângele ţâşni. Hal ricoşă, cutremurându-se, şi se răsturnă pe podea.

Pe când Drew se ridica în genunchi, ochind cu *Mauser-ul,* un al doilea preot apăru în uşă, lângă primul, strângând în mâini un *Uzi* şi mitraliind prin toată capela. Zgomotul, amplificat de ecourile pereţilor, lovi timpanele lui Drew. Începură să-i răsune, chinuite.,

Se ghemui înapoi după banchetă. *Preoţi? Ucigaşi?* Echilibrul mintal i se clătina. *Religie? Violenţă?* Contradicţia îl şoca.

Asasinii-preoţi aveau avantajul întunericului din spate. Nu îndrăznea să apară în lumina luminărilor pentru a ţinti şi trage. Un *Mauser* contra unui *M-16* şi a unui *Uzi?* Sorţii erau împotriva lui. În mirosul acru de cordită ce plutea spre el, se răsuci, sărind în picioare, şi se aruncă într-o voltă peste parmalâc. Trupul i se arcui. Ateriza îndesat pe covorul din spate, sufocat de impactul în umăr, şi se repezi înnebunit spre uşa sacristiei. În urma lui, gloanţele sfârtecară altarul.

Imediat, detunăturile sacadate ale unui pistol întrerupseră rafalele. Clocotul inconfundabil ai unui 45 automat. Din nou. Şi din nou.

Drew înhaţă clanţa uşii de la sacristie, apăsând, împingând, trântindu-se pentru a-şi ascunde trupul. Privi în urmă, zărind fugar că în capelă apăruse încă cineva. Suficient spre a-l face să se oprească pe loc, chircit.

Alt preot. Acesta însă era mai bătrân. Trecut de cincizeci de ani, înălţime medie, dar piept lat. Umeri musculoşi. Păr brunet, trăsături slave, mustaţă.

În întunericul sacristiei, Drew se sili să privească în continuare. Preotul apăruse – se cutremură Drew, înţelegând deodată – din confesional.

„A stat acolo tot timpul? Când dibuiam eu prin întuneric şi m-am ciocnit adineaori de confesionalul acela?”

Ieşise, trăgând, în momentul când fusese ucis Hal. Drew continua să ochească spre preoţii din spate, cu o prudenţă inutilă. Zăceau nemişcaţi în naos, într-o băltoacă de sânge ce se lăţea.

Pistolul se afla în mâna stânga a preotului. Din unghiul său, Drew vedea bine partea exterioară a mâinii. O lucire de lumină reflectată a luminărilor îi atrase atenţia. Pe degetul mijlociu.

Un inel şi, chiar de la distanţa aceea, era impresionant. Ireal. Părea să lumineze singur.

Un inel cu o piatră mare şi roşie, strălucitoare.

Preotul, continuând să ţină pistolul ridicat, se răsuci spre uşa deschisă a sacristiei. Deşi nu avea cum să-l vadă pe Drew în întunericul de-acolo, acesta avu cumplita senzaţia că li se întâlneau privirile. Cu fălcile strânse înverşunat, preotul porni încet spre altar.

Drew încorda degetul pe trăgaciul Mauser-ului. Nu ştia dacă să-l împuşte sau să-l ia la întrebări. În fond, omul îi salvase viaţa.

Oare? „Doi preoţi tocmai au încercat să mă ucidă. Hal e mort. Iar ăsta pare a fi gata să-ţi smulgă dinţii ca penitenţă, dacă nu-i place ce i-ai spus în confesiune. De ce se ascundea în capelă? Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă?”

Preotul sări din spaţiul deschis, ascunzându-se sub parmalâcul altarului.

Drew îşi ţinu respiraţia.

Glasul ce răsună era scos din gât, răguşit, cu un vag accent slavon.

— Ştiu că eşti în sacristie. Ascultă ce-ţi spun. Yanus.

Cu greutate, Drew îşi controla respiraţia.

— Yanus, repetă glasul slavon. Trebuie să vorbim despre Yanus.

Variantele delicat echilibrate ale lui Drew se răsturnară. Auzind paşi neaşteptaţi care alergau pe coridor, tot mai tari, mai aproape de capelă, se repezi din loc.

10

Nu fu singurul. Când glasurile intrară în capelă, preotul fugi şi el, sărind peste balustrada altarului, spre sacristie.

Drew ajunse la uşa care ducea într-un alt hol şi o deschise. La amiază, când îl ajutase pe Hal să se pregătească pentru slujbă, se uitase după uşă, văzând o scară care urca.

Acum însă, noaptea, fără lumina soarelui intrând pe fereastră, nu putea distinge treptele.

Nu c-ar fi contat. Nu intenţiona să le folosească. În schimb, goni drept înainte, spre intrarea unui tunel. Nu ştia unde ducea, dar de un lucru era, sigur – cei doi preoţi care încercaseră să-l omoare acţionaseră cu o asemenea detaşare profesională, încât, cu certitudine, trebuia să fi respectat şi alte standarde ale meseriei şi nu acţionaseră singuri. În caz că Drew reuşea să scape, aveau să fie şi alţi asasini care pândeau scările de ieşire din pivniţă. Imediat ce-l auzeau apropiindu-se, urmau a se pregăti să tragă. Dacă ar fi avut timp, putea încerca să urce scara fără zgomot. În urma lui, însă, paşii preotului ce stătuse ascuns în confesional îl obligau să urmeze drumul pe care-l considera cel mai neprevăzut, probabil chiar necunoscut echipei de şoc. În acel caz, nu trebuia să se descurce decât cu preotul ce-l urmărea.

Paşii se apropiau.

În spate, mai departe, alţi paşi năvăleau în capelă.

Drew alerga prin beznă. Se ciocni de o masă, lovindu-şi coapsele, tresărind când impactul făcu picioarele mesei să se târşească peste pardoseala de ciment.

Se răsuci. Deşi nu vedea nimic, auzi scârţâitul subtil al unor pantofi călcând cu grijă, foşnetul paşilor apropiindu-se pe furiş. Drew îşi înfrână pornirea de a trage. Flacăra la gura ţevii *Mauser-ului* i-ar fi dezvăluit poziţia. Şi la ce bun, dacă nu-şi putea vedea ţinta? Adevărat, ar fi putut încerca să judece amplasamentul adversarului după sunetele auzite. Dar dacă acesta scotea zgomote înşelătoare pentru a-l păcăli? Dacă Drew trăgea, focul de armă l-ar fi condamnat. Desigur, putea rămâne pe loc, ghemuit într-o parte. În fond, întunericul era specialitatea lui. Lupta corp la corp, complet lipsit de vedere. Dar acest gen de luptă era chinuitor, consumând mult timp. Pentru a o face cum se cuvine, deci pentru a supravieţui, era necesară grija unui specialist în dezamorsări de bombe.

Drew nu avea timp să fie atent. Trebuia să scape de-acolo. Din sacristie răsunau ecouri de voci. Se gândi la probabilitatea ca alţi asasini să aştepte în casa de refugiu, continuând să asculte paşii care se apropiau..

— N-ai înţeles, şopti glasul cu accent slav. Nu vreau să-ţi fac nici un rău. Yanus. Trebuie să vorbim despre Yanus. Mă aflu aici ca să te apăr.

Dezorientat, Drew nu-şi putu permite să-l creadă. Se îndepărtă din nou, grăbit. Celălalt îl urmă. Când Drew se opri, se opri şi urmăritorul.

— Lasă-mă să-ţi explic, şuieră glasul.

„Ba bine că nu," răspunse Drew în sinea lui, repezindu-se din nou înainte. „Nu ştiu cine eşti sau dacă măcar eşti preot. Nu ştiu cine naiba a încercat să mă omoare aici, sau de ce. Dar ştiu un lucru. Am încercat să respect regulile. Am luat legătura cu duhovnicul meu, relaţia mea. Am avut încredere în superiorii mei din cadrul Bisericii" (aproape înlocui cuvântul cu „reţelei"). „Altcineva însă nu joacă după reguli. A existat un informator. O scurgere. Cineva le-a spus unde eram.

Aşa că, acum jucăm după regulile mele. O fac cum ştiu eu."

Se năpusti prin pânze de păianjen, simţind cum i se agăţau de faţă. Picura apă. Simţi mirosul umed şi fetid de putregai. În spate, paşii continuau să-l urmărească. Plescăind printr-o băltoacă, simţind cum i se udau pantofii şi pantalonii, auzi ecoul glasurilor departe, în tunel. Grupul care intrase în capelă venea acum încoace. Grăbi pasul. Mult prea curând, omul din urma lui călcă şi el prin apă. Vocile păreau să răsune mai tare. Întorcându-se să asculte, se lovi cu capul de o ţeavă ce trecea de la un perete la altul. Se clătină înapoi, văzând stele verzi, apucându-şi cucuiul ce începea să se umfle. Simţind umezeală în păr, coborî degetele la gură, uşurat să simtă gustul sărat al transpiraţiei, nu pe cel coclit, de sânge. Îşi reluă înaintarea grăbită.

La ce se folosea tunelul? Unde ducea? Se aplecă, din goană, ferindu-şi capul de alte ţevi. Frecându-se însă de un şir de conducte izolate, pe peretele din stânga, presupuse că era un culoar de întreţinere. Sigur. Pe acolo trebuia să treacă instalaţiile de apă şi încălzire, îşi spuse el, uşurând reparaţiile făcute de echipa de lucrători ai seminarului. Dacă aşa era, tunelul trebuia să ducă la clădirea respectivă. Având în sfârşit un ţel clar în minte, Drew se simţi mai încurajat. Ceva însă era în neregulă. Sunetele din urma lui încetaseră.

De ce?

După alţi câţiva paşi, se lovi de un perete. Simţi înţepături în nas.

Se înşelase – tunelul era o capcană! Iar acum, urmăritorul îl aştepta în spate.

Drew strânse în mână patul *Mauser*-ului, se răsuci şi miji inutil ochii spre hruba de smoală pe unde trebuia să se întoarcă. Pipăi peretele din stânga, pornind încet înapoi. Când însă atinse cu pantofii o bucată de ciment spart, căzută pe duşumea, sunetul propriilor săi paşi se schimbă. Se opri, încruntat. Înaintând din nou, auzi zgomotul pantofilor revenind la ecoul îngust cu care se obişnuise, încercă, experimental, trei paşi înapoi, iar ecoul redeveni mai înfundat.

Înţelegând, dibui spre peretele din partea opusă şi, aşa cum se aşteptase, în locul unde ar fi trebuit să-l găsească, mâna lui nu întâlni nimic. Totuşi, lovi cu piciorul în ciment. Puţin mai sus, din nou ciment. O scară! Urcă grăbit.

Scara cotea. Drew ajunse la o uşă de lemn, apăsă pe clanţă şi trase. Nu se întâmplă nimic. Pradă unei inspiraţii de moment, împinse în loc să tragă, iar uşa se deschise. În caz că se ascundea cineva în spatele ei, o dădu de perete, apoi privi dincolo, întâlnind un hol slab luminat. Tunelul îl adusese în clădirea seminarului.

Nevăzând pe nimeni, se repezi spre stânga. Ajunse într-o încăpere spaţioasă: canapele, scaune, mese, un televizor. Lumina lunii lucea dincolo de ferestre, dezvăluind gazonul din faţa clădirii. După peluză se aflau pădurea şi munţii. Salvarea.

Dar trebuia să plece înainte de a-l găsi vreun seminarist, sau a-l intercepta urmăritorii.

Trecând prin cameră, intră într-un hol, unde văzu la stânga o uşă care dădea afară. De cum porni în direcţia aceea însă, auzi în spatele lui un foşnet de haine. Răsucindu-se, ridică pistolul şi încremeni.

— Oh, Iisuse, îţi mulţumesc.

Drew simţi furnicături pe pielea capului.

— Ştiam că vei veni.

Din întuneric, glasul suna disperat, bătrânesc, uscat.

— Eliberează-mă. Ştii cât de mult am suferit.

Începu să suspine.

— Ei nu cred că maica ta îmi cântă în fiecare noapte.

Din umbra unui colţ apăru o arătare. Un bătrân cocârjat. Avea părul şi barba albe. Purta o cămaşă albă de noapte.

Drew simţi un fior în stomac. Bătrânul se sprijinea într-un baston. Avea picioarele desculţe. Ochii săi sticleau nebuneşte.

„Doamne sfinte,” îşi spuse Drew, „nu sunt în clădirea seminarului. Am trecut de scara aceea. M-am dus mai departe. Sunt în casa de odihnă. Acesta e bătrânul preot pe care Hal spunea că l-a adus aici. Aici îi ţin pe…”

Bătrânul îngenunche, împreunându-şi mâinile, cu o privire extatică.

— Dar îţi mulţumesc, Iisuse, continuă el, lăcrimând. Tu îi vei ajuta să înţeleagă. Le vei spune că n-am minţit despre binecuvântata ta maică. Am aşteptat atât de mult ca să mă izbăveşti.

Drew făcu un pas înapoi, poticnit, cu groază. Bătrânul căscă gura, iar Drew se temu că va avea un atac de inimă. Dar nu făcu decât să inspire, după care începu a cânta.

— Nu, te rog, spuse Drew. Glasul cel uscat horcăia frenetic:

— Sfinte Doaamne, slăvit fie numele Tău. Doamne atotputernice, Te ado-răm, Te slă-vim pre Tine.

Drew se repezi spre uşa care ducea afară. La etaj, un glas bărbătesc strigă nervos:

— Părinte Lawrence, iar ai fugit din cameră? Ştii că n-ai voie să cânţi noaptea. Ai să-i trezeşti…

— Un miracol! ţipă bătrânul. Un miracol!

Şi izbucni din nou, cântând:

— Ne-sfâr-şita, în-tiiin-sa Ta îm-pă-răţie.

11

Drew năvăli afară, inspirând aerul rece care-i înţepa nările. Coborî în goană treptele de beton, alergând peste peluză, prin întuneric, iarba întărită de brumă trosnindu-i sub tălpi.

La stânga, văzu că toate luminile seminarului erau aprinse. Seminariştii se adunaseră afară, privind spre casa de refugiu, aflată şi mai departe către stânga. Unii alergau într-acolo; alţii ajunseseră deja şi se înghesuiau să intre.

Casa de refugiu era cufundată în întuneric. Deodată însă începură să se aprindă luminile, la parter, la etajul întâi, la al doilea, toate ferestrele iluminându-se într-o succesiune rapidă.

„De ce?” se întrebă Drew, fugind. „încă mă mai cred aflat în clădire sau caută pe altcineva? Preotul care m-a urmărit, restul echipei morţii?”

Noaptea era plină de strigăte. Alergă şi mai repede, în timp ce drept în spatele lui se aprindeau alte lumini, ale casei de odihnă. Razele lor neaşteptate răzbăteau destul de departe pentru ca Drew să vadă umbra pe care o arunca în faţa lui şi rotocoalele de aburi groşi ce-i explodau pe gură.

Cineva ţipă atât de aproape, încât Drew întoarse capul. Un bărbat înalt, în halat de baie, stătea în uşa deschisă a casei de odihnă, arătând în direcţia lui Drew. Coborî în grabă treptele, dar cu paşi stângaci. Îşi pierdu un papuc, se împiedică şi căzu.

Totuşi, strigătele lui atrăseseră atenţia. Un grup de seminarişti se repeziră spre omul căzut în faţa uşii. Alt grup o luă la goană după Drew.

I se păru că avea vedenii. Un smoc de iarbă explodă în faţa lui, dar nu auzi împuşcătura. Putea să fi fost acoperită de gâfâielile lui repezi şi strigătele înnebunite din urmă. Sau arma avea surdină. Tot ce ştia era că, în clipa când ajunse la marginea luminii răspândite dinspre casa de odihnă, în faţa lui explodă un nou bulgăre de pământ. Coti, începând să alerge în zigzag.

Auzi nu următoarea împuşcătură, ci un *whump!* îndesat, când încă un nou glonţ se înfipse în iarbă. Unghiul dădea de înţeles că trăgătorul se afla în faţa lui. Pe panta împădurită.

„Iar eu sunt prins la mijloc,” îşi spuse, auzindu-i pe seminariştii care fugeau după el. Ştiau despre puşcaş? Când îşi vor da seama de prezenţa lui, aveau să se oprească?

În schimb, se opri trăgătorul, iar Drew, cu un ultim sprint, se aruncă printre tufişuri, în întunericul şi mai adânc al pădurii.

Îşi simţea pieptul comprimat. Adus de spate, se strecură printre copaci, prin vegetaţie, peste un trunchi prăbuşit. Cu o deconcertantă senzaţie de *déjà vu*, îşi aminti fuga de la mănăstire. Dar situaţiile nu se potriveau exact. Cu şase nopţi în urmă, ochitorul de pe colină nu ştiuse că Drew era afară din clădire, pândindu-l. Iar Drew nu fusese urmărit. Acum nu mai putea pierde vremea căutându-l pe trăgător, fără ca urmăritorii să-l ajungă din urmă; şi, dacă se concentra să scape de ei, putea nimeri drept în cătarea puşcaşului.

La noapte o să fie frig, spusese Hal.

Drew nu era îmbrăcat pentru ger. Pantalonii negri, subţiri, cămaşa de bumbac şi sacoul necăptuşit pe care i le adusese Hal nu aveau nici o putere împotriva frigului. Drew dârdâia deja, în pofida fierbinţelii din plămâni, cu transpiraţia absorbind frigul din pădure. Ar fi putut supravieţui cu uşurinţă, apărat de lâna robei pe care o purtase la mănăstire. Hainele pe care le purta acum însă reţineau frigul în loc de a-l proteja împotriva acestuia. Dacă petrecea toată noaptea în pădure, ar fi riscat să-l învingă frigul. Iar din acel moment, mai erau doar trei ore până la moarte.

Metalul rece al *Mauser-ului* îi amorţea mâna. Sări pe lângă o râpă, strecurându-se şi mai adânc în pădure. În urma lui, seminariştii se îmbulzeau prin desişuri. Trosneau crengi.

Oare trăgătorul avea să conchidă că situaţia îi scăpase de sub control şi să se retragă? Chiar şi atunci încă, îşi dădu seama Drew, urmăritorii n-aveau să-şi înceteze căutările.

Îi trebuia o maşină.

Cadillac-ul cu care-l adusese Hal acolo. Era parcat pe undeva. Prin fereastra sa de la etajul întâi al casei de refugiu, Drew îl văzuse ducând maşina în spatele seminarului. Fără-ndoială, exista un garaj dosnic. Nu insistase Hal că nu trebuia ca seminariştii s-o vadă?

Evitând ameninţările din spate şi din faţă, Drew o luă spre dreapta. Urmase deja acea direcţie, dar planul său final fusese de a se pierde în adâncul pădurii. Până acum, însă, nu-i trecuse prin minte să_ se deplaseze în semicerc, ocolind înapoi spre seminar. În fond, ce rost ar fi avut? Traversând gazonul, ar fi devenit din nou o ţintă. Şi cu ce scop? Dorea să scape de-acolo, nu să se ascundă, aşa cum făcuse la mănăstire. Dar acum?

12

Ieşi dintre copaci, la marginea peluzei, li auzea pe urmăritori în spatele lui, adâncindu-se tot mai mult în pădure. În faţă, continuau să ardă luminile casei de odihnă, ale seminarului şi refugiului. Prin faţa clădirilor încă mai mişunau siluete.

L-ar fi văzut dacă traversa din acel loc curtea, aşa că se hotărî să urmeze liziera pădurii. Iarba nu făcea zgomot, iar întunericul din spatele lui îi camufla silueta.

Merse spre zona din spatele clădirilor, riscând să se expună, şi alergă din răsputeri spre partea dosnică a seminarului. Nimeni nu dădu alarma.

Bănuiala i se vădi întemeiată. În spatele seminarului – aici luminile erau mult mai slabe – găsi o construcţie de lemn cu cinci porţi basculante. Primele două pe care le încercă erau încuiate. A treia însă se clinti când trase de mâner.

O ridică încet, încercând să facă minimum de zgomot. Lumina lunii dezvălui *Cadillac*-ul negru al episcopului. Drew presupuse că Hal lăsase poarta garajului descuiată în eventualitatea că trebuia să plece repede. Deschise portiera de lângă volan, iar lampa interioară se aprinse. În mod normal, ar fi stins-o, temându-se să nu atragă atenţia. Acum însă profită de lumină, blocând portiera deschisă, culcându-se pe spate şi căutând sub bord, până găsi firele de care avea nevoie. Uni două sârme. Ocolind contactul *Cadillac*-ului, porni motorul.

Începu să duduie uşurel. Drew se aşeză la volan şi trânti portiera. Din nou, la fel ca în furgonul cu care venise din Vermont, bordul maşinii îl nedumeri. Nu era sigur cum să aprindă farurile. Nu că ar fi contat. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era lumina farurilor. Apăsă pedala acceleratorului şi demară din garaj cu toată forţa.

Maşina luă viteză atât de rapid, încât, înainte de a apuca să cotească, ieşi de pe alee şi sări peste o bordură de beton, cu capul zgâlţâindu-i-se pe umeri. Trase de volan, derapând lateral pe iarbă. Un zăngănit răsunând în spate îi dădu de înţeles că ciocnirea cu bordura dislocase un capac de roată. Continuă să cotească spre dreapta şi simţi roţile maşinii scobind şanţuri în pământ. Apoi redresă direcţia, reveni de pe gazon, peste bordură, pe alee, şi porni de-a lungul peretelui lateral al seminarului. Aleea avea să cotească la stânga prin faţa seminarului, prevăzu el, ducându-l prin dreptul refugiului,

pentru ca în sfârşit să cotească din nou, de astă dată spre dreapta, prin pădurea de dincolo de gazon, spre poarta de fier şi drumul public.

Dar prefera să nu treacă prin dreptul celor din faţa clădirilor. În schimb, odată ce depăşi colţul seminarului, îşi continuă drumul drept înainte, mai lovi o bordură şi pendulă peste iarbă până când pneurile prinseră, câştigând tracţiune şi smulgând alte bucăţi din gazon.

Se avântă cu toată viteza. Avea geamul coborât. Auzi strigăte. Dinspre clădiri se repeziră spre el nişte siluete. Nu vedea în faţă decât întuneric. Cu farurile stinse, nu ştia unde să cotească pentru a ajunge la continuarea aleii. Nu ştia decât că în curând avea să se repeadă în copaci. Călcă frâna, apoi îşi dădu seama că astfel se aprindeau luminile de poziţie, devenind totul vizibil şi fără faruri.

Al dracului să fie dacă o făcea şi al dracului dacă n-o făcea.

De ce nu, în fond?

Pipăi manetele şi butoanele şi, mai având doar câteva secunde la dispoziţie, aprinse farurile, spre a vedea zidul negru al pădurii înălţându-se înaintea lui. Smucind de volan spre stânga, se frecă de un copac şi auzi aripa din dreapta spate a *Cadillac*-ului scrâşnind. Apoi văzu drumul şi îi ţinti tunelul păduros.

Un moment, se simţi uşurat. Dar imediat îi îngheţă pielea capului – în faţa lui se afla preotul din capelă, cel brunet, cu mustaţă şi trăsături slave. Cel cu pistolul 45 automat.

Preotul stătea cu picioarele desfăcute şi faţa spre maşina ce se apropia, blocând drumul. Lumina farurilor sclipea pe gulerul său alb. Făcu să scânteieze tulburătorul inel roşu de la mâna stânga, cea cu care ridică pistolul.

Drew apăsă pe accelerator, simţind cum stomacul i se lipea de şira spinării, îndreptând *Cadillac*-ul drept spre preot. Copacii îngustau drumul din ambele părţi.

În loc de a trage, omul dădu agitat din mâini, făcându-i semn să oprească.

Nici vorbă, îşi spuse Drew. Stabiliză volanul şi acceleră şi mai tare.

Preotul continua să dea din braţe, insistent, cu trupul văzându-i-se tot mai mare prin parbriz.

Îi mai despărţeau doar două secunde.

Dar preotul se răsuci într-o parte, săgetând înapoi spre stânga şi ochind. Bubuitul 45-ului îi luă lui Drew auzul. Numai că nu trăsese spre *Cadillac*.

Ochise deasupra, peste capotă.

O puşcă automată pârâi feroce din pădure, în dreapta maşinii. Gloanţele loviră maşina. Geamurile se sparseră, împroşcându-l pe Drew cu cioburi.

Disperat, încercă să păstreze direcţia, în timp ce-şi apăra ochii de sticla spulberată. Îl observă pe preot căzând pe spate, spre pădure.

Drumul cotea, îngustat. Maşina se frecă de copaci. O smucitură bruscă în spate sugeră că bara de şoc se agăţase de ceva. În timp ce *Cadillac*-ul îşi relua goana în linie dreaptă, luminând-cu farurile în lungul drumului, Drew văzu de ambele laturi zidul înalt de piatră. Poarta metalică se zărea în faţa lui.

Însă era închisă. Altă armă automată slobozi o rafală în urma lui. Strânse şi mai tare volanul în mâini.

Zece metri.

Şapte.

Trei.

13

Şocul îl azvârli cu pieptul în volan. Gemând de durere, auzi un urlet ascuţit de clacson şi ricoşă în spătarul fotoliului.

Botul *Cadillac*-ului se îndoi. Un far se sparse. Cioburile săriră în toate părţile, lucind în lumina celuilalt far. Cercul nichelat al farului zbură prin aer ca un disc *frisbee*. O frântură metalică ciobi parbrizul. Drew se chinuia să stăpânească volanul rupt. În ambele laturi, poarta de fier se desfăcu în două. Îndoite, bucăţile izbiră zidul de piatră.

Deşi Drew călcase pe frâne, maşina se repezi de-a latul drumului. În faţă se căsca un şanţ, iar *Cadillac*-ul zbură pe deasupra. Coborând botul, lovi o zonă cu iarbă, derapă şi se opri smucit.

Drew rămase cu ochii holbaţi. Încă trei metri şi ar fi lovit un amestec de copaci şi pietre. Îl durea pieptul, făcându-l să se strâmbe când respira.

Scutură din cap pentru a şi-l limpezi. Trebuia să fugă. Farul din stânga rămăsese aprins, deşi forţa ciocnirii de poartă îi abătuse poziţia spre dreapta. Din radiator ieşeau aburi, fâsâind. Motorul mergea în continuare, însă murmurul i se transformase în pârâit.

Încercă acceleratorul. Maşina răspunse greoi, traversând porţiunea cu iarbă. Suspensiile erau distruse, hurducându-i la trecerea fiecărui hop.

Ajunse la un râu, coti spre stânga pentru a-l evita şi găsi o zonă mai puţin adâncă a şanţului. Cu puţină încurajare, maşina coborî, urcând apoi din nou pe drum. Mări viteza.

Acum însă roata din faţă dreapta se clătina. Vitezometrul – digital, asemeni ceasului – arăta zero. Motorul ţiuia, radiatorul sfârâia. Nu ştia cât de departe putea ajunge, nici cât de rapid. Dacă motorul se supraîncălzea, putea să se distrugă.

Ideea i se păru nostimă. Distrus? *Cadillac-ul* episcopului era deja o epavă totală. Nu-i putea pricinui mai multe avarii.

Maşina însă îl uimea. Continua să meargă. Ceea ce, de asemenea, îl frapa ca fiind amuzant. Hopa-Mitică, nu se sparge nu se strică, drept în picioare se ridică.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare, căutând faruri care l-ar fi urmărit.. Numai că n-o mai găsea. Privind în jur, o văzu căzută pe jos.

După asta, nu i se mai păru nimic comic.

La prima intersecţie coti spre stânga, apoi la dreapta, după încă opt kilometri, dornic să-şi piardă urma în labirintul drumurilor de munte.

Pieptul îl înţepa, comprimat. Simţea stângaci în mâini volanul frânt. Când făcu din nou la dreapta, simţind munţii înalţi împrejurul lui, distinse un indicator rutier care anunţa că în direcţia opusă, la douăzeci de kilometri, se afla un oraş numit Lenox.

Lenox? Numele îi trezea amintiri. Căsuţa cea roşie. Nu fusese niciodată acolo, dar ştia că oraşul şi căsuţa erau celebre.

Acolo locuise cândva Hawthorne. Hal nu minţise spunând că merseseră în vestul statului Massachusetts. Se afla în Berkshire Hills.

Trebuia să se afle prin apropiere şi oraşul Pittsfield, unde locuise Melville, cel, care venise adeseori călare în vizită la Hawthorne, dorind atât de mult să-i devină prieten, după ce scrisese pentru el *Moby Dick.*

De jur împrejur pluteau duhuri. Reveria lui Drew luă sfârşit când durerea din piept îl făcu să tuşească. Motorul se supraîncălzise. Îl auzea cum se chinuia. Radiatorul nu mai fâsâia.

Fiindcă era gol.

Maşina începu să încetinească. O bucată din grilă căzu, zăngănind pe şosea. Trecu prin dreptul unui magazin sătesc închis, se târî într-un orăşel adormit şi, cu motorul tuşind, murind, încetini şi opri în faţa unei case dărăpănate cu iarba la mare nevoie de-o tunsoare.

Deşi casa era întunecată, un felinar din colţul străzii dezvăluia nişte motociclete rezemate de latura şi faţa verandei strâmbe. Ieşi din *Cadillac* şi descoperi curând că niciuna dintre motociclete nu era legată.

„Câtă încredere. Probabil îşi închipuiau că nimeni nu şi-ar pierde vremea cu ele. Ei bine, eu am chef.”

Alese cea mai mare *Harley-Davidson* şi o împinse în lungul străzii. Între copaci, goli coburii şeii, care erau plini cu scule şi o geacă veche de piele. Desfăcu instalaţia electrică şi scurtcircuită motocicleta, la fel cum procedase cu *Cadillac*-ul. Pentru a porni motorul, trebuia să încalece în şa şi să apese pedala de igniţie. Motorul se însufleţi duduind.

Nu mai umblase cu motocicleta de aproape zece ani, de când folosise una într-o operaţiune care-i ceruse să…

Nu. Clătină din cap. Nu voia să-şi amintească.

Aerul rece de octombrie îi înţepa faţa în timp ce răsuci regulatorul şi porni vâjâind prin noapte. Se întrebă cum aveau să reacţioneze motocicliştii dimineaţă. Oare furtul motocicletei avea să-i înfurie atât de tare, încât să despoaie *Cadillac-ul* de tot ce-r mai rămăsese, vânzând piesele ca să-şi scoată paguba? Îşi şterse lacrimile pe care vântul i le aducea în ochi.

Cadillac-ul episcopului. Patru roţi şi un şasiu. Ştia că n-ar fi trebuit să-l amuze ideea. Şi totuşi îl distra, la fel cum îl însufleţea şi forţa vuindă a *Harley*-ului de sub el, ducându-l înapoi spre Boston.

Şi spre nişte răspunsuri.

14

— Cu părintele Hafer, vă rog.

Drew îşi păstră glasul alb, stând în cabina telefonică de lângă o staţie service, imediat după ora opt dimineaţa, străduindu-se să-şi ascundă furia. Mâinile îi erau amorţite. Tremura, după vântul rece care-l biciuise toată noaptea. Soarele dimineţii, aducând o iluzie de vară indiană, încălzea generos cabina.

Glasul bărbătesc, care răspunsese la telefonul presbiteriului Sfintei Eucharistii, nu răspunse.

— Nu se-aude?

Cu tot efortul, Drew nu-şi putea stăpâni mânia din glas. Dorea explicaţii. Cine o încurcase? De ce fusese atacat la seminar? Şi-ncă de nişte preoţi!

— Am spus că vreau să vorbesc cu părintele Hafer. Privi furios prin geamul prăfuit al cabinei, spre drumul din faţa acesteia, căutând motociclişti, sticleţi, oricine s-ar fi putut arăta interesat de el. Plănuise să ajungă până la Boston, dar i se făcuse prea frig şi trebuise să se oprească în Concord, la treizeci de kilometri spre vest.

Glasul omului de la celălalt capăt al firului continua să tacă.

„Trage de timp?” se întrebă Drew. „O fi urmărit telefonul?”

Pe neaşteptate, omul spuse:

— O clipă.

Se auzi zgomotul receptorului pus jos. În apropiere murmurară nişte voci.

„Îi mai dau treizeci de secunde,” îşi spuse Drew. „Pe urmă, închid.”

— Alo?

Glasul altui bărbat.

— Aţi spus că doriţi să vorbiţi cu…?

— *Părintele Hafer.* Care-i problema?

— Cine sunteţi, vă rog?

Pe Drew îl cuprinse teama.

— Un prieten de-al dumnealui.

— Atunci, e clar că n-aţi aflat.

— *Ce* să aflu?

— Regret că trebuie să v-o spun astfel. Prin telefon, pare atât de impersonal… Mă tem că a murit.

Cabina păru să se clatine.

— Dar e…

Cuvântul „imposibil” i se opri în gât.

— L-am văzut ieri în zorii zilei.

— S-a întâmplat azi-noapte.

— *Dar cum?* insistă Drew, cu glasul îngroşat de şoc. Era pe moarte. Ştiu. Însă mi-a spus că medicii îi mai dădeau de trăit până la sfârşitul anului.

— Da, dar nu de boală a murit.

15

Năucit, Drew închise. Se sili să se urnească, ştiind că trebuia să plece din Concord cât mai curând posibil în caz că telefonul fusese urmărit într-adevăr. Avea nevoie de un loc unde să se simtă în siguranţă.

Să-şi acorde luxul suferinţei.

Să încerce să înţeleagă.

Călătoria până în Lexington, şi mai spre est, la şaptesprezece kilometri de Boston, nu i se înregistra în creier. Nu reţinu nici un amănunt, având ochii – conştiinţa – înceţoşaţi de durere. Lăsă motocicleta pe o stradă lăturalnică liniştită, îndoindu-se că raportarea furtului putea să fi ajuns atât de devreme la poliţia din Lexington.

În lumina strălucitoare a soarelui care-şi râdea de tristeţea lui, rătăci pe pajiştea satului, simulând interesul faţă de locul unde începuse războiul de independenţă a Americii.

Cu pumnii strânşi, abia dacă percepea copacii aurii de toamnă, mirosul fumului de lemne, sau foşnetul frunzelor veştede sub picioare. Avea mintea prea plină de durere şi furie.

În seara trecută, părintele Hafer primise un telefon la presbiteriu. Le spusese celorlalţi preoţi că trebuia să iasă în oraş. Traversase strada până pe trotuarul din faţa bisericii, unde îl lovise o maşină. Pe trotuar. Forţa coliziunii îl aruncase tocmai până pe trepte, unde se lovise de uşa bisericii.

— E imposibil să fi suferit.

— Dar… de unde ştiţi?

— Pierduse atâta sânge. Şoferul n-a oprit. Probabil era beat. Să-şi piardă aşa controlul, să iasă de pe carosabil. Poliţia încă nu l-a găsit, dar şi când o să-l găsească…

Legea nu e destul de aspră. Bietul om mai avea atât de puţin timp de trăit. Şi să i-l irosească prosteşte un iresponsabil de beţiv!

Drew încleşta şi mai tare pumnii, mergând înainte, fără să ia în seamă foşnetul frunzelor.

„A primit un telefon? L-a lovit o maşină în timp ce stătea pe trotuar? Veriga principală dintre fosta mea viaţă şi mănăstire, omorâtă de un beţiv?

Pe dracu'."

Îşi pipăi umflătura din buzunarul hainei. Simţi punga de plastic. Trupul lui Stuart Little. Se gândi la călugării morţi. Acum mai avea şi un alt motiv pentru a face pe cineva să plătească.

16

— Dă-mi legătura cu episcopul.

Drew vorbea răguşit, privind din cabina de telefon spre motocicleta parcată pe strada lăturalnică, apoi spre turiştii de pe pajişte.

— Îmi pare extrem de rău…

Drew recunoscu glasul cu rezonanţă. Îi aparţinea lui Paul, omul cu care vorbise episcopul prin intercomul biroului, cu două nopţi în urmă.

— … dar Excelenţa Sa nu poate veni acum. Dacă binevoiţi să lăsaţi numele şi telefonul.

— E-n regulă. Cu mine va vorbi.

— Şi cine…?

— Zi-i doar că e omul cu şoarecele.

— Da, aşa este. Vrea să discute cu dumneavoastră. Drew auzi pe neaşteptate un declic. Uitându-se la ceas, făcu un pariu cu sine însuşi: cincisprezece secunde. Dar episcopul veni la telefon chiar mai repede, după doar douăsprezece.

— Unde *eşti?* îţi aşteptam telefonul. Ce s-a întâmplat la…

— Seminar? Ce curios. Speram să-mi spuneţi dumneavoastră.

— Are sens. Telefonul meu sună încontinuu, de la cinci dimineaţa, în problema asta. Te-am întrebat ce…

— Au încercat doi preoţi să mă omoare, asta s-a-ntâmplat!

Lui Drew îi venea să spargă geamul cabinei.

— Iar pe Hal chiar l-au omorât. Şi altcineva, alt preot, se ascunsese în confesional!

— Ai înnebunit?

Drew împietri.

— Doi preoţi au încercat să te omoare? Ce tot vorbeşti? Hal e mort? Tocmai am primit un bilet de la el. Ceea ce vreau să ştiu e de ce ai tras în seminarişti. De ce ai dat buzna în casa de odihnă, ai speriat de moarte preoţii şi mi-ai furat maşina? Şi încă ceva – fantezia aceea a dumitale, continuă episcopul.

— *Fantezie?*

— În legătură cu mănăstirea. Slavă Domnului că am fost prevăzător să-i trimit pe iezuiţi să cerceteze. Dacă ne-am fi hotărât, cardinalul şi cu mine, să anunţăm poliţia, ar fi fost un dezastru. În mănăstirea aceea nu este nici un cadavru.

— *Ce?*

— Nu mai e nici un călugăr acolo. Locul e părăsit. Nu înţeleg unde au dispărut, dar până nu aflu *mult* mai mult n-am de gând să fac de râs Biserica.

Glasul lui Drew tremura de furie.

— Deci aţi ales prima variantă, acoperirea. Iar pe mine mă lăsaţi de izbelişte, singur.

— Nu intenţionez să te las singur. Crede-mă, am nevoie de nişte răspunsuri. Nu e înţelept să vii la cabinetul meu. Îţi voi spune unde să te prezinţi.

— Las-o baltă.

— Nu-mi vorbi aşa. Te vei prezenta la adresa pe care mă pregătesc să ţi-o comunic.

— Nu.

— Te previn. Nu-ţi agrava şi mai mult situaţia. Ai jurat supunere. Episcopul dumitale îţi dă un ordin.

— N-am să-l ascult. Am făcut în felul vostru. N-a mers.

— Mă nemulţumeşte foarte mult atitudinea dumitale.

— Aşteaptă numai să-ţi vezi maşina.

Şi trânti receptorul.

17

Nervos, încalecă pe motocicletă. Pieptul, deja vătămat de ciocnirea cu volanul, îl durea şi mai tare de tristeţe şi mânie. Apăsă pedala de aprindere: Cu motorul duduind, apucă regulatorul.

Dar unde putea să se ducă? Ce să facă?

Biserica, acum era clar, nu putea fi considerată un refugiu. Cineva, undeva în lanţul de comandă, nu era demn de încredere. Episcopul poate, deşi nu neapărat putea fi sincer, la fel de derutat ca Drew însuşi. Dar Paul; asistentul episcopului? Episcopul însă îl tratase pe Paul cu deplină încredere. Atunci, cine? Şi, mai important, de ce? Şi ce era cu preotul slav cu pistol 45 şi inel roşu, sclipitor şi ciudat, care se ascunsese în confesionalul capelei?

În regulă. Drew îşi muşcă buzele. Biserica nu mai conta. Numai Dumnezeu. Propria lui supravieţuire. Mântuirea sufletului. Trebuia să uite că intrase la mănăstire. Să-şi ignore retragerea din viaţa anterioară.

„Imaginează-ţi că încă mai faci parte din reţea,” îşi spuse. „Ce-ai fi făcut dacă nu puteai avea încredere în ea, dacă te temeai de un duşman din interior?”

Răspunsul era evident. Instinctiv. Dar şi întinat de trufie, pentru care îi imploră lui Dumnezeu iertarea. Cândva, fusese cel mai bun. Încă mai putea fi cel mai bun. Şase ani nu însemnau nimic. Da. Răsuci regulatorul, demarând cu un huruit, decis. Acum însă nu spre Boston. Nu spre est, ci către sud, La New York. La singurii oameni pe care se putea baza. La fosta lui iubită şi fostul lui prieten. Arlene şi Jake.

PARTEA A PATRA

ÎNVIEREA

Cornul lui Satan

1

Blocul din gresie de pe strada 12, lângă Washington Square, îi era familiar de pe vremuri. Desigur, acum putea locui acolo un necunoscut, îşi spuse Drew, aşa că, înainte de a începe supravegherea, îşi luă măsura de prevedere de a găsi o cabină telefonică din care, prin cine ştie ce miracol, vandalii nu furaseră cartea de telefon. Pulsul i se acceleră în timp ce dădea paginile până la H, coborând degetul pe o listă şi răsuflând uşurat, când găsi familia Hardesty, Arlene şi Jake.

Aceeaşi adresă.

Asta nu însemna că Arlene şi Jake erau în oraş. Cu siguranţă, Drew n-avea de gând să se dedice efortului de a urmări casa până nu ştia că era locuită. Problema era că nu putea telefona pur şi simplu ca să afle – telefonul putea fi interceptat şi nu voia ca inamicii să ştie că se găsea în zonă. Puteau să fi bănuit că avea să-i caute pe Arlene şi Jake.

Legă cu un lanţ motocicleta de un gard metalic, lângă Washington Square, şi porni agale prin parcul mare, pătrat, neluând în seamă drogaţii şi plasatorii care stăteau prăvăliţi pe bănci. Depăşi locul de joacă, gravitând spre enorma arcadă acoperită cu mâzgălituri care marca ieşirea pe Fifth Avenue, largul bulevard maiestuos ce se întindea spre nord cât vedeai cu ochii. Cerul era plumburiu, dar temperatura rămăsese ridicată, peste 20°C, iar obişnuita gloată de muzicanţi ai parcului se adunase sub arcadă, cântând cu jale, ca şi cum prevestirile cerului mohorât i-ar fi prevenit cu prisosinţă că n-aveau să mai poată folosi parcul multă vreme.

— Vrei să câştigi cinci dolari?

Tânărul pe care-l alesese şedea într-o parte a arcadei, sub un copac desfrunzit, înlocuindu-şi o coardă ruptă a chitarei. Plete blonde, barbă,

geacă *C.C.N.Y., o* ruptură în genunchiul blugilor şi un deget ieşind din pantoful de tenis. Ridicând privirea, tânărul răspunse – cu un glas surprinzător de gutural:

— Cară-te.

— Nu mă înţelege greşit. Nu-ti fac o propunere obscenă. Şi nici ceva ilegal. Tot ce ai de făcut e să dai un telefon în locul meu. Ia ascultă. Salt preţul la zece.

— Doar să dau un telefon?

— Am eu chef să fiu generos.

— Nici obscen, nici ilegal?

— Garantez.

— Un pol.

— S-a făcut. Mă presează timpul. _

I-ar fi putut plăti şi mai mult. În noaptea trecută, ieşise la vânătoare, plimbându-se pe străzi întunecate, ca ţintă pentru tâlhari. De trei ori atrăsese atenţia, confruntându-se respectiv cu un pistol, un cuţit şi o bâtă. Pe fiecare hoţ îl lăsase cu rotulele şi coatele sparte („Pentru ispăşirea ta. Mergi în pace şi nu mai păcătui") şi fără banii pe care-i avea asupra sa.

Afacerea cu jaful era lucrativă. Încasase în total două sute douăzeci şi trei de dolari, destul ca să-şi cumpere dimineaţă o haină căptuşită cu thinsulat, de culoare pământie, şi o pereche de mănuşi din lână. Dar, deşi cu ceea ce-i mai rămăsese îşi putea permite să fie generos, nu voia să-i dea tânărului atâţia bani, încât bunul-simţ să indice că ceva era în neregulă.

Astfel stând lucrurile, tânărul păru incapabil să-şi creadă norocului. Se ridică în picioare, bănuitor.

— Deci, unde-s banii?

— Jumate-acum, jumate pe urmă. Uite cum facem, găsim o cabină telefonică. Eu formez numărul. Îţi dau receptorul. Dacă răspunde un bărbat, întreabă dacă-i Jake. Spune-i că locuieşti pe aceeaşi stradă şi te-a enervat tărăboiul de la petrecerea de-aseară. N-ai putut dormi.

— A dat o petrecere?

— Mă îndoiesc. Cine ştie? Dar tu ţine-o pe-a ta. Trânteşte-i receptorul.

— Dacă răspunde o femeie, foloseşti aceeaşi poveste, dar o întrebi dacă e Arlene.

— Şi ce-ar trebui să dovedesc cu asta?

— Nu e clar? Că Jake sau Arlene sunt acasă.

Peste cinci minute, tânărul ieşi dintr-o cabină telefonică din apropiere.

— O femeie, spuse el. Arlene.

2

Ca de obicei, Drew începu de la trei cvartaluri depărtare de ţintă, mergând cu aparentă nepăsare pe strada 12, prefăcându-se indiferent faţă de împrejurimi, în timp ce studia toate detaliile dinaintea lui. În pas cu numeroasele alte talente pe care şi le reactivase, instinctul de supraveghere nu-i fusese tocit de anii inactivi. Nici plăcerea pe care i-o producea întotdeauna. Îşi lăsă mintea să se desfete cu amintirea primei ocazii când învăţase.

Hong Kong, 1962. Avea doisprezece ani. „Unchiul” său, ”Ray, era deznădăjduit, fiindcă Drew chiulea de la şcoala particulară unde îşi înscriseseră copiii majoritatea părinţilor din ambasadă. Deznădejdea lui Ray a fost cu atât mai mare când a aflat ce făcea Drew – se înhăitase cu copiii de stradă chinezi, învârtindu-se prin mahalale şi docuri.

— Dar de ce? întrebase Ray. Un băiat american neînsoţit în unele părţi ale oraşului ăstuia – în *acele* părţi – poate fi ucis. Într-o dimineaţă, te va găsi poliţia plutind mort în port.

— Păi nu sunt singur.

— Adică puştii ăia cu care umbli? Ei sunt obişnuiţi să supravieţuiască pe străzi. Şi sunt chinezi, se integrează.

— Asta vreau şi eu să învăţ. Să mă integrez pe străzile de-aici, chiar dacă sunt american.

— Mă-ntreb dacă ăia nu te bat, doar, în loc să te accepte.

— Nu. Înţelegi, le dau alocaţia mea, mâncare de-acasă, haine care mi-au rămas mici.

— Dumnezeule mare, de ce e aşa de important? Chipul de obicei rumen al lui Ray îşi pierduse culoarea.

— Din cauza părinţilor tăi? Pentru ceea ce li s-a întâmplat? Chiar şi după doi ani?

Ochii torturaţi ai lui Drew spuneau totul.

Data următoare când trăsese chiulul, bătând străzile cu gaşca de chinezi, Ray propusese un compromis.

.

— Nu poţi continua aşa. Vorbesc serios, Drew. E prea periculos. Ceea ce crezi că înveţi nu merită riscul. Să nu mă înţelegi greşit. Sentimentele tale după ceea ce li s-a întâmplat părinţilor tăi te privesc. Cine sunt eu ca să spun că greşeşti? Dar, cel puţin, fă-o cum se cuvine.

Drew îl privise printre pleoape, intrigat.

— Pentru început, nu te mulţumi cu nişte profesori de mâna a cincea. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu ignora lucrurile pe care le poţi învăţa la şcoală. Sunt la fel de importante. Crede-mă, cineva care nu înţelege istoria, logica, matematica şi artele e absolut la fel de neajutorat ca unul care nu înţelege străzile.

Expresia lui Drew se transformase în nedumerire.

— Nu mă aştept să înţelegi imediat ce vreau să zic. Dar cred că mă respecţi destul ca să ştii că nu-s prost.

— Profesori de mâna a cincea?

— Promite-mi că nu mai lipseşti de la şcoală şi că nu vei lua note mai mici de B. În schimb…

Ray stătuse în cumpănă.

— În schimb?

— Voi aranja să ai un profesor cum se cuvine. Cineva care cunoaşte cu adevărat străzile, care-ţi poate oferi disciplina de care prietenii tăi din gaşcă nu-s în stare.

— Cine?

— Ţine minte ce ne-am înţeles.

— Dar *cine?*

Astfel a început una dintre cele mai interesante perioade din viaţa lui Drew. A doua zi, după şcoală, Ray l-a însoţit la un restaurant din centrul oraşului Hong Kong, unde mâncarea, deşi orientală, nu era chinezească, şi al cărui patron – uimitor de scund, rotund la faţă, mereu rânjind, bătrân, dar cu păr negru, lucios – i-a fost prezentat ca Tommy Limbu.

— Tommy este un *Gurkha*, explicase Ray. Desigur, acum s-a retras.

— *Gurkha?* Ce-i aia…? Tommy şi Ray râseseră.

— Vezi, ai şi început să înveţi. Un *Gurkha* – se întorsese Ray reverenţios spre Tommy, aproape făcând o plecăciune – este cel mai bun soldat mercenar din lume. Provin dintr-un oraş cu acest nume, din Nepal, o ţară muntoasă din nordul Indiei. Principala afacere a regiunii sunt exporturile. De soldaţi. Mai ales pentru armatele britanică şi indiană. Când munca este prea dură pentru orice alt militar, îi trimit pe *Gurkha*. Şi se rezolvă treaba. Vezi cuţitul ăla încovoiat din teaca de pe perete, în spatele barului?

Drew dăduse din cap.

— Se numeşte *kukri*. E emblema oricărui *Gurkha*. Simpla lui apariţie îi face pe oamenii, altminteri cel mai duri, să se teamă.

Drew privise sceptic spre nepalezul scund, zâmbitor, aparent inofensiv, apoi din nou către pumnal.

— Pot să-l iau în mână? Pot să-i ating tăişul?

— N-o să te încânte consecinţele, răspunsese Ray. *Gurkha* au o regulă. Dacă scoţi cuţitul din teacă, trebuie şi să verşi sânge. Fie pe al duşmanului, fie, de nu, pe al tău propriu.

Drew rămăsese cu gura căscată. Tommy râsese, cu ochii sclipitori.

— Doamne fereşte şi apără.

Îl surprindea pe Drew nu numai prin engleza sa aristocratică, ci şi datorită accentului britanic.

— Nu trebuie să-l speriem pe băiat. Sfinte cerule, nu. Va crede că-s o teroare groaznică.

— Tommy locuieşte în Hong Kong, fiindcă mulţi *Gurkha* sunt încartiruiţi în cazărmile britanice de aici, explicase Ray. Când au liber, le place să mănânce aici. Şi, desigur, îl ţin minte de pe vremea când făcea parte din regiment.

— Vei fi profesorul meu? întrebase Drew, încă sceptic faţă de acel om jovial, dornic să placă.

— Vai de mine, nu.

Glasul lui Tommy era melodios, aproape ca şi cum ar fi cântat.

— Ferească, oasele mele sunt prea bătrâne. N-aş avea niciodată energia să ţin pasul cu un derviş ca dumneata. Şi trebuie să mă ocup de firma mea.

— Atunci?

— Un alt băiat, fireşte.

Cu mândrie veselă, Tommy se întorsese spre un copil care, neobservat de Drew, venise în tăcere lângă el. O imagine în miniatură a lui Tommy, mai scund chiar decât Drew, deşi ulterior Drew urma să afle că băiatul avea paisprezece ani.

— Ah, iată-te! exclamase Tommy. Nepotul meu.

Chicoti, întorcându-se spre Drew:

— Tatăl lui face parte din batalionul local şi preferă să ţină copilul la mine, nu în Nepal. Merg în vizită când are permisie, deşi la drept vorbind asta se întâmplă rareori. Deocamdată, ajută la lămurirea unei altercaţii neplăcute, dar fără-ndoială minore, din Africa de Sud.

După cum avea să afle Drew mai târziu, al doilea nume al lui Tommy Two era consecinţa tentativei englezilor de a rezolva similitudinile de nume în rândurile unor oameni ce se identificau menţionând triburile de care

aparţineau (de unde şi numele al doilea al lui Tommy, Limbu). Întrucât birocraţii nu puteau distinge un Tommy Limbu de altul, cel puţin pe hârtie, fusese ales Two în loc de Junior.

Dar Tommy Two era, esenţialmente, diferit de bunicul său. Nu zâmbea. Nici măcar nu dădea bună ziua. Drew îi simţise dezinteresul şi, cuprins de îndoieli, nu putuse să nu se întrebe cum aveau să se înţeleagă – sau ce putea să-l înveţe băiatul acela ursuz.

Îndoielile i se risipiseră într-o jumătate de oră. Lăsaţi singuri de către adulţi, ieşiseră în strada îngustă şi agitată, unde Tommy Two îl informase într-o engleză perfectă că Drew avea să fie învăţat să fure din buzunare.

Drew nu-şi putuse reţine surpriza.

— Dar unchiul Ray m-a adus aici, fiindcă banda cu care umblam făcea aşa ceva. Nu vrea să…

— Nu, ridicase Tommy Two degetul, ca un magician. Nu din orice buzunare. Dintr-ale mele.

Surpriza lui Drew crescuse şi mai mult…

— Dar mai întâi – îşi legănă Tommy Two degetul înainte şi-napoi – trebuie să înţelegi ce simţi când cineva ţi-o face *ţie*.

Imaginea acelui băieţaş, preluând comanda, era uluitoare.

— Şi tu eşti cel ce-o va face? întrebase Drew, înălţând neîncrezător sprâncenele.

Tommy Two nu răspunsese. În schimb, îi făcuse semn lui Drew să-l urmeze. Dăduseră un colţ, îndepărtându-se de restaurant. Acum, mai puţin încrezător, Drew se pomenise în faţa unei străzi şi mai strâmte, doldora de cumpărători: biciclişti, vânzători ambulanţi şi tarabe cu coviltir. Rumoarea de voci, amestecul de mirosuri, cele mai multe râncede, erau covârşitoare.

— Numără până la zece, anunţase Tommy Two. Pe urmă, mergi pe strada asta. Peste cel mult trei colţuri, arătase el spre buzunarul de la spate al lui Drew, portofelul tău va fi la mine.

Nedumerirea lui Drew fusese înlocuită de fascinaţie.

— Trei colţuri, hai?

Privise în lungul străzii haotice. Inspirat, scosese portofelul din buzunarul de la spate şi îl introdusese în altul mai strâmt, din faţă, după care îşi stăpânise un zâmbet răutăcios.

— O.K., am pornit. Dar nu mi se pare corect. Vreau să zic, în timp ce număr, n-ai vrea să-mi acopăr ochii? Ca să-ţi las timp să te ascunzi?

— De ce te-ai osteni?

Posac ca întotdeauna, Tommy Two pornise încet pe stradă.

Drew începuse să numere în gând. Unu, doi… îl văzuse pe Tommy trecând printre o motoretă şi o ricşă. Trei, patru, cinci…

Deodată, se încruntase. Tommy Two dispăruse. Drew se îndreptase de spinare, holbând ochii. Cum reuşise? Ca o piatră aruncată în apă, Tommy Two fusese absorbit de vâltoarea mulţimii. Până se dezmetici după trucul la care tocmai asistase, Drew îşi dăduse seama că restul numărării până la zece trebuia să se fi terminat de mult.

Truc? Sigur, asta era tot, conchisese el. Un truc. Îmbăţoşând umerii şi adunându-şi încrederea, pornise pe stradă. Dar, cufundându-se el însuşi în gloată, îşi dăduse seama că era mai complicat decât prevăzuse iniţial. Existau prea multe variante. Pe de o parte, trebuia să meargă încet sau repede, precaut sau grăbit? Pe de alta, să privească încontinuu în jur, atent la Tommy Two, sau să se uite drept înainte, pentru a putea evita…

Un biciclist trecuse pe-alături în viteză, atât de aproape, încât Drew fusese nevoit să sară spre dreapta, înghiontind o chinezoaică bătrână, care căra un coş cu rufe. Femeia lătrase spre el nişte cuvinte chinezeşti, fără-ndoială deloc prietenoase, pe care Drew nu le înţelesese. Toţi puştii din gaşca de stradă fuseseră mai talentaţi la asimilarea limba lui decât el cu a lor. Poate că unchiul Ray avea dreptate cu privire la avantajele şcolii. Auzind în urma lui un strigăt, Drew se întorsese, instinctiv alarmat, dar nu-i descoperi sursa. Se împiedicase de o crăpătură a caldarâmului şi dăduse peste un cărucior plin cu fructe. Scosese cotul cămăşii ud de suc. În timp ce vânzătorul ţipase la el, Drew aproape se oprise să-i plătească paguba, dar imediat îşi dăduse seama că, dacă scotea portofelul…

Tommy Two. Drew se răsucise, bănuitor, simţind că-i palpita stomacul şi repezindu-se înainte prin mulţime. Vânzătorul continuase să zbiere după el. Curând însă răcnetele îi fuseseră înghiţite de strigătele îmbietoare ale mămularilor de la tarabele ce mărgineau strada. Mirosurile se înrăutăţeau – ulei de gătit, vechi, carne arsă, zarzavaturi stricate. Lui Drew începuse să i se facă greaţă.

Totuşi, se grăbise mai departe. Trebuia să stea cu mintea la portofel. Apăsându-şi cu mâna umflătura liniştitoare din buzunarul din faţă al pantalonilor, ajunsese la al doilea colţ. Observase cum atrăgea atenţia un european într-un iureş de orientali tot mai dens. Ochii îi fulgerau în toate direcţiile, căutând vreun semn al prezenţi lui Tommy Two, şi astfel trecu de ultimul colţ.

Păşind repede, se simţise uşurat când văzuse în faţă capătul strâmtorii aglomerate şi o firmă proeminentă: BAR, GRĂTAR, HONG KONG, LA HARRY. Alegând pancarta ca pe un far călăuzitor, ocolise un om fără picioare, care se târa pe o platformă cu rotile, şi se umflase în pene, triumfător, văzându-l pe Tommy Two rezemat de peretele din colţ, sub firmă.

Cu un rânjet, traversase intersecţia aglomerată şi se opri.

— Deci, ce mare scofală? ridicase Drew din umeri cu dispreţ. Ar fi trebuit să pun pariu că reuşesc.

— Şi cu ce-ai fi plătit?

Tulburat, Drew băgase mâna după portofelul din buzunar.

— Cu asta, bineînţeles.

Dar, chiar în clipa când îl atinsese, ştiuse că ceva nu era în ordine. Îl scosese şi roşise. Portofelul era murdar, confecţionat din pânză. Al lui fusese din piele lucioasă, nou-nouţ. Iar acesta, când privise înăuntru, era gol. Deschisese gura, dar nu ieşise nici o vorbă.

— Căutai cumva asta? Tommy Two scosese o mână de la spate, ridicând trofeul. Sunt de acord cu tine. Ar fi trebuit să facem o prinsoare.

Dar pe chipul rotund, cu păr negru, lucitor, al băiatului mai scund cu trei degete decât Drew, nu se citea nici o satisfacţie a triumfului – nici rânjet, nici înfumurare, nici ridiculizare.

— Cum ai făcut-o?

— Diversiunea e întotdeauna cheia. Te-am urmărit pas cu pas, ascuns în mulţime. Când ai storcit fructele negustorului, ai fost prea zăpăcit ca să observi că-ţi schimbasem portofelul. Nu te interesa decât să simţi ceva în buzunar.

Drew se încruntă, furios că fusese făcut de râs.

— Deci, asta-i tot? E uşor. Acum, când ştiu despre ce e vorba, n-o să mă mai las prins niciodată la fel.

Tommy Two ridică din umeri.

— Vom vedea. Încă ţi-au mai rămas treizeci de minute din lecţie. Mai încercăm o dată?

Drew se simţise descumpănit. Treizeci de minute rămase din lecţie? Un moment, crezuse că se jucau împreună. Repede însă îşi dăduse seama că Tommy Two îl învăţa pe bani.

— Să mai încercăm? întrebase el, rănit în amorul propriu, dar răspunzând din nou provocării. Să fiu al dracu’ de nu.

— Şi de data asta, te-ar interesa să pui prinsoare? Drew aproape că spusese da, însă suspiciunea îi înăbuşise îndârjirea.

— Nu chiar acum.

— Cum doreşti, îşi îndreptase Tommy Two spinarea. Propun să folosim aceeaşi stradă, de data asta invers, întorcându-ne spre punctul de plecare.

Drew avea mâinile transpirate. Vârându-şi propriul portofel la loc în buzunar, îl privise pe Tommy Two dispărând din nou în mulţime, ca prin farmec.

Şi când, peste două intersecţii, Drew băgase mâna în buzunar, doar ca să se asigure, simţi imediat că portofelul nu era al lui. Înjurase.

La fel ca data trecută, Tommy Two stătea rezemat de un perete, la capătul străzii, arătându-i lui Drew portofelul.

În după-amiaza următoare, după cursuri, Drew încercase din nou. Cu aceleaşi rezultate.

Şi în după-amiaza următoare. Şi în următoarea. De fiecare dată însă, Tommy Two îi dădea câte un nou sfat.

— Ca să eviţi un atac, trebuie să nu-l chemi. Trebuie să devii invizibil.

— Uşor ţi-e ţie de zis. Eşti oriental. Te pierzi printre ei.

— Nu-i adevărat. Pentru tine, un american, fără-ndoială că toţi orientalii par la fel. Dar unui chinez, un nepalez ca mine îi atrage atenţia la fel de mult ca tine. Sau aşa ar trebui.

Drew rămase surprins.

— Ar trebui? Vrei să zici că nu-i aşa?

— Mă mişc în ritmul străzii. Nu privesc pe nimeni în ochi. Nu stau în nici un loc destul timp ca să fiu observat. Şi mă trag în mine.

— Aşa? încercase Drew să-şi contracte trupul, luând o poziţie atât de grotescă, încât Tommy Two îşi permisese raritatea unui râs.

— Nu. Ferească sfântul, fireşte că nu. Ce idei ciudate mai ai. Vreau să zic că-mi trag gândurile în mine. Mintal, mă fac să…

Îşi căutase cuvintele.

— … nu fiu aici.

Drew clătinase din cap.

— Cu timpul, vei învăţa. Dar mai e ceva. Nu trebuie să te laşi niciodată – niciodată – distras. Să nu laşi ca nimic să te zăpăcească sau să-ţi tulbure concentrarea. Nu doar aici, când exersăm. Tot timpul. Pretutindeni.

„Şi s-ar zice că puştiul ăsta are paişpe ani,” reflectase Drew. „Nici vorbă. Doar fiindcă e scund, crede că-şi poate falsifica vârsta. Trebuie să aibă cel

puţin douăzeci. Să devin invizibil. Să mă mişc o dată cu mulţimea. Să nu las să mă distragă nimic.” Şi încercase din nou.

Şi din nou. Până când într-o după-amiază, după şcoală, trecând printr-o altă străduţă, spre Tommy Two care se rezema ca de obicei de un perete, Drew vârâse mâna în buzunar, dezgustat de un nou eşec, numai pentru a clipi din ochi la vederea portofelului pe care-l scoase. Era al lui.

— M-ai lăsat să câştig.

Tommy Two clătinase din cap, serios.

— Eu nu las niciodată pe nimeni să câştige. Ai făcut ce te-am învăţat. N-ai reacţionat la cerşetorul care voia bani. Nici nu te-ai uitat la papagalii de vânzare de pe taraba aceea. Mai presus de orice, n-ai vădit nici un interes pentru căruţul cu legume care s-a răsturnat, ci doar l-ai ocolit, fără o privire măcar la piperul de sub picioare. Mi-ai zădărnicit orice încercare de a te păcăli.

Inima lui Drew începuse să bată mai repede, cu mândrie.

— Deci, am…

— Reuşit o dată. O dată nu face regula. Eşti gata să mai încerci?

Data următoare, Drew scosese din nou propriul său portofel. Dar Tommy Two nu-l felicitase. Tânărul şi totuşi bătrânul nepalez părea să fie sigur de faptul că succesul îşi era singura răsplată.

— Acum începem partea cea grea?

— Grea? Lui Drew i se năruiseră speranţele.

— Ai dovedit că nu pot să-ţi fur portofelul. Eşti în stare să mi-l furi pe-al meu?

Drew îşi foise picioarele în loc.

— Hai să-ncercăm.

Se furişase prin mulţime, venind prin spate, prinzând ocazia, repezindu-se înainte, întinzând mâna. Tommy Two îl apucase de încheietură.

— Am ştiut în fiecare secundă unde erai. N-ai devenit invizibil. Mai încearcă o dată.

Şi;

— Lasă mulţimea să te absoarbă.

Şi:

— Anticipează ce m-ar putea distrage.

— *Nimic* nu te distrage.

— Atunci, trebuie să rezolvi tu problema.

Peste trei zile, Drew se rezemase de un perete din capătul străzii. Când Tommy Two îi văzuse poziţia, în ochi îi scânteiase înţelegerea. Ducând mâna la buzunar, scosese celălalt portofel.

— Când m-a lovit portocala în umăr? întrebase el.

— L-am plătit pe-un puşti s-o arunce în tine.

— Şi eu, ca prostul, m-am întors în direcţia aia. Fiindcă eram sigur că tu o aruncaseşi.

— Dar eu eram în spatele tău.

— Excelent! râsese Tommy Two. Doamne sfinte, măi, ce glumă!

— Dar n-ai uitat nimic?

Tommy Two păruse nedumerit. Numaidecât, înţelesese şi ridicase din umeri.

— Fireşte.

Fără nici o undă de dezamăgire, îi dăduse lui Drew un dolar american.

Fiindcă, de astă dată, Drew se hotărâse să parieze.

3

Continuându-şi drumul pe strada 12, pentru a începe supravegherea blocului de gresie de la trei cvartaluri distanţă, Drew îşi dădu seama că începuse să se gândească la Tommy Two. Nu-l mai văzuse niciodată după terminarea lecţiilor, dar Tommy şi cursurile lui îi rămăseseră vii în memorie. Ştia că ar fi arătat mai posac ca de obicei – şi l-ar fi mustrat mai aspru – dacă ar fi fost cumva de faţă şi ar fi ştiut că Drew se lăsase distras, fie şi doar o clipă.

Contopeşte-te în sistemul străzii! Compactează-ţi spiritul! Fă-te invizibil! Concentrează-te! Drew se supunea tăcutului glas englez, aristocratic şi ştia că totul avea să fie O.K. Stăpânit, depăşi primul colţ, traversând intersecţia zgomotoasă, şi se apropie de următorul.

Dar nu intenţiona să treacă de mijlocul cvartalului al doilea. Tactica pe care o aplica presupunea răbdare, ocolirea vecinătăţilor, folosirea mai multor abordări din direcţii diferite, îngustând încontinuu zona. Încrezător că nu atrăgea atenţia nimănui, traversă strada la jumătatea celui de-al doilea tronson şi reveni în direcţia de unde venise. La intersecţie o luă spre sud, merse până la strada 10, porni pe ea într-o direcţie paralelă cu blocul de gresie şi în cele din urmă coti spre nord, revenind pe 12. Acum îl despărţeau din nou trei cvartal-uri de ţintă, dar de astă dată în direcţia opusă. La fel ca înainte, contopindu-se cu ritmurile străzii, studiind fiecare detaliu din faţa lui, îşi începu recunoaşterea. Când ajunse la mijlocul celui de-al doilea cvartal, traversă iarăşi strada, revenind.

„În regulă,” îşi spuse, „am restrâns perimetrul şi până acum totul se prezintă bine. Prin definiţie – fiindcă n-am fost atacat. Dacă e supravegheată casa, observatorii se află în limita de un cvartal şi jumătate, pe ambele direcţii.”

Ştia exact ce anume să caute. Mai întâi, o maşină. Trebuia să presupui că, dacă ţinta părăseşte zona supravegheată, va lua un taxi. Ceea ce însemna că aveau nevoie de o maşină pentru urmărire. Dar în oraş problema parcării era atât de dificilă, încât odată ce găseai un loc nu îndrăzneai să-l abandonezi. Mai mult, trebuia să rămâi în apropierea maşinii, pentru cazul că ţinta pleca repede. Doi oameni într-o maşină parcată ar fi atras atenţia, aşa că de obicei unul stătea în maşină, pe când celălalt găsea un punct de observaţie într-o clădire din apropiere.

Aceste tactici aveau variaţiuni, iar Drew le căutase pe toate: maşina cu capota ridicată, în timp ce cineva repara ceva, duba cu prea multe antene, omul care instala o tarabă de vândut umbrele la colţ.

Însă văzuse deja ceea ce dorea să ştie. În capătul de vest al cvartalului cu blocul de gresie, într-o maşină albastru-închis (regula cerea să nu se folosească niciodată culorile ţipătoare), stătea un bărbat, mai atent la clădire decât la blonda platinată în costum de piele strâns pe trup, care trecu pe lângă el plimbând un caniche.

„Contopeşte-te cu ritmul străzii, amice," medita Drew. „Dacă ocazia o cere, prefă-te distras chiar dacă nu eşti."

Nu era sigur unde se afla celălalt pândar. De fapt, presupunea că se mai găseau încă doi în zonă, unul rămânând lângă blocul de gresie, iar al treilea pentru a urca în maşină cu şoferul, pornind pe urmele ţintei.

Dar principalul lor scop, îşi reaminti Drew, nu era acela de a urmări familia Hardesty. Blocul era doar momeala. „Eu sunt motivul pentru care se află observatorii aici, şi-i vor urmări pe Arlene şi Jake numai bazându-se pe şansa că aş putea încerca să stabilesc contactul în altă parte. Perfect. Nici o problemă." Determinând cea mai mică distanţă sigură până la bloc, se grăbi înapoi spre motocicletă, pe care şi-o lăsase lângă Washington Square. Descuie lanţul cu care o legase de un gard metalic şi apăsă pedala de pornire, revenind spre strada 12. Parcă între două maşini, la trei sferturi din cvartalul aflat în spatele observatorului de la volan, propti cricul, se rezemă pe şaua capitonată şi, ascuns de vehiculul din faţa lui, începu să aştepte.

4

Trei ore.

La scurt timp după ora şaisprezece, când tocmai începea să burniţeze, văzu o femeie ieşind din blocul de gresie aflat la două străzi distanţă. Chiar de la depărtare, cu conturul atât de neclar, încât lui Drew i se părea că o privea printr-o lunetă întoarsă, o recunoscu.

Arlene! În gât i se puse un nod atât de mare, încât i se îngreuna respiraţia. Crezuse că era pregătit pentru şocul de a o revedea, dar emoţiile acumulate, interzise timp de şase ani, îl asaltau.

Dragostea pentru ea reveni, năvalnic, cu un şoc. Antrenamentul sportiv, de alpinism, îi conferise un mers senzual aparte, energic, dar fără mişcări de prisos, cu paşi elastici însă fermi. O graţie disciplinată. Îşi aminti atingerea trupului şi sunetul vocii, jinduind s-o atingă şi să audă din nou vocea aceea.

Hainele îi trădau modul de viaţă. Nu se îmbrăca aproape niciodată formal; prefera pantofi de jogging sau cizme de teren, blugi, un pulover gros, o geacă de doc. Purtând, în locul poşetei, o mică geantă de nylon agăţată pe umăr, porni pe stradă în direcţia opusă, nepăsătoare faţă de burniţa care-i uda părul arămiu.

Cu gâtul contractat încă şi ochii deodată plini de lacrimi, Drew porni motocicleta, dar nu se clinti dintre maşinile care-l ascundeau. Când Arlene aproape ajunse la colţ, de pe treptele unui subsol aflat vizavi de bloc se ridică un beţiv. Sărind balustrada de fier, veni spre Drew şi traversă strada către maşina de supraveghere din colţ. Se aşeză pe bancheta din spate şi nici nu închisese bine portiera, când şoferul demară, accelerând spre colţul unde acum Arlene coti la dreapta.

Drew rânji, prezicerile sale dovedindu-se corecte. Undeva, pe interval, fusese lăsat la faţa locului un alt observator. Între timp, maşina avea să ajungă la colţ în timp util pentru a afla dacă Arlene rămânea pe stradă, intra în vreun magazin sau oprea un taxi.

Drew o luă din loc, însă nu putea merge pe strada 12, unde pândarul rămas ar fi putut să-l observe. În schimb, ocoli cvartalul făcând dreapta la intersecţia dinaintea acestuia şi pornind spre nord, paralel cu Arlene. Pe strada 13 coti la stânga, gonind spre colţul următor, în speranţa de a o prinde din urmă.

N-o văzu. Nu văzu decât maşina albastru-închis a urmăritorilor. Înăuntru, cei doi priveau drept înainte, trecând prin intersecţie. Pentru cine lucrau? se

întrebă Drew. Pentru Scalpel?

Când ajunse la colţ, privi în susul şi-n josul străzii. Nici urmă de Arlene. Îşi stăpâni nerăbdarea destul timp cât să lase câteva maşini să treacă, înainte de a se înscrie în trafic pentru a urmări maşina de supraveghere, care probabil o avea în colimator.

Bănuia că, ajungând la bulevard, Arlene luase un taxi. În acest caz, îl surprindea, căci aproape întotdeauna mergea pe jos oriunde, chiar dacă destinaţia se afla la o distanţă mare.

Cel puţin avea maşina de supraveghere în faţă, ceea ce echivala cu a o vedea pe Arlene. Cele câteva autovehicule intercalate între el şi urmăritori reduceau riscul de a-l observa dacă priveau întâmplător în urmă. Burniţa, devenită între timp ploaie în toată regula, îl camufla şi ea, deşi stropii reci, care i se prelingeau pe faţă, îl făceau să-i fie greu să se oprească din clipit.

Pentru a-şi controla clipitul, recurse la disciplina deprinsă în orele de scrimă, la *Şcoala Industrială Muntele Stâncos.* Scopul fusese acela de a se obişnui atât de mult cu vârful ucigător al spadei repezindu-se spre ochiul neprotejat, încât învăţase să-şi stăpânească această acţiune reflexă a pleoapelor. Unii elevi nu reuşeau niciodată; nu rămâneau prea mult timp în şcoală.

Prin ploaia tot mai deasă, care acum îi îmbibase mănuşile de lână şi se adunase sub gulerul hainei, continuă să urmărească maşina albastru-închis. Ajunse în mijlocul Manhattanului şi coti pe strada 15.

Încetini în acelaşi timp cu maşina de supraveghere. Peste un moment, înţelese de ce. În faţă, destul de aproape pentru a-i distinge luciul părului arămiu şi rumeneala sănătoasă a pielii, Arlene coborî dintr-un taxi oprit la bordură.

Îşi simţi inima luând-o la goană. Niciodată nu avusese nevoie de machiaj; vântul şi soarele îi dăruiseră destulă culoare. Fruntea, obrajii şi bărbia erau perfect proporţionate, cu trăsături elegante. Dar nu se asemăna nici pe departe cu o păpuşă de porţelan. Deşi avea o siluetă unghiulară, şoldurile, talia şi sânii ei egalându-le pe ale oricărei actriţe, era vânjoasă, deloc moale.

Maşina de supraveghere se opri. Omul cu haine jegoase, de beţiv, se strecură de pe bancheta din spate în faţă, aşezându-se la volan. Şoferul cel bine îmbrăcat coborî s-o urmeze pe Arlene. În sunetul clacsoanelor, înlocuitorul şoferului se grăbi să pornească maşina. Drew îi înţelegea problema. Unde putea acest nou şofer să găsească un loc de parcare în

centrul Manhattanului? În afara cazului că dubla o altă maşină, riscând o amendă, trebuia să ocolească iar şi iar cvartalul, până apărea din nou partenerul lui. Totuşi, Drew observă imediat că agentul care o urmărea pe Arlene îşi pusese pe cap o pereche de căşti mici. De la ele pornea un fir, până în buzunarul interior al costumului.

La Boston, plimbându-se prin hala comercială, Drew fusese nedumerit să vadă adolescenţi şi chiar adulţi purtând căşti asemănătoare. Ici şi colo, auzise răsunând din ele, slab, muzică. Se dusese la un magazin de echipamente stereo şi aflase că aparţineau unor mici radio-casetofoane, cunoscute ca *Walkmans*. Omul cel bine îmbrăcat nu folosea un *Walkman*, deşi căştile păreau să fie de acel gen, neatrăgând atenţia. Nu, menţinea contactul cu şoferul maşinii de supraveghere, prin intermediul unui aparat de emisie-recepţie ascuns. Beţivul putea ocoli cvartalul cu maşina toată după-amiaza, ştiind totuşi exact când şi de unde să-şi ia partenerul.

Deşi era abia ora patru şi jumătate, norii făceau ca după-amiaza să pară a înserare. Drew îşi opri motocicleta la bordură, hotărând să rişte o amendă. Vehiculele în trecere îl ignorau. La rândul său, ignoră şi el frigul şi ploaia, privind înainte, dincolo de omul cel bine îmbrăcat şi cu căşti, unde Arlene intra într-un magazin.

Ghicise unde se ducea încă de când o văzuse coborând din taxi. Magazinul avea vitrinele pline cu materiale sportive, majoritatea pentru alpinişti. Colaci de funie din nylon, răsucită şi uşoară, lungă de cincizeci de metri, capabilă, după cum ştia, să susţină tensiune de două sute de kilograme; carabine, pitoane şi ciocane, hamace de plastic, rucsacuri, pioleţi pentru gheaţă, ghete cu crampoane.

Magazinul vindea şi articole sportive obişnuite, dar, datorită specializării sale, îl cunoşteau alpinişti din tot nord-estul ţării. Drew însuşi îl vizitase de câteva ori, împreună cu Arlene şi Jake.

Uşa batantă cu geam se închise în urma ei. Omul cu căştile îşi continuă indiferent drumul pe trotuar, pe lângă clădiri, după care prinse o pauză a traficului şi traversă strada, până sub prelata unui magazin de unde o putea vedea prin vitrină fără a fi observat.

„Dacă priveşte încoace însă,” îşi spuse Drew, „s-ar putea să mă remarce pe mine.”

Maşina albastră avea să apară curând după colţ. Drew ridică motocicleta pe trotuar, se întoarse şi o împinse înapoi până la intersecţie. Traversând bulevardul, se îndepărtă de colţ la distantă suficientă pentru ca beţivul de la

volan să nu-l vadă. În pofida ploii şi a distanţei, încă-l mai putea vedea pe omul care pândea magazinul şi o putea zări pe Arlene când avea să iasă.

Apăru peste douăzeci de minute, ducând în braţe trei pachete.

Avu un noroc uimitor. Opri imediat un taxi. Dar şi norocul urmăritorilor era la fel de mare – maşina albastră coti la colţ chiar în clipa când taxiul pornea. În timp ce agentul se aşeza grăbit în spate, beţivul nici nu se opri complet, continuând urmărirea.

Apoi, pe Drew îl părăsi norocul.

Împinse motocicleta pe trotuar până în stradă, apăsă pedala de pornire, apucă regulatorul şi se pomeni blocat de maşini, cu lumina semaforului pe roşu. Până se mută pe verde, ceilalţi dispăruseră.

5

Omul din spatele tejghelei părea elveţian – înalt, robust, blond cu ochi albaştri. Abia trecut de treizeci de ani, bănui Drew, şi într-o formă excelentă, cu spate lat, piept şi braţe musculoase. Zâmbind bine dispus, se întoarse dinspre colacii de coardă pe care-i punea în raft, când uşa de sticlă se închise fâsâind în urma lui Drew.

Avea un accent mai apropiat de Bronx decât de Elveţia.

— Împuţită zi, mmm? Mă bucur că nu-s pe-o pârtie, cu porcăria asta, arătă el spre aversa de-afară. Vreţi o ceaşcă de cafea? Aveţi haina aşa de udă, că păreţi gata să faceţi hipotermie.

Drew zâmbi la rândul său.

— Cafea? M-ar tenta. Dar mă face să mă simt ca după amfetamină.

— Decafeinizată?

Se întrebă despre ce Dumnezeu vorbea. Cafea de cafeinizată? Asta ce mai era?

— Nu. Dar vă mulţumesc, oricum. Eram într-un magazin de peste drum şi întâmplător am observat o femeie intrând aici. Gen atletic, arătoasă, roşcovană, cu sac de echipament în loc de poşetă. Semăna cu o prietenă de-a mea. Arlene Hardesty.

— Ea era, sigur. Şi ea şi fratele ei cumpără o mulţime de la noi.

— Bătrânul Jake. Mă gândeam să intru să-i dau bună ziua. Dar am întârziat. Văd că am pierdut-o.

— Acum zece minute.

Drew simulă dezamăgirea.

— Aşa merge şi cu unghiul pantei, cred. N-am mai văzut-o de-atâta vreme, încât cred c-ar trebui să-i dau un telefon, mai mult ca sigur.

— Unghiul pantei? sclipiră ochii vânzătorului. Sunteţi căţărător?

— În ultima vreme n-am mai prea avut timp, dar cândva mă căţăram mult. Cu Arlene şi Jake, de fapt. Poate-ar trebui să-i întreb dacă le-ar plăcea să mai ieşim împreună, în curând.

— Mai curând decât credeţi. Mai bine luaţi imediat legătura cu Arlene. De-asta a fost aici. A înlocuit echipamentele uzate. Urcă mâine pe munte. Adevărul e că i-aţi face o favoare dacă i-aţi propune s-o însoţiţi.

— De ce o favoare?

— Fiindcă mi-a spus că merge singură. Nu ştiu cât de strict ţineţi la reguli, dar chiar şi în cazul alpiniştilor experţi, îi sfătuim să nu urce singuri.

Nu merge, pur şi simplu. A, sigur, ştie ea ce face, dar dacă are un accident? Iar stânca pe care se caţără nu-i pârtie de începători.

— Unde?

— Cornul lui Satan. În Pennsylvania.

— La Poconos.

— Îl ştiţi?

— Am fost acolo de câteva ori, cu Arlene şi Jake. Arlene spunea că la dureri de cap Cornul lui Satan prinde mai bine decât aspirina. Ori de câte ori avea necazuri, îl escalada ca terapie.

— Ei, l-am escaladat şi eu şi, credeţi-mă, m-am ales cu o durere de cap. Aţi fost acolo, deci ştiţi că nu-i o pantă pe care s-o încerci de unul singur. Şisturile alea nenorocite. De fiecare dată când mă prindeam de o ieşitură, începeam să cred iar în Dumnezeu, de teamă c-o să se desprindă piatra în mâna mea.

Drew rânji.

— În Dumnezeu? Cunosc sentimentul.

— Atunci, mutaţi-i gândul, O.K.? Sau, dacă nu reuşiţi, autoinvitaţi-vă s-o însoţiţi.

— Nu mi-aş putea ierta-o dacă o jignesc.

Drew se prefăcu a sta pe gânduri.

— Dar, ce mama naibii, în ultima vreme am muncit pe brânci. O.K., m-aţi convins. Dacă mâine plec pe munte, n-ar strica să-mi iau ceva echipamente. Alea pe care le folosesc eu sunt la locuinţa mea de vară.

Ochii vânzătorului scânteiară şi mai viu. Atât de aproape de ora închiderii, părea că nu se mai aşteptase la încă o vânzare.

— Să începem cu ghetele.

6

Înconjurat de ceaţa zorilor, Drew cobora o pantă împădurită, umedă. Pământul şi frunzele saturate de apă se simţeau buretoase sub tălpi. Ocolind doi bolovani, ajunse la un râu. Soarele se înălţa deasupra pantei, în spatele lui, risipind parţial ceaţa şi ajutându-l să vadă mai bine trunchiurile şi crengile căzute din jur. Alese una lungă de trei metri şi groasă de douăzeci şi cinci de centimetri – şi o cără până la râu, unde o aruncă de-a curmezişul. Cu funia încolăcită şi laţul de nylon pe umăr, traversă în echilibru, ţinând braţele întinse şi auzind trosnetele lemnului de sub el.

Pe malul opus, urcă o pârtie, cu nările dilatate în mirosul de mosc al argilei grase, iar în vârf se opri. Parcursese într-o jumătate de oră cei patru sute de metri prin pădurea deasă, până acolo. Motocicleta era ascunsă în tufişuri, lângă un drum cu două benzi care ducea la parkingul cu pietriş de unde obişnuiau să-şi înceapă expediţiile excursioniştii şi căţărătorii. În New York, dormise într-un adăpost, spunându-i preotului responsabil că avea să spele vasele în schimbul unei mese şi a unui pat. Iar acum, după două ore pe drum, se bucura de mişcare, de uşurarea muşchilor crispaţi, de nemişcarea în contrast cu vibraţiile duduitoare ale motocicletei.

În faţă, prin vegetaţia pipernicită, ceaţa dispărea pe măsură ce soarele urca pe cer, dezvăluindu-i destinaţia; privi tot mai sus, spre conul cenuşiu numit Cornul lui Satan. Pe latura opusă, îl despărţeau zece metri de un versant învecinat, cândva legat de el printr-un pod natural de piatră care se năruise în anii ’50. Faptul că Cornul se despărţise de peretele muntelui dovedea, în chip dramatic, cât de sfărâmicioase erau acolo rocile. Iar judecând după grămada de grohotişuri căzute în jurul bazei sale circulare, Drew ştiu că într-o bună zi avea să se surpe şi Cornul, la fel ca puntea.

Deocamdată însă se înălţa impunător – ispititor? —apărat contra eroziunii vântului cel puţin de pereţii acelei căldări semicirculare.

Îşi croi drum prin tufişuri, traversă o întindere de ferigi veştede, cafenii, şi iarbă până la genunchi, cu paniculii goliţi de seminţe, simţindu-le umezeala îngheţându-i pielea prin pantaloni. Păşea atent peste cioburile de piatră ce urcau spre Corn, preocupat ca frânturile să nu se rostogolească sub ghete, făcându-l să-şi luxeze glezna.

Neclintirea depresiunii părea ireală, versanţii din jur amplificând, accentuându-i trosnetul distonant al paşilor, într-adevăr, făcând încă un pas prudent, auzi în urma lui un trosnet de crengi.

Se răsuci, alarmat, scoţând fulgerător Mauser-ul, ochind… încotro? Zgomotul continua, apropiindu-se.

Cel mai apropiat ascunziş se afla la treizeci de metri distanţă, înapoi în pădure, şi ce garanţie avea că tufişurile pe care le alegea n-aveau să fie deja ocupate?

La dreapta.

Acolo. Crengile se despărţiră. Boscheţii se mişcau. Clipi din ochi.

Trei cerbi cu cozi albe, două ciute şi un ţap, ieşiră în zona cu ferigi şi iarbă, coarnele rămuroase ale masculului semănând cu crengile golaşe din spatele lui. Drew le distinse groaza în ochi, un şoc care-i făcu să încremenească o clipă, nemişcaţi ca într-o fotografie.

Clipa se risipi. Imediat, cerbii se smulseră din loc, ridicând în sus cozile albe în timp ce se repezeau înapoi în pădure, tropotul lor din copite răsunând ca o avalanşă, îndepărtându-se. Stingându-se. În căldare se lăsă iarăşi tăcerea.

Trăgând adânc aer în piept şi punând *Mauser*-ul la loc, Drew îşi continuă urcuşul, precaut, peste grohotişuri.

7

Ajuns la baza Cornului, nu se uită în sus decât o dată. Regula era: „Nu privi în sus, nu privi în jos, studiază doar suprafaţa dinaintea ta.” Dar nu se putu abţine să nu aprecieze splendoarea neobişnuitei formaţiuni.

Asigurându-şi pe umăr colacul de funie şi laţul, cercetă sarcina înşelător-uşoară care-l aştepta. Deşi peretele urca aproape vertical, abătându-se spre interior aproape de vârf, avea suprafaţa atât de inegală, încât punctele de sprijin pentru mâini şi picioare nu reprezentau o problemă.

Până începeai urcuşul, adică. Apoi, îţi dădeai seama că piatra putea plesni la fel de uşor ca un cartof prăjit. Nici o priză nu putea fi considerată sigură. De fiecare dată când îţi lăsai greutatea pe o cornişă sau încleştai degetele împrejurul vreunui pinten, trebuia să-l încerci – şi iarăşi să-l încerci, sporind treptat presiunea, niciodată convins că va ţine. Numai alpiniştii cei mai experimentaţi, curajoşi şi îndrăzneţi erau calificaţi să încerce Cornul. Numai ei *doreau* să-l escaladeze. Şaptezeci de metri până în vârf, asta era tot. Dar ascensiunea putea dura chiar şi două ceasuri. O sută douăzeci de minute în care nervii se întindeau până la limita de a plesni. Mii de contractări ale stomacului, de hotărâri care îmbrobonau fruntea de sudoare. Înţelegea de ce îi plăcea Arlenei să urce Cornul când avea nevoie să-şi limpezească minţile. Nu te puteai gândi *decât* la Corn, în timp ce-l escaladai.

Dar de ce era atât de tulburată, încât avea nevoie de terapia acestui versant?

Îşi alungă gândul. Cornul era o sarcină pentru existenţialişti. Nici o preocupare. Numai alegeri de pe-o clipă pe altă. Nimic înainte, nimic după.

Contrar aşteptărilor unui amator, nu te lipeai de stâncă. N-o îmbrăţişai pentru sprijin, pentru îmbărbătare. Modul adecvat de a te căţăra, de a supravieţui, conta în a te ţine departe de suprafaţa şisturilor. Această poziţie îţi permitea să vezi mai bine următoarele puncte de sprijin, îţi mai permitea şi să întinzi braţele şi picioarele, relaxându-le astfel. Pornind, alegându-şi proptelele cu grijă, Drew îşi aminti secretul escaladării pe care-l învăţase de la Arlene. Secretul multor lucruri, acum, când sta să se gândească. Agăţat în gol.

Nervozitatea îi scormonea stomacul. Se simţea însufleţit şi speriat totodată. Curând, avea s-o revadă.

8

Cornul era încoronat cu plante pitice, acum golaşe, dar destul de dese şi încâlcite pentru ca Drew să se poată ascunde. După ce se târî peste vârful peretelui, se sili să aştepte până mai parcurse o fâşie de stâncă goală, lată de un metru şi jumătate, înainte de a-şi îngădui să se odihnească în zona cea mai deasă a unui boschet. Soarele era deasupra lui, dar, deşi strălucea pe un cer albastru, pur, răspândea puţină căldură. Sudoarea, în prealabil încălzită de efort, începu să se răcească.

Drew se înfiora, căutându-şi în haine seminţele de floarea-soarelui, fructele uscate şi un calup de *Granola*.

Mestecând încet, desprinse o ploscă de la centura de sub haină şi înghiţi apa călduţă. Curând, puterile îi reveniră. Vârful acoperit de vegetaţie al Cornului avea un diametru de vreo treisprezece metri, spaţiu suficient pentru a manevra la nevoie. Îşi flexă mâinile înăsprite de pietre, risipind durerile, şi se concentră asupra singurei intrări în căldare, sectorul cu copaci pe unde venise. Aflat mult deasupra vârfurilor acestora, punctul său de observaţie îl făcea să se simtă micşorat.

Rosti o rugăciune de mulţumire pentru măreţia creaţiunii lui Dumnezeu.

Culcat pe burtă, încercând să se destindă, aştepta. Privite retrospectiv, deciziile pe care le luase păreau logice. Dacă ar fi rămas în New York, poate ar fi avut de aşteptat câteva zile înainte de a găsi ocazia de a-i transmite un mesaj Arlenei, fără a alerta echipa de supraveghere. Şi cu cât îi urmărea mai mult pe observatorii care la rândul lor o urmăreau pe Arlene, cu atât risca să fie depistat.

Astfel însă cunoscându-i destinaţia şi sosind aici înaintea ei, se simţea în siguranţă. La urma urmei, deşi echipa o va urmări fără-ndoială până la Corn, nu îndrăzneau să se dezvăluie escaladându-l pentru a afla ce făcea în vârf. Puteau fi tentaţi, desigur, să urce pe o faleză învecinată pentru a, privi de acolo, dar existau toate şansele de a nu cunoaşte terenul şi a nu fi căţărători cu experienţă. Principalul motiv pentru care nu credea că echipa avea să încerce s-o supravegheze de pe o înălţime învecinată era acela că le-ar fi luat prea mult ca să se urce şi să coboare de-acolo. Între timp, Arlene avea ocazia să le scape.

Drew îşi confirmă hotărârile, convins că, cel puţin pentru un timp, avea şansa să discute cu ea între patru ochi, nevăzuţi, pe culme.

Stând cu stomacul lipit pe pământul pietros, o văzu pe Arlene ieşind din pădure. Pe frunte începu să-i pulseze o venă şi făcu un efort să-şi potolească bătăile inimii. Minusculă din unghiul lui de vedere, se opri să observe Cornul, apoi îşi îndreptă umerii, satisfăcută, începând să se apropie prin vegetaţia pitică.

Ducea un colac de frânghie, la fel cum făcuse şi el. În plus, Drew văzu un rucsac voluminos şi greu. Hainele îi stăteau largi pe trup, cămaşă şi pantaloni de lână aspră, albaştri, şi o scurtă kaki descheiată, dotată cu o mulţime de buzunare. În pofida diformităţii austere a veşmintelor, era inconfundabil femeie. Cu părul arămiu vârât sub un fes gri, croşetat, îşi dezvăluia linia senzuală a gâtului. Şi, chiar încălţată cu ghetele solide de alpinism, continua să meargă cu aceeaşi graţie atletică. Imagini ale trupului ei îi inundară creierul. Drew închise ochii pentru a le alunga.

9

Mai întâi apăru o mână. Înăsprită ca a lui, se agăţă de muchea peretelui. Apoi, încă o mână. Văzu fesul tricotat, gri. Şi faţa încordată de efort, îmbrobonată de sudoare, în timp ce inhala adânc, adunându-şi pentru un ultim efort puterile.

O privea din tufişuri, nevăzut, având în faţă imaginea vie a trăsăturilor ei. Femeia se ridică, puse un genunchi pe margine şi se trase pe întinderea de stâncă plată, rostogolindu-se pe spate, cu pieptul palpitându-i greu.

Privi câteva momente cerul fără nori, înghiţi în sec şi duse mâna la plosca de la cingătoare. Aşa cum se aşteptase Drew, bău cu înghiţituri scurte, măsurate, având grijă să nu i se facă rău. Când ritmul respiraţiei îi reveni la normal, se şterse pe frunte cu mâneca hainei şi se ridică încet în capul oaselor, cu spatele spre Drew, privind spre peisajul tomnatec de jos.

Îşi scoase fesul, scutură capul pentru a-şi elibera părul şi-şi trecu mâinile prin el. Avea spinarea la fel de dreaptă ca a unui fotomodel.

Drew privi pe lângă ea, spre pădurea deasă, dar încă nu putu zări echipa de supraveghere. Spera ca Arlene să se ridice şi să-şi relaxeze picioarele păşind prin boscheţi şi astfel apropiindu-se de el, dar ea continua să şadă, privind în jos.

În cele din urmă, nu mai putu să piardă timpul. Riscă, bazându-se pe disciplina ei.

— Arlene, eu sunt, Drew.

Vorbise în şoaptă, dar pentru ea era ca un strigăt.

— Nu. Nu te întoarce.

Prin umerii Arlenei se undui o trepidaţie de tensiune şi surpriză. Dar, aşa cum prevăzuse, antrenamentul îşi spuse cuvântul. Deprinsă cu schimbările instantanee de situaţie, nu trăda nici o altă reacţie, rămânând cu privirea spre pădure. Pe gât i se zbătea o venă.

— Nu vorbi, continuă el. Am să-ţi explic de ce sunt aici. Dar nu la loc deschis. Ai fost urmărită. Te observă de jos.

Arlene mai luă o sorbitură din ploscă.

„Mda, eşti cea mai bună,” se minună Drew.

— Când va părea firesc, ridică-te, întinde braţele, scoate-ţi cârceii. Fă câţiva paşi. Dacă tot eşti aici, ce naiba, închipuie-ţi că explorezi. Intră în tufiş. Dar imediat ce ai dispărut din ochii lor, aşază-te şi vom putea sta de vorbă.

Arlene mai înghiţi puţină apă şi puse dopul la loc.
— Am nevoie de ajutorul tău, adăugă Drew. Sunt la ananghie.
Peste un moment, se ridică, vârî mâinile în buzunarele scurtei, se întoarse să scruteze culmile din capătul căldării şi intră nepăsătoare în boschet.
Voia din toată inima s-o îmbrăţişeze din nou, să-i simtă sânii, să-i sărute buzele întredeschise. „Pentru numele lui Dumnezeu, se întrebă chinuit Drew, ce-i cu tine? Ai depus un jurământ sacru!”
Arlene îngenunche spre el, după tufişuri, cu mâna în buzunar. Ochii ei îl tulburară. Nu vădeau nici curiozitate, nici plăcerea de a-l revedea. În schimb, arătau teribil de calmi. Şi avea un zâmbet fix.
Pulsul i se acceleră. În timp ce îngenunchea, Arlene scoase mâna din buzunar.
Şi, în clipa următoare, îi repezi spre tâmpla stânga un ciocan de bătut pitoane.
Avea un capăt arcuit, cu suprafaţa inferioară zimţată. Auzind şuieratul vârfului prin aer, Drew se răsturnă îndărăt, evitându-l, văzându-l fulgerător pe dinaintea ochilor.
— Nu.
Avea glasul încordat, răguşit. În timp ce femeia ridica din nou ciocanul, se rostogoli în direcţia opusă. Spaima îi opărea stomacul. Ea era destul de puternică, ciocanul destul de ucigător, pentru a-i zdrobi cel puţin mandibula.
Drew se rostogoli din nou, încercând să câştige avantajul, să-şi învingă şocul.
— Arlene, *de ce?*
Aerul vâjâi, ciocanul trecând pe-alături.
— Pentru Dumnezeu!
De astă dată, ciocanul, ochind greşit, îi agăţă umărul hainei.
Drew lovi cu piciorul, în timp ce ea îi ţintea locul dintre ochi. Gheata lui o nimeri în încheietura mâinii, deviind vârful. Arlene gemu. Drew sări în picioare, apucând-o de încheietura mâinii şi de biceps şi trântind-o pe spate. Îi strivi trupul sub al lui, blocându-i ambele mâini, conştient de piepturile lor lipite. Se afla la zece centimetri de furia ce-i clocotea în ochi.
Respiraţiile furtunoase, aspre, li se amestecau. Îi simţi mirosul.
— *Ticălos nenorocit,* scrâşni ea.
Drew tresări.
Femeia se zbătea, fierbând de ură.

— Unde naiba-i Jake?

Îl părăsiră puterile. Prin minte îi năvăliră bănuieli.

— Jake?

— M-ai auzit, ticălosule. Unde *e?* Să te bată Dumnezeu, dacă l-ai omorât.

Se zvârcolea, încercând să-l lovească între picioare cu genunchiul.

Drew îi apăsă piciorul la pământ, străpungându-i cu privirea ochii arzători şi, clătinând neputincios din cap, se rostogoli la o parte de pe ea, privind pierdut printre tufişuri, spre cer.

Singurul gest la care se putea gândi pentru a o tempera. Să-şi demonstreze nevinovăţia. Expunerea totală – capitularea.

Arlene se adună pe picioare, cu ochi feroci, legănând ciocanul. Dar Drew nu făcu nici un efort să-l mai respingă.

Cu un ţipăt înecat, înfipse vârful ciocanului în pământul puţin adânc de lângă gâtul lui, latura arcuită potrivindu-i-se pe conturul gâtului, înţepându-i pielea cu zimţii.

Nici unul nu se mai mişcă. Se măsurau din priviri, aprigi. De pe o înălţime din spatele lor, o pasăre îşi luă zborul, fâlfâind din aripi.

Pieptul Arlenei începu să palpite, având nevoie de oxigen.

— Eşti un…

— Ticălos, completă el. Ştiu. Am prins ideea. Iar Dumnezeu mă va bate pentru că sunt un ticălos. Şi ideea asta s-a prins de mine. Problema e, să-mi spui de ce.

Arlene ezită. Înghiţind încă o gură de aer, se lăsă pe pământ, lângă el.

— Aproape că mă…

— Hotărâseşi să nu nimereşti pe lângă gât? Mda, mi-am dat seama. Dar mi-am dat seama şi că trebuia să risc.

— Ca să cred că nu reprezinţi o ameninţare? încă nu-s convinsă.

— Dar cel puţin ştii că te-aş fi putut omorî când zăceam peste tine.

— Şi ăsta-i singurul motiv pentru care n-am…

Se încruntă spre ciocanul împlântat lângă gâtul lui.

— Acelaşi Drew dintotdeauna. Nici măcar n-ai tresărit. Drew ridică din umeri, scoţând ciocanul, apoi se aşeză, îl cântări în palmă şi i-l dădu înapoi.

— Regreţi? Vrei să-ncerci din nou?

Nervoasă, scutură din cap.

— Atunci, ce-i cu toată povestea asta?

Ochii îi scăpărară.

— E valabil şi pentru tine. Ce cauţi aici? De unde-ai ştiut că voi veni?

— Ai fost urmărită.

— Ştiu.

Drew înălţă sprâncenele.

— Serios?

— Sunt trei. Unul, într-o maşină albastră, pe stradă. Altul, zace pe treptele subsolului de vizavi, prefăcându-se că-i un beţiv. Al treilea vinde umbrele la colţul străzii, pe o tonetă portabilă. Când e soare, trece pe *bratvurşti* şi *sauerkraut.*

Se strâmbă.

— Au apărut acum cinci zile. Drew se crispa.

— Sâmbătă?

— Da, sâmbătă, răspunse ea, studiindu-l. Dimineaţă. De ce? E atât de important?

Drew îşi frecă gura cu o mână. Vineri noapte ajunsese el la Boston. Îşi lăsase prizonierul în dubă, la rampa de parcare a aeroportului Logan. Peste câteva ore, echipa morţii – şi cei care ordonaseră atacul asupra mănăstirii – aveau să fi aflat că ieşise din Vermont.

Jake? Arlene voise să ştie unde era fratele ei. Presupusese că Drew avea o legătură cu dispariţia lui Jake. De-asta fusese cât pe-aci să-l omoare.

— Îmi spune multe, răspunse el, încă dorind s-o ia în braţe şi păstrându-şi cu dificultate calmul. Ce-i cu Jake? Mi-ai spus că a dispărut. Înainte de marţea trecută?

Falangele Arlenei se albiră pe coada ciocanului.

— Tu *ştii* ceva despre el!

— Câtuşi de puţin. Haide, eram apropiaţi, ai uitat? Stai cuminte. Am bănuit că e vorba de marţi, fiindcă atunci au început necazurile mele. Încep să cred că ceea ce i s-a întâmplat lui Jake are o legătură cu mine.

Mintea îi alerga nebuneşte.

— Exact, când a dispărut?

— Vineri. Înainte de marţea aceea.

— Şi de ce-ai dat vina pe mine?

— Din cauza lui Janus.

— *Ce?*

— Tu şi Janus.

— O femeie numită Janice?[11]

— Nu. Numele mitologic. J-a-n-u-s, spuse ea pe litere. Pari că n-ai auzit niciodată de el. Ăsta-i noul tău criptonim, nu?

Janus? Îşi aminti brusc glasul preotului slav: *Yanus! Trebuie să vorbim despre Yanus!* Oare accentul deformase cuvântul?

Începu să-i bubuie ţeasta. Durerea creştea, apăsându-i craniul pe dinăuntru. Janus? Zeul roman cu o faţă înainte şi una înapoi. Cel cu două feţe.

Nebunie.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Dar criptonimul e *al tău.* Articolele din ziare. Fotografiile.

Oricât de mult dorea să-i spună, peste demenţă se adăugau alte demenţe. Nimic nu mai avea sens.

— Ale mele?

Se temea să nu-i cedeze minţile.

— Dar *nu pot* exista nici un fel de fotografii. Nu e posibil.

Arlene se încruntă.

— Ce este?

— Nu pot exista nici un fel de fotografii… Nu este posibil… La fel spunea mereu şi Jake.

— Te cred c-o spunea. Era cazul să ştie.

Femeia trânti ciocanul în pământ.

— Fir-ai al dracu’, nu te mai juca cu mine!

— Janus. Cine e? De ce e atât de important?

— Dacă tu eşti Janus, ar trebui să ştii.

— *Spune-mi.*

— Un asasin liber-profesionist. Un ucigaş internaţional. Un singuratic. În ultimii doi ani, a executat douăzeci de oameni.

Drew simţi sângele fugindu-i din obraji.

— Şi ar trebui ca eu să fiu acela?

Privirea ei dură deveni nesigură.

— Cu cât auzea Jake mai multe despre tine, cu atât devenea mai neliniştit. Nu voia să-mi spună de ce. Acum două săptămâni şi jumătate, în sfârşit mi-a spus că nu mai putea aştepta. Trebuia să afle ce se întâmplă.

— Şi atunci a…?

— Dispărut. Sâmbătă trecută a apărut echipa de supraveghere. Nu mai puteam merge nicăieri fără ei după mine. Indiferent ce tactică încercam. Mă ghiceau dinainte. De-asta sunt aici. Ca să încerc să scap de ei. Plănuiam să

stau în vârf până se întunecă, să cobor, să escaladez un perete din spatele Cornului şi să-mi piardă urma.

— Nu-i rău.

Cu pieptul durându-l de afecţiune, Drew zâmbi la adresa isteţimii ei.

— Apoi, plănuiai să afli ce s-a întâmplat cu Jake?

— Fii sigur.

— Ai un partener.

Glasul îi era încordat.

— Vreau să aflu răspunsurile la fel de mult ca tine. *La o mulţime de lucruri.* Uite, îmi pare rău că nu ţi-am spus ce mi s-a întâmplat.

O cercetă, aproape atingând-o.

— Dar te înşeli în legătură cu echipa de supraveghere. Nu pe tine te urmăresc. Nu vor să te oprească să-l găseşti pe Jake.

— Atunci?

— Pe mine.

Sprâncenele Arlenei se împreunară.

— Te urmăresc pentru cazul că… Pe mine mă caută, continuă Drew. Adineaori, te-ai întrebat de ce era Jake atât de sigur că nu pot fi eu Janus. De ce trebuia să se înşele ziarele. De ce nu puteau exista fotografii.

Femeia aştepta, respirând adânc.

— Fiindcă ultimii şase ani i-am petrecut într-o mănăstire. *Fiindcă, acum şase ani, Jake m-a omorât.*

10

— Omorât?

Chipul ei îşi pierduse orice culoare. Smuci din cap înapoi, ca şi cum ar fi fost lovită.

— O mănăstire? Despre ce tot vorbeşti? Jake te-a *omorât?*

— N-am timp să-ţi explic. Nu acum. Mi-ai pune şi mai multe întrebări. Şi altele, după alea.

— Dar…

— Nu, insistă el. Oamenii de jos vor deveni bănuitori. Vor vrea să ştie ce faci. Şi-aşa ai stat prea mult timp ascunsă vederii.

Arlene părea în conflict cu sine însăşi.

— Îţi promit. Mai târziu, o asigură Drew.

— Dând pe neaşteptate din cap, Arlene privi spre plantele care-i ascundeau de urmăritori. Îşi descheie imediat cureaua şi nasturele pantalonilor, şi trase în jos fermoarul.

Drew reacţiona şocat.

— Ce faci?

— Chiar tu ai spus – vor vrea să ştie ce făceam. Starea de şoc i se transformă în înţelegere, apoi în admiraţie.

— Deştept gândit.

— Dar eşti alături de mine? Mă vei ajuta să-l găsesc pe Jake?

— *Trebuie* să-l găsesc pe Jake. Din ce mi-ai spus, sunt sigur că ştie cine mă urmăreşte. Vom aştepta până se întunecă, apoi plecăm împreună. De cum ajungem într-un loc sigur, am să-ţi răspund la întrebări. Cu ceea ce ştim amândoi, poate reuşim să deducem unde e.

Îl studie, zâmbind, cu ochi iubitori.

— A trecut atâta timp. Mereu m-am întrebat ce ţi se întâmplase, spuse ea, luându-l de mână. Iartă-mă pentru chestia cu ciocanul.

— N-are nimic.

Emoţia îl făcea să tremure.

— Am bănuit că dacă voiai într-adevăr să mă omori, ai fi făcut-o.

— Şi eu m-am gândit la fel. M-ai fi putut omorî *tu* pe mine.

Îi strânse mâna.

— Nici nu pot să-ţi spun cât mă bucur că te revăd. Ce dor mi-a fost de tine.

Glasul lui Drew se îngroşase.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

Se simţea sfâşiat, dragostea pentru ea trăgându-l într-o parte, jurământul de celibat în cealaltă. Tumultul îi crescu când Arlene se aplecă spre el, sărutându-l pe buze. Îi simţi respiraţia pe piele. Dorea nespus s-o sărute la rândul său, s-o cuprindă în braţe, să simtă mângâierea cărnii ei. Dar criza de voinţă îi trecu. Ceea ce simţea acum nu era patimă. Nu voia să facă dragoste. Doar să-i arate că ţinea la ea. Ce păcat ar fi fost în asta? O îmbrăţişa strâns.

— Cei de jos, spuse el.

— Ştiu, zâmbi Arlene. Mai bine să nu ne lăsăm distraşi.

Reculegându-se, se ridică şi ieşi din tufişuri, încheindu-şi fermoarul pantalonilor.

Încă simţindu-i atingerea buzelor, străduindu-se să-şi supună nehotărârea, privi nevăzut printr-o deschizătură a desişului, temându-se pentru ea. Arlene îşi închise nasturele de la betelie, apoi catarama centurii, şi se aşeză pe stâncă plată de la marginea piscului. Gesturile-i erau convingătoare, conchise el. Dăduse echipei de supraveghere impresia că se ascunsese ca să se uşureze. „Eu, în locul lor, aş accepta explicaţia.”

O privi mâncând nişte hrană rece. Mai bău puţină apă şi se culcă pe spate, ca pentru a se odihni înainte de coborâre. Văzu, printre boschete, că închisese ochii. După un timp, cu excepţia ridicărilor şi coborârilor pieptului, nu se mai mişcă. Indiferent că adormise într-adevăr sau nu, urmăritorii vor fi crezut că da.

Drew scrută pădurea, dar nu văzu nici urmă de echipă. „Fie sunt extrem de pricepuţi, fie n-au venit. N-ar fi o glumă grozavă?” se întrebă el. „Să ne dăm atâta bătaie de cap când nici nu era nevoie.”

11

După ce se înnoptă, Drew alese cel mai bun punct de sprijin din partea dinapoi a Cornului – un bolovan pe care nu-l putea urni nici cu toată puterea.

Arlene veni printre tufişuri, cu coarda şi rucsacul, îngenunchind lângă el.

— Ai găsit un ancoraj?

— Aici, îi puse el mâna pe piatra abia vizibilă.

— L-ai încercat?

— O să ţină. Cu puţin noroc.

— Noroc? Ei, fir-aş a naibii.

Dar părea să ştie că Drew glumea.

— N-ar strica să pornim.

Băgă mâna în rucsac şi scoase un laţ de nylon.

— Îmi va trebui echipamentul tău în plus. Tot ce am eu e o funie şi un laţ.

— Nu te caracterizează să nu vii complet pregătit. Acum *ea* glumea.

— Ei, am avut o mică problemă. O penurie temporară de fonduri.

În timp ce vorbeau, cu glasuri scăzute, Drew simţi bucuria de a colabora cu ea. Îşi legă laţul de nylon împrejurul bolovanului. Arlene agăţă o carabină metalică de laţ, asigurându-se că avea cârligul articulat bine închis, înnodă capetele corzii şi-i trecu mijlocul prin carabină. Drew ştia că o metodă mai simplă ar fi constat în a agăţa funia direct de laţ, dar aceasta, la fel ca laţul, era confecţionată din nylon, care avea un punct de fricţiune primejdios de mic. Dacă erau lăsate să se frece una de alta, greutatea alpinistului le putea face uşor să se înfierbânte prea tare şi să plesnească. Astfel, carabina de metal acţiona ca tampon, reducând căldura.

Erau aproape gata. Arlene îşi legă un laţ împrejurul picioarelor şi taliei, într-o formă asemănătoare cu a unui scutec. Agăţă de laţ o altă carabină, în punctul dintre coapse. Drew făcu la fel, împrumutând materiale din echipamentul ei. În timp ce-i învăluia noaptea, îi putea distinge totuşi conturul întunecat, atletic şi mlădios. Iubirea pentru ea i se înteţea.

Arlene agăţă în carabină coarda pusă pe din două şi-şi încolăci cele două părţi de funie împrejurul umărului, în josul spinării şi pe flancul drept, la talie. Astfel, carabina dintre picioare prelua principala tensiune din coardă. Umărul şi spatele aveau să absoarbă efortul rămas şi, la nevoie, îşi putea folosi mâna dreaptă pentru a apăsa frânghia pe mijloc, frânând.

— Iau eu rucsacul şi cobor prima, şopti. La douăzeci de metri mai jos e o cornişă. Am să agăţ alt ancoraj. Şi încă-unul după aia, mai jos. Sunt necesare trei rapeluri separate pentru a ajunge până jos.

— Ştiu.

— Deci, mai ţii minte cum se face? păru ea să rânjească.

— Am avut o profesoară bună.

— i-auzi. Mă flatezi.

Dispăru, coborând de-a-ndăratelea de pe margine, ţinându-se de porţiunea de coardă aflată deasupra carabinei, iar pe cealaltă apăsându-şi-o de talie. Drew îşi imagină graţioasa uşurinţă cu care cădea. Întotdeauna îi plăcuse căderea liberă. O bucată de cârpă legată lângă capătul funiei ar fi prevenit-o dacă în curând urma să se termine. Atunci se oprea şi fixa încă un ancoraj.

Acum urma partea periculoasă, căutarea unui punct solid pe versantul sfărâmicios. După aceea însă nu-i mai trebuia decât să stea în echilibru pe cornişă, în timp ce-şi desprindea frânghia de laţul dintre picioare. Elibera capetele înnodate ale corzii şi trăgea de o parte, trecând-o pe cealaltă prin ancorajul din vârf, apoi în jos spre ea! Poziţiona din nou funia, de astă dată pe noul ancoraj, şi-şi continua coborârea.

Neliniştit, afecţiunea sporindu-i grijile pentru siguranţa ei, Drew se ghemui, atingând uşurel coarda şi simţind că începea să se mişte. O.K. Se relaxă pentru un timp. Avea să instaleze un nou ancoraj. Curând, mai jos, urma să-l fixeze pe al treilea. Când considera că avusese timp suficient pentru a ajunge la bază, îndepărtându-se de perete şi evitând orice pietre pe care le-ar fi putut disloca coborând, numai atunci urma să pornească.

Cinci minute – de atâta avea nevoie. Se întrebă ce făcea echipa de supraveghere. Pesemne deveniseră bănuitori. Profesionişti, probabil aveau un vizor cu infraroşii care le permitea să vadă că Arlene dispăruse. Urmau să se apropie, pentru a cerceta. Dacă nu cobora curând…

Se întrerupse din numărat, asigură coarda, întoarse: spatele spre margine şi, cu stomacul sărindu-i spre gât, se aruncă.

12

Păşi pe o frântură desprinsă din piatră. Bucata se înclină. Sărind lateral, o auzi rostogolindu-se prin întuneric. Încremeni.

Ajunsese la bază. În spatele Cornului, peretele colinei învecinate se înălţa aproape, intensificând întunericul. Spaţiul înghesuit îl sufoca. Se simţea dezorientat, fără apărare. Unde era Arlene?

Un pocnet din degete îi indică locul unde stătea ea. La stânga. Pe cealaltă parte, lângă versantul opus. Făcând cât mai puţin zgomot posibil, porni într-acolo.

Îşi dădu seama că oricine ar fi putut emite acel semnal. În întuneric, echipa de supraveghere putea să se fi apropiat de baza Cornului, presupunând că Arlene avea să coboare prin spate, aşteptând-o acolo.

„Şi pe mine,” îşi spuse. Încordă vederea, spre a vedea o siluetă în noapte. Iarăşi auzi pocnetul din degete. Scoase *Mauser-ul*, cu muşchii întăriţi de tensiune, pornind pe furiş înainte.

Un urlet sparse tăcerea. Înspăimântător, răsunând de deasupra. Drew simţi un curent de aer – tot de deasupra – şi se retrase poticnit, disperat să se ferească, în timp ce un obiect masiv se prăbuşi pe lângă el, bufnind pe pietre. Deşi părea greu şi solid, scoase un plesnet greţos, ca al unui pepene aruncat de pe un pod pe-o autostradă. Lichid cald îl împroşcă pe faţă. O mână îi sări la obraz.

Surpriza i se transformă în şoc. Şocul se preschimbă în imperativ. Deşi ştia ce anume căzuse, trebuia să afle dacă era Arlene. Frica îi făcu bila să-i năvălească în gură.

Deodată însă o simţi pe Arlene lângă el. De la acea apropiere, îi recunoscu forma, mirosul. Atunci, cine…? Se repezi înainte, chircindu-se cu *Mauser-ul* într-o mână şi întinzând-o pe cealaltă. Degetele lui atinseră păr însângerat, un craniu zdrobit, cald şi cleios. Coborî mâna de-a lungul pieptului. Un bărbat. Hainele erau jerpelite, jegoase, cu nasturi lipsă şi o sfoară în loc de curea. Zdrenţele pe care le-ar fi purtat un beţiv. Sau cineva deghizat în beţiv, unul dintre oamenii care o urmăriseră pe Arlene din oraş.

Dar cum se putuse întâmpla?

În timp ce Arlene îngenunchea alături, Drew încercă să judece. Probabil că echipa de supraveghere îşi pierduse răbdarea. Bănuind că avea să încerce o coborâre pe furiş în timpul nopţii, se despărţiseră. Beţivul încercase să găsească o cale de a urca pe înălţimea din spatele Cornului. La rându-i,

partenerul său, omul bine îmbrăcat, cu căşti în urechi, aşteptase, în eventualitatea că Arlene alegea calea cea mai uşoară, revenind printre copacii de la intrarea în depresiune.

Până acum, era logic, îşi spuse Drew. Beţivul, ascuns în întuneric pe marginea versantului, le auzise scrâşnetul încălţărilor pe pietre la coborâre. Aplecându-se prea mult peste margine, putea să-şi fi pierdut echilibrul, căzând. Destul de uşor să se întâmple, noaptea.

Dar explicaţia îl tulbura. Nu era genul de greşeală la care te-ai aştepta din partea unui profesionist. Lângă el, Arlene îşi luă mâinile de pe cadavru şi se ridică încet. Ştia că şi ea încerca să reconstituie succesiunea evenimentelor. Nu era nevoie – nu *îndrăzneau* – să discute ce se întâmplase. Celălalt membru al echipei încă mai era prin zonă. Poate chiar pe culme, de fapt. Poate urcaseră amândoi acolo, judecând că înălţimea din spatele Cornului era locul firesc prin care Arlene să încerce a le scăpa.

Prea multe variabile. Prea multă incertitudine.

Un lucru însă îl ştia. Urletul beţivului în cădere îl prevenise pe partenerul acestuia. Dacă omul bine îmbrăcat se afla în pădurea de la intrarea căldării, se putea hotărî să vină încoace, pentru a cerceta.

Pe de altă parte, un profesionist n-ar fi trebuit să-şi permită ca un urlet – chiar şi al partenerului – să-l atragă într-o posibilă capcană.

Arlene îl atinse pe umăr, comunicându-i aceeaşi nevoie urgentă de a pleca, pe care o simţea şi el. Traversară falia strâmtă şi întunecoasă, oprindu-se lângă versantul din spatele Cornului.

În urma lor, cadavrul scoase un gâlgâit, presiunea expulzând din piept gaze şi sânge.

Drew nu luă în seamă zgomotul, concentrându-se asupra problemei care-l aştepta. Deşi ascensiunile nocturne erau întotdeauna dificile, peretele din dosul Cornului avea un avantaj. Nu era la fel de abrupt precum Cornul şi oferea mai multe cornişe, mai multe protuberanţe.

Silueta întunecată a Arlenei ridică mâinile, alegând un sprijin, încercându-l, apoi ridicând gheata pentru a şi-o potrivi într-o crăpătură. Drew medita. „Dacă omul cu căşti l-a însoţit pe beţiv în vârf, nu vom mai trece niciodată de buza pantei. Ne va împinge înapoi aici, lângă prietenul lui.”

Nu, simţea că totul era greşit. Când Arlene se ridică, o trase de spinarea hainei. Femeia se împotrivi, înţepenind. Trase din nou. Ea păşi înapoi, întorcând spre el faţa nedesluşită. Drew îi apucă mâna şi i-o ridică pentru a

arăta în partea opusă falezei, dincolo de Corn, spre intrarea în depresiune. Îi puse mâna pe pieptul lui, apoi pe al ei, şi arătă din nou pe lângă Corn. Spera că mesajul era clar. Ar putea fi mai bine să mergem pe *acolo.* Arlene păru să stea pe gânduri. Două bătăi pe umărul lui. O.K.

Se furişară afară din fisura dintre Corn şi versant. Dacă omul bine îmbrăcat era ascuns acolo, în bezna pădurii, privindu-i printr-un vizor nocturn, aveau să devină ţinte vizibile, în spaţiul deschis. Dar intuiţia, instinctul, îi spunea lui Drew că situaţia era chiar mai confuză decât şi-o imagina, că nici un glonţ n-avea să-i străpungă pieptul, că el şi Arlene aveau o şansă mai mare ca oricând de a scăpa.

Cotiră spre dreapta, lăsând peretele într-o parte şi coborând panta cu grohotişuri, pentru a intra în gura îngustă a căldării. Ajunseră în pădurea nemişcată şi rece, dar, datorită desimii, încurajatoare.

Conform antrenamentului, păstrau între ei o distanţă de şapte metri, cu Drew în frunte, ocolind râpe şi bolovani. Separaţi, erau mai greu de ţintit şi, dacă un ochitor îl împuşca pe unul din ei, celălalt avea şansa să vadă focul la gura ţevii şi să răspundă.

Drew se simţea îmbărbătat de pistolul pe care Arlene şi-l scosese din rucsac.

De astă dată, când ajunse la râu, nu mai pierdu timpul încercând să găsească un buştean peste care să treacă, ci intră pur şi simplu în apă, iritat de plescăielile nedorite pe care le scotea.

Apoi râul rămase în urmă şi, auzind-o pe Arlene în spatele lui, continuă să se furişeze printre desişuri şi copaci, călcând pe frunze, din fericire atât de ude de la ploaia din ajun, încât nu foşneau.

Cu stelele călăuză, se îndreptă spre est, către drumul cu două benzi şi motocicleta pe care o ascunsese în apropiere.

Încordarea i se risipi când văzu asfaltul. Luna răsărise, scăldându-l în lumina palidă. Silueta scheletică a unui pilon hidrotehnic se profila pe cerul înstelat, în dreapta. Dimineaţă, la sosire, alesese pilonul ca punct de reper pentru a-l ghida înapoi unde-şi ascunsese motocicleta, iar acum, pornind spre dreapta, prin tufişurile de pe marginea drumului, ajunse la *Harley.* O controlă; nu umblase nimeni la ea.

Totuşi, nu voia să pornească motorul şi să atragă atenţia, aşa că o împinse pe şosea, de astă dată la stânga pilonului, pentru a ajunge curând în locul unde-l aştepta Arlene.

În lumina lunii, o văzu arătând spre un drum năpădit de vegetaţie, care se afunda în pădure. Boschetele şi lăstarii erau îndoiţi, ca şi cum ar fi intrat pe-acolo o maşină.

Arlene îi făcu semn s-o urmeze şi, după treizeci de metri pe drumeag, găsiră maşina albastru-închis, aproape de neobservat din pădure.

Era cineva în ea.

Omul cel bine îmbrăcat şedea la volan, neclintit. O tăietură subţire îi încercuia jumătatea din faţă a gâtului. Era adâncă, rezultatul evident al unei garote tăioase ca briciul, strânsă de mâini puternice. Lumina lunii se infiltra printre copaci, dezvăluind sângele uscat pe pieptarul mantalei mortului.

Drew se răsuci spre bezna pădurii. Beţivul nu căzuse de pe înălţimea din spatele Cornului! Fusese îmbrâncit! Mai era şi altcineva în pădure!

Tăcerea nu mai conta, îşi spuse Drew. Cel aflat acolo le ştia fiecare mişcare.

Încalecă pe motocicletă, apăsând pedala. Duduitul motorului sparse liniştea.

— Hai să mergem dracu’ de-aici.

13

Simţind sânii Arlenei lipiţi de spinarea lui, braţele ei cuprinzându-i pieptul, gonea spre parcajul cu prundiş unde îşi lăsase ea maşina – un *Firebird,* scria pe placa mărcii, deşi Drew nu cunoştea modelul.

O inspectară rapid, dar, la fel ca la *Harley*, nu se amestecase nimeni. Porni în clipa când Arlene răsuci cheia de contact. Azvârlind pietriş de sub cauciucuri, ieşi din parking. Drew o urmă grăbit.

Peste opt kilometri însă chiar după o curbă în ac de păr, îi lăsă luminile de poziţie să dispară, pe când el se ascundea în tufişurile de lângă drum, privind după un eventual urmăritor. Aşteptă zece minute.

Nu apăru nimeni. „Nu prea se potriveşte," reflectă Drew. „Cine i-a omorât pe oamenii aceia ne-a văzut plecând. De ce nu suntem urmăriţi?" încruntându-se, ieşi din ascunzătoare şi o găsi pe Arlene aşteptându-l la cincisprezece kilometri distanţă.

— *Trebuie* să fie cineva, spuse ea.

— Ştiu.

Privi în lungul drumului întunecat.

— Niciodată n-am crezut c-o să mă deranjeze că nu sunt urmărit.

— Hai să mai încercăm o dată. După următoarea curbă, trage iar pe dreapta şi aşteaptă.

Nu-i urmărea nici o maşină. Tulburat, Drew se grăbi s-o ajungă din urmă.

— Deci, asta e, murmură Arlene. Să mai câştigăm câteva mile. Stai pe-aproape. O voi lua pe drumul lăturalnic..

— Încotro?

— Chiar tu ai spus. Avem de găsit un loc sigur, unde să-mi poţi răspunde la întrebări.

Părea extenuată.

— Şi să-mi spui ce legătură e între toate astea şi Jake.

Răvăşiţi, priviră amândoi în urmă. *Ce se întâmplase în pădure.*

— Trebuie *neapărat* să-l găsim pe Jake, insistă Arlene.

14

Îndreptându-se spre sud, prin Pennsylvania, se opriră la Bethlehem, pe Lehigh River. Motelul pe care-l aleseseră se afla pe o stradă laterală, un şir de căsuţe vecine cu câte un loc de parcare în faţa fiecărei uşi. Vorbind cu un recepţioner somnoros, se înregistrară ca doamna şi domnul Robert Davis, cerură locul cel mai retras („Ca să nu ne trezească maşinile dimineaţă”) şi descoperiră că, la ora trei noaptea, toate braseriile din zonă erau închise. Fură nevoiţi să se sature cu restul hranei reci, brânză veche şi crochete dintr-un automat aflat în holul motelului.

Parcară *Firebird-ul* în faţa căsuţei, lăsând însă motocicleta după colţ, nevăzută din stradă, încuiară uşa după ei, traseră draperiile şi abia după aceea aprinseră luminile. Arlene se prăbuşi numaidecât pe pat, cu braţele întinse. Profilată pe aşternutul alb, părea un copil care face îngeri în zăpadă. Închise ochii, râzând.

— Exact ca pe vremuri, hm? Îmi aminteşte de văgăuna din Mexico City. Tu, eu şi…

Deschise ochii, cu relaxarea risipită.

— Şi Jake, completă Drew.

Arlene se încruntă.

— E timpul.

Nu-i răspunse.

— Mi-ai promis.

— Sigur. Exact aşa.

— Jake. Spuneai că ai fost într-o mănăstire. Că acum şase ani Jake te-a omorât. Ce înseamnă asta?

Vocea i se înăspri.

— Spune-mi.

Ştiuse că avea să sosească acest moment. În timpul drumului agitat până acolo (din nou cumplita întrebare: *Ce s-a întâmplat în pădure? De ce n-am fost urmăriţi?),* încercase să se pregătească.

Dar tot nu era gata.

— Mă tem că va dura o vreme.

— Atunci, nu pierde timpul. Începe.

Arlene se ridică, scoţându-şi scurta kaki şi începând să-şi descheie cămaşa de lână groasă.

Gestul ei intim îl surprinse, deşi era clar că femeia nu stătuse pe gânduri, încă simţindu-se ca şi cum ar fi fost amanţi. Îl încercă un nou val de dragoste faţă de ea, o dulce-amăruie nostalgie pentru viaţa lor trecută.

— Şi, în timpul ăsta, – deschise ea uşa băii – eu fac un duş.

Se răsuci nerăbdătoare, nepăsându-i de colţul unui sân ce i se vedea prin deschizătura parţială a bluzei.

— Haide, Drew. Vorbeşte-mi.

Gândurile lui erau în plin haos, subconştientul luptându-se să nu renunţe la coşmarurile pe care le îngropase. Coborî privirea în podea.

Când ridică ochii, Arlene dispăruse. Auzi din baie clănţănitul inelelor de la perdeaua duşului, stropii de apă în cadă.

Perdeaua clănţăni din nou, iar Drew intră. Umbra Arlenei se mişca dincolo de paravanul cu flori galbene. Hainele de alpinism, prăfuite, zăceau grămadă sub lavabou. Se ridicau aburi, umplând încăperea.

— Drew?

— Aici sunt. Încerc să mă hotărăsc cu ce să-ncep.

Îşi muşcă buza, închise capacul toaletei şi se aşeză.

— Ai spus că acum şase ani…

— Nu. A început mai demult. Dacă nu ştii ce s-a întâmplat înainte, restul nu va avea nici un sens.

Privi aburii ce inundau baia. În pofida intimităţii dintre ei, niciodată nu-i spusese nimic din toate acele lucruri. Amintirile erau prea deprimante.

— Japonia, murmură el.

— Ce? Nu te-aud. Din cauza duşului.

— Japonia, repetă Drew, mai tare.

Ceaţa se îndesea. Preţ de-un ameţitor moment, avu o senzaţie de prăbuşire.

PARTEA A CINCEA

NĂPASTA

PĂCATELE TRECUTULUI

1

Japonia, 1960

În ziua de 10 iunie, anterior unei vizite planificate a preşedintelui american Dwight D. Eisenhower, o mulţime furioasă de zece mii de manifestanţi japonezi antiamericani au umplut aeroportul din Tokyo. Protestau împotriva unui nou tratat de apărare japonezo-american care permitea continuarea prezenţei bazelor militare americane şi, mai rău ţinând seama de bombele atomice pe care Statele Unite le lansaseră peste Hiroshima şi Nagasaki –, includerea armelor nucleare pe pământ japonez. Ţintele imediate ale furiei lor erau ambasadorul american în Japonia şi câţiva membri ai personalului lui Eisenhower de la Casa Albă.

Ca avertisment privitor la revolte viitoare şi mai grave, dacă preşedintele sosea în Japonia, mulţimea a înconjurat limuzina cu care contingentul american intenţiona să ajungă la ambasadă, atât de ameninţătoare faţă de ocupanţii maşinii, încât un elicopter al Infanteriei Marine S.U.A. A efectuat o aterizare de urgenţă în mijlocul protestatarilor, preluând oficialităţile pentru a le duce la adăpost.

Peste şase zile, guvernul japonez a cerut o amânare a vizitei lui Eisenhower. Demonstraţiile masive însă au continuat.

2

Tokyo, o săptămână mai târziu. Recentele „tulburări” – în ultima vreme, Drew îl auzise adeseori pe tatăl său folosind această expresie – provocaseră contramandarea petrecerii de ziua lui.

Nu ştia ce anume erau tulburările (ceva în legătură cu locul misterios, numit „ambasadă”, unde lucra tatăl său), dar ştia că anul trecut, când împlinise nouă ani, fuseseră douăzeci de copii la ziua lui, iar de data asta, a doua zi, n-avea să vină niciunul.

— Cu toate tulburările astea, nu e sigur ca americanii să se întrunească, spusese tatăl tău. Atât de mulţi părinţi şi maşini, sosind la noi. Ar atrage prea tare atenţia. Nu ne mai putem permite şi alte incidente. Sunt sigur că înţelegi, Drew. La anul, îţi promit, vom organiza o petrecere mai mare şi mai frumoasă decât cea pe care o plănuiserăm pentru anul ăsta.

Dar Drew nu înţelegea – nu mai mult decât să fi înţeles de ce tatăl lui îi spusese mamei, cu o seară în urmă, la cină, că era posibil să se mute de-acasă, la ambasadă.

— Temporar.

Uneori, tatăl lui folosea cuvinte prea savante pentru ca Drew să le înţeleagă.

— Până se stabilizează situaţia.

Ce-o mai fi însemnând „stabilizează”? Drew nu avea alt indiciu că ceva nu era în ordine decât acela că, în ultimele câteva săptămâni, majoritatea servitorilor japonezi demisionaseră. Iar acum, când stătea să cugete, mai fusese ceva. Cel mai bun prieten al său din zonă, un băiat japonez, nu mai venea să se joace cu el. Drew îi telefona adesea, dar părinţii spuneau mereu că băiatul nu era acasă.

— Auzi, nu te supăra din cauza petrecerii, amice, spusese tatăl lui, ciufulindu-i jucăuş părul. Nu mai fi aşa de posomorât. Tot vei primi cadouri. O mulţime. Şi un tort mare de ciocolată, favoritul tău. Nici n-am să mă duc la lucru, stând acasă ca să te-ajut să sărbătoreşti.

— Chiar vei putea să scapi, adică? întrebase mama lui Drew, încântată. Nu vor avea nevoie de tine la ambasadă?

— Cu câte ore am lucrat, i-am spus ambasadorului că fiul meu e mai important decât orice nenorocită de criză.

— Şi nu s-a supărat?

— N-a făcut decât să râdă şi a spus: „Urează-i băiatului tău la mulţi ani din partea mea.”

3

O limuzină lungă şi neagră se oprise în faţa casei, a doua zi la ora două după-amiază. Drew privise emoţionat de la fereastra dormitorului său. Maşina avea un steguleţ american pe o baghetă de metal, lângă oglinda retrovizoare a şoferului. Plăcile de înmatriculare erau de acelaşi fel ca ale maşinii tatălui său – numere de ambasadă.

Coborâse un american în uniformă, care luă de pe bancheta din spate un pachet mare, alb cu roşu şi albastru, aranjase funda panglicii şi se apropiase pe aleea din faţa casei, pe lângă o grădină japoneză ornamentală, spre intrare.

Ciocănise la uşă şi, în timp ce aştepta, îşi potrivise chipiul de şofer, atras de cântecul unei păsări nevăzute dintr-un cireş înflorit din apropiere.

O japoneză vârstnică, una dintre puţinele servitoare localnice care nu renunţase la slujba de-acolo, deschisese şi făcuse o plecăciune graţioasă, în kimonoul ei portocaliu. Şoferul se înclinase uşor la rândul său, după care, conform obiceiului american, dusese un deget la chipiu.

— Vă rog să-i spuneţi domnului MacLane că ambasadorul îi trimite complimente.

Rânjise.

— Sau cred c-ar trebui să-i spuneţi fiului său. Şi să-i daţi acest cadou de ziua lui. Ambasadorul speră să compenseze petrecerea contramandată.

Şoferul îi dăduse servitoarei pachetul, se înclinase din nou şi revenise la limuzină.

4

În ciuda nerăbdării crescânde, Drew se supusese instrucţiunilor şi aşteptase în camera lui până când părinţii se asiguraseră că totul era aranjat corespunzător.

— Suntem doar noi trei, spusese mama sa. Dar ne vom distra ca douăzeci.

Băiatul răsfoia nerăbdător nişte albume americane cu benzi desenate – Superman şi Davy Crockett erau favoriţii lui – pe care tatăl său rezolvase să-i fie aduse special.

— În valiza diplomatică, spusese el, deşi Drew ştia că glumea. Nimic nu e prea bun pentru fiul meu.

Zăcea pe pat, privind neliniştit spre tavan.

— O.K., Drew, o auzise pe mama sa strigând din grădina de după casă. Acum poţi ieşi.

Sărise din pat, repezindu-se pe uşă afară. Cel mai scurt drum spre grădina din spate trecea prin cabinetul tatălui său.

Trecând pe lângă birou, îşi văzuse prin uşa glisantă părinţii aşezaţi la o masă rotundă, plină cu daruri de toate mărimile şi culorile. Razele soarelui străluceau, reflectate de paharul înalt, opac, din mâna mamei sale.

— Ei, până şi ambasadorul ţi-a trimis un cadou, spusese ea, emoţionată, când îl văzuse venind, şi ridicase paharul la gură.

— N-a avut nevoie. Se gândeşte la toate. Mă-ntreb ce e înăuntru, adăugase tatăl, scuturând cutia.

Drew ieşi în grădină.

Năucitoarea explozie îl asurzi, azvârlindu-l înapoi prin uşa deschisă a cabinetului, unde îl trântise cu putere peste birou. Probabil leşinase un moment. Nu-şi amintea când căzuse de pe birou pe podea. Următorul lucru pe care-l ştiu era că se ridica în picioare, clătinat. Vuietul din urechi îl făcea să-i vină rău. Avea vederea împăienjenită, împleticindu-se spre ruina neclară a uşii cabinetului, îşi dădu seama – confuz – că avea hainele ude şi, coborând privirea, înnebunit să se şteargă la ochi, văzuse că era plin de sânge. Doar sângele ar fi fost de ajuns pentru a-l face să urle. Dar n-o făcuse. Nu ţipase nici de panică, speriat de posibila gravitate a rănilor, nici când îşi dăduse seama – nu! — că sângele nu era al lui.

Se repezise prin uşa sfărâmată, văzându-şi mama şi tatăl zăcând sfârtecaţi în bucăţi pe iarba grădinii, udă de sângele lor. Tortul de ciocolată,

farfuriile, paharele şi cadourile ambalate frumos, care acoperiseră masa, nu mai existau. Masa însăşi se dezintegrase. Fumul acru al exploziei se învălătucea gros în jur, făcându-l să se înece. Un tufiş din apropiere ardea.

Dar nu urlase nici atunci.

Decât când ochii i se opriră pe capul aproape retezat al mamei lui. Forţa exploziei îi înfipsese în gură paharul din care bea. Baza circulară a acestuia îi ţinea buzele despărţite. În gură, restul paharului se spărsese. Cioburi ascuţite ieşeau prin obrajii mutilaţi, înroşite de sânge.

Abia atunci urlase.

5

Aburii începuseră să se subţieze. Silueta Arlenei stătea nemişcată după perdea. În baie domnea tăcerea. Drew nu fusese conştient că închisese apa.

Liniştea fu spartă de clinchetul inelelor de metal al perdelei, când Arlene o trase parţial, cu trăsăturile marcate de compătimire.

— N-am ştiut.

— N-aveai cum. E un lucru despre care nu-mi place să vorbesc. Chiar şi acum, e prea dureros.

Atâta numai că, îşi spuse Drew, odată, într-un moment de slăbiciune, îi spusese lui Jake.

Îşi şterse din jurul ochilor umezeala provenită, poate, de la aburi.

— Îmi pare nespus, nespus de rău.

— Mda.

Glasul îi suna plat.

— Cadoul de la ambasadă…

— În hârtie roşu-alb-albastră..

— … era minat?

Drew dădu din cap.

— Dar nu provenea de la ambasadă, limuzina nu era o maşină oficială, iar numerele de înmatriculare erau falsificate.

— Bineînţeles. Iar şoferul – nimeni nu ştia nimic despre el. Personalul de securitate al ambasadei mi-a dat nişte fotografii să le privesc. Nimic.

— Clasic.

— Mda.

Drew închise ochii.

— Orişicât, nu-i aşa?

6

Cu mintea golită de orice gânduri şi trupul amorţit de suferinţă, stătea în faţa ambasadorului, în biroul spaţios, apăsător. De la înălţimea celor zece ani ai săi, plafonul îl tulbura; era atât de sus, încât îl făcea să se simtă nesigur, ca şi cum dintr-o dată ar fi devenit mai scund. Mobilierul voluminos era îmbrăcat în piele şi arăta inconfortabil. Pereţii aveau lambriuri de culoare închisă, cărţi mohorâte pe rafturi masive, fotografii neliniştitoare ale unor persoane importante la înfăţişare. Covorul era atât de gros, încât nu ştia dacă avea permisiunea să stea cu pantofii pe el.

— Asta e tot, domnule? îl întrebă un gardian al ambasadei – Drew făcuse ochii mari la vederea pistolului din teaca de la centură – pe bărbatul vârstnic, cu păr alb, de la biroul din capătul îndepărtat al sălii imense.

Drew îl recunoştea, după ce-l întâlnise de mai multe ori, când părinţii săi îl aduseseră la petrecerile de Crăciun şi 4 Iulie, organizate de ambasadă. Omul purta un costum gri, cu dungi subţiri, şi vestă. Mustaţa sa, tunsă îngrijit, era la fel de albă ca părul. Avea un chip slab şi ridat, obosit.

— Da, îţi mulţumesc, îi spuse el gardianului. Transmite-i secretarei să-mi reţină toate telefoanele şi audienţele timp de cincisprezece minute.

— Am înţeles, domnule.

Paznicul se retrase de-a-ndăratelea, ieşind din birou şi închizând uşa după el.

— Bună. Tu eşti Andrew, nu-i aşa? îl studie ambasadorul, părând să-şi aleagă cuvintele. De ce nu vii mai aproape, să iei loc?

Derutat, Drew se supuse. Când se aşeză, cu picioarele atârnând spre podea, fotoliul de piele scârţâi.

— Mă bucur că ai ieşit din spital. Sper că te-au îngrijit bine.

Drew se mulţumi să ofteze. În spital existaseră soldaţi cu arme, care-l speriaseră. În salon nu fuseseră alţi copii şi, ameţit de injecţia administrată pentru a-l adormi, nu înţelesese de ce surorilor li se spunea locotenenţi.

— Doctorul mi-a spus că în afară de câteva zgârieturi şi vânătăi – şi arsurile de pe sprâncene – n-ai păţit nimic. Un miracol, zău aşa. Apropo, a spus să nu-ţi faci griji. Sprâncenele îţi vor creşte la loc.

Drew se încruntă, nedumerit. Sprâncenele? Ce contau sprâncenele? Părinţii lui – cioburile de sticlă ieşind prin obrajii găuriţi şi însângeraţi ai mamei – erau cei care contau.

Durerea îi crispa stomacul, urcându-i rece spre inimă. Ambasadorul se aplecă spre el, preocupat.

— Te simţi bine, fiule?

Lui Drew îi veni să suspine, dar se stăpâni, înghiţind un nod şi dând din cap.

Ambasadorul aşteptă, încercând să zâmbească.

— Şi camera ta din ambasadă? Sunt sigur că ţi-e dor de casă, dar, în împrejurările date, nu te prea puteam lăsa să stai acolo, nici chiar cu pază. Înţelegi. Sper că acum cel puţin te simţi comod.

Dormitorul care-i fusese oferit îi amintea de o cameră de hotel – dacă ar fi avut vocabularul necesar, ar fi numit-o impersonală – unde locuise împreună cu părinţii, odată când petrecuseră o vacanţă în Hawaii. Se sili din nou să dea din cap.

— Ştiu că personalul meu te tratează bine, continuă ambasadorul. De fapt, am ordonat la bucătărie să-ţi dea toată îngheţata pe care o doreşti. În următoarele câteva zile, cel puţin. Cea de fragi e favorita ta, cred.

Gândul la îngheţata de fragi, cu culoarea şi consistenţa ei, îi amintea lui Drew de obrajii însângeraţi ai mamei sale.

— Îţi mai pot oferi ceva? Ceva de-acasă, de care ţi-e dor, eventual?

Mama şi tatăl meu, îi veni lui Drew să ţipe. Se mulţumi să sufere în tăcere.

— Chiar nimic?

Conştient de tensiunea din încăpere, Drew se chinui să spună ceva, orice, şi murmură primele cuvinte care-i trecură prin minte.

Ambasadorul îşi îndreptă spinarea.

— Scuză-mă, fiule. N-am auzit ce-ai spus.

Nu-mi zi „fiule”, clocoti Drew în sinea lui. *Nu-s fiul tău. Nu-s fiul nimănui. Nu mai sunt.*

Dar nu spuse decât, nepăsător:

— Benzile mele desenate. Ambasadorul păru uşurat.

— Fireşte. Tot ce pofteşti. Voi trimite după-amiază un om să ţi le-aducă. Ai vreo preferinţă, unele la care ţii în mod deosebit?

— Superman.

Oricum nu conta. Drew dorea cu disperare să iasă din cabinet.

— Davy Crockett.

— Voi pune să-ţi aducă o cutie întreagă.

Ambasadorul ţuguie buzele.

— Acum, ia să vedem.

Se ridică, ocoli până în faţa biroului şi se rezemă cu şoldurile de margine, aplecându-se pentru a-şi coborî ochii la înălţimea lui Drew.

— Avem de discutat câteva lucruri. Nu-i uşor, dar trebuie neapărat. Funeraliile părinţilor tăi…

Drew tresări. Deşi avea numai zece ani, oroarea din ajun îl învăţase dintr-o dată să înţeleagă moartea. Categoric, după ce-şi văzuse părinţii rupţi în bucăţi, ştia că nu exista nici o posibilitate de a fi adunaţi la loc.

— … vor avea loc mâine dimineaţă. Asistenţii mei şi cu mine am discutat de câteva ori problema. Ştim cât de dureros e pentru tine, dar am căzut de acord că trebuie să participi. Ca să-ţi potoleşti coşmarurile, ca să zic aşa. Şi să reprezinţi un simbol…

Drew nu înţelese cuvântul.

— … a ceea ce poate face ura. Sau ce n-ar trebui îngăduit să se mai repete. Ştiu că este îngrozitor de neclar pentru tine, dar uneori trebuie să găsim binele din orice lucru rău. Vrem ca la ceremonia funerară să stai în rândul întâi. Te vor fotografia mulţi reporteri. Va asista multă lume – lumea întreagă, de fapt. Îmi pare rău că trebuie să te maturizezi atât de repede. Dacă foloseşte la ceva, sunt încredinţat că mama şi tatăl tău ar fi dorit să fii prezent.

În sfârşit, Drew începu să plângă. Indiferent cât de tare se străduia, nu se putea stăpâni.

Ambasadorul îl îmbrăţişă strâns, bătându-l uşurel pe spate.

— Asta este. Dă-ţi drumul. Uşurează-te. Crede-mă, nu face nimic dacă plângi.

Drew nu avea nevoie de încurajări. Continuă să suspine, cu convulsii atât de puternice, încât era convins că i se va frânge inima. În cele din urmă, spasmele i se liniştiră. Ştergându-se la ochi, simţind înţepătura lacrimilor pe obraji, se încruntă spre ambasador, chinuit.

— De ce?

Avea gâtlejul atât de umflat, încât glasul i se auzi ca un horcăit.

— Îmi pare rău, Andrew. Nu-s sigur că te-am înţeles. De ce – ce?

— Cine i-a omorât? *De ce?*

Ambasadorul oftă.

— Şi eu aş vrea să ştiu. În vremurile astea, America nu e foarte simpatizată, teamă mi-e.

— Înşiră câteva ţări, în majoritate necunoscute lui Drew – Cuba, Camerun, Algeria, Congo.

— Nu numai aici, în Japonia, au loc revolte împotriva noastră. Totul e în schimbare. Lumea a devenit altfel.

— Dar nu e *nimeni* pe care să-l puteţi pedepsi?

— Regret. Pur şi simplu nu ştim destul. Dar îţi promit că facem tot ce putem ca să aflăm.

Drew clipi din ochi, printre lacrimi.

— Detest că trebuie să le facem pe toate dintr-o dată. Mai avem de discutat despre ceva. Adineaori, am spus că am dat ordin la bucătărie să-ţi aducă toată îngheţata pe care o vrei în următoarele câteva zile. Motivul limitei de timp e acela că, după înmormântare, când vei fi avut răgazul să te odihneşti, vei fi expediat înapoi în State. Trebuie să aibă grijă de tine cineva. Am vorbit cu unchiul tău şi am stabilit să stai la el. Veţi avea posibilitatea să vorbiţi prin telefonul transoceanic – ambasadorul se uită la ceas – peste douăzeci de minute.

Nedumerit, Drew încercă să-şi amintească felul cum arăta unchiul său, dar nu vedea în minte decât chipul tatei sau, mai degrabă, o imagine neclară a acestuia. Îl alarma faptul că nu-şi putea aminti cum arătase tatăl său. Cu excepţia fragmentelor de trup împrăştiate pe gazonul roşu de sânge.

7

— Dar cine ţi-a ucis părinţii? Arlene se aşeză lângă el pe pat, înfăşurată strâns într-o pătură.

— N-am aflat niciodată. La ambasadă, am auzit vorbindu-se multe. Americanul care se deghizase în şofer şi livrase bomba a fost descris ca fiind liber-profesionist, mercenar. Atunci am auzit prima oară cuvântul. Se presupunea că fusese angajat de nişte fanatici japonezi, dar un om din personalul de securitate al ambasadei – locuia în Japonia de la sfârşitul războiului – a insistat că bombele nu erau în stilul japonezilor. Tot vorbea despre samurai şi bushido şi multe alte lucruri pe care nu le înţelegeam. Codul războinicului. Spunea că un japonez demn de acest nume era obligat în numele onoarei să-şi ucidă inamicul la vedere, faţă în faţă. Nu cu o bombă, nici măcar cu pistolul, ci cu spada. Trei luni mai târziu, de fapt, un protestatar japonez exact asta a făcut, croindu-şi drum prin mulţime pentru a înjunghia un politician local care susţinea noul tratat cu America. Iar paznicul de securitate a mai spus şi că un adevărat japonez n-ar fi încercat să omoare soţia şi copilul duşmanului – numai pe soţ, pe tată.

— Dar dacă nu-i învinuia pe japonezi, atunci pe *cine* dădea vina?

— Pe ruşi. Multe din toate astea nu prea aveau sens pentru mine pe vremea aia, desigur, dar mai târziu am priceput ce voia să zică. Scopul noului tratat de apărare era acela de a-i ajuta pe americani să apere Japonia de un atac sovietic. Cu bazele noastre din Japonia, aveam un picior în Asia de Sud-Est şi puteam încerca să oprim răspândirea comunismului. Teoria ofiţerului era că, dacă sovieticii puteau face să pară că japonezii aruncaseră în aer un diplomat american cu familia…

— Moartea lor ar fi fost atât de şocantă, încât ar fi lărgit prăpastia dintre America şi Japonia. Tratatul ar fi fost ameninţat, completă Arlene.

— Asta era părerea ofiţerului de la pază. Dar dacă aşa stăteau lucrurile, tactica n-a reuşit. Asasinarea părinţilor mei i-a făcut pe toţi să-şi dea seama cât de grav scăpase situaţia de sub control. Japonezii, stânjeniţi că erau acuzaţi de atentat, au început să oprească demonstraţiile. Criza a trecut.

Arlene îl luă de mână.

— Dar nu şi coşmarurile tale. O privi chinuit.

— *Voiam să pot acuza pe cineva.*

8

Participase adeseori la slujbă împreună cu părinţii, dar niciodată nu-şi dăduse seama, până la înmormântarea lor, cât de multe imagini ale morţii îl înconjurau în biserică. Christ pe cruce, cuiele din mâinile şi picioarele Lui, trupul Lui brăzdat de bice, capul încoronat cu spini, coasta străpunsă de suliţă. Într-o carte de rugăciuni, găsise o ilustraţie color a mormântului din care înviase Christos. Apostolii stăteau în faţa unei pietre date la o parte, cu chipurile înălţate ceremonios.

Dar ştia că nimic nu-i mai putea aduce înapoi părinţii. Văzuse frânturile însângerate din trupurile lor.

Muzica tunătoare, de orgă, îl înspăimânta, latina slujbei era la fel de neînţeleasă ca şi engleza folosită de preot pentru a descrie „această cumplită tragedie”. Din rândul întâi, Drew îi simţea pe toţi privindu-l. Fotografii îi imortalizau încontinuu chipul. Îi venea să urle.

Ambasadorul explicase că trupurile neînsufleţite aveau să fie transportate cu avionul într-un loc numit Andrews Air Force Base, unde aşteptau unchiul său şi „chiar, şi secretarul de stat”. Cine-o mai fi fost şi secretarul de stat? N-avea importanţă. Urma să se ţină încă o slujbă, la locul de veci al familiei, din Boston, dar pentru Drew nici asta nu conta, deşi se părea că această dintâi ceremonie fusese mai importantă, un simbol – ambasadorul folosise iarăşi acel cuvânt – al nevoii de prietenie dintre America şi Japonia.

Drew observă mulţi oameni cu chipuri dure şi sacouri descheiate, ţinând mâna pe ceva ce părea a fi pistoale înfipte la cingătoare. Iar la sfârşitul slujbei, ambasadorul luă drapelele americane – care acoperiseră, câte unul, fiecare sicriu – le împături şi i le aduse lui Drew să le atingă. Îşi îndesă faţa în ele, udându-le cu lacrimi.

9

— De-asta n-aş putea fi acel asasin liber-profesionist despre care mi-ai vorbit. Acel terorist mercenar, pronunţă Drew cuvintele cu dezgust. Janus. Fiindcă un om ca Janus mi-a omorât părinţii. Şi n-a fost singur. Ambasadorul mi-a spus că mai existau mulţi alţi mercenari asemeni celui ce se deghizase în şofer. Deveni rigid.

— Fără onoarea unui japonez. Nişte laşi. Hoţi fricoşi, care n-au avut demnitatea să-şi înfrunte inamicii pe faţă. Mame, taţi, copii – pentru ei nu conta pe cine loveau, ce dureri şi suferinţe provocau. În fiecare noapte, plângând până adormeam, repetam un jurământ pe care-l făcusem faţă de mine însumi.

Strânse din dinţi.

— Dacă n-aveam să aflu niciodată satisfacţia de a-l vedea pe omul care-mi asasinase părinţii primindu-şi pedeapsa meritată, aveam să-i pedepsesc pe ceilalţi ca el. Datoria mea urma să fie aceea de a mă răzbuna pe toţi.;.

— Aveai – cât? — zece ani, ai spus? se arătă Arlene uimită. Şi ai luat hotărârea asta? Te-ai ţinut de ea?

— Nu e nimic surprinzător, înghiţi Drew un nod amar. Vezi tu, eu mi-am *iubit* părinţii. Până-n ziua de azi, mi-a fost încontinuu dor de ei. Obişnuiam să merg la mormintele lor. Mult.

Glasul i se frânse.

— La zece ani, credeam că mă puteam răzbuna de unul singur. Nu ştiam cum. Dar mai târziu, în adolescenţă, am aflat că şi alţii simţeau la fel ca mine. Am început să lucrez pentru…

— Scalpel, abia şopti ea.

Telefonul sună strident, întrerupându-i.

10

Drew se răsuci surprins spre noptieră. Privi pătrunzător spre Arlene. Cu ochii mari, femeia părea la fel de uimită ca el. Se întoarse din nou spre telefon, care suna a doua oară.

— Greşeală? întrebă Arlene, văzându-se clar că n-o credea.

Drew nu se osteni să clatine din cap. Telefonul sună şi a treia oară,

— Recepţionerul? continuă ea cu presupuneri. O fi uitat să ne spună ceva?

— Ca de pildă?

Nu-i trecea nimic prin minte. Telefonul continua să sune.

— Poate vorbim prea tare. Poate am trezit vreun vecin, spuse Drew. Există un singur mod de a afla sigur.

Se întinse de pe pat să ridice receptorul. În pofida încordării, rămase cu glasul calm:

— Alo.

— Da. Nu vreau să vă alarmez…

Glasul de la celălalt capăt al firului era bărbătesc, răguşit, cu puternic accent străin.

— … dar n-am avut încotro. Trebuia să vă telefonez.

Indiferent de această asigurare, Drew se simţi alarmat, sâcâit de cumplita suspiciune că mai auzise glasul, deşi nu-l putea identifica. Arlene se ridică din fotoliu, apropiind capul de al lui, pentru a asculta în receptorul pe care Drew îl îndepărtă uşor de ureche.

Glasul continuă:

— Din păcate, chiar cu cele mai bune echipamente, nu pot auzi tot ce vorbiţi în cameră. Duşul, îndeosebi, a prezentat mari probleme. Şi aţi ajuns la partea care mă interesează.

Drew se cutremură, simţind un punct rece între omoplaţi, când îşi aminti cu înspăimântătoare claritate unde mai auzise glasul. Îi aparţinea preotului care apăruse pe neaşteptate din confesional, când Drew fusese atacat în capela refugiului din Berkshire Hills. Preotul cu piatră roşie la inel, pistol 45 şi accent slav. Preotul care-i împuşcase pe cei doi atacanţi şi-l urmărise pe Drew prin tunel..

— Îmi dau seama că aveţi nevoie de timp pentru a vă obişnui cu intruziunea mea, urmă glasul. Fără îndoială, v-am luat prin surprindere. Dar,

vă rog, nu mai ezitaţi multă vreme. Cum se spune, timpul ne presează. Drew strânse în mână patul *Mauser*-ului.

— Unde eşti?

— În camera alăturată. Observaţi cât de deschis vă spun. Mă dau pe mâna voastră.

Drew privi încruntat spre peretele opus.

— Cum ne-ai găsit?

— Toate la timpul lor. Doresc permisiunea de a intra în camera voastră. Aş prefera totuşi să nu ies din clădire. O uşă încuiată desparte camerele. Dacă trageţi zăvorul din partea voastră, voi face şi eu la fel şi ne vom putea întâlni, în sfârşit.

Drew înălţă întrebător sprâncenele spre Arlene. Femeia dădu din cap, arătând spre sine, apoi către pat. Următorul gest îi indică lui Drew să se apropie de peretele camerei alăturate.

Drew vorbi în receptor:

— Dacă vedem vreo armă…

— Te rog, răspunse glasul, înţeleg regulile. Am riscat telefonându-vă. Respectaţi-mi francheţea. Descuiaţi uşa.

Arlene dădu iarăşi din cap, cu fermitate.

— În regulă, spuse Drew.

Puse receptorul în furcă. Arlene trecu pe pat, cu spatele rezemat de perne. Drew îşi pregăti pistolul şi păşi spre uşa de legătură.

Răsuci încuietoarea yale, destul de tare pentru ca zgomotul să fie clar, apoi păşi spre perete, pentru a rămâne ascuns când se deschidea uşa. Dar, ca măsură suplimentară de prevedere, se retrase spre colţ, pentru cazul că s-ar fi tras vreun glonţ prin perete.

Încuietoarea din partea cealaltă se răsuci. Uşa se deschise spre camera lor, scârţâind.

Pe pat, Arlene – complet vizibilă prin uşa deschisă – îşi îndepărtă marginile păturii în care se înfăşurase, dezvăluindu-şi sânii ispititori, cu sfârcurile întărite de neaşteptatul frig, părul pubian…

Drew profită de diversiune. Nu-i trebui decât o secundă. Trase complet de uşă, trântind-o de perete. Înfigând cu putere ţeava Mauserului în şalele individului, îl percheziţionă rapid, expert.

Preotul gemu, împins de ţeava pistolului.

— Nu e nevoie. Mi-am lăsat arma în cameră.

După ce se cocoşase de durere, acum se ridică.

— V-am spus, înţeleg regulile. Nu reprezint o ameninţare la adresa voastră.

Drew îşi termină căutarea, vârând o mână chiar şi între pantalonii negri ai preotului, pipăindu-i zona din jurul testiculelor.

— Şi, te rog, îi spuse acesta Arlenei, fii bună şi acoperă-te din nou cu pătura. Sunt preot. Dar nu sunt imun la ispitele carnale.

Arlene trase pătura la loc.

— Îţi mulţumesc.

Omul purta un veston negru, pieptar negru, guler alb. Era ciolănos, de înălţime medie, robust, musculos, cu fire cărunte în mustaţa stufoasă şi părul des, negru înspicat cu argintiu. Chipul îi era pătrat, colţuros, cu oase puternice, de o fizionomie europeană aspră.

Părea trecut cu puţin de cincizeci de ani, dar o nuanţă melancolică a ochilor, mult mai negri decât hainele, mustaţa şi părul, conturaţi de riduri aprige şi adânci, sugera că experienţele trăite îl îmbătrâniseră incomparabil mai mult.

Drew făcu un pas înapoi, precaut.

— Cum ne-ai găsit?

— La refugiu, ţi s-au dat haine curate. Ţi s-au schimbat pantofii.

Aşteptă ca Drew să tragă singur concluzia. Drew se strâmbă, dezgustat că nu bănuise.

— Un dispozitiv de localizare?

— În călcâiul unui pantof. După ce ai fugit de la seminar, i-am urmărit semnalul. Am găsit maşina episcopului, acolo unde ai lăsat-o – şocant de distrusă, aş putea să adaug.

Preotul îşi îngădui un chicotit. Drew dădu să vorbească, dar preotul ridică o mână.

— Lasă-mă să termin. Am descoperit că schimbaseşi *Cadillac-ul* ruinat cu o motocicletă. Inspirat din partea ta. Te-am urmărit prin Concord şi Lexington. Ai dat telefoane. De acolo, te-am urmărit până în Greenwich Village, la New York, şi ţi-am observat eforturile de a o contacta pe această tânără domnişoară. M-ai îngrijorat când ai schimbat pantofii cu ghetele acelea de munte, la Cornul lui Satan. Dar ţi-am ataşat un semnalizator de motocicletă. Şi – aruncă el o privire spre Arlene – de maşina dumitale.

Pentru prima oară de când intrase preotul, vorbi şi ea:

— Şi între timp?

Se încruntă.

— I-ai ucis pe oamenii care…
— Te urmăreau? A fost inevitabil, mă tem. Nu-i puteam lăsa să vă facă acelaşi lucru amândurora. Existau alte obligaţii. Vedeţi cât de deschis sunt cu voi?
— L-ai împins în prăpastie pe omul deghizat în beţiv? întrebă ea.
Preotul înclină uşor din cap.
— Iar celuilalt i-ai tăiat beregata cu o garotă?
— A fost necesar. Altminteri, n-aţi mai fi în viaţă, ca să purtăm această conversaţie.
— Un preot care ucide? îl privi Drew îngrozit.
— Ţi-aş putea pune aceeaşi întrebare, deşi de fapt nu eşti preot, ci doar frate. Chiar şi aşa, nu eşti nefamiliarizat cu omorurile. Sau mă înşel?
Se priviră lung.
Arlene sparse tăcerea.
— Are sens ce spune. Cu un aparat de reperare, putea sta destul de departe pentru ca să nu-i vezi maşina când ai aşteptat pe marginea drumului.
— Perfect adevărat, spuse preotul. Am păstrat distanţa. Dar, în cele din urmă, iată-ne împreună.
Drew scutură iarăşi din cap.
— De ce?
— Nu e evident? Atacul asupra mănăstirii.
— Episcopul afirmă că n-a avut loc.
— I s-a spus să susţină astfel. După ce am înlăturat urmele.
— *Aţi?*
— În timp util.
— Episcopul a mai susţinut că Hal *nu* fusese ucis la refugiu. Că eu n-am fost atacat.
— Respecta alte instrucţiuni. Am rămas un scurt răstimp la refugiu pentru a organiza degajarea. Seminariştii nu ştiu decât că un oaspete a făcut o criză de nervi. Nu s-a compromis nimic.
Drew lovi cu pumnul în perete.
— Iar eu nu mai pot s-aştept! Vreau explicaţii!
— Fireşte. Dar, te rog, nu e nevoie de gesturi dramatice. Sunt păzitorul dumitale.
Drew îngheţă.
— *Ce* eşti?

— În momentul când ai sosit cu părintele Hafer ca să-i daţi episcopului raportul, a trimis după mine. N-am fost niciodată prea departe. De două ori – în capelă şi la Corn – ţi-am salvat viaţa.

Pe Drew îl mânca pielea capului.

— Mi-ai salvat viaţa? *De ce?* Şi de ce nu mi-ai spus de la-nceput ce făceai?

— La refugiu, nu ţi-am spus pentru că nu voiam să mă arăt. Doream să văd ce se întâmplă dacă păreai să rămâi singur, cu excepţia lui Hal. Cum am bănuit, aparenta ta vulnerabilitate a provocat un atac.

— M-ai folosit ca momeală?

Drew tremura de indignare.

— Părea un mod expeditiv pentru a-ţi atrage inamicii la lumină.

— Trebuia să mă fi prevenit!

— Nu sunt de aceeaşi părere. Până şi un profesionist ca dumneata…

— Un *fost* profesionist.

— Asta-i problema. Nu eram sigur cât de bine te vei adapta la revenirea în lume. Extrem de bine, după cum a reieşit. Dar, în acele momente, mă întrebam dacă şase ani de sihăstrie nu ţi-au tocit talentele. Dacă ţi-aş fi spus că voiam să te folosesc ca momeală pentru a provoca un atac? Şi dacă nu mai erai capabil să te comporţi firesc, aflat sub tensiune? O singură privire în direcţia mea, şi i-ai fi prevenit pe atacatori de posibilitatea unei curse. Apropo, cei doi care au năvălit în capelă nu erau preoţi. S-au travestit ca să nu atragă atenţia în seminar. Doresc să subliniez că nu aparţineau bisericii.

— Cine erau?

— N-am reuşit să aflăm. Nu purtau, fireşte, acte de identitate. Am făcut fotografii şi i-am amprentat. Contactele noastre încearcă să le găsească numele, dar bănuiesc că nu vom descoperi altceva decât că erau mercenari, neexistând nici un mod de a stabili legătura cu cei care i-au angajat. După atacul de la refugiu, am încercat să-ţi explic cine sunt şi de ce eram acolo, dar ai fugit. Ar fi timpul să mă prezint.

Întinse mâna.

— Sunt părintele Stanislaw.

Drew studie mâna întinsă, nesigur.

— Stanislaw?

— E un nume polonez. M-am născut acolo, şi m-a amuzat să iau numele sfântului patron al ţării strămoşilor mei.

Fără tragere de inimă, Drew îi luă mâna.

Strânsoarea preotului era puternică. Drew întinse mâna spre cealaltă. Stânga. Cea cu inelul pe degetul mijlociu.

Părintele Stanislaw nu se opuse.

Inelul avea montură şi bandă lată de aur. Piatra era mare, vizibilă, strălucitoare, roşie – un rubin cu un blazon gravat pe el. O spadă încrucişată cu o cruce de Malta.

— Nu cred că am văzut vreodată simbolul ăsta. Ce ordin reprezintă?

— Ordin? clătină din cap părintele Stanislaw. Nu tocmai un ordin, deşi existăm de mai mult timp decât majoritatea ordinelor. De pe vremea cruciadelor, mai precis, însă ne numim frăţie.

Drew aşteptă.

— *Frăţia Pietrei*. Vom vorbi şi despre asta, cu timpul. Dar mai întâi, trebuie să actualizăm câte ceva. Dacă-mi permiteţi…

Preotul reveni în camera lui şi aduse o servietă, din care scoase o mapă, dându-i-o lui Drew.

Nedumerit, acesta o deschise, pentru a descoperi un dosar al lui însuşi – detalii din tinereţe.

— Stai o clipă, ridică el privirea. De unde-ai aflat toate astea?

— Nu e important. Important este, spuse părintele Stanislaw, să înveţi să ai încredere în mine. Îţi arăt dosarul pentru a-ţi dovedi că ştiu deja multe despre dumneata, în consecinţă, sper că-mi vei spune lucruri pe care *nu* le ştiu. Consider-o o confesiune. O confidenţă. O bază a înţelegerii. Poate că îţi va salva viaţa. Şi, mai important, sufletul.

Arlene se aplecă înainte.

Ţinându-şi cu o mână pătura înfăşurată pe trup, luă nerăbdătoare mapa de la Drew, şi-o puse în poală şi începu să răsfoiască documentele.

— Ce-i asta?

— Ceea ce mi s-a întâmplat după ce mi-au fost asasinaţi părinţii.

Glasul lui Drew era îngroşat.

— Dar ce are de-a face cu Jake? Fratele meu se află la necaz. Ce ştiu eu, poate chiar să fi murit!

— Ce are de-a face cu Jake? repetă Drew. Totul. Dacă nu ştii de la început, nu poţi înţelege.

11

— Am ajuns, Drew.

Unchiul său opri *Mercury-ul* roşu în faţa unei peluze ce urca în pantă spre o casă gen *ranch*, cum o numea el.

— Am pus s-o clădească în toamna trecută. Nu-s multe ca ea în Boston. Ultimul model. Sper că vei fi fericit aici. Te afli acasă.

Drew privi clădirea, simţindu-se înstrăinat şi singur. Lungă şi joasă, casa era construită din cărămizi. Avea un horn; o grădină cu flori, aglomerată; câţiva copaci scunzi. Cu siguranţă, numai a fermă nu arăta şi nu se putea abţine să n-o compare cu casa tradiţională japoneză făcută din lemn, cu acoperiş înalt şi oblic, din Tokyo, unde îşi trăise jumătate din viaţă. „Cărămizi?” se întrebă. „Ce s-ar întâmplă aici în caz de cutremur?”

Şi de ce era grădina atât de înghesuită?

Acasă, spusese unchiul său, dar pe Drew asta îl înfuriase. Nu. Aici nu era acasă. Casa lui se afla în Japonia. Unde locuise cu părinţii săi.

Din casă ieşiră o femeie şi un băiat. Mătuşa şi vărul lui Drew. Nu-i mai văzuse de la vârsta de cinci ani, când îl luaseră din America părinţii lui, şi nu şi-i amintea. Dar atâta lucru era clar: amândoi – şi unchiul, când făcu prezentările – erau nesiguri, stingheriţi. Mătuşa îşi tot frământa mâinile.

Vărul stătea tot timpul încruntat. Iar unchiul spunea încontinuu că totul avea să se rezolve, pe bune, da, cu toţii aveau să se înţeleagă de minune.

— Vei fi fericit aici.

Drew însă se îndoia. Îl încerca senzaţia cumplită că niciodată n-avea să mai fie fericit. În ziua următoare, „se” duse la a doua înmormântare a părinţilor săi.

12

A petrecut vara singur, uitându-se la televizor sau, dacă intra cineva în cabinet, citind comicsuri după uşa închisă a camerei pe care toţi continuau s-o numească „de oaspeţi”.

Ori de câte ori mătuşa sa îi spunea unchiului că nu era firesc ca băiatul să stea vara în casă, unchiul răspundea:

— Lasă-i timp să se adapteze. Adu-ţi aminte, a trecut prin multe. Ce-i cu Billy? Spune-i lui Billy să se joace cu el.

— Billy zice că e obosit.

În realitate, Billy nu era, iar Drew ştia motivul – gelozia pe noul copil din casă.

Mătuşa spunea:

— Billy îl consideră ciudat. Faptul că nu vorbeşte niciodată şi…

— Tu n-ai părea ciudată?

— Eşti la serviciu toată ziua. Nu ştii cum se poartă. Se furişează peste tot. Calc rufe şi nici nu-l aud. Deodată, îl găsesc chiar lângă mine, privindu-mă. E exact ca…

— Ce? Haide, zi-o.

— Nu-s sigură, nu ştiu. Un strigoi. Mă nelinişteşte.

— E greu pentru noi toţi. Dar va trebui să ne obişnuim, în fond, e fiul fratelui meu.

— Iar Billy e *propriul* tău fiu şi nu-nţeleg de ce trebuie să-i dăm mai multă atenţie unui…

— Şi unde-ai vrea să se ducă băiatul, mm? Asta să-mi spui. Nu el a cerut să-i arunce cineva părinţii în aer. Ce naiba ai vrea să faci?

— Nu mai striga. Au să te-audă vecinii.

— La fel şi copilul, când vorbeşti despre el, dar asta nu pare să te deranjeze!

— Nu-ţi permit să-mi vorbeşti aşa. Nu…

— Lasă. Nu am poftă să mănânc de cină, O.K.? Bagă ceva în frigider, pentru mine. Merg să fac o scurtă plimbare.

Drew, care ascultase din hol, nevăzut, se înapoie în camera de oaspeţi, unde închise uşa şi mai citi un comics.

Cu Batman.

13

În septembrie a fost şi mai rău. În prima zi când se întoarse de la şcoala locală, Drew avea gumă de mestecat în păr.

— Cum naiba ai reuşit? întrebă mătuşa sa.

Drew nu răspunse.

Încercă să-i desprindă guma, trăgându-l de păr până i se umplură ochii de lacrimi. În cele din urmă, tăie guma cu foarfecele, lăsându-i un loc pleşuv în creştetul capului, care semăna cu o tunsoare de pufarez din armată sau de călugăr.

A doua zi, Drew reveni de la şcoală cu crestături negre pe tot braţul stâng.

— Doamne fereşte, ce-ai mai făcut?

Mătuşa sa examina crestăturile, luă penseta şi-i scoase din piele vârful unui creion.

— Asta cum Dumnezeu s-a mai întâmplat?

În ziua următoare, genunchiul pantalonilor noi ai lui Drew era rupt, cu pielea julită până-n carne.

— Pantalonii ăştia costă mult, să ştii.

A patra zi, mătuşa lui Drew îi telefona urgent soţului, la biroul său de tranzacţii imobiliare.

Abia putea vorbi. Dar, printre suspine, bărbatul înţelese suficient. Şocat, acceptă să se întâlnească la şcoala lui Drew după terminarea cursurilor.

14

— Eu nu neg că nepotul dumneavoastră a fost provocat.

Directorul avea o bărbie dublă, tremurătoare.

— Elevul Whetman e cunoscut ca bătăuş. Presupun că-i cunoaşteţi părinţii? Tatăl lui conduce reprezentanţa *Cadillac* de pe Palmer Road.

Mătuşa şi unchiul lui Drew nu recunoscură numele „Whetman”, dar cunoşteau cu siguranţă cuvântul „Cadillac”.

— Deci, situaţia e următoarea, îşi tampona directorul fruntea cu batista. Tânărul Whetman are doisprezece ani. E mare pentru vârsta lui şi-i place să-şi arunce greutatea încoace şi-ncolo. Fapt este… V-o spun confidenţial. Presupun că n-o veţi mai repeta. Puştiul se ia după taică-său – agresiv. Dar tatăl donează mulţi bani pentru fondul nostru de atletism. Oricum, băiatul le dă tuturor de înţeles cine-i şeful. Deci, nepotul dumneavoastră… Mă rog, nu s-a lăsat, pe scurt. Trebuie să-i acord tot creditul. Dură maimuţică. Toţi ceilalţi cedează. Nu ştiu de ce nepotul dumneavoastră n-a făcut-o. Când a început şcoala, cred că Whetman s-a uitat să vadă cine-a apărut nou prin zonă şi s-a hotărât să se ia de Andrew ca exemplu. Din câte-aud, Whetman i-a băgat gumă în păr. Apoi „a înfipt în el creioane. Iar în recreaţie l-a trântit pe pietriş, rupându-i pantalonii.

Unchiul Iul Drew întrebă:

— De ce nu s-a luat nici o măsură ca să înceteze?

— Sunt doar zvonuri, lucruri pe care le-aud de la copii. Dacă aş crede tot ce-mi spun elevii…

— Continuaţi.

— Ei, în esenţă…

Directorul oftă.

— Astăzi, tânărul Whetman i-a dat una lui Andrew. Destul de tare. I-a spart buza.

Unchiul lui Drew îngustă ochii, furios.

— Şi?

— Andrew n-a plâns. Şi pentru asta trebuie să-l laud. Este, cu siguranţă, o maimuţică dură. Problema însă e că ar fi trebuit să i se plângă unui profesor de pe terenul de joacă.

— Ar fi avut importanţă?

Directorul se încruntă.

— Mă scuzaţi. Nu înţeleg.

— Nimic. Spuneţi.
— În schimb, Andrew şi-a ieşit din fire.
— Nu-mi pot da seama de ce.
— L-a lovit pe Whetman în gură cu o bâtă de baseball. Unchiul lui Drew păli.
— Ei, căcat.
— L-a slăbit lui Whetman dinţii din faţă, asta a făcut. Ei, puştiul ăla trebuia disciplinat, sigur. Asta n-o discut. Dar o *bâtă de baseball?* Cam exagerat, nu credeţi? Iar domnul Whetman a trecut mai devreme pe-aici. E supărat, nici nu-i nevoie să vă spun. Vrea să ştie ce fel de şcoală conduc. M-a ameninţat că se duce la inspectorat şi la poliţie. Slavă Domnului, am reuşit să-i mut gândul, dar problema e, până se rezolvă situaţia… Ei bine, motivul pentru care v-am chemat aici este ca să vă spun că nepotul dumneavoastră a fost eliminat. Nu mai are voie să intre în şcoală.

15

— V-aţi nenorocit, le spuse în aceeaşi seară domnul Whetman unchiului şi mătuşii lui Drew, în livingul casei lor. Dacă fiul meu rămâne fără dinţi, vă dau în judecată atât de repede…

— Domnule Whetman, vă rog. Ştiu că aveţi toate motivele să fiţi supărat, ridică unchiul lui Drew mâinile. Credeţi-mă, noi înşine suntem foarte nemulţumiţi de situaţia asta. Îi voi plăti bucuros fiului dumneavoastră medicul sau dentistul. Sper că băiatul nu e desfigurat.

Whetman fierbea.

— Dar nu graţie nepotului dumneavoastră. Doctorul spune că nu vor rămâne cicatrice după copci, dar deocamdată buzele fiului meu sunt cât doi cârnaţi. V-o spun de-a dreptul. Directorul mi-a vorbit despre trecutul nepotului dumneavoastră, despre ceea ce s-a întâmplat cu părinţii lui. Îngrozitor. Este singura scuză pe care o pot găsi pentru comportarea sa. E evident că nepotul dumneavoastră e tulburat. M-am hotărât să nu mă adresez poliţiei. Cu o condiţie. Ca băiatul să beneficieze de un ajutor profesional.

— Nu sunt sigur la ce vă referiţi.

— Un psihiatru, domnule MacLane. Cu cât mai curând, cu atât mai bine. A, da, şi încă ceva.

Unchiul lui Drew aşteptă.

— Nu vreau ca acest băiat să se mai apropie de fiul meu. Transferaţi-l la altă şcoală.

Drew asculta de după uşa întredeschisă a camerei lui. Ochii îl înţepau amarnic. Dar îşi făgăduise sieşi un lucru şi se ţinu de cuvânt. Nu plânse.

16

În cea de-a treia zi de după transfer, mătuşa lui Drew auzi telefonul sunând în timp ce aducea cumpărăturile la bucătărie.

Se grăbi să lase jos sacoşele şi să răspundă.

— Doamna MacLane? Tonul oficial o descumpăni.

— La telefon.

— Îmi cer scuze că vă deranjez. Sunt directorul şcolii primare Emerson.

Femeia se încorda.

— Sunt sigur că nu e mare lucru. Probabil că, în fine, aţi uitat.

Se agăţă de dulap.

— Dar, cum n-am primit nici o veste azi-dimineaţă, m-am gândit că e mai bine să sun ca să întreb dacă nepotul dumneavoastră este bolnav.

Ea însăşi se simţi bolnavă.

— Nu.

Înghiţi ceva cu gust acru.

— Din câte ştiu eu, nu. Părea perfect sănătos dimineaţă când a luat autobuzul. De ce? S-a plâns de dureri de stomac?

— Tocmai asta e, doamnă MacLane. Nimeni de-aici nu l-a văzut, ca să-l întrebe.

Gemu în sinea ei.

— Am presupus că l-aţi ţinut acasă şi aţi uitat să anunţaţi biroul administrativ. Se întâmplă tot timpul. Dar întrucât sunt conştient de situaţia nepotului dumneavoastră, m-am gândit că nu strică dacă întreb. Pentru orice eventualitate, înţelegeţi.

— Pentru orice eventualitate?

— În fine, nu cred că i s-a întâmplat ceva, deşi nu se ştie niciodată. Dar nici ieri n-a fost la şcoală.

17

Stând lângă poliţist, Drew privea trotuarul din faţa casei unchiului său.

Uşa cu plasă se dădu de perete. Îşi privi pe furiş unchiul care ieşea ca o furtună.

— E trecut de ora cinei. Andrew, ne-ai speriat. Unde Dumnezeu ai fost?

— La cimitir, spuse poliţistul.

— *Ce?*

— *Pleasant View.* La zece mile nord de-aici.

— Da, domnule ofiţer, îl cunosc bine.

— Au avut loc recent unele acte de vandalism. Adolescenţi care se strecoară înăuntru, răstoarnă pietre funerare, din astea. Nu-mi pot închipui de ce-ar găsi cineva amuzant aşa ceva. Oricum, directorul cimitirului ne-a cerut să facem de pază, aşa că trecem pe-acolo în timpul rondului. Ieri dimineaţă, l-am văzut pe acest tânăr privind nişte morminte. Nu mi-a prea atras atenţia, mai mult fiindcă tocmai fusesem chemat prin radio la un caz de spargere, şi a trebuit să alerg până la un magazin de băuturi. Dar azi dimineaţă, iarăşi treceam prin cimitir, şi iarăşi băiatul era acolo, şi m-am gândit: „Ia stai niţel” şi-am oprit. Sigur, nu prea vorbeşte, nu-i aşa?

— Mai mult ca sigur, confirmă mătuşa lui Drew.

— Nici chiar când m-am apropiat de el nu mi-a dat nici o atenţie. Nu făcea decât să se uite nemişcat la morminte. Aşa că i-am dat ocol şi am văzut că numele de familie de pe pietrele funerare erau ambele la fel.

— MacLane, spuse unchiul lui Drew.

— Exact. Un bărbat şi o femeie.

— Robert şi Susan.

— Exact. Aşa că l-am întrebat ce făcea acolo. Şi primul lucru pe care mi l-a spus a fost: „Stau de vorbă cu mama şi tata”.

— Doamne fereşte.

— Pe urmă s-a şters la ochi, dar, ciudat, nu vedeam lacrimi. Am bănuit că mai era cineva cu el, dar când m-am uitat, nu se vedea nimeni. Şi la majoritatea copiilor, ştiţi, uniforma asta le atrage atenţia. Lui însă nu. Stătea doar şi se uita la mormintele acelea. N-a vrut să-mi spună cum se numea, nici unde locuia. Singur-singurel. De ce nu era la şcoală? Aşa că, ce puteam să fac? L-am dus la secţie.

— Aţi procedat bine, spuse unchiul lui Drew.

— I-am cumpărat chiar şi o ciocolată, dar tot n-a vrut să-mi vorbească, iar în portofel nu avea acte, aşa că atunci am început să sun la toate familiile MacLane din carte. Ziceţi că sunteţi tutorii lui?

— A spus adevărul, răspunse unchiul. Părinţii lui sunt înmormântaţi acolo.

— Sigur, îmi pare rău pentru el.

— Mda, este o poveste lungă şi tristă. Poftiţi, să vă plătesc ciocolata pe care i-aţi cumpărat-o.

— Nu trebuie. Cadoul meu. În plus, e un băieţaş dur. Nici n-a mâncat-o.

— Exact, făcu unchiul lui Drew. Un băieţaş dur.

18

Doamna Cavendish coborî arătătorul pe care-l îndreptase spre lista înmulţirilor de pe tablă.

— Andrew, ţi-am pus o întrebare. Copiii chicotiră.

— Andrew?

Doamna Cavendish merse cu paşi mari printre şirurile de bănci până ajunse lângă un loc din fundul clasei. Drew stătea prăbuşit peste pupitru, cu capul pe braţe, dormind. Se opri asupra lui, încruntată, întrebând cu voce sonoră:

— Andrew?

Băiatul mormăi în somn.

Îl înghionti în umăr. Şi încă o dată.

— Andrew! lătră profesoara.

Drew se ridică drept ca un vătrai, clipind din ochi.

— Ţi-am pus o întrebare.

— Mă iertaţi, doamnă Cavendish, scutură el din cap ca să şi-l limpezească. Cred că nu eram atent.

— Fireşte că nu. Cum ai fi putut? *Când de fapt dormeai.*

Copiii se răsuciseră în bănci să vadă distracţia. Acum, când doamna Cavendish îi fulgeră cu o privire furioasă, se întoarseră la loc, cu gâturile roşii ca singur semn al râsului pe care se chinuiau să şi-l stăpânească.

— Nu e prima oară. Te plictisesc atât de mult, încât te ia cu somn?

— Nu, doamnă Cavendish.

— Atunci se vede că matematica te adoarme.

— Nu, doamnă Cavendish.

— Şi atunci?

Drew nu răspunse.

— Ei bine, tinere, poţi dormi pe timpul altcuiva. De-acum încolo, treci în prima bancă, drept în faţa mea. Ridică-te.

Îl conduse în faţă şi-l puse să schimbe locurile cu alt elev.

— Iar acum, tinere, data viitoare când vei mai fi tentat să-mi arăţi cât de plicticoasă sunt, adormind, nu va trebui să întind mâna prea mult – luă ea indicatorul şi-l trânti cu putere de bancă – pentru a te trezi.

Dintre toţi copiii, numai Drew nu tresări.

19

Patru dimineaţa. Un vânt rece de octombrie biciuia obrajii lui Drew în timp ce stătea cu poliţistul în faţa casei.

— Sunt dezolat că vă deranjez la ora asta, spuse poliţistul, dar am bănuit că sunteţi înnebuniţi de îngrijorare.

Prin uşa de la intrare se revărsa lumina. Mătuşa lui Drew îşi ţinea strâns în faţă capotul. Lângă ea, profilat în cadrul uşii, unchiul privea nervos spre casele întunecate din lungul străzii, parcă sperând că vecinii nu vor observa maşina poliţiei parcată în faţă.

— Mai bine poftiţi înăuntru.

— Înţeleg.

Poliţistul îl conduse pe Drew în casă şi închise uşa.

— Sunt sigur că nu aşteptaţi musafiri. Rămân aici, în antreu.

— *Dar unde l-aţi găsit?*

Poliţistul ezită.

— În cimitir.

Unchiul lui Drew clipi din ochi.

— Nici măcar nu ştiam că plecase.

Mătuşa ridică o mână tremurătoare la fileul de pe cap.

— L-am pus în pat imediat după cină. Am verificat înainte să mergem la culcare.

— Se pare că s-a strecurat afară după aceea. Am bicicleta în portbagaj, spuse poliţistul.

— A mers cu bicicleta zece mile? se rezemă unchiul lui Drew, moale, de perete. Noaptea, pe frigul ăsta? Probabil că-i…

— Epuizat, spuse mătuşa; îşi privi soţul: Doamne sfinte, doar nu crezi…?

Cu un fior, se întoarse spre Drew.

— Asta făceai? De-asta eşti aşa de obosit la şcoală?

— De data asta, am reuşit să-l fac să-mi vorbească, spuse poliţistul. Nu mult, dar destul ca sa mă lămuresc. Deduc că merge cu bicicleta până acolo, noaptea, şi… poate e mai bine să vă spună el singur. Haide, Drew. De ce-ai mers acolo? Nu mă refer doar la vizitarea mormintelor. O poţi face şi ziua. De ce noaptea?

Drew privi de la poliţist la unchiul şi mătuşa sa. Apoi lăsă ochii în pământ.

— Haide, Drew, se lăsă poliţistul pe vine. Spune-le ce mi-ai spus şi mie.

Unchiul şi mătuşa aşteptau severi.

— Vandalii, spuse Drew. Cei doi părură şocaţi.

— Vandali?

Băiatul dădu din cap.

— Iar i-a mâncat pisica limba, spuse poliţistul, aşa că să completez eu golurile. Data trecută când l-am adus acasă, m-a auzit vorbind despre adolescenţii care devastaseră cimitirul.

— Mi-amintesc, spuse unchiul lui Drew.

— Ei, se pare că asta l-a pus pe gânduri. Pentru început, nu ştia ce înseamnă „vandali”, aşa că zice că a căutat în dicţionar. Nu ştiu ce-a citit, dar l-a tulburat cu siguranţă.

— Asta tot nu explică de ce se strecoară noaptea pe furiş din casă ca să meargă la cimitir, spuse mătuşa.

— Ba da, dacă staţi să vă gândiţi. Ceea ce face, este…

Drew se foi în loc, conştient că toţi îl priveau.

— … să-şi apere mormintele părinţilor.

20

Dimineaţă de sâmbătă, însorită şi rece. În timp ce un grup de copii din vecini jucau fotbal în depărtare, Drew stătea singur pe un leagăn, în capătul opus al terenului de joacă.

O umbră se aşternu peste el. Din spate.

Drew se întoarse. La început, cu soarele în ochi, nu putu distinge chipul bărbatului înalt, în pardesiu.

Dar, când vederea i se deprinse cu lumina soarelui, deodată rânji emoţionat şi alergă spre el.

— Unchiule Ray!

În realitate, omul nu era înrudit cu Drew, dar de-a lungul anilor băiatul se obişnuise să-l numească astfel.

— Unchiule Ray!

Îşi azvârli braţele pe după mijlocul lui, simţind materialul moale al pardesiului cafeniu.

Omul râse, îl ridică de subsuori şi-l învârti.

— Ce bine-mi pare că te văd, amice. Cum se poartă lumea cu tine?

Drew era prea încântat ca să fie atent la întrebare.

Cum bărbatul continua să râdă, râse şi el, bucurându-se de minunata ameţeală a învârtitului.

Omul îl lăsă jos şi, zâmbind, se ghemui în faţa lui.

— Surprins?

— Mă nene, ba bine că nu!

— Eram întâmplător în Boston cu treburi şi mi-am zis: „Ce mama naibii, dacă tot sunt aici, aş putea foarte bine să-i fac o vizită vechiului meu prieten Drew.”

Unchiul Ray îi ciufuli părul.

— Bine-am făcut, mm? Când te-am văzut pe leagănul ăla, arătai destul de posomorât.

Drew ridică din umeri, amintindu-şi cum se simţise, cu amărăciunea revenindu-i.

— Ai necazuri, amice?

— Mda, aşa se pare.

— Şi ai vrea să-mi povesteşti?

Drew îşi frecă adidaşii prin iarba uscată.

— Chestii.

— Ei, s-ar zice că pe unele le ştiu deja. Am trecut pe-acasă. Mătuşa ta mi-a spus unde erai.

Tăcu o clipă.

— Şi mi-a mai spus şi ce se întâmplă. Problemele de la şcoală.

Îşi muşcă buzele.

— Şi celelalte. Şi aud că te baţi cu vărul tău.

— Nu-i place de mine.

— Zău? Eşti sigur de asta?

— Moare de draci că locuiesc aici. Mereu îmi face farse sau mi-ascunde temele sau mă acuză pentru lucruri pe care nu le-am făcut.

— Îmi dau seama. Aşa că l-ai croit, mm? Drew rânji, ridicând mâna dreaptă.

— Mi s-au învineţit degetele.

— Se pare că sunteţi chit. I-am văzut şi lui vânătaia de la ochi.

Omul avea aceeaşi vârsta pe care o avusese tatăl lui Drew. Din cine ştie ce motiv, „treizeci şi cinci” i se întipărise în minte. Avea păr blond-nisipos, pieptănat cu grijă, ochi albaştri, expresivi, şi un chip îngust, plăcut, cu bărbia puternic conturată. Lui Drew îi plăcea mirosul dulce al after-shaveului său.

— Mda, mare încăierare, continuă Ray. Întrebarea este, ce măsuri luăm? Ai chef de-o plimbare, amice?

21

Nedumerit, cu inima bătându-i, Drew asculta în hol, nevăzut, discuţia din *living-room.*

— Cum bine ştiţi, tatăl lui Drew şi cu mine am fost foarte apropiaţi, spunea Ray; glasul său calm răzbătea în lungul culoarului. Îl cunoşteam de ani de zile. Am învăţat la *Yale* împreună. Instructajul de la Departamentul de Stat ni l-am făcut tot împreună. Amândoi eram detaşaţi în Japonia.

Unchiul lui Drew spuse:

— Deci eraţi la ambasadă când au fost ucişi părinţii lui?

— Nu, la vremea când au început demonstraţiile, fusesem deja transferat la Hong Kong. Când am auzit ce se întâmplase, ce să spun, nu mi-a venit să cred că ar fi fost cineva în stare de o asemenea grozăvie. Pe vremea aceea eram implicat într-o urgenţă diplomatică şi n-am putut pleca din Hong Kong nici măcar ca să merg la înmormântare. De fapt, misiunea mea a fost destul de serioasă, încât abia săptămâna trecută am putut să scap. Înţelegeţi, sunt convins, că nu pot vorbi concret despre ceea ce făceam. Dar, de îndată ce-am putut, am vrut să vin aici la Boston – ca să-mi prezint condoleanţele, să le văd cel puţin mormintele. E greu de exprimat în cuvinte. Desigur, era fratele dumneavoastră, domnule MacLane, aşa că sper să nu mă înţelegeţi greşit dacă spun că simţeam… mă rog, tot ca şi cum i-aş fi fost frate. Cum spuneam, am fost foarte apropiaţi.

— Înţeleg, spuse unchiul lui Drew. Fapt este că, probabil, dumneavoastră l-aţi cunoscut mai bine decât mine. În ultimii cinci ani nu l-am mai văzut şi nici chiar înainte nu prea aveam relaţii.

— Dar cu băiatul?

— Nu cred că l-am văzut de mai mult de trei, patru ori. În total. Fratele meu şi cu mine am fost singuri la părinţi. Au murit acum câţiva ani. Aşa că, firesc, când fratele meu mi-a dat telefon ca să-mi spună că întocmise un nou testament şi urma să-l preiau pe Drew în custodie dacă li se întâmplă ceva lui Susan şi lui…

— Da, normal, aţi acceptat.

— Nu era nimeni altcineva căruia să i-o poată cere, înţelegeţi. Dar nici n-am visat vreodată că va trebui să mă ţin de promisiune.

— Iată despre ce vreau să vă vorbesc. Întotdeauna am ţinut la Andrew. Cred că mă simt ca un unchi faţă de el. Din nou, nu vreau să vă jignesc. Nu

încerc să fiu prezumţios. Dar soţia mea şi cu mine nu avem copii. Se pare că nu putem. În orice caz, date fiind dificultăţile pe care le aveţi cu el…

— Dificultăţi. E puţin spus.

— Mă întrebam dacă ne-aţi lăsa să-i preluăm noi custodia.

— Să-l luaţi în custodie! Vorbiţi serios?

— Ar putea fi soluţia mai multor probleme. Durerea pe care o simt după prietenul meu. Ataşamentul faţă de băiat. Soţia mea şi cu mine ne gândiserăm deja să ne adresăm unei agenţii de adopţii. Adăugaţi la asta problemele pe care le aveţi dumneavoastră cu Drew.

Unchiul lui Drew păru suspicios.

— Ce vă face să credeţi că *dumneavoastră* v-aţi înţelege mai bine cu el?

— Nu sunt sigur că pot. Dar aş dori să încerc.

— Şi dacă nu merge?

— Nu vi l-aş aduce înapoi în prag, dacă la asta vă referiţi. Aş respecta înţelegerea. Dacă ezitaţi însă, dacă vă gândiţi că l-aţi dori înapoi, putem aranja un compromis. Poate că băiatul ar petrece o lună, două, cu mine şi soţia mea şi, după aceea, putem să discutăm cu toţii din nou. Astfel, aţi avea o şansă de a vă reface viaţa familială aşa cum era înainte.

— Nu ştiu. Unde l-aţi duce?

— La Hong Kong. Jumătate din viaţă a trăit în Orient. Hong Kong-ul nu e Japonia, desigur. Dar poate că s-ar simţi mai acasă dacă ar reveni în Extremul Orient.

Unchiul lui Drew oftă.

— E greu de… Oferta dumneavoastră este, desigur, tentantă. Mărturisesc că ajunsesem la capătul răbdării. Dar ar putea exista o problemă. Să zicem că băiatul nu vrea să plece?

— Putem oricând să-l întrebăm.

Ascuns în hol, cu inima cât un munte, Drew striga mut: *Da!*

22

Vântul amarnic îi înlăcrima ochii, deşi ar fi putut plânge şi dintr-un alt motiv, privind mormintele părinţilor lui.

Unchiul Ray îşi ridică gulerul pardesiului şi-şi îndesă mâinile în buzunare.

— Şi mie mi-e dor de ei, amice. Părul său blond flutura în vânt.

— Poate ar…

— Da? Continuă. Ray îl cuprinse cu un braţ pe după umeri.

— … fi trebuit să le-aduc totuşi flori.

— Pe-o vreme ca asta? N-ar fi rezistat mult. Nu, e mai bine să le lăsăm să mai trăiască puţin la florărie.

Drew înţelese. Nu exista nici un motiv ca să moară şi florile. Numai oamenii care-i uciseseră pe părinţii lui trebuiau să moară.

— Deci, ce crezi? întrebă Ray. Ştiu că ai vrea să mai rămâi, dar suntem aici de-aproape o oră. Trebuie să prindem avionul de ora cinci. Nu vei sta o veşnicie, să ştii. Într-o zi, ai să te-ntorci.

— Sigur. Doar că…

— Ţi-e greu să te desparţi de ei? Te cred. Dar avem fotografii. Încă ţi-i vei mai putea aminti când vei fi plecat. Vreau să zic, nu prea poate omu' să-şi facă tabăra aici în cimitir, nu-i aşa?

— Nu.

Ochii lui Drew ardeau, înceţoşaţi, de astă dată categoric nu din cauza vântului. Îi era greu să respire.

— Cred că nu.

23

Citind sumarul obiectiv al dosarului, Drew îşi amintea – şi retrăia – emoţiile din tinereţe. Parcă redevenind copil, mergea cu Ray spre maşina care avea să-i ducă la aeroport. În dureroasa-i amintire, privi în urmă, cu un nod în gât, spre mormintele părinţilor lui. Ştia că intenţia preotului fusese de a-l face să vorbească despre zilele acelea şi o făcu deschis, fără să-i pese că-i împlinea dorinţa. Trebuia să-şi dea frâu liber tristeţii.

— În anii următori, ori de câte ori veneam la Boston, mă duceam din nou la cimitir. Am trecut pe-acolo şi înainte de-a deveni carthusian. Săptămâna trecută, însă, n-am apucat să-i vizitez.

— A fost prudent să n-o faci, spuse părintele Stanislaw. Cei care-ţi doresc moartea vor fi plasat o echipă de supraveghere în apropierea mormintelor, la fel cum era urmărită şi Arlene, în caz că apăreai.

Luă înapoi dosarul.

— Încă doar câteva amănunte. La Hong Kong, ai început să umbli cu o gaşcă de copii chinezi de stradă. Omul pe care-l numeşti unchiul Ray ţi-a înţeles motivaţia – de a dobândi priceperile pe care le considerai necesare pentru a-i da de urmă ucigaşului părinţilor tăi. Ca să-ţi asigure securitatea, a aranjat ca nepotul unui *Gurkha* să-ţi dezvolte simţul străzii. Copilul se numea Tommy Limbuk.

— Limbu, preciză Drew. Cunoscut ca Tommy Two. Părintele Stanislaw operă o corijare în dosar.

— Iar după aceea, oriunde era detaşat unchiul Ray în Franţa, Grecia, Coreea – aranja să înveţi talentele marţiale ale populaţiei locale. Box cu piciorul, lupte, judo, karate. Când aveai şaptesprezece ani, nevoia de răzbunare încă nu ţi se potolise. Pe timpul şederii în diverse ţări, învăţaseşi un număr impresionant de limbi – şi dobândiseşi o remarcabilă educaţie în artele liberale, aş putea să adaug. Unchiul Ray, conştient de ambiţia vieţii tale, ştiind că nu puteai fi convins altminteri, te-a abordat cu o sugestie. Statele Unite, neliniştite de sentimentele antiamericane crescânde din lume, hotărâseră să înfiinţeze o unitate contrateroristă, menită să se confrunte cu înşişi inamicii pe care singur ţi-i aleseseşi. Aşa că i-ai acceptat propunerea şi te-ai înscris la *Şcoala Industrială Muntele Stâncos* din Colorado, acoperire pentru instrucţia în informaţiile militare, instituţie de învăţământ cu mult mai secretă decât ferma din Virginia pe care o foloseşte C.I.A. pentru agenţii săi operativi.

— Scalpelul, spuse Arlene. Părintele Stanislaw o privi surprins.

— Ştii despre asta?

— Am făcut parte din ea. Şi Jake la fel. Acolo l-am cunoscut pe Drew.

Preotul se rezemă de spătarul fotoliului.

— Slavă Domnului. Începeam să cred că tot n-aveţi încredere în mine. Mă întrebam dacă-mi veţi oferi vreodată informaţii.

— N-ai pus întrebările potrivite. Îţi voi spune tot ce pot, răspunse ea, dacă asta mă ajută să-l găsesc, pe Jake.

— Atunci, ceru părintele Stanislaw, vorbeşte-mi despre Scalpel.

24

— 1966: anul când terorismul internaţional a devenit organizat. Într-un efort de a uni lupta grupărilor comuniste din Africa, Asia şi America Latină, Fidel Castro a invitat revoluţionari din 82 de ţări să vină în Cuba la o sesiune de instructaj intensiv, cunoscută drept Conferinţa Tricontinentală. A rezultat o şcoală de gherilă urbană, unde au fost instruiţi membri ai aproape tuturor organizaţiilor teroriste infame de mai târziu. I.R.A., Brigăzile Roşii, Gangul Baader-Meinhof. Principiile terorismului elaborate în şcoala aceea au devenit o biblie a Diavolului. Qaddafi a urmat exemplul lui Castro şi a organizat şcoli de instructaj proprii în Libia. Cu enorma bogăţie de ţiţei a Libiei, Qaddafi a reuşit să realizeze mai mult decât Castro, nu numai oferindu-le instructaj teroriştilor, ci şi finanţându-le operaţiunile. Asasinate la întâmplare; ocupări de ambasade; masacrarea atleţilor israelieni la Olimpiada din 1972 de la Mnchen. Răpirea delegaţilor O.P.E.C. La Viena, în 75. Avioane comerciale distruse de bombe. Autobuze de şcoală aruncate în aer. Şi aşa mai departe. Lista ororilor se prelungea cu fiecare an, dar toate datau din 1966, de la Castro şi Cuba. Nici chiar sectele musulmane fanatice din vremea cruciadelor nu erau atât de barbare.

(La menţionarea cruciadelor, părintele Stanislaw îşi atinse inelul cu rubin de la mâna stânga, urmărind simbolul spadei intersectate cu crucea de Malta.) Arlene continuă:

— În 1968, Departamentul de Stat al S.U.A., avertizat de sursele informaţionale despre şcoala de terorişti a lui Castro, şi-a finanţat propria şcoală de contraterorişti. Departamentul de Stat ar fi putut, desigur, să apeleze la C.I.A. Pentru acest gen de servicii. Dar, dată fiind notorietatea dobândită de C.I.A. De când cu Golful Porcilor, Departamentul de Stat a preferat în schimb să-şi sponsorizeze propria unitate clandestină. O unitate *cu adevărat* clandestină, scutită de demascări în *The New York Times* şi *Washington Post.* Nu ştiau despre ea decât câteva cadre interioare..

Arlene tăcând, părintele Stanislaw dădu din cap.

— Scalpelul.

Privi spre Drew.

— Unitatea în care te-a recrutat unchiul Ray.

— Ei, stai o clipă, protestă Drew. El nu m-a recrutat în nimic.

— Atunci hai să zicem că a făcut o sugestie discretă. Putem să ne jucăm cu cuvintele cât vrei. Ceea ce contează e rezultatul final. Te-a pus în temă,

iar tu te-ai înrolat. De ce a fost ales „Scalpel” ca denumire-cod a unităţii?

Drew încercă să-şi înăbuşe furia.

— Înlăturare chirurgicală de precizie.

— A, da, desigur. Teroriştii erau ca un cancer. În consecinţă, extirparea lor era moralmente permisibilă. Un nume ingenios ales. Îşi simboliza propria justificare.

— Te deranjează ceva la concept? întrebă Arlene. Părintele Stanislaw rămase cu ochii spre Drew.

— Se vede clar că pe *tine* te-a deranjat, altfel nu demisionai.

— Nu conceptul mă deranja. Ceva din mine însumi..

— Aha. În acest caz, poate-ar fi trebuit să ne întâlnim mai din timp.

— De ce?

— Ca să-ţi împrospătez amintirile despre Sfântul Augustin. Conceptul că omorurile sunt necesare dacă un război este drept.

— Război?

— Nu o luptă între naţiuni, nu un război convenţional. Cu toate acestea, un război. Cel mai vechi, mai fundamental dintre toate: binele împotriva răului. Teroriştii, prin definiţie, întorc spatele standardelor civilizate. Arma lor e atacul scandalos – pentru a perturba astfel viaţa cetăţenilor de mijloc, astfel ca respectivii cetăţeni să se revolte împotriva puterii. Dar nici un scop nu poate justifica asemenea mijloace infernale..

— Crezi asta? îl fulgeră Drew.

— Se pare că tu nu.

— A fost o vreme când aş fi crezut-o.

— Dar? întrebă părintele Stanislaw. Drew nu răspunse.

— În sfârşit, reluă părintele Stanislaw. Am ajuns. *Partea pe care n-o cunosc.*

Oftă.

— După absolvirea *Şcolii Industriale Muntele Stâncos – o* instituţie remarcabilă, după cum sunt informat – ai lucrat pentru Scalpel. Din ’69 până la începutul lui 79, te-ai angajat în acţiuni de ripostă împotriva oricăror terorişti ce atrăgeau mânia directorului vostru. De asemenea, uneori, loviturile aveau loc nu după, ci chiar *înaintea* faptului. Preventiv. Devenite necesare în urma unor rapoarte informative de nădejde. Activităţile teroriste erau stârpite în faşă, ca să zicem aşa. Imboldul tău de a-ţi răzbuna părinţii ar fi trebuit să te facă să fii cu atât mai zelos. *Ce s-a întâmplat?* De ce ai intrat dintr-o dată în mănăstire?

Drew privi în podea.
— Nu. Răspunde-i, îl îndemnă Arlene. Vreau să ştiu la fel de mult ca el.
Îi întoarse faţa spre ea, făcându-l s-o privească.
— Ce-i cu Jake? *E implicat şi el?*
Drew îi văzu spaima din ochi. Detesta ceea ce trebuia să-i spună.
— În ultimă instanţă.

PARTEA A ŞASEA

ŞARTREZA

IMAGINE ÎN OGLINDĂ,

DUBLĂ EXPUNERE

1

— Misiunea a fost complicată.

— Când? întrebă părintele Stanislaw. Fii concret.

— În ianuarie 79. De fapt, îmi amintesc că eram nedumerit, fiindcă niciodată nu mai fusesem trimis într-o misiune la fel.

— Ce o făcea neobişnuită? insistă părintele Stanislaw. Hazardurile?

— Nu. Factorul timp. Înţelegi, nu mi se dăduse o sarcină, ci două, şi trebuia să fie îndeplinite în interval de patruzeci şi opt de ore. Ambele aveau loc în Franţa, aşa că asta nu ridica probleme, putând ajunge dintr-un loc în celălalt în limita de timp. Dificultatea consta în metoda pe care mi se spusese s-o folosesc. Aceeaşi în ambele cazuri. Iar în prima misiune, geografia crea dificultăţi.

Drew tăcu, descumpănit, sortându-şi informaţiile, căutând să le organizeze. Arlene şt părintele Stanislaw îl priveau atenţi. Într-un târziu, continuă:

— Celălalt lucru care făcea ca misiunea să fie ieşită din comun era faptul că nu primisem informări despre ţinte. De obicei, mi se spunea pentru ce era pedepsit criminalul. Câţi oameni nevinovaţi ucisese. Pentru care maniac lucra. Aflam totul despre obiceiurile lui, despre vicii. Iar asta făcea să-mi fie mai uşor. Nu e greu să omori lighioanele.

Drew se întrerupse din nou, apoi reluă:

— Uneori, metoda de execuţie era lăsată în seama mea. Împuşcare de la distanţă. Maşină-capcană imitând bombele pe care le plăcea atât de mult teroriştilor să le detoneze. Otravă. Viruşi mortali. De obicei, metoda se

potrivea cu crima. În acest caz însă misiunea trebuia să fie îndeplinită într-un anume mod. Şi, cum am spus, erau de fapt *două* misiuni. Cu un termen scadent. Foarte neobişnuit.

— Asta nu te deranja?

— În Colorado, fusesem instruit să nu discut ordinele. Iar după ce ai ucis de atâtea ori ca mine, când te consideri justificat, nu te mai deranjează nimic. Decât…

Arlene se aplecă înainte.

— Spune-i totul. Cum îţi primeai ordinele.

— Aveam nevoie de o acoperire care-mi permitea să dispar în orice moment, pentru câte o săptămână, fără a atrage atenţia. Nu intrau în discuţie muncile angajate, erau cu prea multe restricţii, prea mulţi oameni în faţa cărora să răspund. Dar trebuia să fac *ceva*. Aşa că m-am instalat într-un oraş universitar şi am devenit student. Acoperirea era simplă. Învăţam întotdeauna bine. Toată viaţa mi-a plăcut să urmez cursuri. Arte liberale. Literatură mai ales. Am luat o diplomă de la un institut, apoi m-am mutat la altul şi am luat încă o diplomă. Între timp, devenisem prea bătrân ca să fiu student, aşa că m-am înscris la o a treia şcoală şi am luat un master. De fapt, am două, şi lucram la al treilea, când…

— Tot nu văd avantajul acestei acoperiri, spuse părintele Stanislaw.

— Un student poate fi anonim. Dar trebuie să alegi o şcoală cu efective mari. *Big Ten* era preferinţa mea. Oraş universitar, de genul unde studenţii depăşesc numeric populaţia locală. Studenţii se află în tranzit, aşa că dacă veneam în oraş şi stăteam un an, doi, după care mă transferam la altă şcoală, ei bine, mulţi studenţi făceau la fel – nu era ceva neobişnuit. Urmam numai cursuri de mare audienţă şi nu mă aşezam niciodată în acelaşi loc, aşa că, dacă profesorul nu făcea prezenţa – şi mă asiguram să nu fie genul – nu atrăgeam atenţia când dispăream pentru câteva zile. Dintotdeauna am fost un singuratic, aşa că nu mi-a fost greu să rezist împrietenirilor cu alţi studenţi. Nu-mi trebuiau alţi prieteni în afară de cei pe care-i aveam, profesionişti ca Arlene şi Jake – zâmbi Drew spre ea. Între semestre sau în vacanţele de vară, mă duceam în vizită la ei. În şcoală, eram invizibil. Singurul risc faţă de anonimatul meu era că în fiecare dimineaţă mergeam la o sală locală de gimnastică, pentru a fi sigur că rămâneam în formă ca să-mi îndeplinesc misiunile, la ora unu mâncam într-un restaurant aglomerat, la patru mă duceam la librărie, iar la şapte, la băcănie.

— De ce să-ţi asumi riscul? De ce acele locuri şi ore anumite?

— Trebuia. Orele erau alese arbitrar. Locurile în sine nu contau. Aş fi putut înlocui librăria cu un cinematograf, sau băcănia, cu o masă de lectură la bibliotecă. Ceea ce conta era regularitatea. Astfel ca un curier să aibă mai multe posibilităţi de a mă contacta uşor şi, mai important, discret. La restaurant, cineva se putea aşeza lângă mine, lăsându-i un quarter[{12}] canadian ospătăriţei. Sau, la băcănie, o femeie putea cere bere mexicană. Acesta ar fi fost semnalul să mă duc acasă cât mai repede. Dacă pe chiuvetă era o cârpă de vase, însemna să mă uit sub pat, unde găseam în valiză tot ce-mi trebuia ca să ajung în locul unde aveam de mers. Bilete de avion, paşaport, acte de identitate sub un alt nume. Bani în diverse valute. O adresă într-un oraş din străinătate.

— Arme? întrebă părintele Stanislaw.

— Nu, răspunse Drew cu tărie. Arme, niciodată, întotdeauna mi le punea la dispoziţie omul de legătură de la adresa din străinătate. În lipsa mea, un alter-ego îmi lua locul şi urma acelaşi program. Nu era greu să se facă substituirea. Nimeni nu mă cunoştea cu adevărat. Sigur, mă vedeau. Cel mai adesea, însă, de la distanţă. Nu eram decât o parte din decor. Studenţii şi localnicii nu mă cunoşteau. Astfel, cu o dublură, o pată de culoare într-o margine a mulţimii, aveam un alibi dacă se întâmpla ceva neprevăzut.

Părintele Stanislaw tresări.

— Ce este? întrebă Drew.

— Nu te opri. Îmi spui mai multe decât crezi. Drew îi aruncă o privire Arlenei.

— Ce vrea să zică?

— Se completează tabloul, spuse ea cu voce scăzută. Sunt de aceeaşi părere. Continuă. Cum era cu misiunile?

Drew inspiră adânc..

— Am primit instrucţiuni să mă duc în Franţa, dar pe cale ocolită, prin Londra, unde m-a înlocuit dublura. El a făcut un tur al reperelor literare – Stratford, Canterburri, locuri de genul ăsta, care l-ar fi interesat pe un student la limba engleză. Eu le vizitasem deja, aşa că, dacă trebuia să raportez despre sejurul în Anglia, o puteam face cu uşurinţă. În timp ce alibiul îmi era stabilit, am zburat la Paris, folosind un alt nume, şi mi-am primit instrucţiunile. Am aflat că în Alpii Francezi, mai sus de Grenoble, era o mănăstire.

— Desigur! exclamă preotul. Şartreza carthusiană. *La Grande Chartreuse.*

— Mi se spusese că urma s-o viziteze un bărbat. Îmi fusese descrisă maşina lui. Până şi numărul de înmatriculare. Urma să-l omor.

Îşi muşcă buza.

— Aţi fost vreodată la *La Grande Chartreuse?* Părintele Stanislaw clătină din cap.

— E extrem de retrasă. În Evul Mediu, călugării fondatori au ales cu băgare de seamă locul. Erau de părere că lumea se ducea dracului, ceea ce pare permanent să se întâmple. Aşa că au vrut să scape de corupţia societăţii şi au urcat de pe şesurile Franţei până în Alpi, unde au construit o mănăstire primitivă. Papa a obiectat. La urma urmei, în Evul Mediu, ce rost avea să fii preot dacă duceai o viaţă de privaţiuni?

Dumnezeu a părut să fie de partea Papei, rostogolind asupra mănăstirii o avalanşă care a distrus-o. Dar trebuie să le acordăm călugărilor credit. S-au mulţumit să mute mănăstirea la o distanţă sigură, mai jos, apărată de alunecările de zăpadă, însă tot izolată de lume. Şi, de-a lungul secolelor, au construit un lăcaş magnific. Îmi amintea de un castel medieval. O puternică fortăreaţă pentru Dumnezeu.

Când ordinul s-a întins până în Anglia, călugării au fost martirizaţi de Henric al VIII-lea. Întrucât el dorea să divorţeze şi Papa a refuzat, Henric şi-a întemeiat propria biserică, s-a intitulat conducătorul ei şi a decretat că divorţul râvnit de el avea autorizaţie divină. Când călugării carthusieni din Anglia au protestat, Henric i-a condamnat la moarte în cel mai crud mod posibil. Au fost spânzuraţi, coborâţi din ştreang înainte de moarte, evisceraţi, dar lăsaţi în viaţă suficient timp pentru a-şi vedea măruntaiele mâncate de câini. În cavităţile trupurilor li s-a turnat metal topit. Cadavrele au fost zdrobite şi tăiate în bucăţi, fierte, apoi aruncate în şanţuri.

— O descrii foarte expresiv, comentă părintele Stanislaw, cu glasul calm. Ce s-a întâmplat la *La Grande Chartreuse?*

Drew începu să transpire. Nu-şi mai putea înfrâna emoţia.

— Misiunea mea era aceea de a planta explozivi pe marginea unui drum în serpentine care urca spre mănăstire. Locul a fost ales cu mare grijă. În partea cealaltă, un perete muntos. Încoace, o prăpastie abruptă – spre mine, care aşteptam pe panta muntelui opus. După ce am plasat explozivii, noaptea, mi-a trebuit o jumătate din ziua următoare ca să mă cobor şi să dispar printre râpe, până am ajuns pe înălţimea opusă. Munţii erau înzăpeziţi. Aş fi putut schia câteva mile în ambele direcţii. Numai de-aş fi făcut-o.

Clătină din cap.

— Eu însă m-am ghemuit după tufişuri, cu cizmele în zăpadă şi canadiana nu destul de groasă pentru vremea de-afară, şi, privind printre aburii respiraţiei ce mi se înălţau pe dinaintea ochilor, am supravegheat serpentinele drumului. Curând, maşina-ţintă a apărut urcând spre mănăstire. Ocupantul admira peisajele, înţelegeţi. Se delecta cu atracţiile locale. Desigur, n-ar fi putut niciodată să intre în mănăstirea propriu-zisă, să-i vadă pe pustnici. Dar putea să ocolească perimetrul, să se plimbe prin curtea centrală şi eventual să ofere o donaţie generoasă în schimbul unei mostre din faimoasa băutură de *Chartreuse.*

Drew simţea chiar şi acum frigul; auzea scârţâitul zăpezii sub tălpi şi-şi amintea nemişcarea dintre acei cumpliţi munţi claustrofobici.

Clipind din ochi, reveni brusc în camera de motel, lângă Arlene şi preot.

— Plantasem explozivii pe cealaltă parte a drumului. Lângă peretele stâncos. Unda de şoc avea să împingă maşina spre mine, în prăpastia din faţa mea. Iar maşina urma să se prăbuşească, în flăcări. Aici însă e partea cea mai deşteaptă. Pesemne că cineva din Scalpel s-a gândit îndelung şi pe-ndelete. Mi se dăduse un aparat de fotografiat. Urma să observ prin teleobiectiv curba drumului din munţi? Iar când apărea la cotitură maşina pe care o aşteptam, când mă asiguram de două ori că aceea era, verificând numărul de pe placa din faţă, trebuia să încep să fac fotografii.

— Atâta tot? Doar s-o fotografiezi? se ridică părintele Stanislaw, începând să umble prin cameră.

— Nu tocmai. Vedeţi, declanşatorul aparatului era cuplat cu detonatorul bombei. Camera avea obturator automat, destinat expunerilor rapide şi repetate, tot timpul cât ţineam degetul pe buton. Clic, clic, clic. Bomba a explodat. Maşina a cotit lateral, spre mine. Rezervorul de benzină a luat foc. Şi, nu uitaţi, obturatorul ticăia încontinuu. Vedeam totul prin teleobiectiv. Exact în clipa când maşina a început să se răstoarne peste margine, o portieră din spate s-a deschis…

— Şi? îl întrebă neliniştită Arlene.

Drew ridică glasul:

— Dumnezeu mi-a arătat un semn. Mi-a trimis un mesaj.

— Ce? tună părintele Stanislaw. Nu poţi vorbi serios.

— Dar aşa a fost.

Dintr-o dată, glasul lui Drew se calmase.

— Crezi în fulgerul luminos care l-a doborât pe Saul din şa pe drumul Damascului, nu? Saul, păcătosul, care a înţeles de îndată că Dumnezeu îi spunea ceva, care în clipa aceea şi-a schimbat viaţa pentru a urma calea Domnului. Ei bine, acesta a fost fulgerul meu luminos. Semnul meu de la Dumnezeu. L-aş numi miracol, numai că un miracol ar trebui să te facă să te simţi bine, iar ăsta… A căzut afară un copil. Un băiat. Am privit de multe ori fotografiile. Băiatul era…

— Cum?

Din nou, vocea Arlenei.

— … identic cu mine.

Femeia se holbă la el.

— Vrei să spui că ai observat o asemănare. Aceeaşi coloraţie, poate. Şi statură. Băieţii de aceeaşi vârstă tind să semene.

— Nu, a fost *mai mult* de-atât. Vă spun că asemănarea era nefirească. Dacă ar fi crescut, ar fi putut deveni dublura mea de la colegiu. În timp ce eu eram plecat să ucid.

— Să execuţi. Să pedepseşti. Să-i împiedici s-o mai facă.

Părintele Stanislaw vorbea aspru.

— Vorbeşte precis. Nu exagera. Te aflai sub stres. Trebuie să ţii seama de…

— Circumstanţe? De moment? Ascultaţi, momentul ăla e singurul lucru la care mă tot gândesc. Copilul… *eu…* rostogolindu-se din maşină. Groaza din ochii lui.

Drew căută în buzunarul pantalonilor, scoţând cele patru fotografii îndoite pe care le luase cu el de la mănăstire. Le împinse spre părintele Stanislaw. Arlene se aplecă repede lângă preot să le vadă.

Chipul lui Drew era chinuit.

— Ele sunt tot ce am păstrat din viaţa mea trecută, înainte de a intra la carthusieni, m-am dus prin toate locurile unde ascunsesem bani, paşapoarte, arme. M-am descotorosit de ele. Am nimicit tot ce mai ţinea de fosta mea existenţă, m-am şters de pe faţa pământului, mergând chiar până la a da impresia că murisem.

Cutremurându-se, Drew aruncă o privire spre fotografii. Cunoştea imaginile pe dinafară.

— Cel de deasupra sunt eu. În Japonia, în 1960. Sunt fotografiat în grădina din spatele casei părinţilor mei. Cu trei zile înainte de a fi fost asasinaţi.

Părintele Stanislaw o puse deoparte.

— În următoarea, continuă Drew, sunt părinţii mei. Din nou, acelaşi loc, cu trei zile înainte să fie ucişi. Pe celelalte le-am făcut în ’79, mai jos de *La Grande Chartreuse.* După ce am detonat bomba şi băiatul a căzut din maşină. Am pus să-mi mărească un detaliu din fotografia băiatului, ca să i se vadă faţa. Imaginea e granulată, sigur. Iar fumul exploziei plutea prin faţa lui şi începuse să ningă. Dar cred că vedeţi ce vreau să zic.

Preotul ridică ochii de pe fotografie, privind spre Drew. Mâinile îi tremurau.

— La început, am crezut că a treia fotografie e o copie proastă după prima. Credeam că eşti…

— Eu. Dar nu sunt eu. Dacă te uiţi atent, foarte atent, vei vedea că nu sunt. Am încercat să-mi spun că asemănarea e o coincidenţă. Cum zicea Arlene, copii tind adesea să arate la fel. Dar asta-i mai mult decât o asemănare vagă. Asta e…

— Neliniştitoare.

— Şi nu fac decât să încep. Uitaţi-vă la ultima fotografie. Am făcut-o după ce s-a prăbuşit maşina de pe munte. Dar nu s-a rostogolit până în fundul prăpastiei. S-a agăţat de un colţ, cu botul în jos şi, între timp, flăcările rezervorului de benzină începuseră să se prelingă pe zăpadă. Atunci au zburat în lături portierele din faţă şi au sărit afară doi adulţi. Primisem instrucţiuni clare. Fă cât de multe fotografii poţi. Aşa că, în pofida şocului de a-l fi văzut pe băiat, am privit prin ocular, potrivind teleobiectivul şi apăsând pe declanşator şi atunci mi-am dat seama că Dumnezeu continua să-mi trimită semne.

Glasul i se frânse.

— Bărbatul şi femeia arătau ca părinţii mei. *Erau* părinţii mei.

— Dar sunt în flăcări, spuse părintele Stanislaw.

— Uitaţi-vă atenţi! insistă Drew.

— Mă uit!

— *Sunt* părinţii mei. Ştiu că nu pot fi, dar *sunt.* Nu le-am putut prinde clar feţele când au sărit din maşină, însă înainte ca maşina să fie în flăcări, chipurile li s-au distins perfect. Pe munte, pe culmea aia geroasă, am fost sigur că erau mama şi tatăl meu.

În odaie se lăsă tăcerea.

— Desigur – nu vreau să te jignesc – n-avem nici o cale de a controla comparaţia, spuse părintele Stanislaw. Garantez că băiatul din maşină, chiar

camuflat de fum şi ninsoare, ar putea fi alter-ego-ul tău. La început, într-adevăr, am crezut că tu erai. Dar, acceptând coincidenţa, nu e posibil să te fi furat imaginaţia? N-ai fi putut face saltul logic de la băiatul care semăna cu tine până la bărbatul şi femeia care, mă rog, ţi-ai *imaginat* că semănau cu părinţii tăi?

— Ştiu ce am văzut, replică Drew răguşit. Până la urmă, n-am mai putut ţine degetul apăsat pe butonul obturatorului. Am coborât aparatul. Dincolo de prăpastie, flăcările ajungeau la feţele lor. Rezervorul de benzină a explodat. Mama şi tatăl meu s-au dezintegrat. Exact ca în 1960. Numai că, de data asta, eu eram omul care-i ucisese.

— Împrejurările erau altele.

— *Oare?* Ceea ce în tabăra lor se numeşte mercenar, este un agent operativ într-a noastră. Eram la fel cu omul pe care-l vânasem. Eram propriul meu duşman. Bucăţi din trupurile lor s-au rostogolit în prăpastie, cu hainele şi carnea arzând. Le-am simţit *mirosul.* Şi, la marginea pantei, profilat pe zăpadă, vedeam chipul îndurerat al băiatului – nu mă mai uitam prin teleobiectiv, dar mi se părea că-i văd lacrimile în plan-detaliu. Lacrimile *mele.* După nouăsprezece ani, nevoia de răzbunare mă ajunsese din urmă. Şi nimic nu mai conta. Decât iertarea lui Dumnezeu; ca să-mi mântuiesc sufletul.

Arlene îl atinse pe umăr. Drew tresări, apoi îi acceptă recunoscător mângâierea.

— Ca să-ţi mântuieşti sufletul? repetă părintele Stanislaw, cu glasul ridicat de uimire. În tot timpul cât ai fost agent operativ, te-ai simţit *religios?*

— Aveam propria mea religie. Justiţia Dumnezeului furios din Vechiul Testament. Dar Dumnezeu era de altă părere. Eu sunt mai onorat decât Saul pe drumul Damascului, doborât de pe cal de către un fulger. Mie Dumnezeu mi-a trimis nu unul, ci două semne. Este cu siguranţă generos. Tot ceea ce v-am descris s-a întâmplat poate în vreo zece secunde, deşi a părut o veşnicie. Bubuitura se rostogolea prin munţi şi, pe măsură ce ecoul i se stingea, eu auzeam altceva – ţipătul băiatului de peste prăpastie, ridicând mâinile la faţă, încercând să alunge imaginea pe care tocmai o văzuse, proprii lui părinţi în flăcări. Urla printre degete. Şi după aceea? Al *treilea* semn al lui Dumnezeu pentru mine. Nu era de ajuns că mă recunoscusem, că mă întorsesem în cerc şi-mi ucisesem părinţii pe care fusesem hotărât să-

i răzbun, în timp ce ecourile exploziei se îndepărtau, băiatul se îneca în propriile-i ţipete şi se lăsa din nou liniştea, am auzit un cântec.

Mai târziu, am înţeles de ce. Era 6 ianuarie. Praznicul Epifaniei – când Magii L-au văzut pe Christos şi i-au salvat viaţa. Fiindcă înţelepţii, văzându-l pe pruncul Iisus, văzând propria lor lumină, au refuzat să se mai întoarcă la Irod şi să-i dezvăluie locul unde se găsea Christos, deşi îi promiseseră. *De-asta*, pare-mi-se, Biserica a hotărât ca Epifanía să fie un praznic important. Nu fiindcă înţelepţii l-au văzut pe pruncul Iisus, ci pentru că într-un fel erau agenţi dubli, care în sfârşit au ales în ce parte să creadă. Exact cum şi eu, în ziua aceea, am ales.

Călugării, în cinstea Magilor şi a acelei zile cruciale pentru continuarea existenţei lui Christos, programaseră un sobor deosebit. De deasupra, din capela mănăstirii din munţi, le-am auzit cântarea. Imnul lor omagiind această aniversare. Plutea prin prăpăstii, peste piscuri, acoperind ecoul exploziei şi urletele. Imnul proslăvea voia lui Dumnezeu, neţărmurita Lui prevedere, atotcuprinzătorul Său plan. Dar cuvintele nu erau nici pe departe la fel de puternice ca sunetul glasurilor ireale ale acelor eremiţi ce se despărţiseră de fariseismele lumii.

Mi s-au înmuiat picioarele. M-am pomenit îngenuncheat, privind cu ochi mari spre băiatul de peste prăpastie, încerca să coboare panta pentru a-şi regăsi părinţii, îmi venea să mă ridic dintre tufişuri şi să-i strig să n-o facă, pentru că ar fi căzut şi ar fi murit. „Creşte mare!” voiam să urlu. „Caută-l pe omul care ţi-a ucis părinţii! Care i-a omorât şi pe-ai mei! Vino după mine!” Şi atunci am devenit religios. Fie asta, fie… mă sinucideam.

Tăcu, epuizat.

Arlene îi studie chipul torturat. Îl cuprinse cu braţul, iubitoare.

— Şi pe urmă? întrebă părintele Stanislaw.

— Am rătăcit trei zile prin munţi. Perioada de timp a avut semnificaţii religioase potrivite, nu vi se pare? Desigur, nu mi-am dat seama ce făceam. Mai târziu, am văzut, uimit, că nu scăpasem din mână aparatul. Nu ştiu cum am trăit, nici unde-am dormit sau ce-am mâncat.

Ningea, iar eu rătăceam. Sunt sigur că autorităţile cercetaseră regiunea. Dar viscolul îmi ascunsese urmele paşilor. A fost oare o coincidenţă fericită sau încă un semn de la Dumnezeu? Nu-mi amintesc pe unde am umblat sau cum.

Următoarea imagine clară pe care o am e a unui sat de la poalele munţilor, fum ieşind pe coşuri, copii patinând pe un iaz îngheţat, sănii trase

de cai clincănind pe un drum. Imagine de carte poştală ilustrată. Iar mai târziu am aflat că făcusem, nu ştiu cum, o sută de kilometri, motiv pentru care poliţia locală n-a stabilit nici o legătură între mine şi asasinatele de sub *La Grande Chartreuse.* M-am prăbuşit în faţa unei case de bârne. O bătrână m-a luat înăuntru. Mi-a dat supă şi pâine şi cele mai dulci pateuri pe care le-am gustat în viaţa mea.

— Trei zile? întrebă Arlene. Atâta ai rătăcit prin munţi? Dar…

Părintele Stanislaw îi întregi gândul:

— Însărcinarea ta constase din două misiuni în patruzeci şi opt de ore. Termenul celei de-a doua trecuse.

— Iniţial, nu m-am gândit la implicaţii. Eram viu şi acest lucru în sine mă uimea. Ca să nu mai pomenesc de viziunea pe care o avusesem. Imaginea părinţilor mei, – a *mea însumi*– cercul închizându-se, răzbunarea ducând la… Băiatul acela, când creştea, avea să mă urmărească. Când m-am simţit destul de întremat ca să călătoresc, m-am dus la Paris să-mi găsesc omul de legătură. În drum, am căutat prin ziarele din zilele trecute ca să aflu cine fuseseră victimele. A reieşit că bărbatul fusese un om de afaceri american, din industria petrolului, care-şi adusese soţia şi copilul în Franţa, într-o vacanţă îndelung amânată. Ziarele descriau asasinatul ca lipsit de sens. Eram de acord. Desigur, ceea ce citeşti în ziare nu-i întotdeauna adevărat. Dar dacă… Aveam senzaţia că se produsese o greşeală îngrozitoare. Ce legătură să aibă un oficial al petrolului şi familia sa cu terorismul? Ce motiv putea să justifice în vreun fel omorurile? Aveam nevoie de răspunsuri. Voiam să mă dau la fund. Să ajung la o casă sigură. Să mă odihnesc. Încă-mi mai rămăsese în mine ceva lumesc, egocentric. S-a sfârşit şi asta curând.

Părintele Stanislaw ţuguie buzele.

— Fiindcă încurcaseşi borcanele. Şi acum erai suspect.

2

La Paris, Drew ieşi din gară, pierzându-se în mulţime. Merse pe jos până în arondismentul vecin, asigurându-se că nu era urmărit, şi abia atunci folosi un telefon public. O măsură de prevedere în plus, inutilă poate, dar, în împrejurările date, recomandabilă.

Telefonă la numărul pe care-l primise sosind în Franţa – în urmă cu o săptămână, cu o viaţă de om. Lăsă să sune de patru ori, apoi întrerupse şi mai formă o dată numărul. Glasul bărbătesc răguşit care-i răspunse în franceză anunţă numele unei case de modă.

Drew răspunse tot în franceză:

— Mă numesc Johnson. Acum o săptămână, am cumpărat două rochii pentru soţia mea. Una i *se* potriveşte, cealaltă nu. Doresc o a doua vizită.

Proprietarul se repezi:

— Dar, da, am bănuit noi că era ceva în neregulă cu a doua măsură. Am încercat să vă contactăm, dar n-am reuşit să vă găsim. Tot ce-am putut a fost să sperăm că ne sunaţi dumneavoastră. Vă preţuim afacerile. Ne puteţi vizita cât de curând posibil? Am dori să studiem rochia şi să aflăm ce n-a mers.

— Azi după-amiază sunt liber.

— Cum poate vă amintiţi, suntem în curs de a ne muta. Noua noastră adresă…

Drew memora indicaţiile.

— Într-o oră, încheie el.

Casa cea veche era clădită din piatră şi acoperită cu iederă. Avea un etaj, cu fumul ieşind pe horn. O grădină de zarzavaturi părăginită se întindea la stânga, doi meri desfrunziţi în dreapta. Iar în spate, Sena, îngheţată, acoperită de pojghiţă. În pofida gheţii, Drew auzea foşnetul subtil al curentului. Simţea miros de peşte mort şi fum sulfuros de la fabricile din amonte.

Scoţând aburi pe gură, merse agale până în spate, ca şi cum ar fi locuit acolo. Intră pe uşa scârţâitoare, într-un coridor îngust, mirosind a pâine franţuzească, caldă şi proaspătă. Lăsându-i gura apă, deschise o a doua uşă care dădea într-o bucătărie întunecoasă.

Văzu aburii înălţându-se dintr-un ibric pus pe aragazul mare şi simţi o mână împingându-l înainte, în timp ce alta îi înfigea un pistol în şale. O a

treia mână îl apucă de păr pe la spate, proptindu-i un cuţit pe mărul lui Adam.

— *Fă bine şi dă o explicaţie bună de futu-i mă-sa, băiatu'.*

Tresări şi încercă să se întoarcă pentru a-i vedea, dar îl ţineau imobilizat. Nu putu nici vorbi, cu respiraţia tăiată, când îl trântiră cu burta peste masa de bucătărie, percheziţionându-l brutal.

Nu avea armă. Misiunea nu necesitase şi nu avusese nevoie să treacă pe la ascunzătoarea lui din Paris. Nu că ar fi contat cu ceva.

— De ce…?

Nu avu timp să termine propoziţia. Îl traseră de pe masă, ţinându-l un moment în aer, după care îi dădură drumul. Căzu cu faţa la podea. Imediat, îl smuciră în picioare, îmbrâncindu-l pe o uşă deschisă, într-un salon. Se prăbuşi pe o canapea prăfuită şi roasă. Mirosea a mucegai.

Camera era mai luminoasă decât bucătăria. Într-un şemineu ardeau buşteni. Draperiile jerpelite erau închise. Un covor uzat acoperea mijlocul podelei. Nu mai exista ca mobilier decât un balansoar, un lampadar fără abajur, o măsuţă joasă şi zgâriată, cu pete circulare de apă şi o bibliotecă goală. Pe pereţi, urme dreptunghiulare, mărginite de praf şi jeg, indicau locurile unde fuseseră agăţate tablouri.

Drew se îndreptă de spinare, cu faţa spre atacanţi.

— Nu înţelegeţi, spuse, cu inima bătându-i. Mi s-a spus să vin aici. N-am intrat prin efracţie.

Cel înalt purta un pulover de pădurar şi cizme de teren. Gesticula cu cuţitul, şuierând:

— Nu, băiatu', *tu* nu înţelegi. Ştim că trebuia să vii aici. Ceea ce *nu* ştim e de ce futu-ţi mama mă-tii nu ţi-ai terminat misiunea.

Al doilea – avea mustaţă, umeri masivi şi un sacou sport în carouri maro, întins peste muşchi – ţinea un pistol *22 Hi-Standard* cu surdină. Armă de călău.

— Cât te-au plătit ca s-o faci?

— Cum te-au contactat? întrebă al treilea. Spre deosebire de ceilalţi, părea mai aristocrat. Mâinile sale delicate deschiseră o mică geantă, scoţând o seringă şi o fiolă cu lichid, pe care le depuse cu grijă pe masa de cafea.

Întrebările li se succedau atât de repede, încât, de îndată ce deschise gura ca să răspundă la prima, Drew fu întrerupt de a doua şi a treia.

— Ai compromis reţeaua? întrebă primul om.

— Câţi operativi sunt în pericol? Cât le-ai spus? se răsti al doilea.

— *Cui* să-i spun?

— Dacă insişti.

Al treilea om umplu seringa. Apăsă pistonul, expulzând bulele de aer.

— Scoate-ţi haina. Suflecă mâneca.

— E o nebunie.

Lui Drew îi ardea stomacul. Clătină din cap.

— Nu aveţi decât să întrebaţi. Nu vă trebuie toate astea….

— L-am rănit în amorul propriu, comentă al doilea. Vrea să fim politicoşi. Crede că am venit aici la o cafeluţă şi cornuri.

Apăsă comutatorul lampadarului. Lumina bruscă a becului gol îi accentua furia de pe chip.

— În caz că n-ai priceput mesajul, vreau să vezi ce te aşteaptă.

Pumnul său strâns se mări deodată.

Capul lui Drew zvâcni înapoi în spătarul sofalei. Sângele avea gust coclit. Ameţit, îşi repezi mâinile la gură. Atinse fierbinţeala cleioasă a sângelui, simţindu-şi buzele care se şi umflau, îndurerate.

— Aşa e destul de politicos pentru tine? Poate că nu.

Individul îi dădu un şut în fluierul piciorului stâng. Gemând, Drew coborî mâinile, să-şi maseze piciorul, şi mai primi un pumn în buzele ciopârţite. Capul îi zbură îndărăt.

— Ţi s-au pus nişte întrebări ca să le răspunzi, spuse omul al treilea, cu glasul uscat, apropiindu-se cu seringa plină. Aş prefera să nu pierdem vremea aşteptând până îşi face amytalul efectul. Te rog, scuteşte-mă de efort. De ce n-ai terminat treaba?

Cuvintele lui Drew erau deformate de buzele umflate.

— După ce am aruncat maşina în aer, am fost văzut!

— De copilul care a supravieţuit?

— A căzut din maşină înainte de a se fi rostogolit în prăpastie. Nimeni n-ar fi putut ghici ce-avea să se întâmple. Dar nu el m-a văzut!

Îşi înghiţi sângele. Profitând de rană, îşi prelungi un acces de tuse, căutând timp de gândire. Acum era evident că dacă le spunea acestor oameni ce i se întâmplase cu adevărat în munţi, ar fi crezut că-şi pierduse minţile. Ajungeau la concluzia că era chiar mai nedemn de încredere decât bănuiseră la început.

— Altcineva a fost, spuse el, icnind. Când am fugit pe panta opusă, la cotitura drumului a apărut o maşină.

Tuşi din nou.

— Cobora dinspre mănăstire. A coborât un om. Eu am întors capul. M-a văzut. Maşina avea o antenă de radio cu emisie-recepţie.

Respiraţia îi şuiera strident printre buzele maltratate.

— Ştiam că va anunţa poliţia. N-am îndrăznit să mă duc la maşina închiriată pe care o parcasem într-un sat din josul drumului, aşa că am luat-o în partea opusă – în sus – prin munţi. A început viscolul. M-am rătăcit. Aproape am murit. Atâta a durat până am ajuns la Paris.

Primul om clătină din cap.

— Proşti ne mai crezi. Se zice că eşti expert când e vorba de supravieţuit în munţi: De-asta ai fost ales pentru misiune. Copilul pe care l-ai văzut. De-asta ne-ai vândut? Fiindcă ţi-ai pierdut calmul?

— Nu mi-am pierdut calmul! V-am spus adevărul!

— A, sigur. Dar hai să vedem dacă povestea rămâne aceeaşi când îşi va face efectul amytalul. Pentru informarea ta personală, operaţiunea a fost necesară. Avea o miză enormă.

Gura lui Drew se umpluse de sânge; îl scuipă în batistă.

— Nimeni nu mi-a explicat nimic.

— Iranul, spuse al doilea.

— Opreşte-te, interveni părintele Stanislaw. Doar nu vrei să zici că ţi-au spus scopul misiunii?

— Totul.

— Doamne fereşte.

— Mda, aşa mi-am zis şi eu. Auzeam lucruri pe care n-ar fi trebuit să le ştiu.

— Nu intenţionau să te lase să ieşi viu din casa aia.

— Categoric, aşa se părea. Până atunci, crezusem că aveam şanse egale de supravieţuire. Dacă puteam scăpa printr-un bluff. Dar când au început să-mi ofere informaţii…

— Iran, spuse al doilea om. Poporul se revoltă. Şahul e pe cale să fie debarcat. Deci, întrebarea e cine ajunge în locul lui? Omul pe care l-ai omorât în munţi – şi pe nevastă-sa, şi aproape şi pe fiul lui, îşi spuse Drew – susţinea că venise să-şi facă vacanţa în Franţa. De fapt, era aici ca să reprezinte interesele petroliere ale Americii, să negocieze continuarea afacerilor în condiţii normale cu viitorul conducător al Iranului. Ştii despre cine vorbesc.

Drew clătină din cap, nedumerit.

— De unde naiba să ştiu?

— Lasă-te. Sigur că ştii cine e. *Din moment ce lui i te-ai vândut.* Un musulman fanatic exilat. Ayatollahul Khomeini. Locuieşte chiar aici, la Paris. Şi e mai rău decât şahul. Şahul, cel puţin, e pro-american. Ayatollahul nu este. Deci, ce avem de făcut? Să lăsăm Iranul – şi tot petrolul ăla – să se ducă altundeva?…

Primul om îl întrerupse:

— Sarcina ta era să-l omori pe acel om de afaceri, apoi pe Ayatollah. Să-i asasinezi cu explozivi. Şi să fii sigur că te întorceai cu fotografii. Fiindcă voiam să pară că aceiaşi ticăloşi dăduseră ambele lovituri. Fotografiile ar fi fost trimise la ziarele importante, împreună cu un mesaj lăudăros din partea Mişcării Populare Iraniene.

— N-am auzit niciodată de ea, replică Drew.

— Fireşte că nu. Nu există. Noi am inventat-o. Dar ce contează? Mesajul ar fi spus că Ayatollahul şi omul de afaceri american au fost executaţi fiindcă se înţeleseseră să-l înlocuiască pe şah cu aceeaşi veche putere represivă. Iar când indignarea Iranului ajungea la apogeu, următorul favorit al populaţiei pentru a conduce ţara, un om aflat imediat sub Ayatollah, ar fi preluat puterea. Dar ar fi făcut exact acelaşi lucru ca şi Ayatollahul. Ar fi cooperat cu companiile petroliere occidentale.

Părintele Stanislaw dădu din cap.

— Şi fiindcă fuseseră omorâţi un american şi familia lui, nimeni n-ar fi bănuit că interesele americanului erau condamnabile. Ar fi putut să reuşească.

— Cu excepţia…

— Într-adevăr, cu excepţia faptei tale.

— Şi datorită mie, s-a produs criza ostaticilor din Iran, sovieticii au invadat Afghanistanul, Reagan l-a învins pe Carter…

— Ar fi putut să reuşească! strigă cel dintâi la Drew, cu chipul schimonosit de furie. Da', băiatu', doar o problemă. Totul depindea de un orar. Patruzeci şi opt de ore de la un atentat la următorul, *dar tu nu te-ai încadrat în orar!* În astea două zile, ştiam cu certitudine că-l puteai omorî atât pe omul de afaceri, cât şi pe Ayatollah. Le aflaserăm itinerariul. Găsiserăm locurile unde aveau să fie cel mai expuşi!

Drew încercă să arunce vina pe altcineva.

— Trebuia să aveţi în vedere toate probabilităţile. Dacă sincronizarea era atât de importantă, de ce nu i s-a încredinţat a doua misiune unui alt agent?

— Fiindcă, ticălos tâmpit ce eşti, ambele lovituri trebuia să le dea acelaşi om! *Datorită aparatului de fotografiat!* Amândouă trebuia să fie imortalizate pe acelaşi rolfilm. Când trimiteam fotografiile şi negativele la ziare, voiam ca instantaneele să se înscrie în aceeaşi succesiune numerică – pentru a le dovedi iranienilor că cine-l omorâse pe omul de afaceri îl asasinase şi pe Ayatollah. Trebuia să fie convinşi că vinovatul era unul din grupurile lor proprii.

— Şi de ce daţi vina pe mine? Aveţi aparatul. Reprogramaţi a doua misiune.

Primul om oftă, privindu-şi tovarăşii.

— Auziţi ce zice? Ce simplu crede că e să se remedieze totul? Băiatu', nu *putem* să reprogramăm! E prea târziu, în pizda mă-sii! Ayatolahul a strâns în jurul lui rândurile gărzii. Nu ne mai putem apropia de el. Nu atât de aproape ca să folosim aparatul. Iar acum, prima lovitură nu mai e de nici un folos! Ai făcut-o degeaba!

Drew auzi urletele de durere ale băiatului.

— Dar a doua sau, mai degrabă, aia pe care n-ai făcut-o, spuse omul cu înfăţişare aristocratică, eşecul ţi-a adus ceva, nu? Cât ţi-a plătit ayatollahul ca să te pierzi comod în munţi? Ai fost la el, este?

— Nu-i adevărat.

— Am zis s-o laşi baltă! trecu primul în spatele canapelei, apucându-l pe Drew de păr şi apăsându-i iarăşi cuţitul pe beregată.

Al treilea continuă:

— Fii rezonabil. Vrem o scuză care să aibă sens. Mai târziu, după ce-ţi administrăm amytalul, dacă spui acelaşi lucru, vom şti că nu minţi. Şi dacă-ţi putem înţelege motivele, o vom numi o greşeală cinstită. Îţi vom da drumul. Fireşte, nu vei mai fi angajat niciodată. Dar nu cred că vei avea de obiectat.

Gâtul lui Drew era atât de întins, încât nu putea vorbi. Omul din spatele lui păru să înţeleagă; îndepărtă pumnalul.

Drew tuşi şi înghiţi în sec. Nu mai avea ce să inventeze..

— În regulă, spuse el, masându-şi gâtul. Am minţit.

— Ei, aşa-i mai bine. Cel puţin, progresăm, comentă al treilea om.

— Dar n-am trădat. Nu-i ceea ce credeţi. Mi s-a întâmplat ceva – altfel nu ştiu cum să spun – în munţi.

— Ce? reveni cel dintâi de după canapea.

Drew le spuse. Le prevăzuse corect reacţia; îl priveau de parcă-şi ieşise din minţi.

— Băiatu', e corect să nu mai fi angajat. Ţi s-a întâmplat ceva, cu siguranţă. Ţi-ai pierdut calmul.

— Există un singur mod de a şti, spuse al treilea, gesticulând cu seringa plină. După cum ţi-am cerut adineaori, te rog să-ţi scoţi haina. Şi să-ţi sufleci mâneca.

Drew privi seringa, simţind fiori pe şira spinării. Aduseseră prea mult. Anchetatorii aveau destul amytal ca să-l omoare, de îndată ce obţineau confirmarea povestirii. Era invitat să participe la propria sa execuţie.

— Şi sub amytal voi spune acelaşi lucru, insistă el.

Fiindcă e adevărul.

Se ridică în picioare, scoţându-şi haina.

O aruncă la stânga, spre omul cu cuţitul, acoperindu-i faţa. Trebuia să ajungă la pistol. Dintr-o săritură, răsuci încheietura mâinii celui de-al doilea, întorcând amortizorul de la gura ţevii spre chipul individului. Apăsă pe trăgaci. Pistolul scoase un zgomot înfundat, ca o lovitură de pumn într-o pernă. Glonţul intră prin ochiul drept al victimei, împroşcând cu sânge şi creieri.

Omul cu cuţitul îşi smulse haina de pe faţă. Drew aruncă spre el cadavrul inert. În timp ce se răsturnau, se răsuci spre al treilea om, îi smulse seringa din mâna delicată şi-i înfipse acul într-o parte a gâtului. Ţâşni sângele, într-un jet stacojiu, din artera sub presiune, în timp ce Drew apăsa pistonul până la capăt. Aristocratul se prăbuşi.

Drew se întoarse spre lampadar, apucându-l ca pe un baston, şi pară cuţitul cu care se repezea spre el primul om, eliberat de haină şi cadavru. Cablul lampadarului se rupse, făcând becul să se stingă. Lumina pâlpâitoare din şemineu le contura siluetele în mişcare. Drew îşi lovi inamicul în umăr cu baza lămpii, inversă atacul şi împinse capătul cu becul spre mâna înarmată cu cuţitul. Sări înapoi, folosind metodele învăţate în Colorado, îl lovi pe atacant între picioare cu baza lampadarului, iar cu celălalt capăt îi aruncă din mână pumnalul.

Înhaţă cuţitul de jos, repezindu-l sub bărbia inamicului, prin limbă, prin cerul gurii, până în creier.

Rămase cu pumnalul în mână, simţind sângele cald revărsându-se peste lamă şi degetele strânse pe prăsele. Îl mai ţinu pe celălalt sprijinit în picioare un moment, simţindu-l cum tremura, privindu-i încruntat ochii ce mureau.

Apoi îi dădu drumul. Omul căzu pe spate, lovindu-se îndesat cu capul de cărămizile din faţa şemineului.

Drew îl apucă de ghete şi-l târî afară din flăcări, incapabil să suporte duhoarea de păr ars. Se cutremură, privind sângele, cadavrele din jur. Mirosul de urină şi excremente umplea toată camera.

Deşi pe deplin obişnuit cu mirosul, îi venea să vomite. Nu de frică, ci de repulsie. Moarte. Prea multă. Timp de prea mulţi ani.

3

— Şi apoi? întrebă Arlene. În timp ce vorbea, îl luase de mână, oferindu-i puţină consolare.

— Lăsasem pistolul în casă. N-am avut timp să-l iau, deşi îmi făcusem timp să înşfac camera. Sunt sigur că un psihiatru ar fi găsit-o o alegere interesantă. Dar mai aveam un pistol în ascunzătoarea mea de urgenţă din Paris, plus bani şi un paşaport sub alt nume. Am închiriat o maşină şi am plecat în Spania. De pistol m-am descotorosit, normal, în caz că eram percheziţionat la trecerea frontierei.

— De ce în Spania? întrebă părintele Stanislaw.

— De ce nu? Bănuiam că aveau să mă caute pretutindeni. Cel puţin, ridică Drew din umeri, în Spania era mai cald. Am lăsat maşina la reprezentanta firmei de închirieri şi am angajat un avion particular care să mă ducă în Portugalia. Acolo, la Lisabona, mai aveam un paşaport fals. Iar pe urmă? Irlanda. America. De trei ori, aproape m-au prins. Odată, la o staţie service, a trebuit să dau foc unei maşini. Dar cel puţin n-a mai trebuit să ucid. Şi în cele din urmă am ajuns acasă. În America. Ştiam exact încotro mă îndreptam. Puţin îmi păsa mie de şahi şi ayatollahi, petrol şi terorişti. Nimic din toate astea nu avea importanţă. Omorâsem doi oameni care echivalau cu părinţii mei. Îl făcusem pe un băiat să sufere în tot restul vieţii la fel de mult ca mine. Lumea era o casă de nebuni. Prin comparaţie, călugării aceia carthusieni trăiau în paradis. Aveau priorităţile stabilite clar. Priveau în perspectivă. Spre eternitate. Eu, de la vârsta de zece ani, eram un rătăcitor. Însă după ce am fugit din casa de pe malul Senei, având în faţă perspectiva de a continua să rătăcesc, am găsit în sfârşit o direcţie. Vedeam un ţel. Doream pacea.

Un preot, numit părintele Hafer, m-a ajutat. A aranjat să intru într-o mănăstire. Însă înainte de a ajunge la carthusieni, trebuia să scap de toate bunurile. Cu excepţia acestor fotografii, desigur. Când, însă, am considerat că terminasem, când m-am întrebat dacă-mi anihilasem propria existenţă, mi-am dat seama că mai aveam de făcut un ultim lucru. O slăbiciune sentimentală. O rupere finală a legăturilor.

4

În întuneric, Drew se ghemui după tufişuri şi sări cu greutate, agăţându-se cu degetele de marginea zidului de beton lângă care se ascunsese. Era luna martie. Mâinile goale i se umflaseră din cauza gerului aspru. Îşi freca tălpile pantofilor de zid, chinuindu-se să-l escaladeze. Ajunse în vârf, se întinse pe burtă, respirând greu, apoi se lăsă pe partea cealaltă, ţinându-se cu degetele amorţite.

Ateriza pe pământul îngheţat, îndoind genunchii, şi sări în poziţie de apărare, cu mâinile ca singură armă. Şi-ar fi putut aduce un pistol, desigur, dar jurase că nu avea să mai ucidă. A supune cu mâinile goale un inamic, asta o putea justifica. Dar să omoare iarăşi? Sufletul i se chircea la acest gând. Dacă, la rândul său, era ucis în noaptea aceea, ar fi fost voinţa lui Dumnezeu. Nimeni însă nu-l provoca. Scrută întunericul. După lumina felinarelor din cealaltă parte a zidului, ochilor săi le-ar fi trebuit în mod normal o secundă, două, ca să se adapteze la beznă. Îi închisese însă sărind de pe zid. Iar acum, când îi deschise, avea irişii deja dilataţi.

Văzu prin tenebre copaci şi arbuşti, câteva ţevi cu robinete la înălţimea taliei, nişte stropitori alături. Şi pietre funerare. Rânduri-rânduri, cu umbrele întinzându-se până se pierdeau în noapte.

Cimitirul Pleasant View, Boston.

Se furişă printre umbre, trecând pe lângă arbori şi tufişuri, ghemuindu-se după pietrele de mormânt, alergând aplecat pe alei cu pietriş, expirând de uşurare când ajunse din nou pe iarba cea tăcută. Lipindu-se cu spatele de peretele rece al unui mausoleu, scrută întunecimea.

Domnea o tăcere sinistră. N-o tulbura decât murmurul îndepărtat şi monoton al unei maşini.

Şi în sfârşit, strecurându-se mai departe, le văzu, fără a şovăi o clipă cu privire la locul unde se aflau.

Pietrele funerare, mormintele părinţilor lui.

Se apropie de ele indirect, însă descriind cercuri, uitându-se în fiecare posibilă ascunzătoare, amintindu-şi de vandalii împotriva cărora îşi apăra părinţii cu atâţia ani în urmă.

În sfârşit, se opri în faţa lor, privind pietrele de căpătâi unde ar fi găsit numele dacă le-ar fi putut vedea.

Chiar şi noaptea însă ştia că locul acela era al lor. Îşi trecu degetele cu drag peste nume, peste datele de naştere şi de moarte; apoi făcu un pas

înapoi, privind îngândurat, un moment, care deveni un minut, două, apoi trei, până când în sfârşit spuse:

— Numai de n-aţi fi murit.

Un glas îl făcu să înţepenească.

— Drew.

Se răsuci.

Glasul era bărbătesc. Răsuna de departe, înfundat.

— De ce a trebuit s-o faci?

Părea al unei fantome.

Drew îşi încorda vederea, dar nu putu răzbate prin beznă… într-acolo, la dreapta. Nu se simţea ameninţat. Nu încă, cel puţin. Fiindcă ştia că omul l-ar fi putut uşor împuşca în timp ce stătea la mormintele părinţilor. Ceea ce însemna că omul simţea nevoia de a vorbi.

Îi recunoscu glasul. Al lui Jake.

— Îţi dai seama ce căcat a ieşit din cauza ta? întrebă Jake din întuneric.

Drew aproape că zâmbi. Îl podidi un val de prietenie.

— Sau cât de mulţi oameni au pus să te vâneze? continuă Jake, cu glas scăzut.

— Dar tu? îl întrebă Drew. Şi ţie ţi s-a spus să mă vânezi? Eşti cam departe de New York. Nu te afli aici fiindcă ţi-ar plăcea cimitirele la ora trei dimineaţa. Ai să mă omori?

— Asta ar trebui să fac.

Glasul lui Jake era răsunător, plin de jale.

— Atunci, dă-i bătaie.

Epuizat, gol pe dinăuntru, Drew simţi deodată că nu-i mai păsa.

— Sunt deja mort. Aş putea foarte bine să cad jos şi să nu mă mai mişc.

— Dar *de ce?*

— Fiindcă ţi s-a ordonat, spuse Drew.

— Nu, nu la asta mă refeream. Vreau să ştiu de ce ai trădat reţeaua.

— N-am trădat-o.

— Ei spun că da..

— Iar eu pot spune că sunt Papa. Asta nu înseamnă că e adevărat. În plus, nici nu i-ai crezut. Altfel, nu mi-ai fi lăsat nici o şansă să vorbesc. M-ai fi împuşcat în timp ce stăteam aici. Cum m-ai găsit?

— Disperarea.

— Asta mi-a plăcut întotdeauna la tine. Simţul explicaţiilor lungi.

— Au trimis o echipă să-ţi supravegheze locuinţa, pentru siguranţă, dar eu ştiam că n-ai să te întorci acolo.

De fapt, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că nu te-ai fi înapoiat în nici un loc pe care reţeaua îl asociază cu tine. Cel mai convins eram că te ascunseseşi undeva în munţi. Te pricepi destul să supravieţuieşti acolo luni, ani de zile, chiar şi iarna. Deci, asta era, mi-am spus. Cursa se sfârşise. Câştigaseşi.

— Asta nu explică…

— Ajung şi acolo. Vezi tu, ceva mă tot sâcâia. Un crâmpei de amintire. Trebuia să existe un *anume* loc care te atrăgea irezistibil. Până şi cei ca noi sunt fiinţe omeneşti. Unde, însă? Ce te-a făcut să devii ceea ce eşti? Şi atunci mi-am amintit ce-mi spuseseşi odată – când viscolul ne-a silit să petrecem-noaptea pe un vârf de munte, într-un ger atât de amarnic, încât trebuia să stăm de vorbă încontinuu ca să fim siguri că nu adormeam şi muream. Mai ţii minte?

Drew îşi amintea. Cu afecţiune.

— În Anzi.

— Exact, răspunse din întuneric glasul lui Jake. Şi când altceva nu ţi-a mai putut trece prin minte, mi-ai povestit ce li se întâmplase părinţilor tăi şi cum locuiseşi cu unchiul şi mătuşa, în Boston.

— Între timp, unchiul meu a murit.

— Da, dar mătuşa e încă în viaţă deşi, după cum ai descris-o, ştiam că n-ai fi apelat niciodată la ea ca să te ajute. Oraşul Boston însă, îmi amintea despre întâmplarea cu mormintele părinţilor pe care le păzeai. Cum te strecurai noapte de noapte în cimitir. Cum, chiar om mare fiind, încă mai veneai să le vizitezi ori de câte ori puteai. Nu mi-a fost greu să aflu în care cimitir erau înmormântaţi părinţii tăi, nici să le găsesc mormintele. Dar mă tot întrebam, înainte de-a te da la fund, înainte de-a te izola de lume dacă aveai să-ţi iei pentru ultima oară rămas-bun, încă mai aveai să te supui vechiului impuls? Sau o făcuseşi deja şi te pierdusem?

— Un mare risc.

— Sigur. Dar şi unica mea şansă.

Drew miji ochii prin întuneric.

— Sunt pe fugă din ianuarie. De-atunci ai pândit mormintele astea în fiecare noapte?

— Ţi-am spus. Disperarea. Dar mi-am acordat timp până la sfârşitul lunii ăsteia.

Jake râse.

— Închipuie-ţi ce surpriză când ai apărut deodată din umbre. O secundă, am crezut că aveam vedenii.

— E un loc potrivit pentru fantome. Şi revederi. Şi execuţii. Groparul ar putea foarte bine să sară peste funeralii şi să mă îngroape în locul unde voi cădea. Dar tot nu m-ai împuşcat încă. De ce?

În întuneric, Jake oftă.

— Fiindcă vreau să ştiu ce s-a întâmplat de fapt.

Drew îi spuse. Un moment, Jake nu reacţionă.

— E o poveste reuşită.

— E mai mult decât o poveste!

— Dar nu-ţi dai seama? N-are importanţă. *Numai ceea ce cred ei are importanţă.* Au venit la mine. „Eşti prietenul lui," mi-au spus. „Îi cunoşti obiceiurile. Ştii ce urmează să facă. E periculos. Nimeni nu poate şti cui ne va vinde în continuare."

— Ţi-am mai spus. Nu i-am vândut!

— Şi au mai spus: „Îţi dăm o sută de mii de dolari dacă-l găseşti… şi-l omori."

Drew îşi pierdu răbdarea. Făcu un pas înainte, în-tinzând braţele.

— Atunci, fă-o! Ce mai aştepţi? Câştigă prima!

— Nu te baza pe prietenia noastră, îl preveni Jake, din întuneric. Nu te apropia mai mult şi nu încerca să fugi.

— Să fug? Sunt *sătul* de fugă. Omoară-mă sau lasă-mă să plec.

— Dacă te las să pleci, tot ai să fugi.

— Ba nu. Mâine e vorba să intru într-o mănăstire.

— *Cum?*

— Întocmai. Devin carthusian.

— Adică chiar te-ai apucat de religie? Carthusian? Stai puţin. Ăştia nu-s cei care trăiesc singuri în celulă şi se roagă în fiecare zi? Nişte suciţi de futu-i mă-sa. Parcă te-ai târî într-un mormânt.

— Dimpotrivă. E ca şi cum ai învia. Deja mă aflu într-un mormânt. Şi nu datorită pistolului cu care mă ocheşti. Crede ce vrei. Din punctul tău de vedere, intrând la carthusieni aş fi mort oricum, nu-i aşa? N-ar mai trebui să mă omori.

— Întotdeauna ai fost meşter cu cuvintele, replică Jake.

— Nu voi insulta prietenia noastră gândindu-mă că te-ar tenta cei o sută de mii de dolari pe care ţi i-au oferit ca să mă ucizi. Nici pe tine n-am să te

insult încercând să te ispitesc cu o sumă mai mare dacă-mi dai drumul. Fapt este că nu mai am asemenea sume. Am renunţat la tot.

— Din ce în ce mai sucit.

— Ceea ce *fac* este să contez pe prietenia noastră. Ţi-am salvat odată viaţa. În aceeaşi misiune din Anzi. Mai ţii minte?

— A, îmi amintesc, nici vorbă.

— Nimeni nu ştie că m-ai găsit. Întoarce-mi favoarea. Cruţă-mi viaţa. Lasă-mă să plec.

— Numai de-ar putea fi atât de simplu. Vezi tu, mai e ceva ce nu ţi-am spus. Şi e o miză mai mare decât simpla sută de mii. Aia este doar morcovul din capătul băţului. Însă băţul mai are un capăt, unul ascuţit, care-mi stă înfipt drept în spate. I-ai înfuriat rău, Drew. O misiune ratată. Una *majoră*. Şi cei trei operativi pe care i-ai omorât. Reţeaua e sigură că ai devenit liber-profesionist, pe cont propriu.

— Se înşală!

— Dar asta *cred* ei. Sunt convinşi că i-ai vândut. Cu toate câte le ştii, ai putea face mult rău reţelei. Aşa că s-au repezit după tine cu toate forţele. Nu vor înceta niciodată să te caute. Şi cu cât se vor înfuria mai rău, cu atât se vor descărca mai mult pe alţii. Ca mine. Dat fiind că te cunosc, fiindcă suntem prieteni, îşi închipuie că te pot găsi. Iar dacă nu te găsesc, înseamnă că şi eu sunt pe cont propriu. Luna viitoare, mă aştept să pună dulăii şi pe urmele mele. Înţelegi ce vreau să zic? Nu-ţi pot da drumul.

Drew auzea în glasul lui Jake tristeţea.

— Dar *vrei* să mă omori?

— Pe toţi sfinţii, nu! De ce crezi că trag de timp?

— Atunci poate e o cale mai bună.

— Dacă este, eu n-o ştiu.

— Întoarce-te şi spune-le că m-ai găsit şi m-ai omorât.

— La ce naiba ar folosi? Nu mă vor crede pe cuvânt. Va trebui să le-aduc dovezi!

— Şi care-i problema? *Du-le* dovada!

— Vorbeşte cu înţeles.

— Spune-le că ai meşterit o maşină-capcană şi m-ai aruncat în aer.

Drew îşi amintea metoda de execuţie pe care i se spusese s-o folosească în Alpi.

— Fă fotografii. Le plac fotografiile.

— Cu ce? O maşină făcută praf n-o să…

— Nu, cu mine urcând în maşină şi plecând. Cu maşina explodând, răsturnându-se într-un râu. În împrejurările date, dacă le spui că nu mi-ai putut veni de hac decât cu o bombă, ce dovadă mai clară ar putea dori? Eu însă n-am să fiu în maşină.

— Opreşti maşina şi coborî înainte de a exploda?

— Exact. Mâine, trebuie să mă prezint la mănăstire. E în Vermont. Dar mai pot aştepta până dimineaţă ca să te-ajut să faci fotografiile.

Drew porni spre locul de unde se auzea glasul lui Jake.

— *Rămâi unde eşti, Drew.*

— Nu mai pot aştepta. Trebuie să ştiu. E timpul să punem prietenia la bătaie. Împuşcă-mă, sau ajută-mă. Altă soluţie nu ai.

Întinse din nou braţele. Un gest de capitulare.

— Te previn, Drew, insistă Jake, în panică. Nu mă sili s-o fac. Nu te mai apropia.

— Regret, amice. Fug de prea multă vreme. Am obosit. Şi vreau să te văd la faţă.

— Pentru Dumnezeu!

— Da, exact!

Drew ajunse la zece paşi de boschetele unde stătea ascuns Jake. Cinci paşi. Şi se opri. Privi în întuneric.

— Deci, cum va fi? Vrei să mă ajuţi să le dovedim că m-ai omorât? Pentru ca tu să scapi din cârlig şi eu să-mi pot petrece restul vieţii în pace? Sau vrei să mă omori cu adevărat?

Aşteptă. Se lăsase tăcerea.

Tufişurile foşniră.

Drew se încorda, temându-se să nu fi calculat greşit, imaginându-şi că Jake ridica arma.

Din tenebre ieşi o siluetă.

Jake se apropie, cu braţele deschise la fel ca ale lui Drew.

— Dumnezeu să te aibă în pază, prietene.

Se îmbrăţişară.

5

— În 79?

Arlene cerceta chipul lui Drew, cu vocea la fel de încordată de emoţie pe cât fusese a lui.

— În martie. La Boston. În ziua dinainte de-a fi intrat în mănăstire.

Femeia se lăsă moale în fotoliu.

— Ai dreptate. A trebuit să aud totul înainte de a înţelege. E ca…

Drew o privea chinuindu-se să-şi afle cuvintele.

— Mie a ajuns să mi se pară ca o pânză de păianjen, spuse el. Toate întrepătrunse, înlănţuite, închizând un ciclu complet. Pentru un scop teribil. Fiindcă păianjenul suprem aşteaptă.

Arlene îl studie.

— Iar Jake a făcut ce i-ai cerut? Te-a ajutat?

— Am înscenat fotografiile. Nu ştiu ce-a spus la Scalpel. Dar probabil că a fost convingător. Din câte mi-ai spus, n-au fost repercusiuni. De fapt, până acum două săptămâni, nici n-ai observat nimic anormal.

— Aşa e, spuse ea, pe gânduri. Apoi a devenit nervos.

— Şi curând după dispariţia lui Jake, mănăstirea a fost atacată, adăugă părintele Stanislaw.

Camera părea să se comprime de tensiune.

— Există o legătură între cele două evenimente? se întoarse preotul spre Drew. A ajuns cineva la concluzia că Jake ştia mai multe decât spunea? A fost silit să admită că încă mai erai în viaţă, să dezvăluie locul unde te găseai?

— Dar de ce amânarea de şase ani? întrebă Drew. Dacă Scalpelul avea îndoieli cu privire la povestea lui, de ce-au aşteptat atâta timp până să-l interogheze?

— Scalpelul? făcu Arlene, incredulă. Tu presupui că *ei* sunt răspunzători? Că ei au cauzat dispariţia lui Jake şi au atacat mănăstirea?

— N-am încotro. Toate îi indică pe ei.

— Dar… deveni ea şi mai agitată.

— Ce e? Credeam că eşti la fel de convinsă ca mine.

— Nu, n-ai înţeles. E imposibil.

— Dar totul se leagă.

— Nu se poate! Scalpelul nu mai există!

Drew simţi un gol în stomac.

— *Ce-ai spus?!?*

— Reţeaua a fost desfiinţată, în 1980. Când tu erai la mănăstire.

Drew tresări.

— Are dreptate, confirmă părintele Stanislaw. Sursele mele sunt foarte ferme în legătură cu contramandarea. Aşa cum ai descoperit, programul scăpase de sub control. Depăşindu-şi cu mult mandatul, nu se mai rezuma să contraatace teroriştii, ci întreprinsese pasul catastrofal de a interveni în ţări străine şi a complota asasinări ale şefilor de stat. Dacă Ayatollahul afla că americanii încercau să-l omoare, i-ar fi putut executa pe ostatici în loc de a-i sechestra doar în schimbul răscumpărării. Cu siguranţă, ar fi folosit tentativa de asasinat ca dovadă că tot ceea ce spunea el împotriva Americii şi a degenerescentei ei era adevărat. Fără îndoială că de-asta voia Scalpelul să fii ucis. Pesemne îi înfricoşase eşecul operaţiunii tale şi, mai rău, suspiciunile că deveniseşi suficient de instabil pentru a le trăda secretele.

— Dar pe-atunci mă credeau mort.

— Şi probabil au dormit bine noaptea pentru prima oară de când rataseşi misiunea, preciză părintele Stanislaw. Sursele mele consideră că Scalpelul a decis că ajunsese prea aproape de dezastru. Câţiva sunt chiar de părere că cineva din Scalpel se îngrijorase îndeajuns pentru a da de veste la Departamentul de Stat cât de primejdios politiceşte devenise programul. Mai ţii minte ce s-a întâmplat cu C.I.A. când Comisia Church a Senatului a descoperit comploturile de asasinat ale agenţiei? Contra lui Castro, a lui Lumumba, Sukarno, a fraţilor Diem?

— N-a lipsit mult ca C.I.A. să fie dizolvată, răspunse Drew. Ca o soluţie de compromis, puterile i s-au restrâns drastic. Şi-au fost concediaţi şapte sute de membri ai branşei de operaţiuni acoperite.

— Evident, Scalpelul nu dorea acelaşi scandal. Protejându-şi carierele, administratorii săi au destrămat cu grijă şi discreţie reţeaua antiteroristă. Dezmembrarea a durat un an, după atentatul tău eşuat împotriva Ayatollahului.

— Atunci cine dracu' a încercat să mă omoare? Şi de ce? întrebă Drew.

— *Şi ce-l alarma pe Jake atât de tare?* îi privi insistent Arlene.

— Poate otrava ne va da un. Indiciu, propuse Drew. Dacă aflăm tipul folosit la atacul mănăstirii.

Părintele Stanislaw îl privi lung.

— Da. Episcopul mi-a spus că ai păstrat cadavrul şoarecelui care ţi-a salvat viaţa. Prietenul tău necuvântător.

— Stuart Little.

Lui Drew îi venea greu să respire.

— M-am aşteptat că ultimul lucru pe care-l mai putea face pentru mine era să mă ajute să găsesc răspunsurile. La o autopsie, dacă otrava se poate recunoaşte, aş afla informaţia dorită.

— Mă întreb. Ai ceva împotrivă? Pot vedea leşul?

— Nu arată prea plăcut.

— Sper că de-acum ştii că nu-s un inocent.

Drew aruncă o privire spre tulburătorul inel cu piatră roşie, pe care se încrucişau spada şi Crucea Malteză.

— Am avut şi eu impresia asta. *Frăţia Pietrei?*

— Întocmai.

— Va trebui să-mi vorbeşti despre ea.

— Când va fi momentul potrivit. Şi până atunci?

Drew se duse la haină. Când scoase punga de plastic, văzu că micul cadavru părea neobişnuit de bine conservat. Era uscat şi zbârcit, ca o mumie.

Părintele Stanislaw îl primi cu respect.

— De la măruntele făpturi… Privi de la şoarece la Drew.

— Ţi-am explicat că am ridicat cadavrele din mănăstire, îngrijorarea ta a fost întemeiată, teama de scandal pe care i-ai exprimat-o episcopului. Dacă autorităţile aflau despre atac, ancheta le-ar fi dus la descoperirea faptului că *un* călugăr supravieţuise. Şi, scormonind mai adânc, ţi-ar fi aflat trecutul. Biserica să protejeze un asasin internaţional? Nu mergea. Aşa că, după propria noastră investigaţie, am şters toate probele. Cadavrele au fost îngropate în conformitate cu tradiţia carthusiană. Cu respect, dar umil, fără piatră de căpătâi care să le identifice. Am menţinut discreţia pe care o doriseră din-totdeauna călugării. Autopsii însă s-au *efectuat.* Otrava este cunoscută. Şi, în circumstanţele existente, potrivită.

Drew aşteptă.

— Gluga-călugărului.[13]

Jocul de cuvinte părea o blasfemie.

— Dacă pun vreodată mâna pe…

— Răbdare, îl întrerupse părintele Stanislaw; depuse punga pe scrin şi-şi atinse gulerul alb, preoţesc. Ar fi trebuit să-mi port patrafirul.

— Pentru ce?

— Pentru confesiunea ta, căci asta a fost. O problemă dificilă a legii canonice. Mă întreb dacă scăparea mea îţi invalidează spovedania.

Lui Drew i se frânse glasul.

— Nu cred.

— Nici eu. Dumnezeu înţelege. Acesta este sfârşitul? Mi-ai spus tot ce crezi că este semnificativ? Tot ce duce la atacul asupra mănăstirii?

— Tot ce mi-a trecut prin minte.

— Atunci, pleacă-ţi capul şi desăvârşeşte ritualul.

— Părinte, regret din toată inima aceste păcate şi păcatele din toată viaţa mea.

Părintele Stanislaw ridică mâna dreaptă, făcând semnul crucii. Se rugă în latină. Drew recunoscu petiţia de iertare adresată lui Dumnezeu.

Preotul se opri.

— A ucide o altă fiinţa omenească este una dintre crimele supreme. Numai sinuciderea e mai mare. Dar împrejurările îţi atenuează culpabilitatea. Precum şi calvarul tău de-o viaţă. Săvârşeşte un bun act de umilinţă.

Drew se supuse.

— Mergi în pace, încheie preotul. Apoi adăugă, cu glasul dintr-o dată aspru: Dar nu te mişca din loc.

Drew ridică privirea, surprins.

— A sosit momentul să vorbim despre Yanus.

— Ai mai spus asta şi în capela refugiului, se încruntă Drew. A durat ceva timp până să mă lămuresc. Din cauza accentului. Te referi la *Janus?*

— Asasinul, îi întrerupse Arlene.

Părintele Stanislaw dădu din cap.

— Zeul cu două capete.

Care s-ar zice că este Drew.

PARTEA A ŞAPTEA

JANUS

Păcatele prezentului

1

În Roma antică, când o armată imperială pleca la război, trebuia să fie îndeplinite ritualuri complexe, pentru ca luptele să nu fie lovite de nenoroc. Unul dintre cele mai importante asemenea rituri cerea ca armata să treacă pe sub un arc ceremonial, în timp ce se invocau favorurile zeilor – şi îndeosebi ale unuia, zeul bunelor începuturi.

Prin tot oraşul se găseau numeroase asemenea arcade, majoritatea nefiind legate de ziduri sau clădiri, înălţându-se izolate, parcă pentru ca lipsa oricărui rost practic să le accentueze funcţia simbolică. De asemenea, uneori erau construite mici clădiri fără nici un alt scop în afara aceluia de a oferi un decor potrivit în care să intre şi să iasă un preot sau un om politic.

Cea mai respectată dintre aceste clădiri era o capelă sacră de la nord de Forum. Simplă, rectangulară, avea uşi duble de bronz la răsărit şi apus, cu faţa spre deşteptarea şi asfinţitul soarelui, ca pentru a arăta că, în vreme ce se nădăjduia bunul început al unei campanii, la fel de fericit avea să se şi sfârşească. La fel ca arcul pe sub care defilau puternicele legiuni romane în drum spre bătălie, şi acest templu era asociat cu războiul. Într-adevăr, generalii imperiului treceau atât de frecvent prin uşile duble de la răsărit şi de la apus, încât acestea, în mod tradiţional, stăteau tot timpul deschise. Uşile se închideau numai când în Roma domnea pacea, eveniment ce rareori se întâmplă – în timpul primilor şapte sute de ani ai măreţiei oraşului, de la domnia lui Numa până la cea a lui Augustus, numai de trei ori.

Zeul căruia-i era închinat acest altar nu era, cum ne-am fi putut aştepta, Marte. În schimb, statuia în faţa căreia meditau preoţii, politicienii şi generalii, între trecerea printr-o uşă şi prin următoarea, îi aparţinea unei mai mari zeităţi, Janus, uşor de deosebit de toţi ceilalţi zei prin faptul că avea

două feţe, una înainte, cealaltă în spate, cătând spre ambele uşi, de la răsărit şi de la apus, începutul şi sfârşitul.

Când i se cerea succesul, la începutul zilei, era cunoscut ca Matutinus, de unde şi cuvântul *matins*, sau utrenie, termenul Bisericii Romano-Catolice pentru prima slujbă canonică a zilei, imediat după miezul nopţii. Însă Janus mai era solicitat şi la începutul fiecărei săptămâni, al fiecărei luni şi, mai ales, la începutul fiecărui an. În mod adecvat, prima lună a calendarului roman era denumită, în cinstea lui, ianuarie.

Janus, cel cu două fete, privind etern înainte şi în urmă. Spre început. Şi spre sfârşit.

2

— La început, spuse părintele Stanislaw, ceea ce am avut erau mai mult zvonuri. Acum aproape un an.

— Aţi? se încruntă Drew. Cine? arătă el spre inelul părintelui Stanislaw, cu rubinul magnific pe care se intersectau spada şi crucea. *Frăţia?*

— Este oare necesar să fiu explicit? Pentru un om cu experienţa ta…

Părintele Stanislaw îl privi lung.

— N-ar trebui să te mire. Cu cele şapte sute de milioane de discipoli ai săi, Biserica reprezintă, virtualmente, o naţiune în sine. Într-adevăr, în Evul Mediu a fost o naţiune, alcătuită din întreaga Europă, pe timpul Sfântului Imperiu Roman. Are nevoie să-şi vegheze-propriile interese. Întocmai la fel ca tuturor naţiunilor importante, îi trebuie o reţea de informaţii.

— Reţea de informaţii? se înăspri glasul lui Drew, încep să înţeleg.

— Cel puţin crezi că înţelegi. Dar să explicăm pe rând. Principalele noastre surse de informaţii sunt feluriţii membri ai unui ambiguu ordin religios care a trecut în planul întâi de când ai intrat tu la mănăstire. Ordinul e cunoscut ca *Opus Dei*, marea lucrare a lui Dumnezeu. Îl numesc ambiguu fiindcă membrii săi – în majoritate, profesionişti de mijloc realizaţi, medici, avocaţi, oameni de afaceri – continuă să-şi urmeze vocaţiile laice în pofida jurămintelor de sărăcie, castitate şi obedienţă. Se îmbracă după moda din societate, deşi mulţi se retrag noaptea în mănăstiri şi cu toţii îşi consacră Bisericii averile. Au vederi conservatoare. Îi poartă o desăvârşită credinţă Papei. Apartenenţa lor la *Opus Dei* e strict secretă.

— Cu alte cuvinte, un ordin invizibil.

— Corect. Teoria este aceea că pot răspândi influenţa Bisericii folosindu-i doctrinele în practica afacerilor de zi cu zi. Un fel de coloană a cincea catolică, dacă preferi. Imaginează-ţi efectul dacă membrii *Opus Dei* ar fi aleşi în Congres, sau dacă unul dintre ei ar deveni membru al Curţii Supreme a S.U.A. Dar nu se află numai în America. *Opus Dei* fiinţează, în deplinătatea forţelor, în peste optzeci de ţări. O sută de mii de profesionişti, folosindu-şi ambiţia, străduindu-se să câştige cât mai multă putere laică pot, în sprijinul Bisericii Catolice. *Ei* sunt baza reţelei de informaţii a Bisericii. Şi, din zvonurile pe care începuseră să le adune, am aflat prima oară despre…

3

…Un mercenar liber-profesionist, apărut ca de niciunde pe scena europeană şi având reputaţia de a fi autorul a cinci asasinate în succesiune rapidă, toate implicând preoţi catolici. În toate cazurile, preoţii – activi pe plan politic, influenţi şi opunându-se ferm facţiunilor comuniste din guvernele ţărilor lor – muriseră în condiţii ce, iniţial, păruseră a fi simple ghinioane. Un accident rutier, de exemplu, un atac de cord, un incendiu.

La mare distanţă una de alta, decesele n-ar fi atras atenţia, dar având loc atât de multe într-un timp atât de scurt, şi mai ales în Italia, au trezit suspiciunea *Opus Dei*. Membrii puternici ai ordinului şi-au folosit influenţa pentru a se asigura că investigaţiile se efectuau cât mai scrupulos. Curând, au început să pară suspecţi diverşi factori ai fiecărei morţi, deşi fără a incrimina categoric. În cazul accidentului de maşină, se defectaseră frânele, şi totuşi acestea fuseseră revizuite recent. În cazul infarctului, autopsia victimei nu a relevat nici o slăbiciune a sistemului cardiovascular. În incendiu, nimeni nu-şi amintea ca preotul, care fusese întotdeauna pedant, ordonat, să fi permis vreodată ca în pivniţa presbiteriului să se strângă cârpe îmbibate în ulei.

În acelaşi timp, la Geneva, o tânără femeie foarte îndrăgostită, a făcut o descoperire înspăimântătoare. Bărbatul cu care avea legătura, un american generos, instalase recent un stelaj de cărţi în apartamentul ei. Unul dintre suporţii care ţineau rafturile pe perete se desprinsese din tencuială, făcându-le să se încline îngrijorător, întrucât prietenul ei, Thomas McIntyre, era plecat din oraş cu treburi (ce fel de treburi, femeia nu ştia, ceva cu importuri şi exporturi), i-a telefonat fratelui ei să vină şi să se sfătuiască în legătură cu rafturile. Când cei doi au încercat să privească în spatele bibliotecii, au observat în perete o gaură care înainte nu existase. Şi, explorând în continuare, au descoperit o cavitate plină cu exploziv plastic, detonatoare, arme automate, muniţie şi un container metalic din care au scos echivalentul a o sută de mii de dolari în diverse valute europene, plus trei paşapoarte pe numele Michael McQuane, Robert Malone şi Terence Mulligan. În ciuda diferenţelor de nume, toate paşapoartele purtau aceeaşi fotografie. Îl reprezenta pe prietenul femeii, Thomas McIntyre.

După o discuţie îndelungată, pasională şi violentă, în care femeia şi-a apărat amantul, ameninţând că nu va mai vorbi niciodată cu fratele ei dacă iubitului nu i se dădea posibilitatea să se explice, fratele a telefonat

autorităţilor. În mai puţin de-o oră, au sosit trei poliţişti. Au examinat obiectele ascunse după rafturi şi s-au deplasat imediat la apartamentul prietenului, care – a reieşit – se întorsese mai devreme din călătoria de afaceri şi, fără a-şi fi informat iubita, dădea o petrecere. După ce poliţiştii au bătut la uşă şi i-a primit un invitat, fără tragere de inimă, s-au pomenit în faţa unui grup de petrecăreţi beţi în mijlocul căruia un om ce semăna cu fotografiile din diferitele paşapoarte a acceptat să le răspundă la întrebări, în dormitor. Odată ajuns acolo însă americanul a scos un pistol, i-a împuşcat pe cei trei poliţişti şi a fugit pe o scară de incendiu. Un poliţist a supravieţuit pentru a relata întâmplarea. Noi cercetări au dezvăluit că în containerul de metal ascuns în perete, după biblioteca fetei, se mai găsea un caiet cu adresele din diverse oraşe şi ţări, care au reieşit ca aparţinându-le celor cinci preoţi ce muriseră.

4

— Aveţi vreun comentariu? întrebă părintele Stanislaw.

Drew stătea pe gânduri, tulburat.

— Dacă acest McIntyre e un asasin, are nevoie de câteva lecţii profesionale. Biblioteca aia şubredă. Panica în faţa poliţiei.

Clătină din cap.

— Un amator.

— Aşa mi s-a părut şi mie. Doar dacă…

— Nu înţeleg.

— Doar dacă nu premeditase totul.

— Crezi că a *vrut* să se demaşte? întrebă Arlene, surprinsă.

— Dar de ce? adăugă Drew.

— Ca să se anunţe. Să-şi câştige rapid reputaţia, răspunse părintele Stanislaw. Şi odată demascat, cu deliberare din partea lui, fără-ndoială, dintr-o dată a devenit profesionist. Autorităţile au făcut tot posibilul să-l găsească, dar n-au reuşit şi, unul după altul, au mai fost asasinaţi trei preoţi cu activităţi politice. Apoi au început să moară membri ai *Opus Dei*. Directori de corporaţii, editori, dar mai ales politicieni. Iar acum era clar, acest Thomas MacLane, cu diversele sale alte nume de pe paşapoartele falsificate, se angajase în terorism sistematic împotriva…

— … Bisericii Catolice.

Îngreţoşat, Drew se întoarse spre Arlene.

— Mi-ai spus că asasina oameni politici, dar nu mi-ai spus…

— … că făceau parte din *Opus Dei?* De unde să fi ştiut?

— N-aveai cum, confirmă părintele Stanislaw. De unde să fi ştiut cineva din afara reţelei informative a Bisericii? Aici e toată problema. Apartenenţa de *Opus Dei* e secretă.

— Nu mai e, spuse Drew.

— Şi acum ajungem la tine, se aşeză părintele Stanislaw lângă el. În timp ce autorităţile investigau, îndemnate de membrii puternici ai *Opus Dei* dornici să afle cine era omul care-i vâna, au început să circule alte zvonuri. Un om cu numele codificat de „Janus” cumpăra arme şi explozivi pe piaţa neagră din Europa şi în acelaşi timp angaja anchetatori liber-profesionişti pentru a documenta scandaluri implicând Biserica Catolică. Aceste scandaluri mergeau de la metresele pe care le ţineau diferiţi oficiali ai Bisericii, până la relaţii homosexuale, sau moşii bogate pe care nici un

preot, dat fiind jurământul de pauperitate, n-ar fi trebuit să aibă resursele materiale de a le deţine. Alcoolism. Toxicomanie. Păcate de moarte. Dacă un preot sau membru *Opus Dei* avea un viciu, Janus voia să-l afle. Şi să primească dovezi. Uneori, se mulţumea să trimită documentaţia, inclusiv fotografii, la ziare. Alteori îl asasina pe preot sau pe membrul *Opus Dei* şi trimitea după *aceea* documentele, aparent pentru a justifica asasinatele.

— Janus, spuse Drew.

— Legătura era evidentă. Thomas MacLane, asasinul cu aceeaşi ambiţie? Putea fi *el* Janus? Într-adevăr, când autorităţile au dat de urma unui om de legătură al lui Janus şi l-au făcut să vorbească, omul şi-a identificat şeful în fotografia de pe paşaportul lui Thomas McIntyre.

— Identificat?

Drew deveni ţeapăn.

— Vrei să spui că acest Janus – acest McIntyre – chiar îşi lăsa colaboratorii să-l vadă? Nu avea nici măcar atâta minte să folosească un telefon asigurat? Ceva nu merge. Lucrează atât de stângaci, încât aproape pare..

— Intenţionat? întrebă părintele Stanislaw. Aproape ca şi cum ar *vrea* să fie prins? Într-adevăr. Acelaşi sistem. Şi totuşi, în pofida eforturilor celor mai puternici membri ai *Opus Dei* şi a considerabilei lor influenţe asupra Interpolului şi Serviciului M.I.-6, nimeni n-a fost în stare să-l găsească.

— Dar *tu* ai crezut că eu eram Janus, îi spuse Drew Arlenei. Sau cel puţin ai crezut-o până te-am convins să-mi acorzi beneficiul îndoielii. De ce ai fost tentată, din start, să faci legătura?

— Datorită fotografiei din toate acele paşapoarte, răspunse în locul ei părintele Stanislaw. A durat ceva timp, dar până la urmă autorităţile americane au reuşit să găsească acelaşi chip în dosare. O parte din dificultate consta în faptul că propriul tău paşaport legal expirase. Dar, căutând în dosarele anterioare… Mai tânăr. Mai slab, deşi nu atât de slab pe cât eşti acum. Totuşi, o asemănare evidentă. Andrew MacLane. Similitudinea dintre numele tău de familie şi numeroasele nume de familie ale lui Janus a atras imediat atenţia. McIntyre, McQuane, Malone, Mulligan. Categoric, un amestec ciudat de irlandez şi scoţian. Dar, cu toate acestea, paralela nu putea fi ignorată. Autorităţile au ajuns la concluzia că Janus nu puteai fi decât tu.

Numele-cod pe care ţi-l aleseseşi a părut derutant o vreme. Ofiţerii de informaţii însă au înţeles curând. Lucraseşi pentru o reţea antiteroristă

americană, acum defunctă, deşi ceea ce făcuseşi în cadrul acelei reţele nu s-a dezvăluit, bineînţeles, niciodată. În 79, te-ai vândut Iranului. Ai dispărut pentru câţiva ani, dar acum te-ai întors, ignorându-ţi fostele loialităţi, ca să lucrezi pentru cine te plătea mai bine. *Janus*. În acel moment, numele a părut perfect adecvat. Zeul roman care privea şi înainte, şi înapoi.

— Janus, cel cu două feţe, spuse Drew amar.

— Când povestea a fost dată publicităţii, interveni Arlene, Jake şi cu mine am rămas năuciţi. Cum puteai să fii un asasin care ataca Biserica Catolică? Nu avea nici un sens. Dar dovezile erau copleşitoare. Jake devenea din ce în ce mai tulburat. A început să se comporte ciudat. Şi a dispărut.

Strânse pumnii.

— *De ce nu mi-a spus ce se întâmplă?*

— Nu putea, răspunse Drew. Până nu se asigura că eu eram vinovatul. În fond, Jake ştia că ar fi trebuit să fiu mort. El era omul care susţinea că mă omorâse, iar Scalpelul îi acceptase dovezile. Dar, din câte ştia Jake, mă aflam într-o mănăstire carthusiană din Vermont. Deci, cum aş fi putut asasina preoţi şi oameni politici în Europa?

— Doar dacă nu părăsiseşi mănăstirea, spuse părintele Stanislaw. Dacă nu făcuseşi decât să te foloseşti de el. Deci, crezi că s-a dus la mănăstire ca să afle?

— Nu l-am văzut niciodată acolo. Dar bănuiesc că nu.

— Atunci?

— S-o luăm aşa: indiferent cine e Janus, a făcut mari eforturi pentru ca autorităţile să creadă…

— … că el şi cu tine sunteţi unul şi acelaşi, îi întregi Arlene gândul.

Drew se chinuia să se concentreze.

— *De ce* să fi făcut asta? De ce ar fi fost atât de hotărât să arunce vina crimelor în seama mea? Dacă autorităţile mă găseau, puteam dovedi că nu eu le comisesem.

— Adevărat, spuse părintele Stanislaw. Dacă te aflai într-o mănăstire, aveai un alibi perfect.

Pe Drew îl mânca pielea capului.

— Dar Janus nu putea şti că eram în mănăstire. Şi totuşi, era sigur că n-aş putea dovedi niciodată că nu eram Janus. De ce?

Arlene vorbi cu voce sumbră:

— Te credea mort. Se priviră toţi trei.

— Dacă autorităţile urmăreau un mort, Janus nu avea nici un motiv de îngrijorare. Eram diversiunea perfectă, în timp ce ei căutau o fantomă, el putea…

— Să fie invizibil şi să facă tot ce voia. Arlene se ridică, deznădăjduită.

— Deci, Jake i-a investigat pe foştii săi superiori din cadrul Scalpelului? întrebă ea, cu voce tremurătoare. Deoarece credea că unul dintre ei se folosea de faptul morţii tale – sau al *presupusei* tale morţi – ca acoperire pentru Janus?

Drew dădu din cap.

— Iar cel care l-a inventat pe Janus a aflat ce făcea Jake?

Se cutremură.

— Nu pot suporta nici să mă gândesc, darmite s-o spun. L-a ucis cineva pe Jake pentru a-l împiedica să afle cine se dădea drept tine?

— Arlene, nu putem şti.

— Dar nu asta bănuieşti?

Drew o privi îndurerat.

— Îmi pare rău.

Se făcu palidă la faţă. Ochii îi deveniră înspăimântători.

— Şi mai rău o să-i pară cui a făcut-o.

— Dar evenimentele nu s-au oprit aici. Cel ce l-a inventat pe Janus trebuie să-l fi silit pe Jake să recunoască de ce îl cerceta, continuă Drew. Dacă au aflat că încă mai eram viu, în mănăstire, trebuia să mă omoare şi pe mine. Ca să-şi protejeze acoperirea pentru Janus. Iar asta ridica o problemă. Întrucât călugării carthusieni sunt anonimi, trebuia exterminată întreaga mănăstire, pentru a fi siguri că de data asta muream. Iar apoi, cred, cadavrul meu ar fi dispărut.

Gura părintelui Stanislaw se crispa.

— Iar Biserica, anchetând, s-ar fi întrebat de ce. Ceea ce ne readuce la îngrijorarea pe care ţi-ai exprimat-o faţă de episcop. Nimeni n-ar fi putut şti că Biserica adăpostea întâmplător un asasin, fie şi unul ale cărui motive se puteau justifica. Controversa ar fi fost intolerabilă, subminând autoritatea Bisericii.

Glasul lui Drew devenise gutural de mânie.

— Ca o pânză de păianjen. Toate se leagă între ele. Tare amuzant trebuie să i se fi părut lui Janus. Crezându-mă mort, m-a folosit pentru a ataca Biserica. Apoi, dându-şi seama că eram viu, s-a hotărât să mă omoare, fără ca autorităţile să afle vreodată. Fiindcă Biserica, pentru a se proteja, ar fi

trebuit să acopere genocidul. L-ar fi ajutat efectiv. Deştept până la limita geniului. Iar dacă îmi iese pasienţa, voi avea eu grijă să sufere într-o parte deşteaptă a iadului.

Dublul meu, adăugă Drew deodată. Un iureş de înţelegere îl făcu să se înfioare.

Părintele Stanislaw miji ochii, frecând spada şi crucea de pe inel.

— Deci ţi-a trecut şi ţie prin minte?

Arlene dădu din cap, cu putere.

— Adineaori când îl menţionaseşi, am început şi eu să mă întreb.

Drew se cutremură din nou.

Un asasin cameleonic… asumându-şi identitatea lui Drew, semănând cu fotografia lui din paşaport, suficient de similar pentru a-i convinge pe cei care-l întâlneau că era Drew.

— Doamne sfinte, spuse el. Pare să fie dublul pe care-l foloseam când am lucrat în Scalpel. Alibiul când plecam în misiune. Au desfiinţat Scalpelul. Dar trebuie să-i fi contactat pe unii dintre foştii membri, creând o altă reţea la fel. Sub un alt nume, Scalpelul continuă să existe!

— Dar ce reţea? întrebă părintele Stanislaw şi se întoarse spre Arlene. Ţie şi fratelui tău vi s-a cerut să vă înrolaţi într-o altă unitate de informaţii?

Arlene clătină din cap.

— Actualmente, sunt civilă. Predau tehnici de alpinism şi supravieţuire în exterior.

— Dar fratele tău?

— El lucra pentru o altă reţea. Atâta lucru ştiu. Însă nu mi-a spus niciodată care, iar eu am respectat protocolul de a nu-l întreba. Oricum nu mi-ar fi spus. Nici nu mă aşteptam s-o facă.

— Janus, spuse Drew dezgustat. La fel ca gluga-călugărului, otrava folosită la mănăstire, Janus e o altă şaradă blestemată. Cel cu două feţe. Ipocritul. Sigur. Dar, *literalmente,* Janus este un om cu două feţe identice. Şi singura persoană la care mă pot gândi ca să ne spună cine se ascunde după toate astea e dublura mea.

— Ştii unde l-am putea găsi? întrebă părintele Stanislaw.

5

Legătura dintre Drew şi colegii săi din şcoala de instructaj a Scalpelului, în Colorado, fusese prea puternică pentru ca împrăştierea lor de după absolvire s-o dizolve. El, Arlene şi Jake păstraseră legătura „de exemplu, rămânând prieteni; până la urmă, Drew şi Arlene deveniseră amanţi.

Dar Scalpelul îi interzisese lui Drew să se asocieze vreodată cu Mike, dublura sa, pentru ca remarcabila lor asemănare să nu atragă atenţia şi să primejduiască misiunile. Pentru Drew nu fusese o povară să accepte această despărţire, căci, dintre toţi colegii de clasă din şcoala de instrucţie, singurul cu care nu se înţelesese era Mike. Asemănarea lor generase rivalitate, mai ales din partea lui Mike, care îi împiedicase să se simtă vreodată apropiaţi unul de altul. Drew rămăsese totuşi curios cu privire la omul de care depindea viaţa lui şi, ori de câte ori se ivea ocazia, îşi întreba foştii colegi ce mai făcea sosia lui. În 78, Drew aflase că Mike urma nişte cursuri la Universitatea din Minnessota. Literatură americană. Acelaşi gen de program master pe care-l urmase şi Drew în Iowa. Se potrivea. El şi dublura nu se rezumau doar să arate la fel; gândeau la fel. Preferau aceeaşi acoperire de studenţi la litere în oraşe universitare.

— Una dintre diferenţele dintre noi era aceea că mie îmi plăceau autorii americani clasici, iar lui îi plăceau modernii, spuse Drew. Am auzit că după ce şi-a luat diploma de la Minnesota, plănuia să se ducă la Universitatea din Virginia ca să lucreze la Faulkner. După Faulkner, voia să devină expert în Fitzgerald, apoi în Hemingway. Să acordăm câte doi ani pentru fiecare masterat. Dacă nu greşesc calculul, acum ar trebui să lucreze la Hemingway.

— Presupunând că s-a ţinut de program, spuse părintele Stanislaw. Şi chiar dacă a făcut-o, asta nu ne va ajuta să-l găsim. În toate universităţile din ţară se predă Hemingway.

— Nu, principalii doi specialişti în Hemingway sunt Carlos Baker şi Philip Young. Baker e la *Princeton;* Young e la *Penn State.* Îl abordează pe Hemingway din perspective atât de diferite, încât cineva hotărât să devină expert ar trebui să lucreze măcar cu unul, dacă nu chiar cu amândoi. Credeţi-mă, am destule diplome ca să ştiu ce vorbesc.

Princeton sau *Penn State?* Dar cum să fie siguri? Cum, printre zeci de mii de studenţi, să-şi găsească prada? Focarul căutării avea să fie catedra de literatură. Şi sala de gimnastică. Întrucât trebuia să se păstreze în formă

pentru misiuni, dublura lui Drew va fi exersat zilnic. Dar, cum dorea să fie invizibil, se ducea la sală dimineaţa cât mai devreme, când prin jur nu umbla mai nimeni. Drew ştia – era sigur – fiindcă el însuşi urmase acelaşi program.

Părintele Stanislaw dădu telefoane la relaţiile sale din Opus Dei. Peste şapte ore, preotul primi un apel de la campusul Penn State, despre un om care corespundea vârstei şi semnalmentelor lui Drew, urma cursurile de literatură americană, lucra la Hemingway cu Philip Young şi se ducea în sala de sport zilnic la ora şase dimineaţa.

Şi era un singuratic.

Peste o jumătate de oră, Drew, Arlene şi părintele Stanislaw se aflau pe drum.

6

Un vânt rece biciuia obrajii lui Drew în timp ce stătea ghemuit în marginea unei păşuni, la jumătatea pantei, unde-l ascundeau copaci; groşi, desfrunziţi. El, Arlene şi părintele Stanislaw călătoriseră împreună cu *Oldsmobile*-ul negru al preotului, lăsând *Firebird-ul* Arlenei într-un garaj care închiria locuri de parcare pe termen lung, plătind pe câteva săptămâni în avans. Drew mersese cu motocicleta până la cel mai răpciugos bar pe care-l putea găsi, unde se asigurase că nu-l vedea nimeni demontând plăcile de înmatriculare. Apoi lăsase motocicleta lângă lăzile de gunoi din spate.

În cele din urmă, poliţia avea s-o găsească, dar fără numere nu puteau face prea repede legătura cu cea furată din Massachusetts. Şi întrucât îşi ştersese amprentele, nimeni nu putea face legătura cu el.

În timp ce Arlene dormea, Drew stătea lângă părintele Stanislaw, continuând să simtă mirosul de fum acru al oţelăriilor din Bethlehem. Privea spre pantele Apalaşilor din faţa lui.

— Cred că locul ăsta e potrivit, arătă el spre o creastă împădurită ce se înălţa în dreapta. Mai bun nici că se poate.

— Crezi că vei întârzia mult? întrebă părintele Stanislaw.

— Avem de respectat un program. Nu durează mult. Lasă motorul pornit.

Părintele Stanislaw parcă pe acostament şi, cu toate că cerul era albastru şi senin, când coborî, Drew simţi un vânt înţepător. Strângând din pleoape, porni pe panta cu iarbă uscată. Orice şofer în trecere ar fi crezut că mergea spre copaci ca să se uşureze.

După ce trecu de lizieră însă îşi continuă drumul, oprindu-se numai când ajunse la marginea pajiştii de sus. Privi în jur, văzând prin iarbă urme de animale şi mirosind aroma de salvie a toamnei. Da, locul era convenabil.

Cu ajutorul unei crengi solide, săpă prin iarbă un şănţuleţ lat de cinci centimetri şi adânc de douăzeci şi cinci. Pământul semiîngheţat rezista. Vârful crengii se rupse, într-un târziu însă termină. Ghemuindu-se, vârî mâna în haină şi scoase punga cu trupul neînsufleţit al lui Stuart Little. Ciudat că şoarecele nu putrezise. Era oare un semn? se întrebă. Un mesaj de aprobare din partea lui Dumnezeu? Alungă gândul, neîngăduindu-şi să-şi închipuie că ar fi cunoscut starea de spirit a lui Dumnezeu.

Dezlegând punga de plastic, răsturnă uşurel trupul lui Stuart în fundul gropiţei, după care o umplu la loc cu mâinile, acoperind-o cu un ghemotoc

de iarbă, bătătorind pământul şi netezind totul. Acum, marginea păşunii părea neatinsă.

Privi în jos, amintindu-şi, preţ de-un răscolitor moment, de mormintele părinţilor săi.

— Ei bine, spuse, mi-ai salvat viaţa. Mai exact spus, m-ai *readus* la viaţă. Îţi sunt recunoscător.

Aproape se întorsese, când se mai gândi la ceva.

— Şi-am să te răzbun, prietene.

Plecă dintre copaci, coborând mâhnit panta cu iarbă bătută de vânt, şi urcă în maşină.

— Drew?

Arlene se trezise şi se încrunta îngrijorată.

— Te simţi bine?

— Perfect.

— Eşti sigur?

— Ai lipsit douăzeci de minute, spuse părintele Stanislaw. Încă puţin, şi plecam să te căutăm.

— Ei, acum m-am întors. Acolo, sus, am făcut o promisiune. Deci, să mai lăsăm câteva mile în urmă. Vreau ca blestemăţia asta să se termine. Vreau să fiu sigur că-mi ţin promisiunea.

— Ai o privire… comentă părintele Stanislaw. Dumnezeu să-i apere pe cei după care alergi.

— Nu, nu-i bine spus.

— Nu sunt sigur la ce te referi.

— Dumnezeu să ne apere pe toţi.

7

Lanţurile muntoase se uneau între ele. Pe la jumătatea după-amiezei, ajunseră la Alleghenies, urmând cotiturile şi curbele drumurilor care treceau pe lângă povârnişuri golaşe şi sterpe, şi oraşe muribunde.

Printre copacii scheletici se zăreau uneori sonde de petrol masive, cu ciocurile metalice ridicându-se şi coborând, bufnind apăsător chiar şi prin geamurile închise ale maşinii.

În contrast cu discuţiile lungi şi pasionale din camera de motel, acum nici Drew, nici Arlene şi nici părintele Stanislaw nu mai vorbeau, fiecare meditând în sinea lui.

Ajunseră la destinaţie, coborând pe un drum în zigzag care-i scoase într-o vale circulară, amplasată aproape la jumătatea statului Pennsylvania. Iar acolo, în mijlocul văii, sosiră la colegiul de stat.

Era unul dintre acele orăşele despre care Drew spusese că erau ideale pentru acoperire. Campusul era întins, cu clădiri maiestuoase, îmbrăcate în iederă, şi şiruri de copaci înalţi. Întrucât oraşul nu avea alte activităţi majore, populaţia locală fusese nevoită să se adapteze la toanele celor peste douăzeci de mii de studenţi de care depindeau ca să aibă din ce trăi. Tipic pentru orice oraş universitar, jumătate din locuitori erau într-un flux continuu, studenţii sosind şi plecând, înscriindu-se şi absolvind. Un agent operativ căruia îi plăcea să-şi umple timpul dintre misiuni citind şi ducându-se la cursuri putea găsi aici o viaţă mulţumitoare şi, mai important, o acoperire perfectă. Câtă vreme nu avea nevoie de viaţă socială, era invizibil. Putea să dispară.

8

Părintele Stanislaw vorbi la un telefon public dintr-un supermarket de la periferia oraşului, transmiţând instrucţiuni bisericii catolice locale. Biserica avea o arhitectură modernă, joasă, prelungă, zidită din beton, în faţă cu o statuie de fier a lui Christ pe cruce. Parcară maşina şi intrară pe uşa principală.

Un bărbat înalt şi chel, în costum, stătea pe un scaun, lângă bazinetul cu apă sfinţită din vestibul, citind o carte de rugăciuni. Când intrară, ridică privirea.

— Domnul fie cu voi, spuse el.

— Şi cu duhul tău, adăugă părintele Stanislaw.

— *Deo gratias.*

— Amin, răspunse preotul. Trebuie să spun că e plăcut să aud latina vorbită într-o biserică.

Drew rămase împreună cu Arlene, în spate, privind cu interes.

— Suspectul e urmărit în continuare? întrebă părintele Stanislaw.

Dând din cap, omul în costum puse jos cartea de rugăciuni şi se ridică.

— Nu pare să-şi fi dat seama. Aşa cum aţi propus, păstrăm o distanţă prudentă şi îl filăm – aşa se spune? —în schimburi.

Îşi îngădui un zâmbet.

— Este aproape ca şi cum am face cu rândul cele patruzeci de ore ale devoţiunii.

— Ştiţi unde locuieşte?

Omul înclină iarăşi din cap.,

— Ne-a fost greu să aflăm. Universitatea îi trimite corespondenţa, notele şi altele asemenea la o căsuţă poştală. Nu e înscris în cartea de telefon. Dar sursa noastră de la compania telefonică a descoperit că are totuşi un telefon, neînregistrat. Adresa figura în fişierul de facturare al computerului.

Vârî mâna în sacou şi scoase o hârtie împăturită, dându-i-o părintelui Stanislaw.

— E un cartier unde locuiesc mulţi studenţi, continuă el. Am însemnat-o pe hartă. Cu ani în urmă, proprietarul a avut un conac dărăpănat pe care l-a împărţit în cât de multe garsoniere a putut. A câştigat atâţia bani, încât nu s-a putut abţine să nu extindă casa. Aripi laterale, în spate, în faţă, fiecare cu multe cămăruţe. După un timp, nici nu se mai vedea conacul, îngropat între adaosuri. Şi nici atunci mulţumit, a început să cumpere casele din jur. Şi

acelora le-a adăugat camere, până s-au contopit toate de nu se mai deosebeau una de alta. Parcă ar fi făcut tot cvartalul implozie. Numai Dumnezeu ştie câte garsoniere are acolo. Locul este plin de culoare şi alei care se intersectează, pentru ca studenţii să poată ajunge la locuinţele din mijloc. Este un labirint. Poţi să te rătăceşti acolo.

Părintele Stanislaw privi hârtia.

— Numărul optzeci şi cinci?

— Şirurile nu merg totdeauna crescător. Va trebui să vă descurcaţi şi să cereţi îndrumări.

— Dar acum nu e acasă?

— Din câte ştiu eu, nu. Avem aici în pivniţă un telefon public. Primesc rapoarte din oră-n oră. Ultimul spunea că a terminat un curs despre romancierii din perioada crizei. Şi s-a dus la bibliotecă.

— Ar mai trebui să ştiu ceva despre locuinţa lui?

— Numai că studenţii nu văd străinii cu ochi buni. Îşi dau seama cât de neobişnuit arată locul şi s-au săturat de admiratorii de peisaje.

— Poate că nu vor obiecta faţă de prezenţa unui preot. Aţi făcut treabă bună. Cu toţii. Biserica vă e recunoscătoare. Să le spuneţi şi celorlalţi.

— Noi suntem recunoscători. Câtă vreme a fost necesar pentru menţinerea credinţei.

— Credeţi-mă, a fost.

— Pentru cinstirea şi gloria lui Dumnezeu.

— Şi apărarea Bisericii Lui.

Părintele Stanislaw ridică mâna dreaptă în rugăciune.

— Vă rog, continuaţi să primiţi rapoartele. Eu voi telefona periodic, în eventualitatea că situaţia ţintei se schimbă.

Omul în costum înclină capul.

— Se va face voia Domnului, părinte.

— Adevărat se va face. Şi vă mulţumesc din nou. Părintele Stanislaw se întoarse, făcându-le semn lui Drew şi Arlenei să-l însoţească afară din biserică.

Uşa masivă se închise cu zgomot în urma lor.

Afară, aerul era rece, pe cerul întunecat strălucind stelele. Trecu o maşină, pufnind gaze de eşapament.

— *Opus Dei?* întrebă Drew. Părintele Stanislaw nu răspunse.

9

Drew stătea în umbră, vizavi de complex. Ocupând un cvartal întreg, acesta se afla pe culmea netedă a unei pante line, mărginit cu arbuşti. Boschetele şi noaptea făceau aproape imposibil de văzut unde se sfârşea o casă şi unde începea următoarea.

Dar atâta lucru era sigur, existau multe case. Douăzeci? se întrebă Drew. Treizeci? Clădirea fusese extinsă fără să se ţină seamă de consecvenţa stilului sau a materialelor. O clădire simplă stătea lipită de o cabană din lemn cu ornamentaţii, ataşată de un turn modernist din cărămizi şi sticlă, şi toate acestea ieşeau dintr-un conac victorian cu frontoane şi lucarne. La rândul său, conacul se unea cu o cabană de bârne cu un etaj, după care urma ceva asemănător unui castel.

Îngrămădit laolaltă, întregul talmeş-balmeş părea opera unui arhitect pe care-l scoseseră din minţi miraculoasele posibilităţi de a alege, deşi probabil că prozaicul adevăr era acela că proprietarul construise fiecare nouă anexă în stilul impus de cele mai ieftine materiale pe care putea pune mâna de la an la an.

Drew scrută ferestrele luminate ale etajelor învălmăşite din faţa lui. Se adânci şi mai mult în umbră, privind siluetele care dispăreau printre clădirile în contrast nebunesc.

Nervos, se răsuci dinspre lumina lugubră a lămpilor cu-gaz de sus, încruntându-se spre Arlene.

— Părintele Stanislaw trebuia să se fi întors de-acum. Ea ridică din umeri.

— Poate i-a fost greu să-şi găsească drumul.

— Sau… încă cinci minute. Apoi, am face bine să aflăm ce i s-a întâmplat.

— Amândoi?

— O.K., îşi îngădui el un rânjet, numai tu.

Arlene rânji la rândul ei.

Înţelegeau amândoi. Datorită asemănării lui Drew cu omul pe care-l căutau, nu putea risca să atragă atenţia hoinărind prin complex.

Cele cinci minute se făcură zece.

— Asta e. Acum sunt şi eu îngrijorată, spuse Arlene. Mă duc acolo. Trebuia să fi…

.. Dintre tufişurile pantei de peste drum se ivi o umbră. Drew se destinse, recunoscându-l pe părintele Stanislaw. Preotul se apropie grăbit.

— L-am găsit. *În sfârşit.* Locul ăla e ca o vizuină de iepuri. Uimitor cât de uşor te poţi pierde acolo.

— Garsoniera?

— Într-un gang îngust. Are o intrare exterioară, fără uşi nici pe-o parte nici pe alta, cu faţa spre un perete de zgură.

— Deci vecinii nu-l pot vedea când vine şi pleacă. Iar dacă dispare câteva zile, n-ar observa nimeni.

— Nici nu le-ar păsa. Oamenii ăştia nu-s ceea ce s-ar numi prietenoşi. De două ori a trebuit să cer îndrumări; nu spre locuinţa lui, desigur, doar până în apropiere. M-au tratat de parcă le-aş fi cerut să mi-l dea pe mezinul familiei. Apropo, garsoniera are o fereastră cu geam mat şi perdeaua trasă, dar am observat că lumina era aprinsă.

— Pe automat, probabil, presupuse Arlene. Ultima oară când am auzit, încă mai era în centrul oraşului.

— Acum o oră, o preveni părintele Stanislaw. Ai grijă.

— Cum ajung acolo? întrebă Drew.

— În vârful pantei, vei avea în faţă trei alei. Ia-o pe cea din mijloc. Vei ajunge la un copac cioplit în formă de totem.

— Totem?

— Coteşte la stânga până ajungi la o statuie care seamănă cu o elice de avion răsucită. De-acolo, la dreapta.

Oftă.

— Cred c-ar fi mai bine să-ţi desenez o hartă.

10

O lampă cu gaz sfârâia, abia împrăştiind întunericul. Când trecu de statuie, Drew trebui să se aplece pe sub o arcadă şi se pomeni într-una dintre clădiri. La dreapta, de-a lungul unui culoar mucegăit, cu becuri chioare agăţate în tavan, văzu uşi.

În stânga, o scară şubredă de lemn cobora spre o pardoseală de pământ bătătorit. Iar acolo jos, în umbre, văzu alte uşi. Părintele Stanislaw numise acel loc vizuină de iepuri. Lui Drew îi făcea impresia unui muşuroi de furnici, cu excepţia faptului că furnicile nu ascultau muzică rock, nici nu prăjeau ceapă.

Părăsi clădirea şi intră într-o curte unde o altă lampă cu gaz lumina din faţă trei tuneluri. Schiţa, trasată de părintele Stanislaw, îi indica s-o ia la stânga. Tunelul îl duse printr-o altă clădire, până într-o curte ce găzduia un cuibar de găini.

Auzi nişte cloşti cotcodăcind înăuntru. Iar mai încolo, într-o altă curte, găsi o capră într-un ţarc. Coborând privirea, văzu că lespezile prelungi de piatră pe care călca erau pietre funerare. O nebunie. Cu cât se adâncea mai mult în zigzagul coridoarelor, spre haos, cu atât accepta mai uşor bizareria.

Dublura lui îşi alesese bine locuinţa. În mediul acela, un om care nu se amesteca printre ceilalţi greu ar fi fost observat. Într-adevăr, toţi, cei de-acolo păreau să dorească singurătatea, convinşi, parcă, de faptul că restul locatarilor erau scrântiţi la cap. Drew îşi dădu seama de ce fusese privit cu suspiciune părintele Stanislaw când bătuse la uşi pentru a afla drumul. Acolo, prezenţa unui preot era nepotrivită.

De câteva ori, locatarii îl priviră bănuitori pe Drew. Dar nu le dădu posibilitatea să-i vadă chipul şi, cum mergea hotărât înainte, părând să locuiască acolo, se liniştiră.

De cum se îndepărta de ei, îşi consulta din nou harta, pentru ca în sfârşit să ajungă la destinaţie. Gangul cel îngust. Zidul de zgură la dreapta. Singura uşă de pe stânga, geamul opac cu perdeaua trasă şi lumina slabă proiectată dinăuntru.

Se opri, cu obrajii înfriguraţi. Dintr-un apartament aflat undeva în spate, auzi glasuri înfundate certându-se în legătură cu Platon şi Aristotel.

„Citiţi-l pe Sfântul Augustin,” spuse Drew în sinea lui, cotind spre capătul gangului. Se opri în întunericul celui mai îndepărtat colţ, retrăgându-se după o stivă de scânduri, înaltă cât un stat de om, şi se rezemă

în scobitura peretelui, cu haina căptuşită apărându-i spatele de frigul zgurei. Aşteptă.

11

Chiar înainte de miezul nopţii, în capătul opus al aleii apăru o umbră. Se înscria în timp. Drew urmase adeseori el însuşi acel program: „N-o lua înspre casă până nu s-au liniştit vecinii. Până atunci, du-te la un film. Poate o retrospectivă Truffaut din alea de la Liga studenţilor sau, pentru râs, cel mai recent film cu James Bond, din centru.” Într-o comunitate universitară se găseau şi multe alte distracţii: o conferinţă a celui mai important critic literar al anului, versiunea după „Măsură pentru măsură” a unei trupe în turneu, concertul Mozart de la catedra de muzică. Dacă doreai diversiuni liniştitoare, mai ales în fostul domeniu de activitate al lui Drew, universitatea era un mediu perfect. Următoarea pe listă după preoţie.

Cu toate acestea, umbra aceea care se apropia putea fi doar un student care trecea prin gang pentru a ajunge şi mai în fund. Pe măsură însă ce silueta se apropia de uşa din faţa peretelui, Drew se convinse. Omul ce venea spre el era el însuşi!

Îşi ţinu respiraţia; silueta se opri. Avea proporţiile lui Drew: aceeaşi constituţie, aceeaşi statură. Asemănarea fizionomică era de-a dreptul nefirească, făcându-l pe Drew să se înfioare. „Mă-ntreb dacă i s-a spus că n-am murit,” îşi spuse Drew. „Sau dacă ştie despre mănăstire. Atunci oare nu s-ar fi ascuns undeva?”

Umbra băgă mâna în buzunar, scoţând o cheie. Drew nu se hotărâse foarte clar cum să acţioneze, dar acum îşi urmă instinctele, hotărând să joace cartea dezinvolturii. Timpurile bune din şcoală.

— Hei, Mike, răsună cu ecou glasul lui.

Umbra se întoarse, în gardă, spre colţul cel întunecat.

— Ce?

— Stai, nu intra în panică, spuse Drew cu căldură. Sunt vechiul tău coleg de clasă. Drew. Te-am aşteptat ca să stăm de vorbă. Omule, am dat de belea. Te rog, trebuie să mă asculţi. Am nevoie de ajutorul tău.

Mike deveni rigid, privind în întuneric.

— Drew?

— Mai ţii minte jack-rabbiţii[14] ăia pe care ne punea Hank Dalton să-i folosim în şcoală la exerciţiile de tir? Şi cum îi tot halea câinele lui Hank?

— Nu. Nu poţi fi tu.

În glasul lui Mike se simţea teama.

— Dar coşciugul în care ne ţinea Hank armele?

— Christoase, *tu* eşti!

— Ce mă mai bucur să te revăd, dom'le.

— Dar cum m-ai găsit?

— Îţi spun mai târziu. Deocamdată, tre' să m-ajuţi. Găseşte-mi un loc sigur. Am intrat în rahat.

— A, sigur, te ajut. Problema e cine mai este cu tine?

— Cu mine? De ce să…? Tocmai ţi-am spus. Cine să mai fie cu mine când sunt la necaz?

— Mda?

Umbra privi în jur cu nervozitate.

— Câţi ani sunt de-atunci? întrebă Drew. Destui ca să ne-ntrebăm unde-a zburat tinereţea noastră, hm?

Riscă şi făcu un pas la lumină, întinzând mâna în semn de salut.

— Pentru Dumnezeu, m-ajuţi să scap?

— Eşti sigur că nu e nimeni cu tine?

Pe măsură ce Drew se apropia, asemănarea lui cu Mike devenea şi mai neliniştitoare.

— Cu mine? De ce mă tot întrebi?

— Fiindcă, prieten drag… întinse Mike mâna, rânjind, a trecut atâta timp, şi…

— Da?

— … auzisem că ai murit.

Mike se repezi în direcţia lui Drew. Cu inima bătându-i, Drew se ghemui în poziţie de apărare. Deodată, în spatele lui trosniră scândurile, dinspre capătul gangului. Surprins, bănuind o capcană, Drew pivotă într-o parte, gata să se apere nu numai de Mike, ci şi de oamenii care probabil îl păzeau pentru cazul că ar fi apărut el. „Drept în ea am călcat!" îşi spuse, alarmat.

Din capătul aleii însă nu năvăli nimeni.

În schimb, Mike păru la fel de surprins ca Drew, încremenind în plin atac, cu privirea spre scândurile ce se răsturnau, păru convins că Drew minţise spunând că era singur. Smucindu-se înapoi, în gardă contra atacanţilor nevăzuţi, înjură şi se răsuci scurt, luând-o la fugă spre capătul opus al aleii, fără să-l mai vadă pe setterul irlandez care ieşi din beznă să adulmece ceva de sub scândurile pe care le răsturnase.

12

Drew se lansă în urmărire. Trebuia să nu-l scape din ochi. Îl ardeau plămânii, dar ştia că, în labirintul acela de alei, curţi şi tuneluri, Mike nu avea nevoie decât de câteva secunde pentru a i se pierde urma. Fără-ndoială, cercetase locul, găsind zeci de ascunzători în caz de urgenţă.

Mike dispăru după colţul gangului. Prudent, Drew scoase *Mauser-ul.* Mike putea continua să fugă – sau se putea opri brusc, luându-l prin surprindere când Drew apărea la colţ alergând, după el. Drew trebui să reducă viteza, dând colţul precaut, pierzând secunde preţioase. Nu credea că Mike avea asupra lui pistol. De ce să-şi asume riscul de a-şi distruge acoperirea dacă îi simţea cineva arma sub haină, în înghesuiala studenţilor la ieşire? Dar un cuţit? Mike putea purta cu uşurinţă unul. Un stilet în gheată, sau un briceag de buzunar. Nimeni nu l-ar fi luat la întrebări. La o adică, Mike nu avea nevoie de altă armă în afara mâinilor lui. Asemenea lui Drew, putea ucide dintr-o singură lovitură puternică în piept sau laringe. Dar Mike nu atacă în timp ce Drew ocolea colţul, în schimb, Drew îl văzu alergând în continuarea gangului. Cu pieptul palpitându-i, se năpusti după el. Chiar şi în întuneric, avea ţinta suficient de vizibilă pentru a nimeri. Dar nu îndrăznea să tragă. Nu numai datorită zgomotului, a agitaţiei ce-ar fi urmat, aglomeraţiei, poliţiei. Ci fiindcă l-ar fi putut omorî în loc să-l rănească. Iar Mike trebuia să rămână în viaţă pentru a-i răspunde la întrebări.

Mike dădu încă un colţ; Drew îl urmă. Dincolo de o curte, îl văzu cotind pe lângă o seră, pentru a se repezi apoi într-o imitaţie de conac englezesc. Acum Drew putea mări din nou viteza. Intrând în clădire, se ciocni de un bărbat care ieşea printr-o uşă din stânga. Omul se răsturnă înapoi în apartament, prăbuşindu-se înfundat pe linoleumul crăpat.

— Fii atent unde mă-ta te…!

Drew nu auzi restul. Trecea deja prin holul central al clădirii şi dădea de perete uşa opusă, nefiind îngrijorat că Mike l-ar fi putut pândi după ea, căci înainte ca uşa să se fi închis îşi văzuse dublura gonind printr-o altă curte luminată de lămpi cu gaz. Aceasta conţinea un nisipar şi un set de leagăne.

Clădirea următoare era un hambar. Dar, în loc de a se repezi în el, Mike coti la dreapta, fugi pe o altă alee, sări peste o bicicletă, trecu fulgerător pe lângă o fântână şi, cu o privire fugară în urmă, coborî grăbit treptele de lemn ale subsolului unei enorme case victoriene.

Uşa scârţâi când Drew se furişă în pivniţă. Nu fu surprins când se văzu în faţa unul alt coridor. Pe jos avea pământ, ca acela pe care-l văzuse mai devreme. Culoarul era mărginit de uşi. Numai jumătate din becurile goale atârnate sub tavan ardeau.

În capătul opus, Mike sări pe-o altă uşă. Alergând după el, Drew auzi sub pantofi scrâşnet de sticlă spartă. Se încruntă. Pământul bătătorit ar fi trebuit să-i absoarbă greutatea. Cioburile s-ar fi înfipt mai adânc, în loc să se spargă. Detaliul îl tulbura, dar nu se putea lăsa distras.

Avea prea multe la care să se gândească. Câştiga teren şi, pe aleea din afara casei sau în curtea următoare, avea şanse mari să-l ajungă. Drew se apropie de uşa pe unde dispăruse Mike.

Îndreptă *Mauser-ul* înainte, deschise uşa şi se pomeni cu un zid de cărămizi drept în faţă. O privire grăbită îi dezvălui un alt perete în stânga, după uşă. Se repezi spre dreapta. Uşa se trânti. Simţi un nod în stomac când îl cotropi un întuneric absolut. Oh**,** Iisuse, se rugă. Prin pântec parcă îi mişunau păianjeni. Întuneric total.

Înnebunit, se lipi cu spatele de perete şi, deşi îl dureau plămânii de efortul urmăririi, se strădui să nu respire. Căci, acum, răsuflarea sa gâfâită l-ar fi putut costa viaţa. O, Iisuse şi Marie. Căzuse prins într-o cameră obscură. Cioburile de pe pământul holului de-afară îşi dezvăluiră sensul. Majoritatea becurilor chioare din tavan nu ardeau. Mike, alergând de-a lungul culoarului, – le lovise, spărgându-le. Aşa se explica sticla pe care o auzise Drew trosnind sub tălpi.

Becurile stinse se aflaseră spre acest capăt al coridorului – în apropierea uşii pe unde intrase Drew în încăperea neagră. Dacă ar fi fost luminat întregul hol, Drew ar fi putut vedea în cameră, observând unde era comutatorul şi aprinzându-l pentru a găsi ascunzătoarea lui Mike. Sau poate că Mike nici nu era acolo. Putea să fi scăpat pe-o uşă acum nevăzută, lăsându-l pe Drew să creadă că era blocat înăuntru împreună cu un adversar la fel de nevăzut. De-acum, Mike putea părăsi complexul, în timp ce Drew încerca să deducă dacă era în pericol.

Dar trebuia să presupună că Mike se afla acolo. Implicaţiile făcură să i se strângă inima. O încăpere complet întunecată. Cunoştea bine situaţia – din camera obscură a hangarului de la *Rocky Mountain Industrial School*. Lupta în întuneric fusese principala specialitate a instructorului lor. Iar Hank Dalton îşi antrenase necruţător elevii în principiile acestei iritante forme de

conflict. Însă şi Mike fusese instruit la fel de complet. Drew se lupta cu cineva tot atât de priceput. Se lupta cu sine însuşi.

13

În Colorado, Drew şi alţi studenţi – inclusiv Mike şi Jake – se duseseră dimineaţă la ora opt în sala de sport, ca de obicei, pentru primul curs. Priviseră uşile duble prin care Hank Dalton împingea întotdeauna sicriul de cupru lustruit. Deşi mândri de maturitatea celor optsprezece ani ai lor, simţeau totuşi nerăbdarea copiilor de a-şi primi jucăriile. Nu peste mult, Hank deschidea coşciugul şi le dădea armele, îndemnându-i să le demonteze şi să le reasambleze cât mai rapid posibil.

Jake era întotdeauna iute. Dar Drew şi Mike erau şi mai repezi, rivali şi aici ca şi în toate celelalte, cu asemănările fizice părând a-i face dornici să-şi testeze similitudinea şi în alte domenii.

În dimineaţa aceea, aşteptau să înceapă ora. Cincisprezece minute mai târziu decât de obicei, Hank Dalton intră pe uşile duble. Dar fără sicriu.

— Afară pe două rânduri!

Tonul său tăios îi făcu pe elevi să creadă că Hank era supărat pe ei. Dorind să nu-l înfurie şi mai tare, condiţionaţi să fie ascultători, luară poziţia de drepţi şi fugiră pe uşile duble, printr-un culoar, până afară, unde priviră, în soarele dimineţii, spre un autobuz oprit în faţa pistei cu obstacole. Motorul duduia.

— La ce căscaţi gura? lătră Hank. N-aţi mai văzut în viaţa voastră un autobuz?

Apoi rânji dintr-o dată şi-şi scarpină obrazul pergamentos.

— E timpul să facem o plimbărică. Hopa-sus.

Uşuraţi că Hank nu era furios, se buluciră toţi înăuntru şi, cu Hank însuşi la volan, părăsiră incinta împrejmuită cu un gard în eclise, pe un drum desfundat, spre munţi.

Peste două ore, după o călătorie aparent fără ţintă, fără alt peisaj decât brazii şi ferigile, Hank intră pe poarta deschisă a unui alt gard de eclise şi parcă în faţa unui hangar din metal ondulat. Alte clădiri nu se zăreau. În depărtare, o mică pistă de pământ bătătorit trecea printre ierburile micii văi.

Dar elevii nu apucară să studieze locul. Hank îi mână în hangar şi atunci văzură pentru ultima oară lumina soarelui într-un interval despre care mai târziu aveau să afle că durase douăzeci şi cinci de zile.

Hank închise uşa şi-i conduse pe elevi înainte. Se ciocneau unii de alţii în întuneric.

— Aveţi probleme cu ochii? întrebă Hank. Ei, o s-o rezolvăm. Curând vă veţi simţi în beznă ca acasă.

Şi râse bine dispus.

Într-adevăr, pe măsură ce ochii li se adaptau la întuneric, elevii începură să privească în jur cu interes. Ajutaţi de slabele gene de lumină ce pătrundeau prin crăpăturile pereţilor metalici, observară ceva mare în mijlocul clădirii – atât de mare, încât ar fi putut să fie o casă cu un etaj, fără ferestre.

— Mă-ntreb ce-i *aia,* murmură cineva.

— Toate la timpul lor, răspunse Hank, dirijându-i spre o zonă umbrită din dreapta construcţiei. Acolo, găsiră un şir de paturi de campanie, fiecare cu câte o pătură şi două cearceafuri închise la culoare, iar peste pătură câte o bluză şi o pereche de pantaloni simpli, tot de culoare închisă.

— Pijamale?

— Mai mult sau mai puţin, răsună din penumbră glasul lui Hank. Dezechiparea şi luaţi-le pe voi. Vor fi uniformele voastre.

Şi mai nedumeriţi, elevii se supuseră. Ochii li se de-prindeau tot mai mult cu obscuritatea, îngăduindu-le să vadă că Hank îşi schimbase obişnuitele cizme de cowboy, blugii decoloraţi, cămaşa de doc şi *Stetson*-ul pleoştit, cu o pijama neagră şi largă.

— Acum faceţi bine şi vă odihniţi. Fin'că de-acum încolo ne antrenăm noaptea.

Odihnă? În toiul zilei? Drew nu se simţea obosit, dar totuşi căscă de îndată ce se întinse pe pat.

Dintr-o dată, îl trezi glasul lui Hank, bubuind cu ecou dintr-un megafon instalat undeva în hangar.

— Răsari şi străluceşte.

Noaptea?

— Parc-ar fi Dumnezeu, spuse careva.

Cina – sau o fi fost micul dejun? — consta din orez şi peşte, în ceva cu gust ca al sosului de stridii. Fu urmată de ceai.

Instrucţia începu imediat. Hank îi conduse în partea din spate a hangarului unde, pe pipăite, descoperiră saci de nisip stivuiţi lângă perete. Drew îl auzi pe Hank mişcându-se, aplecându-se spre ceva aflat după saci şi, imediat, din spatele lor se aprinse o lumină galben-palidă, în capătul opus al hangarului. Se chinuia să răzbată spre saci, prin întunericul altminteri absolut.

Hank ridică din umeri; în pijamaua neagră, arăta ca un oriental.

— Chiar şi noaptea sunt stele. Şi lună, deşi de luminozitate variabilă. Dacă nu-i înnorat. Şi-apoi, voi credeţi în demoni.

Vederea lui Drew se încorda, luptând să absoarbă cât mai mult din lumina palidă, gălbuie, din latura îndepărtată a hangarului. Fu uimit să constate cu cât vedea mai bine sacii de lângă perete; imaginaţia sa învăţa să adauge dimensiunile ascunse de umbre.

Hank le arătă cum să ţină corect cuţitul de aruncat. Ore-n şir, îi puse să azvârle cuţite spre saci. Îi puse să arunce brice drepte, stele japoneze, chiar şi beţe, scrumiere şi pietre.

Exerciţiul nu părea a fi o repetiţie pentru ucidere, deşi adeseori Drew se simţea convins că adversarul său ar fi fost doborât de lovitura adâncă a cuţitului. Mai degrabă, după cum bătea din palme Hank, scopurile păreau a fi iuţeala cu care aruncau obiectul la comandă şi precizia de a lovi ţinta.

— Fiindcă în întuneric nu ştiţi dacă ţinta a murit, lătră Hank. În clipa când auziţi arma lovind, trebuie să presupuneţi că inamicul a fost distras şi…

Dar „şi”-ul părea să fie pentru a doua zi – sau noapte, dată fiind inversarea programului normal –, căci Hank se întrerupse pentru a corecta poziţia de aruncare a unui elev.

Le ceru să întoarcă spatele sacilor. Acum, când bătea din palme, grupul trebuia să pivoteze pentru a arunca.

Striga comenzi privitoare la echilibru, la nevoia de a ţine picioarele depărtate – nu prea mult, doar la lăţimea şoldurilor. Şi de a sta cu ele îndoite, astfel ca genunchii – în această poziţie flexibilă – să poată acţiona ca un mecanism de pivotare mai bun. Învăţară să se aplece uşor înainte, şoldurile ajutând trupul să se răsucească mai bine.

Adesea, obiectele ascuţite, pe care le aruncau în saci, cădeau clănţănind pe duşumeaua de ciment.

Şi acest lucru avea valoarea lui, insista Hank.

— Fiindcă nu vă puteţi permite să daţi atenţie nici unui zgomot pe care-l puteţi prevedea. La sfârşitul şederii voastre aici, plănuiesc să vă familiarizez cu sunetul oricărei arme pe care v-o imaginaţi, căzând pe orice suprafaţă vă imaginaţi. Nu numai pe pardoseala asta de ciment. Ci şi pe nisip, şi covor, iarbă şi argilă.

În dimineaţa aceea, Drew se târî în pat, extenuat, văzând lucirea soarelui la răsărit strecurându-se prin crăpăturile pereţilor de metal.

Dar diferenţa de timp nu conta, îşi spuse, când Hank stinse lumina slabă, iar Drew se cuibărea gol între cearceafurile negre, sub pătura neagră. Ceea ce conta era somnul. În vis, arunca spre saci cutii de Coca-Cola.

În noaptea următoare, Hank continuă exerciţiile de aruncare. Deveniseră atât de banale, încât Drew nu mai tresărea la sunetul feluritelor obiecte căzând pe duşumea, în penumbră.

Pe măsură ce treceau nopţile, Hank adăuga rafinamente. Acum elevii trebuiau să sară spre ţintă, ţinând un carioca în mână ca şi cum ar fi fost cuţit, atacând sacii din întuneric şi spintecând în sus.

După fiecare asalt, Hank inspecta sacul, folosind un creion-lanternă camuflat şi comentând corectitudinea loviturilor. Comanda mereu acelaşi lucru. Folosiţi puţina lumină pe care o aveţi şi învăţaţi să judecaţi restul ţintei după partea vizibilă.

După aceea, Hank îi puse pe elevi să arunce unul în altul cu obiecte fragile, în întunericul aproape total, iar apoi să se repeadă cu pixuri carioca spre a despica pieptul căptuşit cu o pernă al adversarului.

Şi, de fiecare dată, Hank folosea lanterna camuflată pentru a estima vătămarea teoretică.

În cele din urmă, elevilor nu li se mai îngădui avantajul pernelor. Dacă un carioca te zgâria pe abdomen, ei bine, trebuia să fi fost mai atent. Imaginează-ţi că lovitura aparţinuse unui cuţit.

În aceste moduri şi multe altele similare, Hank îşi antrena elevii pentru dezvoltarea reflexelor în întuneric.

Au fost învăţaţi să mişte cuţitul ca şi cum ar fi o prelungire a mâinii. La rândul ei, mâna să devină o extensie a braţului. Să plimbe braţul, făcând mâna să-l urmeze. Iar astfel, cuţitul să urmeze mâna. Fluiditate.

Cum să se deplaseze lateral în poziţie ghemuită, nedepărtând niciodată picioarele mai mult de lăţimea şoldurilor. Mereu încet, *treptat*, mutând greutatea de pe un picior pe altul. Niciodată înapoi, niciodată înainte. Tăcut.

Au învăţat organele trupului: splina, epiglota, testiculele, sfenoidul, maxilarul, tiroida, sinusul transvers, septul, carotida, humerusul, orbitele. Şi se repezeau prin întuneric spre saci sau unul către altul, cu pixuri carioca, iar mai târziu cu palmele sau coatele.

Pe măsură ce antrenamentul devenea tot mai intens, aveau senzaţia că Hank îi pregătea pentru proba supremă. Nopţile se succedau – cât de multe, devenise imposibil de ştiut. Abia aşteptau, privind tot mai des spre construcţia cu un singur etaj care-i aştepta în mijlocul beznei din hangar.

În sfârşit, după ce-şi demonstraseră cu succes talentul de a ataca un oponent în întuneric, pe diferite suprafeţe care semănau cu o plajă nisipoasă, un covor gros, o podea cernită, după ce învăţaseră să păşească silenţios în jurul şi peste obstacole indistincte, cu aceeaşi graţie pe care şi-o formaseră în orele de balet din şcoală, Hank spuse:

— O.K, e timpul. Sunteţi gata să aflaţi ce se găseşte în compartiment.

Nerăbdători, îl urmară prin penumbră, spre uşă. Hank o deschise, dar nici Drew, nici ceilalţi nu reuşiră să vadă înăuntru.

Hank arătă spre Jake.

— După ce eu intru şi închid uşa, îmi dai cinşpe secunde. Apoi intri şi închizi uşa.

Jake ezită.

— Şi?

— Nu te-ai jucat niciodată de-a v-aţi ascunselea? încearcă să mă găseşti. Reţine un lucru, totuşi. Ne închipuim că eu sunt duşmanul tău. Dacă-mi dai ocazia, dacă nu ai grijă şi mă laşi să te-aud sau să te simt, în realitate, te-aş putea omorî. Deocamdată, jucăm jocul aşa – care îl surprinde primul pe celălalt, atingându-l, a câştigat. Destul de simplu?

— Sigur.

Hank intră. Cincisprezece secunde mai târziu, Jake îl urmă, închizând uşa după el. Peste alte treizeci de secunde, uşa se deschise din nou şi Jake ieşi. Drew îi văzu nemulţumirea pe chip.

— Ce s-a întâmplat înăuntru? întrebă un elev.

— N-am voie să spun. Vrea să vă aliniaţi şi să intraţi unul câte unul.

Drew se simţea stânjenit. Stând aproape de capătul şirului, îi privi pe ceilalţi intrând. Niciunul nu rezistă mai mult decât Jake.

Mike se duse la rândul său şi ieşi aproape imediat. Drew îi simţi umilinţa. Mereu competitiv, Mike păru să-l provoace pe Drew să se descurce mai bine.

Apoi veni rândul lui.

Deschise uşa, concentrându-se să-şi ascută reflexele, păşi înăuntru şi închise nervos uşa după el. Aproape imediat se simţi sufocat, ca şi cum aerul din interior ar fi fost mai dens, înăbuşindu-l.

Şi bezna. Crezuse că în hangar era întuneric. Dar abia acum înţelegea ce era întunericul cu adevărat.

Acolo, înăuntru, era absolut strivitor. Tăcerea îi făcea timpanele să ţiuie; se frământă ce să facă. Pornind înainte, în căutarea lui Hank, se ciocni de o

masă. Picioarele acesteia scrâşniră pe ciment şi imediat Hank îl apucă de cotul drept.

— Eşti mort, şopti el, atât de aproape, încât respiraţia sa îi gâdilă lui Drew urechea.

Ieşind din camera obscură, încercând să nu pară jenat, Drew observă expresia satisfăcută a lui Mike, încântarea că nici Drew nu avusese mai mult succes decât el.

Hank chemă grupul să se adune şi le ceru să discute despre cele întâmplate. Îi puse să repete exerciţiul, îi prelucra din nou şi, treptat, le împărtăşi principiile acelui tip de confruntare.

— Cu toţii aţi încercat să mă găsiţi prea devreme. Nu v-aţi lăsat să simţiţi nemişcarea. Nervozitatea v-a trădat. Nu vă grăbiţi. S-ar putea să fie ultimele momente din viaţa voastră, aşa că, de ce nu le-aţi prelungi? Simţiţi-le pe deplin.

Hank îi învăţă sisteme de a cerceta camera în loc de a înainta doar orbeşte. Îi încuraja să folosească talentele pe care şi le dezvoltaseră deja, atacând sacii cu nisip şi evitând obstacolele din hangar.

— Dar aici e altfel, spuse unul..

— De ce?

— În hangar, aveam loc destul. Iar întunericul nu era total. În plus, dumneavoastră aţi intrat acolo primul. Aţi avut avantajul de a vă putea ascunde.

— Ei, nu mai spune. Iar dacă lupţi contra unui duşman, presupun c-ai să i te plângi că nu joacă cinstit dacă are şi el un avantaj. În jocul ăsta, trebuie să-ţi creezi singur avantajele. Fiind mai bun decât oponentul. Cel mai important lucru pe care trebuie să-l reţineţi – în afară de sistemul pe care v-am spus să-l urmaţi odată ce aţi intrat în cameră – cel mai important e să vă mişcaţi atât de încet, încât să fie aproape ca şi cum nu v-aţi mişca deloc.

Au încercat exerciţiul iar şi iar, şi de fiecare dată rezistau puţin mai mult înainte ca Hank să-i atingă. Cu cinci secunde în plus, poate. Apoi, cu zece. Dar această uşoară prelungire a rezistenţei era, comparativ, o realizare majoră. Şi prima oară când Drew supravieţui *un minut,* avu după aceea sentimentul epuizant dar îmbătător, de a fi stat mult mai mult în cameră.

— Încă nu vă mişcaţi destul de încet, insista Hank, încă nu simţiţi întunericul. V-aţi uitat vreodată cum recunoaşte un orb obstacolul din faţa lui, chiar dacă n-are baston? Fiindcă e atât de obişnuit să trăiască în întuneric, încât poate simţi aerul ricoşând din obiectele înconjurătoare. Le

poate simţi în jur, aproape ca şi cum ar emana vibraţii. Şi asta trebuie şi *voi* să învăţaţi. Compensaţi-vă lipsa vederii prin ascuţirea tuturor celorlalte simţuri. Jake, tu te-ai mişcat silenţios, trebuie să recunosc. Dar eşti fumător. Ţi-am simţit mirosul de tutun vechi şi ţi-am cunoscut poziţia exactă, chiar dacă nu te puteam vedea sau auzi. De-acum încolo, nimeni din echipa asta nu mai are voie să fumeze. Şi nu mă refer numai la timpul cât stăm aici. Niciodată. Mike, foloseşti deodorant. Şi ţie ţi-am simţit mirosul. Dezbară-te de el.

— Dar nu pot să nu eman un soi de miros, replică Mike. Transpiraţia, de pildă. E firească sub stres.

— Nu. Genul de stres cu care avem noi de-a face îţi provoacă uscarea glandelor sudoripare. Se opresc din funcţiune. Sau poate că unul, doi dintre voi nu reacţionaţi tipic şi glandele nu vi se blochează. Vom afla curând. Şi veţi ieşi din şcoala asta.

Nu peste mult, elevii puteau supravieţui şi mai mult timp exerciţiului. Cele două minute se prelungiră la cinci. Apoi, la zece.

Drew învăţa treptat despre obiectele din cameră, înaintând încet, metodic, descoperi că amplasamentul semăna cu acela al unui *living-room:* scaune, o sofa, o măsuţă joasă, un televizor. O lampă, un raft cu cărţi, într-o noapte însă mobila a fost aranjată altfel şi, în loc de ciment, acum pe jos era aşternut un covor. Într-o altă noapte, decorul a fost transformat în dormitor. Iar într-o alta, camera era plină cu lăzi puse la întâmplare, ca într-o magazie..

— Nu puteţi presupune nimic dinainte, îi preveni Hank.

În sfârşit, fiecare membru al clasei fu capabil să-l pândească pe Hank timp de o oră fără a fi atins. După care, Hank schimbă exerciţiul.

— De-acum încolo, vă pândiţi între voi. Unul intră, apoi altul se duce după el. După aia, procedaţi invers, al doilea intrând primul, pentru ca vânătorul să devină vânatul. Şi veţi schimba încontinuu partenerii. Toată lumea să aibă ocazia de a lupta cu fiecare dintre toţi ceilalţi.

Drew aruncă o privire spre Mike, care i-o înapoie, vizibil nerăbdător să aibă prilejul de a-şi încerca priceperea contra lui Drew. N-au fost împerecheaţi imediat. Abia după alţi patru parteneri s-au pomenit împreună în cameră. Drew, vânatul, câştigă prima rundă. Când însă deveni el vânătorul, învinse Mike. Iar mai târziu, la următoarea împerechere, avură din nou scor egal. Ultima oară, după ce stătuseră trei ore în cameră, fără ca niciunul să câştige, Hank întrerupse jocul.

14

Acum, după şaisprezece ani, erau din nou pereche. Numai că armele nu mai constau în pixuri carioca, iar Hank nu era alături, să oprească exerciţiul. Rivalitatea lor ajunsese la ultima rundă. N-avea să se mai discute cine era mai bun. Şi nu urma nici revanşa.

Drew nu *dorea* să ucidă. Trebuia să-l ţină pe Mike în viaţă, să-l facă să vorbească despre Janus. Ezitarea sa de a ucide însă era un dezavantaj. Căci Mike, cu siguranţă, n-avea să şovăie.

În clipa când Drew îşi dădu seama de terifiantele implicaţii ale acelei pivniţe negre ca smoala, unde-l ademenise Mike, îndoi automat genunchii, luând poziţia pe care Hank făcuse să-i devină o a doua natură. Depărtă picioarele la lăţimea şoldurilor şi întinse braţele înainte, tot depărtate la distanţa dintre umeri, tatonând întunericul cu mâinile. Le deschise şi mai mult, simţind spaţiul gol dintr-o parte şi alta. Imediat, îşi schimbă locul, mutându-se mai la stânga, nu mult, doar la o lăţime de trup, şi se opri.

Aceste tactici iniţiale aveau un singur scop – de a părăsi locul unde stătuse la intrarea în cameră, pentru ca Mike să nu profite de zgomotele accidentale pe care le făcuse şi să-l atace cât timp era încă nepregătit. Acum însă Drew era una cu întunericul, întocmai la fel ca Mike, începea pânda.

Drew era şi mai sigur că Mike nu purta asupra lui pistol; avusese prea multe ocazii de a-l folosi. Cu siguranţă, când Drew intrase în cameră, cu o clipă înainte ca uşa să se închidă, învăluindu-l în întunericul total, Mike avusese o ţintă clară.

Chiar şi aşa, Mike putea să aibă cuţit. Drew reflectă la acest risc şi conchise că Mike l-ar fi aruncat în momentul intrării lui. Auzind cuţitul lovindu-l pe Drew, Mike ar fi atacat, profitând de diversiunea rănii pentru a-l ucide cu mâinile, în caz că n-o făcuse pumnalul. Hank Dalton le înrădăcinase adânc această tactică. O a doua natură.

Deci, trebuia ca Mike să aibă un motiv de a sta pe loc. Singura explicaţie posibilă era aceea că nu purta armă, bazându-se pe dibăcia în lupta corp la corp. Ceea ce însemna că Mike avea să-l aştepte pe Drew până se apropia, pentru a-l lua atunci prin surprindere.

Drew avea armă, *Mauser-ul* din mână, dar în întuneric nu-i era de nici un folos – ba chiar îl stânjenea, limitându-i posibilităţile mâinii drepte. În împrejurările date, Drew ar fi preferat să aibă mâna dreaptă liberă, pentru a

simţi mai bine nemişcarea, vibraţiile subtile din întuneric, însă nu îndrăznea să rişte zgomotul punerii pistolului în buzunar.

Aşteptă, ghemuit, în gardă, timp de cinci minute, ascultând atent. Încăperea părea a fi atât de adânc situată sub nivelul solului, cu pereţii aşa de groşi, încât nu răzbătea nici un sunet din afară. Ciuli urechea să audă infima respiraţie. Sau foşnetul unui pas. Dar nu auzi nimic, numai pulsaţiile propriului său sânge în urechi.

Inhalând încet, studie mirosurile din cameră, separându-le şi identificându-le. Terebentină. Vopsea. Un fel de var. Un iz vag de benzină.

O magazie? se întrebă. Cu cât judeca mai mult mirosurile, cu atât concluzia i se părea mai corectă. Materiale de întreţinere. Poate chiar şi o maşină de tuns iarba. Poate unelte.

Avea să afle curând. Căci trebuia să înceapă vânătoarea, exact la fel cum, bănuia, şi Mike începuse să-l vâneze pe el.

— Nu înaintaţi niciodată de-a dreptul, insistase Hank Dalton. Evitaţi mijlocul. Controlaţi mai întâi laturile. Ceea ce înseamnă că aveţi de ales. Stânga sau dreapta. Rămâneţi cu spatele la perete. Planul camerei – obstacolele – vor determina care direcţie pare mai bună.

În cazul de faţă, nici stânga, nici dreapta nu păreau să ofere vreun avantaj. Adevărat, păşise la stânga când intrase şi recunoscuse capcana. Mike putea presupune că Drew avea să-şi continue drumul spre stânga. Pentru a-l păcăli, trebuia să pornească în direcţia la care Mike nu se aştepta, către dreapta.

Dar ghicitul, dublat, triplat, făcea parte din vânătoare. Mike putea anticipa logica lui Drew. Putea presupune că Drew, pornind spre stânga, ca fentă, avea să schimbe apoi direcţia.

În cele din urmă, indiferent ce logică folosea fiecare dintre adversari, niciunul nu avea cum să prevadă direcţia de începere a vânătorii. Statul prea mult pe gânduri ar fi dus la paralizie.

Arbitrar, Drew se hotărî să-şi continue drumul spre stânga. Cu chinuitoare încetineală. Mişcând braţele, mâinile pipăind bezna. Deplasând uşurel picioarele.

Pe jos, la fel ca în culoarul de-afară, era pământ. Dar cel puţin pământul era bine bătătorit, absorbindu-i greutatea în timp ce punea încet piciorul jos. Nici un scrâşnet nu-i indica poziţia.

Mutând delicat picioarele, înţepeni când atinse cu marginea pantofului stâng un obiect. O apăsare aproape imperceptibilă pe picior şi şold îl

preveni că obiectul era mare, dar, când mişcă mâna într-acolo, nu simţi nimic. Orice-ar fi fost, nu-i ajungea mai sus de talie. Coborând mâna la acea înălţime, simţi lemn, zgâriat şi ciocănit, cu granulaţie mare şi oarecum uleios.

Un banc de lucru. Explorând silenţios cu mâna, simţi o menghină metalică prinsă de marginea bancului. Un cleşte plin de ciobituri. O cutie de ulei, aspră, cu cioc.

De-acum încolo, complicaţiile se înmulţeau. Din câte ştia el, Mike putea să aştepte de cealaltă parte a bancului de lucru, gata să atace în timp ce Drew îl ocolea pentru a reveni lângă zid. Sau poate că Mike se afla exact vizavi, lipit de peretele *opus* şi, de îndată ce simţea că atenţia lui Drew era absorbită complet de problema ocolirii mesei…

Duble deducţii, ipoteze triple. În timp ce începea să dea ocol bancului, Drew îşi imagină gândurile lui Mike.

„Auzi, Drew, este exact ca atunci în Colorado, când eram rivali. Sigur, semănăm atât de mult, încât toată lumea se întreba care din nou o fi mai bun, nu-i aşa? Dar n-am lămurit niciodată problema. Ceea ce nu mă mulţumeşte deloc. Fireşte, tâmpiţii de sus aveau impresia că ai fi mai bun ca mine. Altfel, nu m-ar fi ales să acţionez eu pe post de dublură a ta, şi nu invers. Tu erai vedeta; eu, dublura de lumină. Căcat. Dar am rezistat mai mult. Despre tine se zice că eşti mort. Trebuie să-ţi iau locul. Am *devenit* tu însuşi şi-mi convine de minune aşa. N-am să mai schimb rolurile. Nu voi reveni pe locul doi. De data asta, plănuiesc să mă asigur al dracului de bine că *rămâi* mort.”

Cu muşchii durându-l de tensiune, Drew se strecura prin întuneric, în jurul bancului de lucru. Pentru a verifica însă colţul dintre masă şi perete, trebuia să se lase parţial vulnerabil în faţa unui atac din partea opusă a încăperii de smoală. Îşi încordă simţurile, atent la cel mai mic sunet sau curent prin aerul dens şi neclintit.

Subtil, tăcut, îşi plimbă mâna stânga prin faţă, spre continuarea zidului. Voia să provoace o uşoară adiere care să-l facă pe Mike să creadă că Drew se afla mai aproape decât în realitate, eventual îndemnându-l să atace prematur din colţul bancului cu peretele.

Dar nu avu loc nici un atac şi, în timp ce străbătea cealaltă margine a bancului de lucru, apropiindu-se de zid, Drew îndreptă Mauser-ul într-acolo. Dacă Mike se ascundea într-adevăr în acel loc, în caz că ataca, Drew l-ar fi împuşcat de îndată ce-i simţea trupul.

Nu se întâmplă nimic. Şi, cu un oftat interior de uşurare, Drew ajunse la perete, lipindu-se din nou cu spatele de el. Aşteptă în întuneric, adunându-şi energia, concentrându-se.

— Disciplină, le spunea Hank. Răbdare. Astea sunt secretele de a câştiga acest joc. O singură mişcare necugetată. Un singur gest neglijent. Atâta trebuie şi eşti mort. Este necesar să nu mai ţii seamă de viitor. Nu-ţi poţi permite să te gândeşti ce bine te vei simţi câştigând şi ieşind din cameră să te relaxezi. Fiindcă cel care contează e *prezentul* şi, dacă inamicul se concentrează asupra ta în timp ce tu eşti în viitor, ei bine, amice, n-ai să mai vezi niciodată viitorul. Vei intra în istorie.

Drew continuă să gliseze de-a lungul peretelui, spre stânga. La fel ca înainte, îşi folosea picioarele, coapsa şi şoldul, pentru a căuta obstacole. Ţinând Mauser-ul pregătit în mâna dreaptă, şi-o mişcă pe stânga prin faţă, aproape mângâind bezna. Pasul său neauzit atinse un obiect; într-adevăr, simţise că obiectul se afla acolo încă dinainte de a-l fi atins cu pantoful. Era din lemn. Avea patruzeci de centimetri grosime, de la perete spre centrul camerei. Îl pipăi cu mâna stânga. Urca până spre tavan. Iar când îşi strecură degetele pe după margine, atinse metalul rece. Hârtia în care era înfăşurat se rupsese parţial. Acolo, mirosul de terebentină era mai intens. O cutie cu vopsea? Da, conchise. Rafturi cu vopsele, de jos şi până sus. Rămânând cu spatele lipit de rafturi ca şi cum ar fi fost peretele, îşi continuă drumul către stânga…

Nu înaintase mai mult de trei-patru metri şi era acolo de vreo patruzeci de minute, poate chiar mai mult. Era greu de spus. Într-o cameră întunecată, timpul e distorsionat de chinuitoarea încetineală a mişcărilor. Fiecare secundă părea eternă. Cumplit de plină.

Ţinându-şi respiraţia, ajunse la capătul rafturilor, pipăi în jurul lor spre perete, dar nu atinse decât un alt zid. Se prelungea la stânga. Cercetă colţul.

Cu înfiorătoare bruscheţe, ceva lovi rafturile, în dreapta lui. Obiectul căzu zdrăngănind, rostogolindu-se pe jos.

Drew tresări. Nu se putuse stăpâni. Cu inima dilatându-i-se parcă gata să plesnească, făcu un efort să nu exclame. De fapt, nu scosese absolut, nici un sunet. În schimb, aşa cum îl îndemna antrenamentul, se ghemui instinctiv – atât de jos, încât îşi atinse gambele cu fesele. Rezemat cu spinarea în colţ, ridică mâinile, gata să ochească.

Reacţia fusese atât de instantanee, încât, încă înainte ca obiectul să-şi fi terminat rostogolirea pe pardoseală, era gata.

Poate că Mike ataca. Aceasta fusese una dintre tacticile lui Hank Dalton. Sperie-ţi oponentul. Aruncă ceva. În momentul când zăngăne, profită. Atacă-l.

Dar în încăpere se lăsă iarăşi tăcerea şi, în nemişcarea ce se închega la loc, Drew nu simţi nici un impact, nici un trup năpustindu-se peste al lui. Aşteptă, cu stomacul contractat şi nervii întinşi la limită.

Nu se întâmplă nimic.

Încercă să calculeze direcţia din care fusese aruncat obiectul. Nu putu. Ştia însă, cel puţin, că Mike era acolo, că dublura sa nu se furişase printr-o ieşire nevăzută înainte ca Drew să fi intrat în cameră.

Cu atât mai sigur acum, urma să se lase cu moarte de om.

Dar îl mai deranja ceva. De ce nu atacase Mike? Drew analiză problema, încordat, şi înţelese.

Fiindcă Mike nu şi-a dat seama unde sunt. În întuneric, dacă se repede la mine, dar îmi judecă greşit poziţia, ştie că-l pot omorî. A aruncat ceva spre locul unde credea că aş putea fi, sperând să-mi pierd controlul, să scot un sunet. Dar întrucât n-a nimerit, va mai arunca şi altceva. Dacă mă loveşte, de îndată ce va auzi impactul cu trupul meu, o să presupună că mi-a distras atenţia şi va ataca..

Alta din strategiile lui Hank Dalton.

În timp ce Drew stătea ghemuit cu spatele în colţ şi faţa spre bezna din încăpere, un alt obiect lovi rafturile din dreapta lui. Dangătul se auzi mai aproape, trimiţându-i o vibraţie prin uşă.

De astă dată însă Drew se aşteptase la zgomot. Profită de căderea obiectului pentru a se muta către stânga, de-a lungul noului perete.

Sigur, Mike a tras concluzia că merg în direcţia asta. Încearcă să mă localizeze. În momentul când mă nimereşte, se va repezi.

Un al treilea obiect izbi colţul unde stătuse Drew ghemuit. Profită iarăşi de zgomot pentru a se deplasa şi mai mult în lungul peretelui nou-întâlnit.

Iar acum, avea mai multe informaţii. Unghiul de ricoşare al diverselor obiecte, direcţia sunetului lor la căderea pe pământ, îi indicau că Mike se afla în partea cealaltă a camerei, probabil în colţul opus celui unde tocmai stătuse el însuşi ghemuit. Sau, cel puţin, acolo fusese Mike în urmă cu un moment. N-avea de unde şti dacă dublul său nu profitase de zdrăngănit pentru a-şi schimba poziţia, cum făcuse el însuşi.

În care direcţie ar fi pornit Mike, însă? Spre peretele pe care-l urma Drew acum – pentru a-l întâmpina din faţă? Sau către cel dintâi – ca să-l

atace din spate?

Drew se întrebă dacă ar fi trebuit să schimbe direcţia. O aruncare cu banul. Şansă fifty-fifty. Puteau continua la fel, ghicind dublu sau triplu toată noaptea. Îşi imagină cum ar fi înconjurat amândoi camera la nesfârşit. Un al patrulea obiect zăngăni. De astă dată însă ricoşă din peretele pe unde se furişase Drew prima oară căzând pe jos.

Oare Mike crede c-am luat-o înapoi? Sau încearcă să mă facă să mă gândesc la ce se gândeşte *el?*

După cum subliniase în repetate rânduri Hank Dalton, acesta era rostul exerciţiului. Să-ţi zăpăceşti oponentul până-i obosea mintea, pierzându-şi echilibrul.

Iar apoi să-l ucizi..

— Regulile. Aveţi încredere. În ele. Bazaţi-vă pe ele, le cerea Hank. Mi-a luat aproape douăzeci şi cinci de ani ca să le descopăr. Şi ele sunt singurul motiv pentru care mă mai aflu acum în viaţă.

Dar, aşa cum le atrăsese atenţia Hank, puţini alţi luptători cunoşteau aceste reguli. În lupta propriu-zisă, un elev de-al lui Hank nu trebuia să aibă nevoie să se extenueze, pândindu-şi adversarul. Căci sistemul de luptă în întuneric al lui Hank nu se mai folosea în instrucţia standard de nicăieri.

— Ţineţi minte, spunea el, avantajul este de partea voastră. Nu exageraţi cu încrederea în voi înşivă. Dar nici copleşiţi să nu vă simţiţi. Fiindcă, dacă respectaţi regulile, aveţi o şansă mai bună ca oricând de a învinge.

Sigur, cugetă Drew. Ajunge să urmezi regulile. Dar ascultă, Hank, ia spune-mi un lucru. Ce faci când şi oponentul ştie regulile? Atunci, în Colorado, am avut o groază de remize cu el. Nu numai că seamănă cu mine. A fost şi *instruit* la fel ca mine. Cum putem preveni un nou meci nul? Mai ales că în cazul de faţă remiza trebuie spartă. Şi probabil că o va face oboseala. De când am plecat din mănăstire, am fugit prea mult. Dacă factorul decisiv e energia, probabil că voi pierde.

Nu intră în panică. În schimb, cu furnicături pe şira spinării, avu o bruscă inspiraţie. Ce faci când lupţi cu cineva care cunoaşte şi el regulile?

Fă ceea ce e complet neaşteptat. *Încalcă* regulile. Revino la modul cum ai fi acţionat prima oară când ai intrat în camera neagră din Colorado. Înconjuri camera, de-a lungul pereţilor, cum insista Hank? Nu. Ia-o drept prin mijloc. Ghemuieşte-te în centrul ei şi aşteaptă ca Mike să arunce din nou.

Şi atunci, când simţi exact unde e, atacă-l.

Pantofii săi nu păreau să atingă pământul bătătorit în timp ce se furişa tăcut spre mijlocul încăperii. Îşi menţinu pasul lent şi precaut, legănând mâna stângă în faţă, cu *Mauser-ul* pregătit în dreapta, tatonând prin întuneric.

Iar când aprecie că ajunsese în centru, se lăsă jos, rezemându-se cât putea de comod pe coapse, în aşteptarea următoarei mişcări a lui Mike.

Simţi curentul de aer când obiectul zbură pe lângă el, la doar câţiva centimetri deasupra capului, pentru a se ciocni de peretele de unde venise. Acolo. În colţul opus. Drew se trase şi mai aproape.

Un alt obiect despică aerul pe lângă capul lui, lovind peretele din spate..

Drew se furişă şi mar mult.

Se întâmplă cu şocantă bruscheţe. Dintr-o dată, simţi un obstacol în faţa lui. Nu-l atinse. Nu, aşa cum insista Hank Dalton, n-avea nevoie să-l atingă. Dacă era destul de atent, putea simţi efectiv vibraţiile pe care le emana. Obstacolul era un om.

Mike, care semăna cu Drew, care fusese antrenat la fel ca Drew, *gândea* tot ca Drew. Şi Mike se întrebase cum să pândeşti un adversar care deţine acelaşi avantaj al instrucţiei cu Hank Dalton, care ştie să anticipeze.

Datorită regulilor. Deci, să încalci regulile.

Şi, cu neaşteptată brutalitate, Drew se pomeni încleştat piept în piept, faţă-n faţă, cu dublul său.

Şocul fu ameţitor. În timp ce se împingeau într-o parte, apoi în cealaltă, Drew nu se mai temu că făcea zgomot. În schimb, respiră strident, cu o disperată nevoie de oxigen, încordându-se spre omul pe care-l prinsese şi de care era prins.

Gemu, lovit în coapsă de un genunchi care abia îi rată testiculele.

Cu o strâmbătură de durere, zbură înapoi peste muchea tăioasă a bancului de lucru, lovindu-se în şale.

— Mike…

Îşi repezi podul palmei în plexul solar al atacantului. Mike gemu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ascultă… Urmă o lovitură zdrobitoare într-o latură a gâtului.

— Trebuie să vorbim!

Dar când capătul tocit al unei şurubelniţe i se înfipse – şocant, o, binecuvântate Iisuse – în umărul stâng, haina atenuând efectul, înţelese că Mike era hotărât să învingă.

Mai avea încotro?

Îl împinse înapoi şi apăsă pe trăgaciul Mauserului.

Trase.

Şi trase.

Goli tot încărcătorul, cu urechile asurzite de împuşcăturile repetate, cu ochii răniţi de flăcările de la gura ţevii. Totuşi, în pofida diverselor vătămări suferite, plasă cu dibăcie focurile. Iar când auzi un glonţ lovindu-şi ţinta, îngustă unghiul de ochire, cu nările inflamate de mirosul acru al corditei şi al pielii pârlite, al ţesăturii şi cărnii arse.

Îşi trimise sosia drept în iad.

În timp ce sângele picura pe pardoseala de pământ, în timp ce-l stropea cald şi sărat peste buze, îl mai simţi o dată pe Mike aruncându-se peste el, încă hotărât să continue lupta. Dar Mike se cutremura în ghearele morţii. Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară, aproape ca doi îndrăgostiţi. Mike căzu spre pământ, mandibula sa flască frecându-se de pieptul, stomacul, sexul şi genunchii lui Drew.

— De ce n-ai vrut s-asculţi? şopti Drew, deşi îi venea să urle; blestemata de disciplină îl obliga să se controleze. *Trebuia să asculţi.* N-aveai decât să-mi spui pentru cine lucrai. Prostule… încă ai mai fi fost în viaţă. Poate că, până la urmă, am fi putut să fim prieteni în loc de…

Rivali? Dubluri?

Janus. Îl ucisese pe Janus, dar omul din spatele lui Janus încă mai era viu!

Înfuriat de zădărnicia morţii, lui Drew îi venea să dea cu picioarele în cadavrul lui Mike, să-i zdrobească dinţii, să-i sfărâme nasul.

Prostule…

În schimb, îngenunche în întuneric.

Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, se rugă pentru sufletul lui Mike.

Şi pentru al său.

15

Timpul se deformase atât de mult în camera obscură, încât, când părăsi clădirea, Drew clipi din ochi surprins. Noaptea trecuse. Răsărea un soare rece de octombrie. Acum, toate lămpile cu gaz erau stinse, locuinţele cufundate în tăcere, doar câteva găini cotcodăceau nefiresc de undeva. Se vedea bine că locatarii nu auziseră împuşcăturile sau le ignoraseră intenţionat, nevrând să se amestece. Drew urmă coridoarele în zigzag, pasajele şi tunelurile, până la aleea îngustă cu un zid de zgură în dreapta, unde, cu o eternitate în urmă, ieşise de la adăpostul stivei de scânduri pentru a se confrunta cu dublura sa.

Se şterse pe faţă şi mâini, cu batista, de sângele lui Mike. Cu aceeaşi batistă, îşi opri hemoragia din umărul unde-l lovise Mike cu şurubelniţa. Apoi îşi scosese haina şi şi-o pusese împăturită peste umăr, pentru a ascunde atât rana, cât şi pata de sânge de pe haină. O măsură de prevedere inutilă. La ora aceea, nu se putea întâlni cu nimeni.

Înfrigurat, cu umărul pulsând de durere şi inima frântă, descuie uşa camerei lui Mike, cu cheia pe care i-o luase percheziţionându-i cadavrul. Nu se temea. De capcane sau alarme contra hoţilor. Seara, Mike nu-şi luase nici o măsură înainte de a scoate aceeaşi cheie, îndreptând-o spre broască. Prin urmare, Drew presupunea că garsoniera era neprotejată. Şi dacă nu era?

Secătuit, nu-i mai păsa. Ucisese din nou, iar altceva nu conta.

Nimic. Decât continuarea căutării. Nevoia de a-i răzbuna pe călugării din mănăstire. De a descoperi pentru cine lucrase Mike.

Apăsă pe clanţă şi deschise uşa, încruntându-se când nu găsi nici o lampă aprinsă în cameră. Instinctele i se accelerară, alarmate. Aseară, dincolo de geamul mat şi draperiile trase se zărise o lumină. Cine venise s-o stingă? Cu pieptul contractat, scrută încăperea. Chiar cu lampa stinsă, nu era complet întunecată. Soarele la răsărit lumina prin uşa deschisă, risipind umbrele.

În pofida neliniştii, făcu două presupuneri. Prima, că odaia era părăsită. În fond, oricine s-ar fi ascuns acolo avusese deja destul timp să-l atace.

A doua era consecinţa celei dintâi. Luminile erau stinse fiindcă, aşa cum bănuise Arlene seara, funcţionau cu întrerupător automat.

Făcând încă un pas, văzu rafturi din cărămizi şi scânduri, un birou cu o maşină de scris, un pat-canapea, o masă, un televizor şi un stereo.

Nimic fantezist. Mobilierul pe care l-ar fi avut orice student de facultate. Acelaşi gen de obiecte pe care le avusese cândva şi Drew, deşi – asemeni lui Mike – şi-ar fi putut permite ceva mult mai de calitate.

Garsoniera consta dintr-o singură încăpere; lângă o tejghea stăteau un aragaz şi un frigider.

Lângă sofa, ceva se mişcă. Drew îndoi genunchii,. Gata să se apere. Apoi, grimasa i se transformă într-un rânjet, care se lăţi amintindu-şi de Stuart Little. Căci acum stătea în poziţie defensivă în faţa unei pisici.

Animalul mieună, apropiindu-se. Nici pisoi, dar nici complet adult. Portocaliu cu pete albe. Altă pisică apăru de sub birou, în întregime neagră, iar o a treia de după tejghea, o siameză cu ochi albaştri, uşor de recunoscut chiar şi în penumbră.

Aproape râse, dar se stăpâni, cu umărul rănit palpitându-i, amintindu-şi iarăşi de paralela dintre Mike şi el însuşi. Pe vremuri, înainte de mănăstire, lui Drew îi plăcuse să ţină pisici. Fuseseră răsfăţul său; viaţa lui socială. Iar mai târziu, când în chilia sa de la mănăstire intrase nu o pisică, ci un şoarece, se simţise din nou viu. Fiindcă, în ciuda insistenţei carthusienilor de a se auto-şterge de pe faţa lumii, singurul lucru căruia îi dusese lipsa fusese posibilitatea de a trăi în comun cu o altă vietate.

— Pisicilor, pariez că vă-ntrebaţi de ce n-a venit nimeni acasă azi-noapte, spuse, cu o neaşteptată viziune a lui Mike mort în camera aceea obscură; cutremurându-se, încercă să-şi înăbuşe cumplita emoţie; glasul îi suna răguşit. Pariez că vă e îngrozitor de foame.

Închise uşa după el, o încuie, observă pe perete un comutator şi îl apăsă.

Se aprinseră două lămpi, una lângă canapea, cealaltă pe birou. Tresări, împleticindu-se înapoi. În stânga se deschise o uşă. Şi, în faţa lui, cineva începu să se ridice de după tejghea. Drew se încorda.

Din uşă apăru părintele Stanislaw. În spatele lui, Drew văzu o debara. Se răsuci spre tejghea, unde Arlene se ridică în întregime.

Veni spre el. Drew simţea o nevoie disperată s-o îmbrăţişeze.

— Slavă Domnului, trăieşti, îl strânse ea în braţe, cu dor Când nu te-ai mai întors la maşină…

Îi simţea braţele în jurul lui, sânii apăsându-i pieptul. Instinctiv, se aplecă s-o sărute.

Părintele Stanislaw îşi drese glasul:

— Dacă-mi daţi voie să vă întrerup.

Drew îl privi zăpăcit.

— Te-am aşteptat până înaintea zorilor, spuse preotul.

Arlene făcu un mic pas înapoi, continuând să-l ţină înlănţuit cu braţele. Pieptul lui Drew, însă, păstra senzaţia sânilor ei. Îşi aminti modul cum o îmbrăţişase cu drag, atât de des, pe vremuri. Cum se duceau pe munţi cu cortul. Şi cum stăteau îmbrăţişaţi în sacul de dormit.

— Dar pe urmă, n-am ştiut ce să mai facem, adăugă ea. *Trebuia* să venim, să te căutăm.

— De-afară, am văzut că în garsonieră era linişte, se apropie părintele Stanislaw. Totul părea în ordine. Dar am raţionat că, dacă avuseseră loc necazuri, omologul tău ar fi fugit, nu rămânea aici. Riscul părea acceptabil, însă chiar am bătut la uşă înainte…

— Aţi forţat broasca?

Arlene, continuând să-l ţină în braţe, aruncă o privire spre preot. Văzându-l că încuviinţa, Drew clătină din cap.

— Mă surprinzi încontinuu.

— Ei, ridică din umeri părintele Stanislaw. Domnul este cu mine.

— Şi cu şperaclurile tale.

Preotul rânji.

— Când ai intrat pe uşă, spuse Arlene, aproape am crezut că erai…

— Dublul meu?

— Aveai haina pe umăr, nu pe tine. Un moment, am crezut că ţi-o luase.

— Nu, înghiţi Drew un nod. E mort.

Lăsă să-i lunece haina de pe umăr, dezvăluindu-şi cămaşa însângerată şi umflătura din locul unde-şi îndesase batista.

— Drew!

— M-a înjunghiat cu o şurubelniţă. Haina a amortizat lovitura.

Înainte de-a o putea opri, Arlene îi descheie cămaşa. Intimitatea atitudinii ei îi slăbea puterile. Uşurel, femeia scoase batista plină de sânge, privind sub pânza ruptă.

— Putea să fie mai rău, spuse Drew. Cel puţin, s-a oprit hemoragia. Nu cred că are nevoie de cusături.

— Dar are cu siguranţă nevoie de dezinfecţie. Scoate-ţi cămaşa. Aduc un prosop, apă şi săpun.

— Poate aştepta.

— Ba nu poate.

Nici de astă dată nu apucă s-o contrazică.

— *Nu te mişca.*

Se simţea ciudat de bine primindu-i ordinele. În timp ce Arlene îi curăţa rana, folosind o trusă de prim ajutor din baie, ca s-o oblojească, le povesti ce se întâmplase.

Părintele Stanislaw ridică mâna dreaptă, acordându-i absolvirea.

— Sunt sigur că eşti iertat. Erai în legitimă apărare.

— Dar moartea lui n-a avut nici un rost.

Drew avea gâtul comprimat, numai parţial datorită umflăturii din locul unde-l lovise pumnul lui Mike.

— Ce-a rezolvat?

— Viaţa ta, insistă Arlene.

— Nesemnificativă. Răspunsurile. *Ele* contau.

— Le-am căutat noi, spuse ea.

Drew o ascultă atent.

— I-am răsfoit hârtiile. Chitanţe. Cecuri anulate. Facturi de plată.

— Şi ce-aţi aflat?

— Exact lucrul la care te-ai fi aşteptat, răspunse părintele Stanislaw. Omul era profesionist. Nimic.

— Nimic?

Drew stătu un moment pe gânduri.

— Poate. Cel puţin, aşa s-ar părea.

— Nu înţeleg.

— Din ce-ai spus adineaori, reiese că aţi văzut totul, nici pomeneală. Dar n-aţi ştiut ce vedeaţi. Ce să căutaţi.

— Tot nu ştiu la ce te referi.

— Chitanţe, ai spus? Cecuri anulate, facturi?

— Exact.

Drew o privi tandru pe Arlene.

— N-ai fi putut înţelege. Fiindcă tu – se întoarse spre –părintele Stanislaw – şi cu *tine*, n-aţi avut acoperirea mea. Aşa cum funcţiona sistemul, foloseam pentru corespondenţă o căsuţă poştală. Anonimă. Câtă vreme mă asiguram că nu eram urmărit în timp ce-mi luam revistele, cursurile prin corespondenţă, orice. Dar mai aveam o căsuţă poştală, în cel mai apropiat oraş. Şi *de-acolo* îmi luam lucrurile importante… Ca de pildă, plata. Lăsă cuvintele să-şi facă efectul.

— Desigur, înţelese Arlene prima. Scalpelul făcea parte din guvern.

— O parte îngropată a lui. Guvernul în sine nu ştia niciodată ce se întâmplă.

— Dar trebuia să se ţină registre, continuă ea. Şi să se justifice statele de plată. Fiindcă reţeaua avea un buget, oricât de îngropată era. Trebuia ţinută balanţa plăţilor.

Acum înţelese şi părintele Stanislaw.

— La fel cum şi C.I.A. sau oricare altă reţea de informaţii trebuie să-şi ţină contabilitatea. Dar nu în mod direct. Bugetul îi poate fi canalizat prin Departamentul agriculturii sau cel de interne.

— Oricum ar fi canalizat, banii trebuie să provină de undeva, spuse Drew. Dacă fondurile aparţin sistemului, atunci există o urmă de hârtie. Trebuie, să existe.

— Dar dacă Scalpelul e defunct… Nedumerită, Arlene privi de la Drew la preot.

— … dacă reţeaua a fost anihilată, dar cineva a reactivat-o, cineva care nu face parte din guvern, atunci banii provin din sectorul privat.

— Cu atât e mai necesar să se ţină registre contabile, explicaţii, pentru destinaţia banilor. Fiscul e necruţător. Cere acte justificative.

— Şi?

— Ne vom ţine pe urma de hârtie, răspunse Drew. Cecuri anulate. Mi-aţi spus unde le-aţi găsit. Cum se numeşte banca locală? Şi – se întoarse Drew spre părintele Stanislaw – cine e cel mai puternic contact al *Opus Dei* aici? Cel din afaceri şi operaţiuni bancare?

— Aha, făcu preotul, înţelegând.

— Da, confirmă Drew.

Părintele Stanislaw se uită la ceas.

— E şapte dimineaţa. Va trebui să aşteptăm până…

— Perfect, îl întrerupse Drew. Am ceva aproape la fel de important care să-mi ocupe timpul.

16

Găsi un deschizător în sertarul de sub chiuvetă şi scoase capacele tuturor cutiilor cu mâncare pentru pisici din garsonieră. Zece, în total. Unele erau cu pui, altele cu ficat şi peşte, iar una, *Gourmet Delight*, părea să le combine pe toate.

Găsi două pungi cu mâncare uscată sub chiuvetă şi le deschise şi pe ele, după care duse totul în gangul de-afară şi, în aerul rece al dimineţii, împrăştie bunătăţile de-a lungul zidului de zgură.

Pisicile începură să mănânce cu lăcomie.

— Poftă bună, le ură el. Asta-i tot ce se găseşte. N-o să mai vină.

Simţi o durere în piept.

„Fiindcă stăpânul vostru e mort. Eu l-am ucis.”

17

La ora nouă şi cinci, sub privirile Arlenei şi ale lui Drew, părintele Stanislaw îi telefonă din garsonieră omului său de legătură. Explică ce dorea, închise şi, peste zece minute, primi un telefon de la altcineva.

Ascultă iarăşi. Dădu din cap şi-i mulţumi interlocutorului. Numaidecât, telefona altcuiva, mai primi nişte informaţii şi formă încă un număr.

Totul dură cincisprezece minute. Iar când închise telefonul pentru ultima oară, se rezemă de spătarul canapelei, epuizat.

— Ei? întrebă Drew.

— Când încasezi un cec, banca păstrează pe microfilm copia tranzacţiei. Moştenirea lui Mike – uneori se numeşte bursă; nu contează, hai să zicem cecurile lui – provenea de la institutul *Fairgate.* Dar ce este institutul *Fairgate?* Am telefonat interurban, la numărul ăsta. Nu cred că gazda noastră o să se supere. Conform contactelor mele din New York şi Washington, *Fairgate Institute* face parte din *Golden Ring Foundation.* O organizaţie non-profit de ajutorare a celor nevoiaşi etcetera, etcetera. Iar fundaţia *Golden Ring…* reţineţi că fiscul insistă asupra acestor documente… Dumnezeu să binecuvânteze birocraţia… Fundaţia *Golden Ring* face parte din… ei bine, după ce se jupoaie toate straturile, ajungem la nucleu: *Risk Analysis Corporation.* Din Boston. Drew scutură din cap.

— Şi ar trebui să fac o legătură?

— Nu. Cel puţin, nu pe faţă. N-o să-ţi placă, îl preveni părintele Stanislaw. Colaboratorul meu din Boston a aflat numele omului care conduce această corporaţie de analiză a riscului.

— Şi îl cunosc?

— A, cum să nu, răspunse părintele Stanislaw. Coincidenţa e prea şocantă ca s-o trecem cu vederea. Cred că dovedeşte faptul că analiza riscului e Scalpelul şi că acelaşi om l-a condus şi pe acela.

— *Cine?*

Când părintele Stanislaw îi spuse, Drew nu mai ţinu seamă de nimic – de mâna Arlenei pe umărul lui, de miorlăitul pisicilor afară, de amintirea sângelui lui Mike prelingându-i-se sărat pe buze.

Numele.

O, da, numele.

El conta şi altceva nimic.

Lumea lui se aduna la un loc.

Numele era secretul vieţii sale.

PARTEA A OPTA

JUDECATA

FRĂŢIA PIETREI

1

Vocea femeii era afectată, profesională, precisă.

— Bună dimineaţa. *Risk Analysis Corporation.*

În cabina telefonică de pe Boylston Street, imediat după biblioteca publică din Boston, Drew reuşi să-şi înfrâneze mânia, străduindu-se să vorbească pe un ton la fel de oficial.

— Cu domnul Rutherford, vă rog.

— Regret. În acest moment, se află într-o şedinţă. Dar poate doriţi să vorbiţi cu adjunctul executiv al dumnealui.

— Nu. Cu domnul Rutherford trebuie să vorbesc. Nu pot discuta afaceri cu altcineva.

O lăsă să se gândească. Cabina telefonică înăbuşea vuietul traficului de la ora zece dimineaţa.

— Desigur, răspunse secretara. Înţeleg. În acest caz, ce-ar fi să-mi lăsaţi numele dumneavoastră şi numărul de telefon? Domnul Rutherford va…

— Mă tem că nu e posibil. În momentul de faţă am un program destul de imprevizibil şi nu sunt sigur unde voi putea fi găsit. Este mai bine să revin eu.

Aşa cum se aşteptase, secretara corporaţiei de analiză a riscului nu-i găsi neobişnuită eschivarea. Glasul femeii deveni mai alert.

— Neapărat. Dacă aveţi posibilitatea, telefonaţi la ora unsprezece şi un sfert. Atunci ar trebui să vă poată asculta.

— Sper.

— Şi numele dumneavoastră?

O lăudă în sinea lui pentru că nu se lăsa.

— Spuneţi-i doar că e o problemă urgentă.

Închise. Ieşind din cabină, privi cerul senin şi rece de octombrie, apoi coborî ochii spre maşinile de pe Boylston Street.

Strânse pleoapele. Nu mai era mult, îşi spuse. Îndesându-şi mâinile în buzunarele hainei noi, porni pe trotuar. Da, toate se aşezau la locurile lor. O simţea. În adâncul sufletului. Până şi revenirea în acest oraş părea adecvată. Boston, mormintele părinţilor lui, unde începuse totul. Iar acum, sfârşitul. Curând. Foarte curând.

În ajun, el, Arlene şi părintele Stanislaw sosiseră cu maşina din Pennsylvania, fiecare conducând cu rândul în timp ce ceilalţi doi profitau de timp ca să doarmă. Sau, în cazul lui Drew, *încercând* să doarmă. Umărul rănit, gândurile tulburătoare îl ţinuseră treaz.

Când ceilalţi erau treji şi ei, le explicase ce voia să facă. Planul îi neliniştise..

Cu un minut în urmă, îi spusese secretarei: *Am un program destul de imprevizibil şi nu sunt sigur unde voi putea fi găsit.* Minţise. Avea programul foarte precis. Şi la fel erau şi al Arlenei şi al părintelui Stanislaw. Aşa cum îi instruise, în acel moment Arlene se apropia de o clădire administrativă din Cambridge, dincolo de Charles River.

Părintele Stanislaw părăsea marginea de nord a oraşului, pregătindu-se să efectueze recunoaşterea unui conac din Golf. Da, curând. Cu furia acumulându-i-se, Drew se plimba pe Boylston Street. Toate aveau să se adune la un loc, curând.

2

Ofiţerii superiori de informaţii îşi părăsesc rareori de bunăvoie meseria. Adevărat, câţiva se deziluzionează şi pleacă, dar majoritatea sunt siliţi să se pensioneze sau li se cere să-şi dea demisia. În afara reţelei, se simt pierduţi. Deveniţi dependenţi de secretomanie şi intrigile cu miză de mare risc, caută căi de a-şi satisface pasiunea. Opţiunile lor, de regulă, se reduc la trei.

Prima, a accepta oferta unei corporaţii internaţionale dornice să aibă un expert de informaţii în comitetul director. Un asemenea expert, consideră corporaţia, poate avea o valoare critică pentru rezolvarea crizelor de afaceri care intervin în ţări incomode, dar lucrative. Această tactică a fost deosebit de utilă, spre exemplu, când la începutul anilor 70, Salvator Allende, preşedintele marxist al statului Chile, a încercat să naţionalizeze holdingurile firmelor americane din ţară. Disidenţii, despre care se zvonea că ar fi fost finanţaţi de corporaţiile americane sfătuite de foste oficialităţi C.I.A., au iniţiat o lovitură de stat. În cele din urmă, Allende „s-a sinucis”.

A doua variantă este aceea de a accepta oferta unui depozit-de-creiere dedicat jocurilor de-a războiul. Cunoştinţele unui ofiţer informativ despre intrigile globale adaugă date în calculele computerizate ale căror tactici, în anumite împrejurări, vor fi folosite de o mare putere pentru a le spulbera pe celelalte.

A treia opţiune constă în a refuza asemenea oferte, intrând în pâine de unul singur. Concret, a organiza o companie în cadrul căreia fostul ofiţer de informaţii îşi creează o reţea proprie. De asta dată însă reţeaua nu este afiliată guvernului. Aparţine sectorului privat, iar scopul ei – la fel ca al fostului ofiţer de informaţii din comitetul director al unei corporaţii internaţionale – este de a consilia companiile importante, de a le încuraja sau a le preveni cu privire la situaţia globală în continuă schimbare. Ar trebui o companie să instaleze o sondă de petrol în X? Sau să construiască o topitorie de cupru în Y? O fabrică de potasă în Z? Vor sabota facţiunile antiamericane aceste operaţiuni? Dar cu culegătorii de banane, cu docherii de acolo, cum e? Plănuiesc cumva să intre în grevă? Au vreo bază zvonurile despre o lovitură de stat? Dar starea proastă de sănătate a dictatorului cumpărat? Cât va dura? Cine are şanse să-i ia locul?

Reţeaua de informaţii privată, extrem de lucrativă, finanţată de companii globale, chiar şi de ţări străine, îşi găsea un exemplu tipic în *Risk Analysis Corporation.*

Aici, în Boston. Proprietate a domnului Rutherford, deşi Drew îl numea altfel. Se gândi din nou la Janus.

3

— Cu domnul Rutherford, vă rog.

La orele 11:15, conform înţelegerii, Drew strângea în mână receptorul altei cabine telefonice, pe Falmouth Street, în apropiere de Prudential Center. Îşi imagina ce făceau Arlene şi părintele Stanislaw – în clădirea administrativă din Cambridge şi pe moşia din golful Massachusetts. Da, foarte curând de-acum, îşi zise, aşteptând.

Secretara întrebă:

— Domnule, sunteţi aceeaşi persoană care a telefonat la zece?

— Exact. Ca să discut o problemă urgentă.

— Un moment, vă rog. Domnul Rutherford a aşteptat să reveniţi. Vi-l dau la telefon.

Drew auzi un declic.

— Da? Alo?

Glasul era atât de familiar, atât de prietenos, atât de încurajator odinioară, încât Drew simţi un gol în stomac, făcându-i-se rău.

— Domnul Rutherford la telefon.

Drew trebui să-şi adune toată autodisciplina, să se silească a vorbi la fel de prietenos.

— De mult nu ne-am mai văzut. Ce mai faci?

— Cum? Mă scuzaţi? Nu sunt sigur cine sunteţi.

— Ei, haide. Doar nu vrei să-mi spui că nu-mi recunoşti glasul?

— Nu. Adică, nu tocmai.

— Zău că sunt dezamăgit. O rudă de mult pierdută şi…

— De mult pierdută…?

— Ce faci, unchiule? Mă bucur să te-aud din nou.

— Unchi?

Glasul suna tot mai nedumerit.

— Nu am nici un nepot.

— Ei, e adevărat, nu sunt tocmai nepotul tău. Vreau să zic, nu suntem rude de sânge. Dar eu te consider ca pe o rudă. Şi aşa obişnuiam şi să te numesc. Unchiul Ray.

Omul de la celălalt capăt al firului inspiră zgomotos.

— Dumnezeule, eşti… Nu, nu e cu putinţă. Drew? Eşti cumva *Drew?*

— Mda, eu. Nu altul. În carne şi oase.

Ray izbucni în râs.

— Nu-mi vine să cred! Drew! De ce nu mi-ai spus de la-nceput?

— O glumă practică, chicoti Drew. Mi-a venit cheful să te tachinez. Mai ţii minte cum m-ai salvat de *adevăratul* meu unchi şi familia lui? Cum m-ai dus în Hong Kong?

— Dacă mai ţin minte? Doamne, băiete, cum aş putea să uit vreodată? râse din nou Ray. Dar sunt *ani de zile* de când n-am mai vorbit. Ce ţi s-a întâmplat? Unde te-ai ascuns?

— Ei, aici e-aici.

— Ce?

— Motivul pentru care-ţi telefonez.

Drew înghiţi un nod.

— Continuă. Spune, Drew. Ce e? S-a întâmplat ceva?

— Zău că sunt dezolat că te amestec în asta, dar nu ştiu la cine să mai apelez. Unchiule Ray, am necazuri. Am nevoie de ajutorul tău.

— Necazuri?

— Cele mai rele. Unii încearcă să mă omoare.

— Stai o clipă. E mai bine să nu continui. Vorbesc de la unul din telefoanele noastre deschise. De multe ori suntem interceptaţi şi, dacă e atât de grav pe cât crezi, ar fi bine să nu riscăm. Trec la un telefon sigur.

— Bună idee. Te sun imediat. O clipă, să-mi iau creionul. Care-i numărul?

— Scrie…

Ray dădu să dicteze numărul, dar se opri.

— Nu, nu merge aşa. Mai bine să te sun eu. Îmi vine un client la unşpe jumate. Nu-l pot amâna. Dar voi termina cu el repede. O jumătate de oră, şi vorbim din nou.

— La amiază?

— Chiar mai repede, dacă pot. Stai pe lângă telefon. Ce număr e?

Drew i-l spuse.

— Perfect. Acum, linişteşte-te. Te sun imediat ce pot. Dar, amice, nu trebuie să-ţi faci probleme că mă amesteci. Crede-mă, te ajut bucuros.

Drew înghiţi din nou în sec.

— Ştiam eu că pot conta pe tine.

— Păi, sunt unchiul tău, nu?

— Ei, pe bune!

— Nu-ţi face griji.

— Unchiule Ray, vorbesc serios. Mulţumesc.

— Haide, ne ştim de mult. Nu e nevoie să-mi mulţumeşti.

4

Din punctul său de observaţie ascuns lângă Prudential Center, Drew studia o pizzerie de peste drum şi cabina telefonică din faţa ei, cea cu telefonul al cărui număr i-l dăduse el unchiului Ray.

La douăsprezece fără zece, în haosul traficului şi forfota pietonilor, depistă echipele de supraveghere. Aşa cum prevăzuse, nu întâmpină nici o dificultate. Chiar înainte de amiază, cu toată lumea agitată, cei ce nu se grăbeau atrăgeau inevitabil atenţia. Nu era vina lor. Pentru a urmări cabina, nu puteau decât să stea nemişcaţi, în fond, fuseseră anunţaţi în ultima clipă. Nu avuseseră timp pentru nimic complicat. O femeie de la colţul străzii privea prea des spre cabina telefonică. La colţul opus, un bărbat se uita mereu la ceas ca şi cum un prieten ar fi întârziat la întâlnire, dar cabina de telefon părea a fi mai importantă pentru el decât prietenul sau ceasul. Un taxi, parcat în paralel cu celelalte maşini, aştepta un client care nu mai sosea. O dubă cu mai multe antene dădea ocol cvartalului. Un băiat de la pizzerie, părând să nu-i pese că i se răcea marfa din cutii.

Fără-ndoială că mai erau şi alţii. Drew trebui să le acorde tot creditul pentru a se fi mobilizat atât de bine, într-o asemenea grabă. Dar nu destul de bine.

Mesajul era evident. Echipa de supraveghere îl aştepta să apară din ascunziş, la amiază, pentru a răspunde la apelul „unchiului” său. „După care,” îşi spuse Drew, „echipa va converge, în timp ce eu sunt distras de unchiul Ray la telefon. Aş fi asasinat în stradă.

Sau, mai bine, din punctul de vedere al meseriaşului, aş fi târât în dubă şi omorât pe ascuns de către băiatul cu pizzele. La noapte, o barcă de pescuit m-ar duce departe în largul golfului.” Drew strânse pumnii, părăsindu-şi postul de lângă Prudential Center, pentru a porni pe Belvidere Street, spre apus, în direcţia opusă pizzeriei.

5

— Cu domnul Rutherford, vă rog.

În ciuda tonului calm, disciplinat, pieptul lui Drew tremura de furie.

— Îmi pare nespus de rău, răspunse secretara. Domnul Rutherford nu este…

— Nu, ascultaţi cu atenţie. Am telefonat la zece. Şi din nou, la unsprezece şi un sfert. Credeţi-mă, domnul Rutherford doreşte să vorbească din nou cu mine. Spuneţi-i doar că am întrebat de unchiul Ray. Secretara tăcu un moment.

— Probabil că am făcut o confuzie. Domnul Rutherford *este* disponibil.

Aproape imediat, glasul familiar şi liniştitor se auzi în aparat.

— Drew, unde naiba *eşti?* Am sunat la numărul pe care mi l-ai dat, dar n-a răspuns nimeni. M-am îngrijorat! S-a întâmplat ceva?

— Mai întrebi? Imaginează-ţi ce surprins am fost când a apărut o echipă de şoc.

— O echipă de *şoc?* Cum…?

— Fiindcă ai localizat numărul pe care ţi-l dădusem. Ascultă, Ray, să nu mai pierdem timpul. Când toate au început să indice în direcţia ta, mi-am spus: „Nu poate fi Ray. El e prietenul meu. Am locuit cu el de la zece până la şaptişpe ani. M-a luat sub aripa lui când nu mă dorea nimeni altcineva.” Şi m-ai luat, în colimator, nici vorbă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Întotdeauna ţi-am fost apropiat.

— Scuteşte-mă. Nu mă impresionezi. Aşa că mi-am zis că mai bine să nu mă reped la concluzii. Dar nici prost nu voiam să fiu. M-am hotărât să te pun la încercare. Un telefon; o cerere de ajutor adresată cuiva de care am depins cândva. O şansă ca tu să-ţi dovedeşti loialitatea. Şi, unchiule Ray, ia ghici: ai dat greş.

— Ei, stai o clipă.

— Nu. Stai *tu* o clipă. Ai pierdut ocazia. Vreau o explicaţie. Pentru numele lui Dumnezeu, de *ce?* Ştiu că te-ai folosit de ceea ce li se întâmplase părinţilor mei ca să mă recrutezi în Scalpel.

— Drew, opreşte-te. Nu mai spune nimic!

Drew însă continuă, furios:

— Pe-atunci, asta voiam şi eu. O şansă de a mă răzbuna pentru ceea ce păţiseră părinţii mei. Aş putea aproape să te iert. Dar de ce ai atacat mănăstirea?

— Ţi-am spus să taci! Suntem tot pe un telefon neasigurat! Nu pot discuta prin…

— O.K., te sun din nou şi atunci, pe toţi sfinţii, fă bine să ai un telefon sigur. Dă-mi numărul.

Ray i-l spuse. Drew îi ceru să-l repete şi îl notă.

— Mai e un singur lucru, continuă el. După ce închizi, vreau să ieşi din birou, să treci pe lângă secretară şi să te uiţi în hol.

— Şi asta *ce-o* să dovedească?

— Vei înţelege. După ce ai privit în hol, cred c-ar trebui să telefonezi acasă. Conacul din nordul oraşului? Moşia de lângă Golf?

— Cum ai aflat?

— Am şi eu relaţii. Fă doar ce ţi-am spus. Ştiu că încerci să reperezi convorbirea, aşa că acum închid. Revin în cinşpe minute. De la alt post.

— Nu, stai!

Drew întrerupse legătura. Dădu un nou telefon, de astă dată Arlenei, care aştepta într-o cabină din Cambridge, pe celălalt mal al râului Charles. Cabina se afla lângă clădirea administrativă al cărei etaj patru era închiriat parţial de *Risk Analysis Corporation.*

În zorii zilei, părintele Stanislaw îi dusese pe Drew şi Arlene cu maşina prin faţa clădirii. Aleseseră cabina telefonică şi notaseră numărul. De la ora zece începând, Arlene aştepta acolo semnalele lui Drew. O sunase periodic şi acum, de asemenea, răspunse imediat.

— E totul gata?

— Nici o problemă, replică ea.

— Atunci, apasă pe buton.

Drew ieşi din cabină. Pornind spre Commonwealth Avenue, zâmbi cu satisfacţie crudă, închipuindu-şi ce se întâmplă în acele momente. Butonul pe care-i spusese Arlenei să-l apese era al unui emiţător radio ce transmitea semnalul la un detonator plasat într-o sacoşă de cumpărături pe care o lăsase în holul de la etajul patru al clădirii, în faţa apartamentului închiriat de *Risk Analysis Corporation.* Unchiul Ray – prea curios de ce-i spusese Drew să privească în hol – trebuia să fi văzut până acum sacoşa. Cu puţin noroc, avea s-o vadă chiar sărind în aer. Dar puterea exploziei era mică. Drew nu dorea victime, deşi oamenii aveau să fie cu siguranţă alarmaţi şi incomodaţi. Minuscula detonaţie urma să umple holul cu fum, iar fumul avea un miros atât de infect, încât tot etajul, poate chiar întreaga clădire, trebuia să fie evacuată.

Pentru a spori confuzia, între timp Arlene avea să fi telefonat la pompieri, poliţie, 911, brigada antibombe. Curând, pe strada din faţă urma să se instaleze haosul, adunându-se maşini de poliţie şi pompieri cu girofarurile aprinse şi urlând din sirene, blocând circulaţia în ora de vârf. Lui Drew îi creştea inima. Avea să fie o întreagă mizerie, ba bine că nu. O porcărie superbă.

Şi nu se rezuma la atât. Imediat ce termina de anunţat autorităţile, Arlene urma să mai dea un telefon – de data asta, părintelui Stanislaw, care o sunase din timp, la fel ca Drew, şi-i spusese numărul unde-l putea găsi. În satul de lângă moşia de la ţară a unchiului Ray.

6

La jumătatea celui de-al doilea apel, Ray ridică receptorul:

— Nenorocitule! Ce naiba te-a apucat?

— Ia seama cum vorbeşti.

— Cum vorbesc? Nici n-am început! Pentru Dumnezeu, duhoarea fumului ăluia, jur pe toţi sfinţii că a intrat în pereţi – în covor, în *mobilă!* Niciodată n-am să mai scap de el. S-ar putea să trebuiască să mut în pizda mă-sii sediul!

— Ce limbaj. Ai telefonat acasă?

— Asta-i altceva, ticălosule! Cineva mi-a pus o bombă în curtea din faţă! Şi nu doar o bombă puturoasă. Vorbesc de-o *bombă!*

— Or fi fost vandalii din partea locului, spuse Drew, cu inima îngheţată.

— Vandali, sula! Ce ţi-ai pus în cap să…?

— Unchiule Ray, nu mă dezamăgi. Cred că mesajul a fost cât se poate de clar. Sunt furios. M-ai trădat. Nu numai cu echipa aia de şoc pe care ai trimis-o. Mă cam aşteptam la aşa ceva. Dar te-ai folosit de mine din capul locului. Ai profitat de ce li se întâmplase părinţilor mei, ca să mă recrutezi în Scalpel. Chestia e că pe vremea aia ţi-a cam scăpat din vedere, hm? Ai uitat să-mi spui că tu organizaseşi Scalpelul, că erai şeful lui.

— N-am să-mi cer scuze. I-am *iubit* pe părinţii tăi. Tatăl tău a fost cel mai bun prieten din viaţa mea! Şi tu şi eu, amândoi doream răzbunarea.

— Dar ai mers prea departe. Nu te-ai mulţumit doar să ripostezi contra mercenarilor şi teroriştilor.

— Acelaşi gen de scârnăvii care ţi-au omorât părinţii. Să ţii minte asta!

— N-am fost niciodată de altă părere. Mi-am făcut şi eu porţia de omoruri. Dar nu ţi-a ajuns să-i extermini numai pe câinii turbaţi. A trebuit să-ncepi să prezici viitorul, să judeci care lideri corespund standardelor tale. În Iran, şahul avea plutoanele terorii şi camerele de tortură. Pe el însă nu l-ai atacat. În schimb, a trebuit să încerci să-l asasinezi pe omul care l-a înlocuit.

— Ayatollahul e dement.

— Privind retrospectiv. Dar pe vremea aia n-o ştiai. Te jucai de-a Dumnezeu. Problema e că eu am rasolit atacul. *Şi tu la fel.* Fiindcă ai făcut greşeala de a mă trimite să asasinez mai întâi familia americanului ăluia, a magnatului petrolului care încerca să ungă roţile cu Ayatollahul. Trebuie să recunosc că ce-i al tău, e-al tău. Alibiul Scalpelului ar fi fost perfect. După ce Ayatollahul era omorât în acelaşi fel cu americanul şi familia lui – după

ce o sectă de iranieni radicali revendica ambele lovituri – nimeni n-ar fi bănuit că de fapt era responsabilă o reţea americană. Sclipitor, în modul tău smintit. Dar ai răhăţit-o. Trebuia să trimiţi pe altcineva s-o facă. Când i-am văzut pe părinţii pe care-i omorâsem, şi pe băiatul care supravieţuise la fel ca-mine, care acum avea să sufere aceleaşi coşmaruri ca mine…

— Vorbeşti fără sens!

— *Cu perfect sens.* Devenisem aidoma maniacilor pe care-i vânam. Mai rău, alesesem calea religiei. Nu mai eram demn de nădejde. Se putea chiar să vorbesc despre Scalpel. Aşa că trebuia să fiu exterminat. Ca să-ţi protejezi glorioasele planuri.

— Drew, ascultă, ai înţeles greşit. Totul nu-i decât o neînţelegere.

— Cred şi eu. Iar cel care nu înţelege, tu eşti! Drew făcea eforturi să se stăpânească.

— Crede-mă, Drew, nu-ţi dai seama cât de important…

— Ai dreptate. *Nu* îmi dau seama. După ce crezuseşi că eram mort, de ce mi-ai folosit dublura ca să se dea drept mine? De ce l-ai creat pe Janus ca să atace Biserica?

Unchiul Ray nu răspunse.

— Ţi-am pus o întrebare! răcni Drew.

— Nu, înghiţi Ray în sec. Chiar pe un telefon. Asigurat, la asta n-am să-ţi răspund.

— A, ba da, tună Drew. Crede-mă. Bomba puturoasă de la birou… Explozia de-acasă. Te întrebi de ce? *Ca să-ţi atrag atenţia.* Fiindcă sacoşa din holul biroului ar fi putut să conţină o bombă *adevărată.* Şi explozia de-acasă? Putea fi mai mare. Putea să-ţi fi pulverizat tot conacul ăla nenorocit – când erai şi *tu* înăuntru! Data viitoare, poate că aşa o să se-ntâmple. Numără-ţi binecuvântările. Numără secundele. Mă pregătesc să-ţi arăt ce gust are duşmanul, unchiule Ray. Urmează să primeşti un curs practic de terorism. Din partea victimei.

— Nu, ascultă!

— Ţinem legătura.

7

Arlene era nedumerită.

— Dar…

— Ce este? întrebă Drew. Ce s-a-ntâmplat? Părintele Stanislaw aştepta, curios. Îşi dăduseră întâlnire peste drum de Boston Common, la Biserica Park Street; de-acolo, merseseră la Beacon Hill, unde stăteau acum la o masă de bucătărie din metal şi sticlă, într-o casă cu lambriuri de stejar. Unul dintre contactele din *Opus Dei* ale părintelui Stanislaw aranjase să le-o împrumute pentru următoarele câteva zile.

— Nu înţeleg, răspunse Arlene. Dacă i-ai spus lui Ray că plănuieşti să-i arunci în aer casa şi biroul, va pune să fie păzite. Nu se va mai apropia de ele.

Drew dădu din cap.

— Aşa bănuiesc şi eu.

— Dar asta nu ne îngreunează misiunea?

— Poate că ne-o uşurează, ridică Drew din umeri. Sper. Ceea ce încerc eu e să sar câteva etape. Am ştiut din start că nu-l putem înhăţa pur şi simplu. De când cu mănăstirea, mă vânează încontinuu. Ar fi fost un nătâng să nu-şi intensifice protecţia personală, în caz că pricepeam cine mă urmăreşte şi mă hotărâm să-ncep să-l vânez eu pe el. Crede-mă, îl cunosc bine. Nu-i prost.

— În regulă, ridică Arlene mâinile. Asta înţeleg şi eu. Sunt de acord. De cum încercam să-l prindem, am fi fost ucişi. Dar de ce l-ai avertizat că vor exploda şi alte bombe?

— Vreau să-i slăbesc mijloacele defensive, să-l înconjur cu diversiuni. Gărzile cărora le ordonă să-i păzească biroul şi casa vor împuţina numărul celor din jurul propriei lui persoane. Ai dreptate. Va fi atât de neliniştit, încât nu se va mai apropia de acele două locuri. Dar asta-i bine. I-am restrâns mişcările. Am ajuns la acelaşi efect ca şi când i le-am fi aruncat în aer. Şi poate chiar la unul şi mai serios. Loveşte acolo unde se-aşteaptă mai puţin. Fă-o cât mai des. Foloseşte principiile de bază ale terorismului.

— Dar *de ce?*

Părea deznădăjduită de vizibila lui bucurie de a-l teroriza pe Ray. Drew îi evită ochii întrebători.

— Nu-s sigur la ce te referi.

.

— Eu însă da, interveni părintele Stanislaw. Cred că vrea să ştie unde duc toate astea. Scopul tău final este acela de a-l omorî?

Drew se încorda, ocolind răspunsul.

— Trebuie să punem mâna pe el. Avem nevoie şi de alte răspunsuri.

— Să aflăm despre Jake, spuse Arlene repede. Să descoperim ce i s-a întâmplat.

— Dar în final? întrebă părintele Stanislaw.

Îl priviră amândoi pe Drew.

— Sincer, insistă preotul.

Aşteptară.

Drew oftă.

— Aş vrea şi eu să ştiu.

Se încruntă, privindu-şi reflexia sumbră în placa de sticlă a mesei.

— Timp de atâţia ani, am ripostat contra unor înlocuitori ai ticăloşilor care mi-au ucis părinţii. I-am făcut să afle cum se simte teroarea din partea opusă. Apoi, însă, m-am îndepărtat, scârbit. Am depus un jurământ sacru că terminasem. Iar acum, iată-mă aici, făcând-o din nou. Adevărul? Detest s-o recunosc. Astăzi, m-am simţit la fel de bine ca înainte.

Privi spre părintele Stanislaw. Avea ochii fierbinţi şi umezi.

— Până şi Dumnezeu se mânie uneori, replică preotul. Dacă e o cauză dreaptă. Şi, să nu greşeşti, *această* cauză – de a apăra Biserica, de a pune capăt atacurilor împotriva ei, de a afla ce i s-a întâmplat lui Jake – această cauză e justă. Dumnezeu îţi va ierta îndreptăţita mânie.

— Dar eu, mă voi ierta pe mine însumi?

Telefonul sună, făcându-i să tresară.

În timp ce Drew şi Arlene se priveau neliniştiţi, părintele Stanislaw străbătu bucătăria spre telefonul instalat pe lambriul de stejar.

— Alo?

Ascultă.

— Şi cu duhul tău. *Deo gratias.*

Luă un notes şi un creion.

— Bine.

Termină de scris.

— Biserica ta e mulţumită.

Închizând telefonul, se întoarse spre Drew şi Arlene.

— Se pare că relaţiile lui nu sunt la fel de bine plasate ca ale unchiului Ray. Lui i-au trebuit doar douăzeci de minute ca să localizeze numărul pe

care i-l dăduseşi, al cabinei de pe Falmouth Street. Nouă, însă, ne-a luat câteva ore pentru a găsi numărul telefonului sigur pe care ţi l-a dat el.

— Ştii locul? îl întrebă Drew.

Părintele Stanislaw încuviinţă.

— Aşa cum bănuiai, telefonul nu este în sediul *Risk Analysis*. În schimb, se află pe aceeaşi stradă, două colţuri mai încolo. Într-o florărie. Dar nu e telefonul magazinului. E un post particular, neînregistrat.

— Acum este acolo?

Preotul clătină din cap.

— Dar a telefonat, luând legătura cu echipa de supraveghere. Se pare că încă mai controlează zona, pentru cazul că mai eşti prin preajmă. Am reuşit să dăm de urma unui apel pe care l-a adresat acolo.

Puse foaia de hârtie pe masa de sticlă.

— Din câte putem şti, aici se găseşte unchiul Ray.

Drew studie adresa.

8

Noaptea, Drew mai dădu o dată ocol cvartalului aparţinând unui cartier rezidenţial scump din Cambridge. Se afla în apropierea ţintei, şi totuşi destul de departe pentru a nu fi observat de gărzile unchiului Ray. Din acelaşi motiv – ca să nu atragă atenţia – se hotărâse să nu stea într-un singur loc, aşteptând, ci mai curând să pară că făcea o plimbare nocturnă.

Mişcarea îl ajuta să uite de frig. Trecând pe lângă felinare, observa rotocoalele de aburi ce-i ieşeau pe gură. Cu un fior, îşi ridică pe cap gluga hainei, ţinând în buzunare mâinile înmănuşate.

Trecuse de miezul nopţii. Remarca puţine maşini sau pietoni, deşi zărea activităţi ocazionale dincolo de ferestrele luminate ale caselor luxoase. Copacii erau desfrunziţi, cu crengile fremătând în vânt.

Auzi o maşină şi, privind în spate, văzu o pereche de faruri dând colţul, spre el. În lumina unui felinar, observă că maşina era neagră, un *Oldsmobile*. Recunoscu la volan profilul părintelui Stanislaw şi urcă repede, când maşina opri lângă el.

Caloriferul era aprins. Drew îşi scoase mănuşile şi începu să-şi încălzească mâinile.

— Casa pe care o căutăm e la un colţ, spuse părintele Stanislaw. Este înconjurată de ziduri. Aparţine unui prieten de-al lui.

— Vreo lumină în curte?

— Niciuna. Totuşi, în casă ard toate.

— Sigur. O flacără pentru fluture. În caz că aflu unde e. Paznici?

— N-am zărit niciunul. Dacă nu ţi-e cu supărare, n-am prea avut când. Trebuia să mă deplasez încontinuu. Dar la intrarea aleii e o poartă mare de metal, închisă. Dincolo de poartă, am văzut câteva maşini.

— Deci, gărzile aşteaptă nevăzute, în eventualitatea că întunericul arată ispititor şi cineva sare zidul. Atunci se vor aprinde luminile din incintă.

— Aşa bănuiesc şi eu, răspunse părintele Stanislaw. Dădu colţul şi opri în cea mai întunecată parte a cvartalului.

O maşină sport – Drew nu recunoscu tipul – opri în spatele lor. Ieşi o siluetă, apropiindu-se de *Oldsmobile,* căruia îi deschise portiera.

Arlene se aşeză în spate.

— Am verificat casa la fel ca tine, îi spuse ea preotului. N-am văzut nici un paznic.

— Deci, ce credeţi? Să riscăm? întrebă Drew.

Îl priveau cu fermitate.

— E timpul.

Drew se răsuci spre o navetă de lemn, cu răcoritoare, aflată pe bancheta din spate. Sticlele însă conţineau ceva mai tare decât sucurile acidulate.

9

Benzină în amestec cu detergent lichid, fiecare sticlă având gura astupată cu câte un tampon. Napalm de casă. Benzina aprinsă avea să se lipească de orice suprafaţă pe care o atingea.

Împărţiră sticlele în număr egal, fiecare băgând opt în câte un rucsac. Coborând din *Oldsmobile*, porniră spre colţul străzii. Părintele Stanislaw traversă, continuându-şi drumul înainte, în timp ce Drew şi Arlene cotiră la dreapta, luând-o pe strada adiacentă.

Când ajunseră amândoi la colţul următor, se opriră faţă în faţă.

— Ai grijă, spuse Drew, cuprins de un val de tristeţe. Ce-o silea să facă asta?

— Când totul se va sfârşi…

Drew aşteptă, nesigur că dorea ca Arlene să continue.

— Noi doi avem foarte multe de vorbit, spuse ea. Lumina unui felinar i se reflecta în ochii iscoditori, concentraţi.

Ştia la ce se referea, dar, tristeţea intensificându-i-se, nu ştiu ce să-i răspundă. Nu-şi acordase timp ca să se hotărască.

— N-am încetat nici un moment să-mi fie dor de tine, continuă Arlene.

Nici acum *nu* ştiu ce să spună. Când îl sărută, însă, nu se opuse. Într-adevăr, fără a-şi permite să judece, îi răspunse la sărut, îmbrăţişând-o strâns.

— În regulă. Când va fi totul gata, oftă el chinuit, vom vorbi.

10

Prudent, cu rucsacul în mână, Drew străbătea strada întunecoasă din spatele ţintei. Trecu de două case cu luminile stinse şi se abătu de pe trotuar pentru a se strecura printre ele, ascuns după garduri vii şi tufişuri. Peste un moment, cu ochii adaptându-i-se rapid la întunericul mai dens, văzu aleea paralelă cu strada pe unde tocmai venise. Iar dincolo de alee, se afla zidul din cărămizi, înalt de trei metri, care-l despărţea de spatele casei.

Din acea perspectivă, cu peretele ascunzând-o parţial; nu vedea decât etajele superioare însă, aşa cum spusese părintele Stanislaw, luminile dinăuntru ardeau. Pentru a-şi proteja vederea pe timp de noapte, Drew nu le privi. Scrută aleea – acum văzu că era cu pietriş – şi cercetă locurile adăpostite unde s-ar fi putut ascunde cineva. Exista oricând riscul ca Ray să fi postat santinele în afara zidurilor, deşi Drew se îndoia. Pe de o parte, le putea observa vreun vecin, anunţând poliţia că dădeau târcoale spărgătorii. Pe de alta, oamenii lui Ray fiind acum dispersaţi – unii la birou, alţii la moşia din Golf – probabil că dorea să şi-i concentreze pe cei rămaşi în interiorul proprietăţii, răspândindu-i eficient pentru a se asigura că nu sărea nimeni zidul.

Cu toate acestea, nu strica la nimic să fie atent, îşi spuse Drew. În plus, făcând mâna căuş peste cadranul luminiscent al ceasului, văzu că mai avea de aşteptat un minut până îşi ocupau Arlene şi părintele Stanislaw poziţiile. Deci, putea foarte bine să folosească acel minut pentru a mai verifica o dată aleea întunecoasă.

În casa din spatele lui se aprinse o lumină.

Drew se furişă sub crengile răsfirate ale unui pin. Simţind mirosul de răşină, privi printre ace, spre fereastră. Se afla la etajul întâi al casei. Perdeaua era dată în lături. Văzu o siluetă stând într-o parte, nemişcată, timp de câteva secunde. Apoi silueta se aplecă, apăsă pe ceva şi dispăru. Lumina se stinse.

O baie? se întrebă el. Un bărbat uşurându-se? Orice-ar fi fost, umbra nu privise afară. Nu părea să existe nici un motiv de îngrijorare.

Dar, când reveni cu atenţia spre zid, de cealaltă parte erupse o văpaie de flăcări, spre faţada casei. Apoi, încă una. Şi încă una.

În timp ce Drew studia lumina din fereastră, atent să nu fie reperat, ceilalţi ajunseseră în poziţiile laterale din faţa casei. Minutul trecuse.

Începuseră să aprindă şi să arunce sticlele incendiare. În faţă – la stânga şi la dreapta – curtea se umplea de flăcări.

Calculaseră că aveau nevoie de câte treizeci de secunde fiecare pentru a aprinde şi azvârli opt sticle. Poate chiar mai puţin; valul de adrenalină putea face un om să se mişte îngrozitor de repede. Apoi, trebuiau să fugă din zonă. Fiindcă, după treizeci de secunde, factorul surpriză avea să se fi risipit. Gărzile lui Ray urmau să iasă în fugă din curte, cu pistoalele scoase, căutându-i.

Drew trebuia să înceapă. Dar, în timp ce se încorda s-o ia la fugă de sub pin, încremeni.

Mai era cineva în preajmă. Din cea mai întunecoasă parte a zidului se desprinse o umbră. Un om cu un pistol dotat cu surdină. Se întoarse să privească peste zid, spre aura flăcărilor din faţa casei.

Vuietul creştea, tot mai aprig. Şaisprezece sticle aruncate la distanţe egale în jurul, faţadei şi laturilor. Şi nu era nevoie să se spargă în cădere. Căldura tamponului aprins dădea foc napalmului dinăuntru, făcând gazele să explodeze şi împrăştiind amestecul arzător de benzină şi detergent. Casa era înconjurată de flăcări.

Cel puţin, ar fi *trebuit* să fie înconjurată, dacă-şi îndeplinea şi Drew rolul său. Îl privi pe omul cu pistol, care apăruse din bezna peretelui.

Se apropiase astfel încât să rămână ascuns după boschete. Dacă nu se aprindea pe neaşteptate lumina în casa din spate, ar mai fi înaintat puţin, fiind văzut şi împuşcat.

Deznădăjduit, omul o luă brusc la goană pe alee şi dădu colţul; spre partea din faţă a curţii.

Instinctul îl îndemnă pe Drew să profite de ocazie şi să fugă. Dar nu şi-o putea permite. Planul depindea de efectul deplin al tuturor exploziilor. Dacă unchiul Ray era înăuntru, trebuia să se simtă prins în cursă, complet vulnerabil. Inspirând adânc de câteva ori, ca un atlet pregătindu-se, Drew se năpusti înainte de sub copac, scoase sticlele din raniţă şi le aprinse în grabă, după care aruncă înnebunit una, două, încercând cu disperare să le plaseze cât mai departe posibil în curte.

Trei, patru.

În timp ce le azvârlea din răsputeri, ochii îi săgetau încontinuu spre colţul aleii.

Sticlele explodară.

Cinci, şase.

Flăcările vuiau, ridicându-se peste zid. De cealaltă parte, răsunau strigăte.

Şapte.

Cu inima bătându-i, o aprinse pe a opta. În câteva case din spatele lui se aprinseseră lumini. Razele lor multiple, adăugate vâlvătăilor, îl făceau să se simtă expus ca în plină zi.

Atras de exploziile din spatele casei, omul cu pistolul reveni în fugă de după colţul zidului. Gonind pe alee, se opri derapând când îl văzu pe Drew, şi ridică arma.

Drew nu apucase să scoată *Mauser-ul*. Îşi dădu seama că singura armă la îndemână era sticla, cu tamponul arzând lângă napalm.

Celălalt ochi. Drew aruncă sticla spre el, trântindu-se la adăpostul pinului. Omul, distras de flacăra ce zbura către dânsul, trase spre Drew, dar nu-l nimeri.

Sticla lovi aleea, în faţa lui. Drew o azvârlise cu atâta forţă, încât se sparse în coliziunea cu pietrele, făcând să erupă un zid de flăcări care tăie drumul.

Omul se retrase poticnit, cu mâinile ridicate, apărându-şi faţa. Dar îşi pierdu echilibrul şi căzu, în timp ce văpaia se întindea spre el. Se rostogoli pentru a evita flăcările. Plesnind cu palmele stropii de detergent aprins care i se lipiseră pe haină, începu să zbiere.

Drew sări în picioare. Pe când alerga printre case, un bărbat în pijama năvăli pe o uşă laterală.

— Ce naiba se-ntâmplă aici?

Drew se ciocni de el, trântindu-l de perete, şi-şi continuă goana spre stradă. În spatele lui, auzea mugetul crescând al incendiilor din curte. Urlete. Împuşcături, deşi nu ştia dacă îl ţinteau pe el. Văzu reflectarea văpăii pe norii de pe cer.

Cu plămânii torturaţi de efort, traversă strada, fugi printre alte case, peste o altă stradă. Avea cămaşa leoarcă pe sub haina căptuşită. Sări peste un gard, coti la dreapta pe strada următoare şi alergă de-a lungul trotuarului. Se ascunse pe o alee din stânga, privi în urmă, se lovi cu şoldul de un butoi, pe care nu-l văzuse, dar nu luă în seamă durerea din muşchi şi-şi continuă goana.

În depărtare, se tânguiau sirene.

11

Şchiopătând de oboseală, ajunse în sfârşit la punctul de întâlnire. Fusese silit să se apropie pe drum ocolit, pierzând timp preţios pentru a se ascunde de fiecare dată când vedea faruri sau i se părea că cineva cerceta strada. În cele din urmă însă ajunse într-o parcare. Poziţia de repliere. După atacul asupra casei, Arlene şi părintele Stanislaw ar fi trebuit să plece în grabă cu maşinile, asigurându-se că nu erau urmăriţi. Drew, pe jos, trebuia să-i regăsească în acel parking, cu o oră în urmă. Dar singurele două maşini din întunericul parcajului nu erau nici *Oldsmobile*, nici marca sport.

Se opri, extenuat. Oare îi prinseseră pe Arlene şi părintele Stanislaw? Sau, asemeni lui, fuseseră nevoiţi să alerge la întâmplare, până nu mai putuseră reveni la maşini, pentru a ajunge în timp util la locul de întâlnire?

Sau poate ajunseseră conform programului, aşteptaseră şi în cele din urmă conchiseseră că prudenţa cerea să plece înainte ca autorităţile să-şi lărgească aria de căutare.

În acest caz, trebuia să traverseze unul dintre cele două poduri din apropiere pentru a ajunge la casa din Beacon Hill, pe celălalt mal al râului. Dacă mai era sigură. Dar dacă Arlene şi Părintele Stanislaw fuseseră capturaţi? Dacă…?

Nu, îşi spuse, furios pe sine însuşi. Nici Arlene şi nici părintele Stanislaw, prinşi fiind, n-ar fi vorbit. Numai dacă se foloseau chimicale.

Scăldat de sudoare, tremura. O pereche de faruri îl prinseră în lumina lor. De lângă o clădire din stânga. Înţepeni, întrebându-se dacă să accepte ideea că era Arlene sau să fugă.

Farurile porniră spre el.

În caz că era un poliţist, Drew hotărî să-şi vadă de drum – drept înainte, în partea opusă maşinii. Încercă să se poarte firesc, ca şi cum una dintre cele două maşini din parcare ar fi fost a lui.

Farurile cotiră după el. Reflexele i se accelerară. Se răsuci să privească.

Şi oftă, recunoscând-o pe Arlene în maşina sport.

Frână, iar Drew intră, trupul său primind cu bucurie căldura, şansa de a se destinde.

— Punctual mai eşti, scoase Arlene maşina din viteză, începeam să cred că m-ai tras în piept.

Dar, în pofida glumei, vocea nu-i ascundea îngrijorarea, şi se aplecă să-l atingă.

— Iartă-mă. Mai întâi am avut de câştigat maratonul ăsta.

— Scuze, mereu scuze.

Nu avu încotro; îi răspunse la îmbrăţişare.

— Dar acum sunt aici. N-ai păţit nimic?

— Mare noroc că am picioare lungi. Mi-au fost de folos la fuga din astă noapte, răspunse ea. Dar am întârziat la întâlnire. De fapt, n-am ajuns aici decât acum douăzeci de minute. Credeam că ţi s-o fi întâmplat ceva. Sau că ai plecat deja. Mă tot aşteptam ca o maşină a poliţiei să controleze parcarea.

— Asta am crezut şi eu despre tine. Îi studie faţa.

— Îţi mulţumesc. Că ai riscat. Că m-ai aşteptat.

— Ţine-ţi gura. Vrei să-mi mulţumeşti? Călugăr, ne-călugăr, stai şi nu te mişca.

Îi aplică pe buze un sărut, blând, gingaş şi plin de iubire.

În acea noapte a surprizelor, trupul lui Drew reacţionă. Imediat, dându-şi seama, se retrase.

— A trecut atâta timp, clătină el din cap, chinuit. S-au întâmplat prea multe. Am jurat să duc o viaţă de celibatar.

— Asta nu-nseamnă căsnicie. Nu te peţesc. Te las cât timp vrei.

O privi lung.

— Nu-ti pot promite nimic.

— Ştiu.

— Destul de corect.

Arlene ambreie şi demară din parking.

— Unde-i părintele Stanislaw? A mers înainte la casa sigură?

— A fost împuşcat, spuse ea pe ton profesional.

— Doamne fereşte.

— E viu. Sângerează abundent. Dar mi s-a părut că glonţul îi trecuse prin umăr. Nu cred că i-a atins vreun organ vital. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care am întârziat. A trebuit să-l duc să fie ajutat.

— La spital? Poliţia o să…

— Nu, i-a telefonat unuia de-al lui. I-au dat adresa unui medic în care putem avea încredere. Şi au trimis pe cineva să ia *Oldsmobile-ul.*

— Părintele Stanislaw şi contactele lui. Glasul lui Drew era plin de admiraţie.

— Au motivaţii puternice.

— Să-şi mântuiască sufletele.

Arlene dădu un colţ. În faţă, Drew văzu podul care avea să-i ducă la Beacon Hill.

— Şi dacă poliţia a blocat drumurile?

— Atunci, le vom spune pur şi simplu adevărul. Drew nu înţelese.

— Am fost în parcajul ăla, să ne mozolim, continuă ea; ochii i se încreţiră. Ei, un fel de mozoleală, oricum.

12

Vocea femeii era la fel: manierată, precisă, profesională.

— Bună dimineaţa. *Risk Analysis Corporation.*

— Cu domnul Rutherford, vă rog, ceru Drew, într-o cabină telefonică din Charleston, pe aceeaşi stradă cu Bunker Hill Monument.

— Regret. Domnul Rutherford nu vine la birou astăzi.

— Presimţeam eu. Dar mă întreb dacă i-aţi putea transmite un mesaj.

— Nu sunt sigură că…

— Unchiului Ray? I-aţi putea spune că nepotul lui doreşte să discute cu el?

Vocea femeii se însufleţi:

— Şi-a exprimat într-adevăr speranţa că-l veţi suna. A lăsat un număr de telefon unde îl puteţi găsi.

— Bine. Abia aştept să vorbesc cu el.

Secretara îi dictă numărul; Drew îl scrise.

— Dacă vorbiţi cu el în următoarele câteva minute, spuneţi-i că voi telefona la acest număr de îndată ce…

Secretara îl întrerupse:

— Domnul Rutherford m-a rugat să vă spun că astăzi are un program extrem de încărcat. Nu-l veţi putea găsi la acest număr decât după-amiază la ora patru. A spus că, dacă telefonaţi mai devreme sau mai târziu de acea oră, nu-l veţi găsi.

Când închise, pe Drew îl durea capul.

Arlene stătea lângă el. În apropiere, turiştii admirau monumentul Bunker Hill.

— Deci? întrebă ea.

Drew îi reproduse tot ce i se spusese, apoi îi arătă numărul de pe hârtie.

— La patru. O.K., ce este? De ce te-ncrunţi?

— Încă nu-s sigur. Ceva. Nu ştiu… să zicem, o premoniţie. Am senzaţia că sunt manipulat.

— Trebuie să ne aşteptăm că va vrea să ţi-o plătească.

— Aici e-aici. De ce-mi lasă toată ziua la dispoziţie ca să aflu adresa noului număr?

Privi spre turiştii de pe Bunker Hill.

— Poate sunt exagerat de prudent, dar mai bine să nu stăm prea mult pe lângă cabina asta.

Porniră pe Monument Avenue.
— Dacă te nelinişteşte, nu-i telefona, propuse Arlene.
— Trebuie.
— De ce?
— Ca să-i spun că vreau să mă întâlnesc cu el.
Arlene se răsuci, surprinsă.
— Să-l *întâlneşti?* Îţi va întinde o cursă.
— Bineînţeles. Dar nu voi veni. Am să găsesc o scuză pentru a stabili altă întâlnire. Însă nici la aia n-am să apar. Între timp, ne putem gândi la alte căi de a exercita presiuni asupra lui. Vreau să-l hărţuiesc încontinuu, să-l enervez. Sau, mai bine, poate reuşim să plănuim o întâlnire în aşa fel încât să-i zădărnicim capcana.
Drew nu-şi putea stăpâni neliniştea.
— Noul număr pe care mi l-a dat. Ca să-l sun la ora patru. Ce şi-a pus în cap?
— Ai dreptate, trebuie să presupună că vei afla locul.
Drew se opri brusc, cercetându-i faţa.
— *Asta* o fi? Încearcă să mă ademenească acolo? Vrea să încerc să-l înhaţ în timp ce vorbeşte la telefon?
— Şi, în schimb, oamenii lui te-ar omorî.
— Nu, clătină din cap Drew. Ne-a lăsat prea mult timp ca să prevedem capcana. Indiferent ce are în minte, nu asta e. Totuşi, tactica i-a reuşit. Suntem derutaţi. Ne-a pus în defensivă. Ţi-am spus eu. Nu-i prost.

13

La amiază, în faţa casei din Beacon Hill opri un furgon. Doi bărbaţi îl ajutară pe părintele Stanislaw să coboare. Preotul era palid şi avea braţul suspendat într-o eşarfă. Susţinut de cei doi însoţitori, strâmbându-se de efort, urcă treptele casei; odată intrat însă, după ce uşa se închise, căzu în braţele lor. Îl depuseră cu blândeţe pe o canapea.

În urma lui intră o femeie între două vârste. Mai mult agreabilă decât frumoasă, tunsă conservator şi fără machiaj, purta o manta albastră *London Fog* şi un taior de lână, gri. După ce ambii plecară, fără o vorbă, închizând din nou uşa, femeia le explică lui Drew şi Arlenei că se afla acolo pentru a-l îngriji pe preot. Rana nu era critică, dar curând urma să aibă nevoie de încă un sedativ şi, spuse ea, exista oricând pericolul de infecţie. Avea la ea o geantă medicală. Drew observă că nu-şi spusese numele şi nici el, nici Arlene n-o întrebară.

Îl ajutară pe părintele Stanislaw să urce scara până într-un dormitor, unde îl ajutară să se instaleze cât de comod se putea şi ieşiră ca să-l lase să doarmă.

— Are o constituţie remarcabilă, spuse femeia când reveniră în living. Polonez, cred. Stofă slavă, rezistentă. Aproape că nu are deloc febră.

— Va trebui să-l trezim curând.

— Mă tem că nu voi putea permite asta, replică tăios femeia.

— N-am face-o dacă am avea altă posibilitate.

— Eu hotărăsc.

Se oprise cu spatele spre scară, ca pentru a-l împiedica pe Drew să-revină la etaj.

— Despre ce doriţi să vorbiţi cu el?

Drew avu o bruscă intuiţie. Amintindu-şi cum i se adresase părintele Stanislaw omului de afaceri de la biserica din Pennsylvania, spuse:

— Domnul fie cu tine.

— Şi cu duhul tău.

— *Deo gratias.*

Femeia se relaxă.

— Deci, sunteţi de-ai noştri.

— Nu tocmai. Dar destul de aproape. Timp de şase ani, am fost carthusian.

— În New Hampshire.

Drew simţi că era pus la încercare.
— Nu. În Vermont.
Femeia zâmbi.
— Carthusienii sunt sfinţi pe pământ.
— Nu şi în cazul de faţă, teamă mi-e. Sunt un păcătos.
— Nu suntem cu toţii? Dar Dumnezeu înţelege slăbiciunile omeneşti.
— Aşa sper. Trebuie să vorbim cu părintele Stanislaw pentru a lua legătura cu relaţia lui de la compania de telefoane. Trebuie să aflăm localizarea unui număr pe care l-am primit.
Femeia întinse mâna.
— Daţi-mi mie numărul.
— Dar…
— Dacă asta e singura informaţie pe care o doriţi, nu e nevoie să-l treziţi pe părintele Stanislaw. Mă ocup eu.
Drew clipi din ochi.
— Cu siguranţă, nu vă aşteptaţi să mi se fi îngăduit să mă ocup de el dacă nu eram de încredere, spuse femeia. Vă rog, daţi-mi numărul.
I-l dădu.
Femeia se duse la telefon, formă şi, cu voce înceată, dădu instrucţiuni. Închise şi rămaseră în aşteptare.
La ora două, telefonul sună. Femeia răspunse, ascultă, şi spuse:
— *Deo gratias*.
Şi, închizând, se întoarse spre Drew.
— Un telefon public de lângă statuia lui Paul Revere şi Biserica Old North.
— Telefon public?
— În North End, preciza femeia.
— Dar…
Arlene se aplecă înainte, dintr-un fotoliu directorial de pânză groasă.
— Ce este?
— Un telefon public? Lângă statuia lui Paul Revere – într-o zonă turistică?
Drew îşi simţea stomacul parcă plin cu cuburi de gheaţă.
— Iar unchiul Ray ne-a pus la dispoziţie toată ziua ca să aflăm unde e? N-are nici un sens. N-ar *îndrăzni* să folosească telefonul ăla. Este prea expus. În caz că pândim locul, ne-am da seama imediat dacă Ray ne întinde

o cursă. *Niciodată* nu s-ar duce acolo. Dar ar împrăştia oameni prin tot cartierul pentru cazul că mergem *noi*.

— Ceea ce înseamnă că nu vom merge, spuse Arlene.

— Exact. Dar şi Ray se aşteaptă la asta. Din alt motiv vrea să folosească acel telefon. Altcineva, nu Ray, va răspunde la apel. Şi-mi va da un alt număr. Telefonul public nu are decât un rol intermediar. Am face bine să ne grăbim.

— Nu, insistă Arlene. Rămân aici până-mi spui ce se întâmplă.

— E o înscenare, nici vorbă. Cu siguranţă, o capcană. Dar nu cea la care ne-am fi aşteptat. Asta-i algebră transformată în trigonometrie. A sărit vreo duzină de etape. Însă ştiu ce face. Am învăţat-o din acelaşi set de reguli. Şi eu am folosit acelaşi truc, în…

Se cutremură, amintindu-şi.

— Nu-mi explici odată ce se petrece?

— Când ajungem în maşină. Hai repede.

Se răsuci spre femeia cu geanta medicală.

— Avem nevoie de o cameră care să aibă o uşă cu geam. Trebuie să pot sta afară şi să privesc prin geamul uşii în cameră. Un loc izolat. Şi să aibă şi telefon.

Femeia stătu pe gânduri.

— Nu cred… Nu, staţi un moment. Este o parohie locală cu o bucătărie la subsol. Bucătăria are o uşă batantă cu ferestruică, pentru ca oamenii care intră şi ies să se vadă şi să nu se lovească unii pe alţii cu uşa. În bucătărie e şi un telefon.

— Care-i adresa?

Femeia i-o spuse. Drew o notă.

— Telefonaţi şi asiguraţi-vă să nu fie nimeni acolo.

Se uită la ceas.

— Nu mai avem mult timp până la patru.

— Pentru ce? întrebă Arlene.

— Ca să cumpărăm un casetofon. Şi, Dumnezeu să m-ajute, un şoarece.

14

Era alb – spre deosebire de Stuart Little, care fusese sur. Drew îl cumpără cu colivie cu tot. Îi plăti vânzătorului de animale.

— Aveţi delicatese pentru şoareci?,

— Delicatese pentru şoareci? înălţă din sprâncene bărbatul supraponderal, cu păr rar şi şorţ găinăţat de păsări.

— Sigur. Tot ce-i place cel mai mult unui şoarece să mănânce. Ceva după care să se dea în vânt. *Gourmet.*

— *Gourmet?* îl privi omul de parcă ar fi înnebunit. Auzi, fii atent, te-aş putea înşela, dar vreau să plece clienţii fericiţi de la mine.

Îl privi şi adăugă:

— N-ai nici un motiv să arunci banii pe mâncare pentru şoareci. Chestia asta de-aici e ieftină, îl satură şi nici nu ştie diferenţa. Vreau să zic, un şoarece, ce naiba pricepe un şoarece?

— El e singurul care o mănâncă, aşa-i?

— Mda, numai că şoarecele ăsta de-aicea e femelă.

— Atunci, *ea.* Vreau tot ce poate fi mai bun pentru ea. Să se îndoape cu cea mai grozavă masă din viaţa ei. Şi puţin îmi pasă cât costă.

Omul oftă.

— Cum preferi. E portofelul matale. Vino pe-aici. Ce am eu pe raftul ăsta, s-ar putea numi *Rolls* Royce-ul mâncărurilor pentru şoareci.

Drew îi mai achită zece dolari şi ieşi din magazin, ţinând într-o mână o pungă cu două kilograme de mâncare şi colivia cu şoarecele în cealaltă.

La bordură, Arlene îl aştepta-în maşina sport, cu motorul în mers.

— Ce drăguţ, spuse ea. Personal, şoarecii nu m-au deranjat niciodată. I-ai dat vreun nume?

Drew răspunse cu glas amar:

— Stuart Little al doilea.

Deodată, femeia înţelese.

— Of, căca-m-aş.

Îl privi cu o expresie consolatoare.

— Îmi pare rău că am încercat să glumesc.

Drew închise portiera, ţinând cuşca în braţe.

— Nici o problemă. Lui Ray trebuie să-i pară rău.

15

La ora trei şi jumătate, subsolul parohiei era deja cufundat în penumbră. Pe măsură ce soarele de toamnă cobora tot mai spre orizont, biserica, aflată în partea dinspre apus a holului, îi reţinea strălucirea în scădere. Ferestrele din partea superioară a peretelui de la subsol erau cufundate în întuneric.

Locul era umed. Drew simţi răcoarea, coborând pe treptele de ciment şi oprindu-se, în timp ce ecoul paşilor i se risipea.

Tăcere.

Miji ochii spre şirurile de mese prelungi, cu placă de plastic, care miroseau a ani în şir de întruniri bisericeşti, fasole şi crenvurşti, salată de cartofi, varză călită.

Arlene coborî grăbită în urma lui, ţinând în mâini cutia cu casetofonul.

— E cineva aici? strigă Drew. Glasul răsună reverberat; linişte.

— Perfect.

Şoarecele alerga prin colivie. Scrutând umbrele, Drew arătă spre o uşă cu geam, la jumătatea culoarului, în dreapta.

— Aia trebuie să fie bucătăria. Acuma, numai să-şi fi amintit corect prietena noastră şi să aibă telefon.

Avea. Când deschise uşa batantă şi apăsă pe comutator, Drew văzu telefonul pe o tejghea, între aragaz şi un frigider ce bâzâia.

— Să ne convingem.

Ridică receptorul şi se auzi tonul. Puse jos colivia cu şoarecele şi se uită din nou la ceas.

— Nici douăzeci şi cinci de minute. În magazin, casetofonul a funcţionat. Să facă bine să meargă şi-acum.

Într-adevăr, după ce luă de la Arlene cutia, despachetă aparatul şi îl băgă în priză, acesta funcţionă perfect. Drew dictă în microfon mesajul şi derulă banda înapoi.

— Sună ca glasul meu? întrebă el, preocupat. Tonalitatea înregistrată nu semăna cu aceea pe care şi-o auzea singur.

Arlene răspunse:

— Mai taie joasele.

Drew se supuse şi puse din nou înregistrarea.

— Aşa e bine, spuse ea. Era şi cazul. Aparatul ăsta a costat o avere.

Drew derula banda.

— Cinşpe minute. E timpul să ne hrănim prietena. Desfăcu punga cu delicatese şi presără bucăţelele printre gratiile de sus ale cuştii. Şoarecele începu să se agite extaziat.

— Bun, spuse Drew. Poftă bună.

Îşi frecă fruntea.

— Altceva? Mai bine să reglez telecomanda.

Scoase din cutie un cablu electric, îl conectă în mufa casetofonului şi-l trase peste duşumeaua bucătăriei, prin uşa batantă, până în holul obscur. Spaţiul de sub uşă era suficient de larg pentru ca Drew s-o poată închide peste cablu. În final, cuplă la celălalt capăt al firului un comutator manual de telecomandă.

În lumina ce venea prin fereastra uşii, studie butoanele comutatorului.

— *On. Off. Pause. Play. Record.*

Dădu din cap.

— Zece minute. Am uitat ceva?

Arlene se gândi un moment.

— Pentru orice eventualitate, probează puţin telecomanda.

Drew se supuse. Funcţiona.

— Deci, eu cred că mai avem de făcut un singur lucru…

Arlene nu avu nevoie să-l întrebe despre ce era vorba.

— Să ne rugăm.

16

La ora patru, Drew ridică receptorul telefonului din bucătărie. În jurul inimii părea să i se încleşteze un pumn strâns. Avea să afle curând dacă judecase greşit. Totul depindea de deducţiile sale logice.

Dar dacă prevăzuse şi Ray aceste deducţii?

Drew privi telefonul. Era negru, de tip vechi, cu disc. În timp ce teama i se înteţea, formă numărul pe care i-l dăduse secretara de la *Risk Analysis.* Cifrele ţăcăneau ameninţător. O privi pe Arlene, întinse mâna şi i-o prinse pe a ei.

Releele se conectară. Drew auzi un zumzet, când începu să sune telefonul de la celălalt capăt al firului – în North End, lângă statuia lui Paul Revere.

Aproape imediat, răspunse cineva. În fundal se auzea rumoarea traficului. Un glas ursuz spuse:

— Alo?

— Cu domnul Rutherford, vă rog.

— Cu cine?

— Cu unchiul Ray. Sunt nepotul său.

— De ce n-aţi spus aşa? Nu-i aici,

— Dar, se strădui Drew să pară nedumerit, mi s-a spus să telefonez la ora patru.

— I s-a fixat o întâlnire neprevăzută. Puteţi lua legătura cu el la…

Glasul cel răguşit îi dictă un număr..

— Aţi reţinut?

Drew citi şi el numărul.

— Perfect, spuse glasul. Dumneata ne-ai încălzit sufletele azi-noapte? Drăguţă figura, amice.

Şi închise.

Drew se rezemă de tejghea, vlăguit.

— Am avut dreptate? îl întrebă Arlene.

Dădu din cap.

— Ray n-a avut de gând nici un moment să se apropie de telefonul ăla. Nu era decât un intermediar. Trebuie să sun la alt număr.

— Aşa cum te aşteptaseşi. Dar te-ai putea înşela în privinţa următoarei convorbiri. S-ar putea să nu fie ceea ce crezi. Poate că Ray era doar prudent şi nimic mai mult. Poate a fost convins că vom afla locul numărului care ţi-

a fost dat azi-dimineaţă. Aşa, folosind telefonul public ca releu, n-a făcut decât să se apere. Ştie că n-ai nici o şansă să afli poziţia noului număr înainte de a termina convorbirea şi a pleca de-acolo.

Pe Drew îl dureau umerii de nervozitate.

— Posibil. Dar nu cred că este cazul. În ’68, un om, numit Hank Dalton, m-a învăţat o procedură. Am aplicat-o odată, într-o misiune. Împotriva unui agent de şoc al Brigăzilor Roşii. Iar unchiul Ray era şeful lui Hank Dalton. Trebuie să suspectez că Ray o va încerca pe pielea mea.

Tăcu o clipă.

— Hai s-o luăm aşa: dacă mă înşel, nu avem nimic de pierdut.

— Dar dacă ai dreptate… dădu Arlene din cap, sumbru.

— Nu mai avem timp. Ray îmi aşteaptă telefonul. Nu-ndrăznesc să-l las s-aştepte.

Drew potrivi casetofonul lângă telefon. Mâna îi tremură în timp ce aşeză alături şi colivia. Înăuntru, şoarecele continua să mănânce lacom, cu burta umflându-i-se, mestecând extatic.

— Sper că eşti la fel de fericită pe cât pari, îi spuse Drew; se întoarse spre Arlene. Mai bine ieşi pe culoar.

Femeia ieşi pe uşa batantă.

Drew privi foaia de hârtie, îşi puse arătătorul pe prima cifră şi formă numărul.

Aşteptă, auzind telefonul ce suna la celălalt capăt. Ray îşi juca rolul calm, fără să răspundă imediat. După al patrulea semnal însă Drew se întrebă dacă până la urmă avea să răspundă cineva.

La jumătatea celui de-al cincilea apel, receptorul fu ridicat.

— Alo?

Drew nu răspunse.

— Alo? Drew? Haide, băiete, vorbeşte. Am aşteptat să mă suni.

Nu mai încăpea nici o îndoială. Glasul îi aparţinea unchiului Ray.

Cu mişcări cât putea de uşoare, Drew lăsă receptorul pe tejghea, fără să producă nici un sunet. Microfonul era lângă magnetofon, iar difuzorul în apropierea şoarecelui.

Din receptor continua să se audă slab glasul lui Ray:

— Sunt nerăbdător să vorbim, Drew. Vreau să ne lămurim.

Drew însă ieşi din bucătărie. În holul întunecos, unde-l aştepta Arlene, luă telecomanda casetofonului şi apăsă butonul *play.*

Uşa era suficient de groasă, aşa că abia-şi auzea glasul înregistrat. Nu conta. În receptor, răsuna suficient de puternic.

— *Unchiule Ray, vreau să stabilim o întâlnire*, spuse casetofonul. *Aş putea arunca în aer tot ce ai, dar aşa n-aş obţine răspunsurile pe care le doresc. Am nevoie…*

Privind prin fereastra uşii, Drew nu se mai concentra asupra casetofonului. Sau asupra telefonului. Îşi îndrepta toată atenţia spre şoarece.

— *… să-ţi văd faţa, ticălosule*, continuă glasul imprimat, *să-ţi văd ochii ăia afurisiţi şi mincinoşi când vei încerca să justifici…*

Cu iuţeală nebunească, Drew apăsă butonul *stop*, oprind înregistrarea. Căci, prin urechile şoarecelui ţâşniseră două jeturi de sânge. Animalul căzu într-o parte, tremurând, cu blăniţa albă din jurul gâtului stacojie.

Drew se aplecă şi trase de cablul ce unea telecomanda cu aparatul. Îl smuci, simţind rezistenţa.

— Haide, şopti el insistent. Hai odată.

Se destinse, mulţumit, când auzi din bucătărie zgomotul unei căderi.

— A căzut? o întrebă el pe Arlene.

Privind prin ferestruică, femeia dădu din cap.

Îşi simţea genunchii moi când se ridică. Văzu unde căzuse pe duşumea casetofonul, răsturnat de pe masă.

— Deci, asta e, murmură el. Am făcut-o. Când a căzut aparatul, Ray trebuie să-l fi auzit.

— Iar acum, nu mai aude nimic, spuse ea încet.

— Crede că am murit.

Tonul i se potrivea cu al ei.

— Zgomotul casetofonului căzând… va crede că eu eram, continuând să ţin telefonul în mână.

Tactica pe care o învăţase de la Hank Dalton în Colorado, în 1968, consta din a ucide un om de la distanţă, folosind telefonul. Dacă ţinta era suficient de distrasă, dacă se făceau bine toate pregătirile, omul n-ar fi bănuit niciodată.

Dalton îl numise glonţul supersonic. Cu ajutorul unor echipamente electronice sofisticate, prin firul telefonic se putea transmite un ton de super-înaltă-frecvenţă, care spărgea timpanele victimei, străpungea creierul şi-l ucidea pe loc.

Aşa cum fusese omorât şoarecele, în colivia sa de lângă receptor.

De obicei, asasinul închidea imediat. Drew însă bănuia că unchiul Ray plănuise să adauge o variaţiune tacticii. Şi-l imagina auzind brusca întrerupere a glasului lui Drew, zgomotul când acesta, teoretic, se prăbuşise, cu telefonul încă în mână.

Dar ce-ar fi făcut Ray în continuare?

„Continuă să asculte,” deduse Drew. „Dacă era cineva cu mine, Ray ştie că ar trebui să audă strigăte, ţipete după ajutor.

Dar dacă nu e *nici un* strigăt? Dacă Ray nu aude decât linişte de la acest capăt al firului?”

Se concentră. „Trebuie să creadă că eram singur când i-am telefonat.

Şi, în locul lui, eu aş vrea să mă asigur de două ori că vânătorul, duşmanul, a murit cu adevărat.”

Drew medita la pasul final.

În ultimele două ore, analizase concluziile la care ajunsese, căutând puncte slabe. Dar continuau să aibă sens. Emoţia îl însufleţea.

„Dacă telefonul de-aici rămâne deschis, Ray poate urmări convorbirea. Poate afla de unde l-am sunat. În situaţia în care nu aude nici un sunet prin telefon, va crede că poate trimite o echipă să verifice dacă am murit, fără nici un risc.

Şi, mai important, să-mi ridice cadavrul.

Autorităţile cred că eu sunt Janus. Dacă vrea să continue cu folosirea lui Janus ca acoperire a altor asasinate, nu poate lăsa să-mi fie găsit trupul.”

Cu chinuitoare grijă, Drew deschise uşa batantă, atent să nu scârţâie. Păşi uşurel spre telefon.

— Au trecut cinci minute. Se-aude ceva? recunoscu Drew glasul lui Ray.

— Nimic.

— O.K., mai ascultă, pentru siguranţă. Dar cred că merită să încercăm. Începeţi localizarea.

Drew ieşi din bucătărie, fără zgomot. În holul întunecos, îi făcu semn Arlenei să-l urmeze. Parcurseră o distanţă sigură, oprindu-se la scară.

— Uite hârtia cu al doilea număr unde am sunat. Găseşte afară un telefon public şi sună la casa sigură. Spune-le relaţiilor părintelui Stanislaw să afle unde e postul.

Arlene luă hârtia.

— Dar tu?

— Cred că e mai bine să stau aici. În caz că oamenii lui Ray ajung mai devreme decât ne aşteptăm.

— Şi atunci?

— Nu-s foarte sigur cum să procedez. Pentru început, vreau să arunc o privire prin jur şi să găsesc o ascunzătoare bună. De cum afli adresa, întoarce-te. Dar ai grijă. Şi asigură-te că oamenii părintelui Stanislaw se duc la adresa respectivă.

Ochii Arlenei erau înspăimântaţi.

— Drew.

— Ştiu. De-acum încolo, devine albastră.

Nu mai stătu pe gânduri, lăsându-se pur şi simplu în seama impulsului. O sărută.

În penumbră, statură un moment îmbrăţişaţi.

Vocea Arlenei răsună îngroşată:

— Ar fi timpul să plec.

— Pe curând, răspunse Drew, simţindu-se gol pe dinăuntru.

— Doamne, zău că aşa sper!

Se mai opri o dată la jumătatea scărilor de beton, întorcând capul spre el. Apoi urcă până sus şi ieşi pe uşă. Peste un moment, în hol se lăsă tăcerea.

Spre uimirea lui, senzaţia pe care o trăia Drew acum era tulburător de nefamiliară. Singurătate. În mod inexplicabil, îşi simţea ochii înfierbântaţi. *Dacă n-avea s-o mai vadă niciodată?*

17

Chiar înainte de ora şase, după ce soarele de toamnă dispăruse aproape complet, cufundând pivniţa într-un întuneric şi mai adânc, Drew auzi uşa din capătul scării scârţâind. Din locul unde stătea ascuns, între şirurile de scaune stivuite lângă mijlocul peretelui din stânga, la baza scării, mai întâi îşi spuse că se întorsese Arlene şi simţi un val de bucurie. Dar, după ce uşa se închise încet la loc, cel ce intrase nu coborî.

Drew aşteptă. Continua să nu apară nimeni.

Ştia că Arlene ar fi fost prudentă la întoarcere. Poate că întârzia, ca să simtă dacă era ceva în neregulă. Sau aştepta ca Drew s-o strige. Însă nu-şi putea permite aşa ceva.

Când trecu destul timp pentru ca amintirea sunetului uşii să pară o închipuire, Drew auzi un nou sunet. Încet – atât de încet, încât şi acesta ar fi putut fi imaginar – un pantof atinse o treaptă de ciment.

Şi se opri.

Poziţia lui Drew între stivele de scaune metalice era confortabilă. Hank Dalton insistase întotdeauna ca elevii lui să-şi ia această măsură de prevedere. „Nu ştiţi cât timp aveţi de aşteptat. Aşa că, asiguraţi-vă că vă place în ascunzătoare. Altfel, cineva din apropiere v-ar putea auzi când întindeţi piciorul ca să alungaţi un cârcel.”

Totuşi, în pofida poziţiei comode, tensiunea crispa trupul lui Drew. Se strădui să păstreze tăcerea, în timp ce distingea un nou pas delicat pe scara din dreapta lui. Inspiră imperceptibil.

Da! Un sunet. Dar nu dinspre scară, aşa cum prevăzuse, în schimb, sunetul provenea din întunericul aflat vizavi de el, la stânga, spre capătul opus al holului. Ar fi putut însemna orice, foşnetul unei crengi de o fereastră din susul peretelui sau tasarea unei grinzi a plafonului.

Dar îl auzi din nou şi, acum, îl recunoscu – apăsarea uşoară a unei tălpi pe duşumeaua de ciment.

Nu era un singur intrus, ci doi. Mai devreme, după plecarea Arlenei, când cercetase subsolul, găsise o scară şi în celălalt colţ. Spre deosebire de scara pe care o folosiseră el şi Arlene, cea din dreapta, această scară nu avea uşă în capătul de sus, aşa că se simţise asigurat. Acum îşi dădea seama, cu inima bubuindu-i în piept, că ar fi trebuit să urmeze scara pe unde cotea ca să urce la parter. Ar fi trebuit să cerceteze şi parterul. Căci era clar că al doilea intrus pătrunsese printr-o uşă de sus pe care Drew n-o descoperise.

În timp de Drew era distras de uşa scării din dreapta, celălalt intrus se furişase pe scara din capătul opus.

„Doi la număr,” îşi spuse el. „O.K., câtă vreme ştiu unde se află, pot să mă descurc cu ei.” Reveni cu atenţia spre scara din dreapta, pentru a vedea o umbră ajungând jos.

Înţelese. Acel prim intrus era o momeală. Trebuia să atragă atenţia. Dacă îl ataca cineva, partenerul său era în partea opusă, gata să-l protejeze.

Lumina vizibilă prin uşa bucătăriei ademenea silueta, în latura opusă a holului, sunetele subtile ale celui de-al doilea încetară. Drew privea, din întunericul dintre stivele de scaune metalice, umbra din dreapta, care se apropia de fereastră. Acum văzu că era un bărbat. Ţinând în mână un pistol cu surdină, omul se opri lângă uşa batantă.

Înainte de a-şi fi ales ascunzătoarea, Drew se întorsese în bucătărie şi, tăcut, cumplit de conştient de receptorul telefonului care zăcea pe tejghea, luase colivia cu şoarecele mort şi o ascunsese afară, pe culoar. La fel procedase şi cu casetofonul. Ca măsură finală de prevedere, pusese cutia deschisă a casetofonului peste telefon.

Acum, intrând în bucătărie, intrusul n-avea să vadă nimic care să-l alarmeze. Urma să presupună că telefonul – şi cadavrul – trebuia să se afle altundeva prin apropiere. Împreună cu partenerul său, avea să continue căutarea.

„Dar eu să nu îndrăznesc să încerc nimic,” îşi spuse Drew, strângând patul *Mauser*-ului, „până nu-i am pe amândoi în cătare.”

Umbra de lângă uşa bucătăriei riscă o privire furişă prin fereastra luminată. Apoi se retrase. Peste zece secunde, mai aruncă o privire.

În capătul opus al holului, cealaltă umbră se urni din loc, strecurându-se înainte pentru a i se alătura partenerului său de lângă uşa bucătăriei. Şi acest al doilea om avea pistol cu surdină. Încadrară uşa din ambele părţi. Un om se repezi înăuntru, celălalt sărind imediat după el. Înainte ca uşa să se închidă la loc, Drew îi văzu stând spate-n spate, cu pistoalele îndreptate în direcţii contrare.

Acum!

Ieşi din adăpostul dintre stivele de scaune. Cu *Mauser-ul* pregătit, se încordă, ghemuindu-se în întuneric. Aşa cum se aşteptase, nu auzi nici o conversaţie. Până nu erau siguri de situaţie, cei doi rămâneau cât puteau de tăcuţi.

„Va trebui să-i împuşc pe amândoi,” îşi spuse Drew. Acum, cât îi am la un loc.

Dar fără să-i omor. Am nevoie de ei vii. Am nevoie ca să-mi spună unde e Ray. Când voi termina cu ei, au să vorbească. Au să-mi *cerşească* să le mai pun şi alte întrebări.”

Uşa ”bucătăriei se deschise; cei doi se strecurară pe culoar, profilaţi pe lumina ferestruicii. Cu faţa spre hol, unul îi făcu semn celuilalt să caute în stânga, pe când el o lua spre dreapta.

— Nu mişcaţi! strigă Drew. Pregătit să tragă, voia să le ordone să arunce armele. Nu apucă.

O împuşcătură răsună în întuneric. Dar nu din partea celor doi. Asurzitoare, provenea din capătul opus al coridorului. Drew se trânti pe duşumea, lovind betonul cu pieptul. Un al doilea foc îi răsună în urechi. Drew trase, însă nu către ochitorul din partea opusă, ci spre ţintele vizibile – cei doi din faţa bucătăriei. În timp ce se aruncau la adăpost, încă vizibili în lumina ferestrei, trase iar, şi iar. Urlând, se prăbuşiră amândoi.

Drew se rostogoli, temându-se că focurile de la gura ţevii *Mauser*-ului îl ajutaseră pe trăgător să-l ochească. Căzut pe burtă, privi încoace şi-ncolo, de la umbrele celor doi, pe care-i împuşcase, spre pistolarul nevăzut din celălalt capăt al culoarului.

Clipi, cu ochii îndureraţi, când luminile din plafon se aprinseră. Orbit, închise strâns pleoapele aşa cum fusese instruit, după care abia le întredeschise, lăsându-şi corneele să se adapteze la luminozitatea neaşteptată, apoi ceva mai mult, disperat, ochind. Se pomeni privind pe sub şirurile de mese, spre trupul unui bărbat prăbuşit pe pardoseală, lângă scara opusă. Nu se mişca. Sângele îi şiroia din piept. Lângă mână îi zăcea un pistol.

Dar cum naiba…?

Cu şira spinării înfrigurată, Drew privi spre cei doi căzuţi în faţa bucătăriei. Unul zăcea nemişcat. Celălalt se ţinea de stomac, gemând.

Reveni cu privirea spre omul prăbuşit în partea cealaltă. Dintr-acolo proveniseră două împuşcături. Cine însă îl ucisese pe pistolar? Auzi paşi frecându-se pe treptele de ciment. Sunetele erau nesigure, încete. Se strâmbă, ţintind, incapabil să vadă cine cobora.

Apăru un pantof. Apoi al doilea. Drew stabiliza poziţia *Mauser*-ului. Pantalonii negri se iviră la vedere. Drew ochi prin înălţător şi cătare. Paşii se opriră.

Vorbi un bărbat. Glasul său, deşi gros, era slăbit.

— Drew? Eşti bine?

Accentul slavon era inconfundabil. Părintele Stanislaw.

— Bine? oftă Drew cu uşurare nervoasă. Aşa cred.

Preotul tuşi. Cu dureroasă încetineală, coborî restul de trepte. Avea braţul stâng susţinut în eşarfă. În mâna dreaptă strângea un pistol. Şovăind, se rezemă de perete, respirând de câteva ori adânc.

— Dar *tu* nu arăţi deloc bine, se ridică Drew.

— Cum se zice la televizor? E doar o rană superficială? Să nu crezi partea cu „doar”.

Părintele Stanislaw făcu o grimasă.

— Chiar şi cu sedative, doare.

Drew fu nevoit să rânjească.

— Credeam că voi, polonezii, ar trebui să fiţi duri.

Părintele Stanislaw se sili să se ţină pe picioare.

— Suntem, crede-mă. Dacă ai fi mâncat vreodată *pierogies,* ai şti despre ce duritate vorbesc.

Rânjetul lui Drew se lăţi.

Dar nu-şi lăsă crescânda afecţiune pentru acel om să-l distragă de la scopurile practice. Privi spre cei pe care îi împuşcase. Unul zăcea la fel de nemişcat ca înainte. Celălalt continua să se ţină de abdomen şi să geamă. Îi percheziţionă şi le luă armele. Abia apoi socoti prudent să traverseze holul, pentru a-l ajuta pe preot.

Părintele Stanislaw îşi adună puterile şi se apropie de Drew, făcându-i semn să stea pe loc.

— Am ajuns până aici de unul singur. N-am nevoie de ajutor.

— Cum ai venit aici?

— A telefonat Arlene. Cu un nou număr de telefon şi instrucţiuni de a-i găsi locul.

— Ştiu. Eu i-am cerut.

— Eram treaz când a sunat. Am insistat să vorbesc cu ea. Mi-a povestit ce se întâmplase cât timp dormeam. Apoi, am insistat s-o însoţesc până aici. Prietene, ai încercat să realizezi prea mult de unul singur.

— N-am avut încotro.

— Poate. Dar evenimentele recente, arătă părintele Stanislaw spre oamenii căzuţi pe jos, dovedesc că am avut dreptate.

— Arlene, şopti Drew numele. Unde e?

— Afară, păzeşte casa, în caz că ăştia trei nu erau singuri. Când am ajuns aici, ne-am dat seama că nu puteam intra în clădire fără să te alarmăm. Aşa că ne-am hotărât să acţionăm ca echipă de supraveghere în folosul tău. Am văzut intrând trei oameni, unul printr-o parte, ceilalţi pe sus, prin două uşi diferite. Părea evident că plănuiau să-l folosească pe primul ca momeală, ceilalţi doi susţinându-l din urmă.

— Aşa că i-ai urmărit pe cei doi care intraseră sus.

— Instinctele nu m-au înşelat.

Părintele Stanislaw se agăţă de o masă, să se sprijine.

— Dintre cei doi pe care i-am urmărit, unul a devenit la rândul său momeală şi în cele din urmă s-a alăturat tovarăşului său din bucătărie. Al treilea însă rămăsese în urmă, ca să-şi apere asociaţii dacă erau atacaţi prin surprindere. Cum s-a şi întâmplat. A tras în tine. Dar am tras şi eu în el.

Închise ochii, înghiţind dureros.

— Sigur te simţi bine?

— Dimpotrivă. Nu mi-e deloc bine.

Chipul părintelui Stanislaw avea culoarea cretei.

— Mi-a trecut prin minte că asta e a treia oară când îţi salvez viaţa. La refugiu, când m-am ascuns în confesionalul capelei. La Cornul lui Satan. Şi aici.

— Îţi sunt îndatorat, răspunse Drew.

— De trei ori, îi aminti preotul.

— Da, îşi privi Drew prietenul. Cu orice preţ, chiar şi cu al propriei mele vieţi, îţi făgăduiesc că am să mă achit.

— În natură.

— Nu înţeleg.

— În natură, insistă preotul

— Bine. Orice-ar însemna. În natură.

— Să fii sigur că-ţi ţii minte promisiunea. Fiindcă… Părintele Stanislaw respiră iarăşi dureros, alb la faţă.

— … când vom termina cu toate astea, intenţionez să-ţi cer… pe onoarea ta… să te ţii de cuvânt.

Tuşi.

— Deocamdată, avem treburi de rezolvat.

Drew înţelese. Se apropie de oamenii pe care-i împuşcase. Apucându-l pe cel ce încă mai era viu, îl zgâlţâi cu putere.

— Unde ţi-este şeful?

Rănitul gemu.

— Crezi că acum te doare? continuă Drew. Habar n-ai ce înseamnă „durerea”.

Îşi luă avânt, pregătindu-se să-l lovească.

— Nu! îl opri părintele Stanislaw.

Drew abia dacă-l auzi.

— *Unde ţi-e şeful, ticălosule? Îmi spui sau…*

— Nu! îl apucă preotul de mână.

Drew îl privi încruntat.

— Acum pricep. Nu te deranjează omorurile. Dar nu-ţi place să-ţi vezi victimele suferind. Ce-i cu tine? Nu eşti pregătit să mergi până la limită pentru credinţa ta? Fă bine şi ia seama. Ai un punct slab, părinte.

— Nu, îşi îndreptă preotul complet umerii, în ciuda durerii. Pentru credinţa mea, am ajuns la ceea ce numeşti tu „limită”. De multe ori. De mai multe ori decât ţi-ai putea închipui.

Inelul cu rubin – spada şi crucea încrucişate – scânteie.

— Dar numai când era necesar. Tortură? Cu siguranţă. Dacă nu aveam la dispoziţie chimicale. Dar *numai* când trebuia să fac pe cineva să vorbească. Ştiu unde e Ray. Locul ultimului număr care ţi s-a dat. Acum lasă-l în pace pe omul ăsta!

Drew îl privi pe cel pe care-l ţinea de haină, cu inima contractată de dezgustul a ceea ce fusese cât pe-aci să facă, amintindu-şi din nou cât de mult se îndepărtase de mănăstire. Uşor, reverenţios, îl iasă pe duşumea.

— În regulă. Le telefonăm oamenilor tăi să-i acorde ajutor medical. Nu e decât un instrument. Merită şansa de a trăi. Dar trebuie să spun că e o şansă pe care *mie* ticălosul nu mi-ar fi lăsat-o.

— Desigur, răspunse părintele Stanislaw. Şi asta e ceea ce ne deosebeşte pe noi de ei. La baza motivaţiilor noastre nu se află banii. Sau nevoia de putere. Nici teoriile politice, care sunt prin definiţie trecătoare şi găunoase. Nu, motivele noastre sunt supreme. Iar mila noastră, când se cere, e aceea a Domnului.

Drew simţi un neaşteptat val de regret.

— Prea multe, prea îndelungat, spuse el. Am obosit să tot alerg. Vreau să se termine.

— Şi se va termina. La noapte, dacă aşa vrea Dumnezeu.

Strâmbându-se de durere, părintele Stanislaw vârî mâna în buzunarul costumului.

— Am adresa. Te pot duce la unchiul Ray.

18

Dar, cu toată nerăbdarea, Drew avea mai întâi de făcut altceva. La fel ca în străvechiul paradox grecesc care spunea că pentru a călători o milă trebuie să parcurgi mai întâi o jumătate de milă, iar după aceea un sfert, apoi o optime, şi astfel, subdivizând mereu distanţa, poţi să nu mai ajungi niciodată la destinaţie, tot aşa simţea şi Drew că mai avea ceva de făcut, încă o întrerupere, mereu încă un risc. Poate că acest calvar n-avea să se mai sfârşească niciodată. Poate că era mort şi ajunsese deja în iad.

Se întoarse spre rănit.

— Mă auzi?

Omul dădu din cap.

— Dacă vrei un doctor, faci ce-ţi spun eu. Rănitul îl privi neputincios.

— Dar ţi-am spus că am deja adresa, interveni părintele Stanislaw. Nu e nevoie să…

— Nu? îl întrerupse insistent Drew. Am uitat ceva.

Şi-i spuse ce aveau de făcut.

Preotul păru descumpănit.

— Ai dreptate. Şi trebuie să-l determinăm s-o facă repede.

Drew îngenunche lângă rănit, dându-i câteva ordine.

— Ai înţeles?

Omul încuviinţă, transpirând, chinuit.

— Iar pe urmă, îţi aducem un medic. Nu va trebui decât să ne demonstrezi cât de rezistent eşti. Nici o scofală.

Îl târî spre bucătărie.

— Dacă vrei să trăieşti, nu trebuie decât să vorbeşti fără să gemi.

În bucătărie, Drew îl aşeză pe jos, rezemat de un dulap şi luă cutia de carton de pe telefonul deschis. Ghemuit, apropie receptorul de chipul rănitului, aplecându-se pentru a putea auzi şi el ce se spunea la celălalt capăt al firului. Îndreptă *Mauser-ul* spre tâmpla rănitului, ordonându-i cu un gest să vorbească. Omul avea ochii sticloşi, împăienjeniţi. Un moment, Drew se temu că urma să leşine.

— Am pus mâna pe el.

Glasul individului, vorbind la telefon, suna răguşit.

— O clipă, răspunse un alt glas, ursuz.

Peste un sfert de minut, unchiul Ray veni la aparat.

— E mort?

— Exact.
— De ce-a durat atât de mult? M-aţi făcut să mă îngrijorez.
— La început, nu l-am găsit.
— E singur?
— Da.
— Aduceţi cadavrul aici. Vreau să fiu convins că scăpăm de el.
— Venim acum.
Rănitul tresări. Căzu moale spre pardoseală. Drew puse receptorul în furcă, întrerupând legătura, apoi culcă rănitul pe jos.
— Ţi-ai ales greşit meseria, prietene. Ar fi trebuit să te faci actor.
— Mi-ai promis, gemu omul.
— Şi-am să mă ţin de cuvânt. Cum aţi ajuns aici? Cu ce maşină?
— Un furgon albastru-închis. *Ford.*
Buzele individului erau uscate.
— E în parcajul din spatele casei.
Întorcându-se, Drew îl văzu pe părintele Stanislaw privind din uşa deschisă a bucătăriei.
— Acum poţi să dai telefon de-aici după un doctor. Şi fă bine de le spune oamenilor tăi să ridice cadavrele.
Îl percheziţiona pe rănit, găsind ceea ce dorea – cheile maşinii.
— Apropo, îi mai spuse el preotului. Când ajungem acolo, voi avea nevoie de ajutor. Ţi-a explicat Arlene?
— Voi organiza cele necesare.
— Şi, cât timp o faci, eu îi dau Arlenei de ştire că suntem bine. Probabil c-a auzit împuşcăturile. E îngrijorată.
— O găseşti lângă biserică.
Preotul ridică receptorul.
— Să mă grăbesc.
— Te rog. Avem multe de făcut.;
Drew ieşi în fugă din bucătărie. În timp ce urca scara, îşi aminti emoţia puternică, nefamiliară, pe care o simţise când Arlene urcase aceleaşi trepte, cu două ore în urmă, neaşteptata singurătate când ea plecase, închizând uşa. Dorul îl chinuia din nou. Părea o trădare a anilor petrecuţi la mănăstire, faptul că voia atât de mult s-o revadă, s-o ţină în braţe. Şi totuşi, chiar dacă era trădare, nu-i mai păsa. Păşi afară, o văzu aşteptând lângă biserică şi porni spre ea. În pofida întunericului, ochii Arlenei străluciră, uşurată că era viu şi nevătămat. Peste o clipă, ajunse în braţele lui.

19

Înfrângându-şi impulsul de a apăsa mai tare pe acceleratorul dubei, ştiind că ar fi fost o neghiobie să rişte a fi oprit pentru exces de viteză, Drew înainta constant spre nord, ieşind din Boston. Luminile oraşului străluceau în oglinda retrovizoare; farurile furgonului desprindeau din noapte copaci şi câmpii.

Cu falangele amorţite de strânsoarea pe volan, Drew urma instrucţiunile părintelui Stanislaw. La început, nu recunoscuse adresa de pe hârtia pe care i-o dăduse preotul. Apoi, cu emoţie crescândă, o identificase, nemaifiind surprins că preotul cunoştea drumul până acolo. Fiindcă părintele Stanislaw mai fusese la acea adresă – cu două zile în urmă. Era moşia de la ţară a unchiului Ray, la nord de Boston, pe malul Golfului.

Drew trebuia să admire inteligenţa duşmanului său. Ray, părând a fi fugit de pe proprietatea din Golf datorită ameninţărilor lui Drew, inversase acum tactica şi se înapoiase, pare-se presupunând că moşia era ultimul loc unde l-ar fi căutat Drew. Dar, câştigând avantajul neprevăzutului, Ray alesese un loc dificil, greu de apărat. Părintele Stanislaw descrisese moşia ca fiind izolată şi întinsă, prea mare, cu prea multe ascunzişuri pentru a putea fi protejată corespunzător. „Va fi uşor să intri în incintă,” spusese preotul. „Pătrunderea în casă însă e altceva. Acolo îşi va concentra oamenii. Ca să intri şi să-l înhaţi, ţi-ar trebui o mică armată.”

„Nu va fi necesar,” spunea Drew în sinea lui, îndreptându-se neabătut spre Golf. „Tot ce ne trebuie sunt cei trei oameni pe care i-am cerut. Şi trei maşini neidentificabile.”

Puţin după ora şapte, ajunse în Golf, văzându-i clar în întuneric valurile cu creste de spumă. Coborând geamul, simţi mirosul sărat al unei brize reci şi se opri pe marginea drumului, unde farurile maşinii dezvăluiră o placă comemorativă referitoare la războiul de independenţă.

Aşteptă. Peste cinci minute, în retrovizor apăru o pereche de faruri, oprindu-se în spatele lui. Se stinseră imediat. Drew coborî din furgon, observând cu drag silueta Arlenei la volanul *Oldsmobile-ului,* cu preotul aşezat alături, adus de umeri, parcă dormind.

Mai văzu încă trei perechi de faruri apropiindu-se. Încetiniră, oprind la rând în spatele *Oldsmobile-ului.* Se stinseră şi acestea. Din maşini coborâră trei oameni. În timp ce Arlene părăsea *Oldsmobile-ul,* Drew îi întâmpină pe pietrişul drumului.

— Domnul fie cu voi, îi salută el.

— Şi cu duhul tău, răspunseră cei trei într-un glas.

— *Deo Gratias.*

Îi studie. Aveau în jur de treizeci şi cinci de ani. Purtau haine închise la culoare, tunsori conservatoare, aproape milităreşti, ochi neascunşi, de o tulburătoare seninătate.

— Vă apreciez ajutorul. Părintele Stanislaw spune că aveţi experienţă.

Dădură din cap.

— Dacă foloseşte la ceva să v-o spun, în caz că totul merge conform planului, că nu intervin accidente, n-aş crede că vă sunt vieţile în pericol.

— Nu are importanţă, spuse unul. Vieţile noastre nu contează. Biserica, da.

Portiera din dreapta a *Oldsmobile-ului* se deschise. Părintele Stanislaw coborî din maşină.

— Echipamentele sunt în portbagaj.

Arlene avea cheia. Când deschise portbagajul, înăuntru se aprinse o lumină. Drew clipi din ochi, surprins, văzând armele automate, încărcătoarele pline cu muniţie, grenadele şi chiar un mic lansator de rachete.

— Ai avut chestiile astea în portbagaj tot timpul? întrebă el, uimit. Puteai începe un război.

— Suntem în război.

Chipul părintelui Stanislaw era la fel de palid ca eşarfa care-i susţinea braţul.

Se aplecară în portbagaj, scoţând puşti de asalt, inspectându-le şi încărcându-le. Becul din interior făcea să sclipească rubinele mari şi roşii de pe degetul mijlociu al fiecărei mâini stângi. Inelele aveau aceleaşi însemne – spada şi crucea intersectate.

Frăţia Pietrei.

Drew simţi un fior.

— Ce doreşti să facem? întrebă primul, ţinând arma cu ţeava spre cerul negru.

Ascunzându-şi crescânda uimire, Drew răspunse pe acelaşi ton profesional:

— Reglaţi carburatorul fiecărei maşini. Se întoarse spre părintele Stanislaw.

— Cât de departe e moşia?

— La o milă mai încolo.
— Destul de bine. Sincronizarea n-ar trebui să pună probleme.
Termină de explicat. Cei trei stătură pe gânduri.
— Se poate face, spuse unul. Cu condiţia să reacţioneze aşa cum te aştepţi.
— Îl cunosc. În plus, are cumva de ales? întrebă Drew.
— Dacă te înşeli…
— Da?
— Nimic. Rolul nostru este uşor. Tu eşti cel care-şi asumă riscul.

20

Furgonul se apropie de poarta metalică închisă a moşiei. Dincolo de ea stăteau două santinele înarmate, câte una în fiecare parte, dar când farurile se apropiară îndeajuns pentru a recunoaşte maşina, trecură la acţiune, deschizând poarta. *Aduceţi cadavrul aici. Vreau să fiu convins că scăpăm de el,* îi spusese unchiul Ray omului de la telefon. Aşa cum prevăzuse Drew, santinelele aveau ordin să aştepte echipa de recuperare şi să lase furgonul să intre imediat. Fără a opri, şoferul făcu un semn de mulţumire şi trecu rapid prin deschizătura zidului, continuându-şi drumul pe o alee asfaltată, printre desişuri şi copaci umbroşi, spre conacul mare, stil Tudor, cu două etaje, din depărtare.

Carburatorul dubei fusese modificat, cu mecanismul său în ralenti reglat, astfel încât motorul să gonească fie şi dacă nu se apăsa pe accelerator. Întrucât maşina avea transmisie automată, şoferul o putea lăsa în viteză, sărind de la volan, ştiind că furgonul avea să-şi continue drumul pe direcţia iniţială: în acest caz, de-a lungul aleii, spre conac.

În timp ce şoferul, cu arma în mână, se rostogoli lin pe gazon, dispărând în întuneric, duba îşi continuă goana înainte. Săltă pe un trotuar şi se opri smucit la jumătatea treptelor din faţa casei. Înainte de a sări, şoferul aprinsese un fitil, care ducea în rezervorul de benzină deschis. Deodată, vehiculul explodă năucitor. Masivul glob de foc, mugind, azvârlind cu schije metalice, sfărâmă intrarea conacului.

Gărzile de la poartă încă n-o închiseseră complet. Răsucindu-se, surprinse, spre tunetul asurzitor, ridicară armele, luând-o la fugă către pălălaia din faţa casei. În acel moment, alte trei vehicule, cu farurile stinse, se năpustiră prin poarta parţial închisă. Şi acestea aveau transmisie automată, cu fiecare carburator reglat să lase motorului inerţie maximă, astfel încât, când şi cei trei şoferi aprinseră fitilele şi săriră din vehicule, maşinile îşi continuară drumul, una spre stânga şi celelalte două la dreapta furgonului incendiat pe treptele conacului.

În succesiune rapidă, vehiculele se ciocniră de faţada clădirii, izbucnind în vâlvătăi pustiitoare. Ferestrele se sparseră. Flăcările vuiau în susul zidului.

În timp ce se grăbeau înapoi spre ascunzişul întunericului, şoferii deschiseră focul cu armele automate, mitraliind rugul care acoperea casa. Ciuruiră maşini parcate, spărgând cauciucuri, sfărâmând masca unui *Rolls*

Royce şi a unui *Mercedes.* Trasoarele făcură rezervoarele de benzină să explodeze. Carburantul aprins se revărsă pe asfalt. Atacanţii aruncară grenade spre gărzile care alergau pe aleea porţii. Paznicii zburară de-a-ndăratelea, aterizând pe drum, nemişcaţi. Urmară alte grenade, de astă dată ţintind conacul.

Arlene, care sărise dintr-unul din vehicule, instala un lansator de rachete portativ. Modelul, un *R.P.G.-7,* era favoritul teroriştilor, nefiind mult mai mare decât un jalon topometric; şi, întrucât cântărea doar şapte kilograme, îl putuse ţine cu uşurinţă când sărise din maşina în mişcare. Trăgea cu proiectile de calibrul 3,3 ţoli, capabile să străpungă blindaje de treizeci de centimetri grosime. Rând pe rând, explodară impresionant în conac, pulverizând un colţ întreg.

Acum, din clădire ieşiră în goană paznici, unii urlând îngroziţi şi bătându-se cu braţele peste hainele în flăcări. Reflectarea incendiului pe nori se vedea, după cum avea să se consemneze ulterior, de la douăzeci de kilometri distanţă. Undele de şoc puternice au zgâlţâit ferestrele oraşului din apropiere. Întreaga faţadă a conacului începu să se surpe. Arme automate în defensivă pârâiau. Din clădirile vecine unde fugiseră gărzile. Atacanţii îşi schimbau permanent poziţiile, trăgând, încărcând, trăgând iar, aruncând grenade, făcând forţa de asalt să pară enormă, retrăgându-se treptat. Trecuseră două minute.

21

Drew nu era printre ei. Mergea spre moşie pe jos, prin întuneric, de-a lungul malului stâncos al golfului. Cu două zile în urmă, părintele Stanislaw cercetase perimetrul proprietăţii, remarcând iahtul ancorat la un debarcader. De îndată ce erupseră sferele de foc lângă casa din vârful pantei, cei trei gardieni care patrulau pe plajă se răsuciră spre surprinzătoarea văpaie, luând-o la fugă pe treptele de lemn, către focurile de armă. Cu hainele negre camuflate pe fundalul apei, Drew alergă pe stâncile ţărmului. Străbătu în goană pontonul şi sări pe iaht.

Acolo, se aplecă sub punte. Peste treizeci de secunde, văzu câteva umbre coborând scara de lemn, dinspre casă. Valurile plescăiau pe coca iahtului. Acesta se înclină uşor, la tribord, apoi la babord.

Deşi nu-l mai văzuse pe unchiul Ray de şase ani, Drew recunoscu silueta elegantă, bine îmbrăcată, care cobora în grabă scara. Mai identifică şi silueta unui al doilea om, uşor de recunoscut după pălăria de cowboy. Iar pe *acesta* Drew nu-l mai văzuse din 1968. „Măi, măi,” îşi spuse el. „Pesemne că ai sărit de şaizeci de ani, Hank Dalton. Ce-i al tău, e-al tău. Ar fi trebuit să ieşi la pensie până acum. Dar cred c-o ai în sânge. Nu poţi abandona jocul.”

Ray şi Hank ajunseră pe plajă înaintea celorlalţi. Se opriră pe ponton.

— În regulă, le spuse Ray gărzilor care-l însoţiseră, vorbind calm ca întotdeauna. Ştiţi unde să mergeţi. Folosiţi-vă de întuneric şi dispăreţi. Nu încercaţi să vă luptaţi cu ei. Au învins. Dar ne va veni şi nouă rândul. Doar un lucru să ţineţi minte. Vă apreciez loialitatea. Mult noroc la fiecare.

Paznicii se întoarseră spre focul de automate din jurul conacului incendiat. Nu ezitară decât un moment, înainte de a se despărţi, dispărând în noapte. Ray şi Hank străbătură rapid debarcaderul, bocănind găunos pe scânduri, şi desprinseră în grabă parâmele, urcând la bordul iahtului. În spatele lor, pe faleză, o nouă explozie zgudui noaptea. Ray se repezi spre prova să pornească motorul. Pupa se scufundă uşor, când elicele prinseră tracţiune. Apoi iahtul îşi reveni şi luă viteză, tăind valurile spre întunericul din larg.

Stând la pupa, cu privirea spre zona de luptă, Hank îşi propti mâinile în şolduri, cu pălăria de cowboy profilată pe fundalul flăcărilor.

— Căca-m-aş cu sânge. Cine-ar fi crezut? murmură el. L-am învăţat mult prea bine.

În toţi anii din ’68 încoace, Drew se gândise la Hank ca la un om veşnic. Această bruscă înţelegere a faptului cum puteau elevii să-şi depăşească într-o bună zi dascălii era şocantă. Asta înseamnă să îmbătrâneşti? Apare întotdeauna cineva mai bun, fiindcă e mai tânăr?

Şi era atât de uşor. Nu trebuia decât să se furişeze de sub tambuchi şi să-l înghiontească. Atâta tot. Să-l înghiontească. O uşoară bătaie pe umăr, iar Drew descoperi că fostul său maestru…

„Pe vremea aia, te credeam Dumnezeu. Adormeam cu teama de tine în suflet. Tremuram când vorbeai.”

…nu era decât o fiinţă omenească. Hank se rostogoli graţios în golf.. Pălăria de cowboy rămase plutind la suprafaţă. Plescăind, tuşind, reapăru de sub apă.

— Nu te-am întrebat niciodată, Hank! Ştii să înoţi?

— Ticălosule! bolborosi bătrânul.

La timonă, Ray se răsuci alarmat. Drew îndreptă spre el *Mauser-ul*.

— Fii foarte atent, unchiule. Ţine mâinile pe roata aia. N-aş vrea să fiu nevoit să te omor. Încă mai avem nevoie să discutăm.

În apa înspumată, Hank continua să vocifereze, răcnind obscenităţi.

— Asta-i chestia, Hank. Nu te descuraja. Eşti destul de aproape de mal – poţi ajunge. Mai ţii minte ce ne-ai învăţat? Aprinde un foc – găseşte haine uscate. N-ar fi bine să mori de hipotermie!

În timp ce trupul legănat de valuri al lui Hank se pierdea în depărtare, Drew – ţinând neabătut *Mauser-ul* – nu-şi lua un moment ochii de la Ray.

— Exact, unchiule, ţine mâinile acolo unde sunt. Pe timonă. Fiindcă, crede-mă, mi-am pierdut răbdarea. Un moment, aproape am crezut că-mi vei oferi o scuză ca să trag. Dar n-ai făcut-o. Aşa. Ceea ce cred eu – porni Drew furios înainte – este: *acum stăm de vorbă.*

Lângă casa de pe culmea falezei, o ultimă explozie zgudui noaptea, cu flăcările reflectându-se lugubru în nori. Rafalele automatelor scădeau, pe măsură ce iahtul îşi continua drumul prin bezna golfului. Peste câteva secunde, duduitul motorului acoperi complet împuşcăturile. Dar acestea aveau oricum să înceteze curând, îşi spuse Drew. Arlene şi cei trei bărbaţi urmau să se retragă. Îl siliseră pe Ray să fugă din casă, iar acum trebuia să dispară înainte de sosirea poliţiei.

Ray privi de la Drew la conacul incendiat de pe colină, a cărui aură se micşora în depărtare. Noaptea învăluia iahtul.

Drew vârî mâna în haină şi scoase un pachet de exploziv C-4, ţinându-l în faţa luminilor panoului de bord, astfel ca Ray să-i distingă forma de Play-Dough.

— Presupun că-mi recunoşti mijloacele de a stimula conversaţia.

Pupilele lui Ray se dilatară.,

Drew puse plasticul deasupra tabloului, scoase din buzunar un detonator şi un cronometru şi le ataşă de exploziv. Răsuci arcul ceasului. Opt minute. Începu să ticăie.

— Deci, reluă el, asta ar trebui să ne lase timp destul pentru o şuetă. Dacă nu…

Ridică din umeri.

— O să sari şi tu în aer.

— Pe moment, obosit cum sunt, sătul să tot fug…

Expiră.

— Zău că nu-mi pasă.

— Nu te cred.

Drew îl studie pe Ray – înalt şi zvelt, cu chip slab, plăcut, şi ochi albaştri adânciţi în cap, lucind în lumina afişajelor de bord. Acum trebuia să se apropie de şaizeci de ani, dar arăta tânăr şi în formă. Părul scurt, blond-nisipos, era înspicat cu argintiu. Pe sub pardesiul descheiat, purta un costum gri, croit impecabil, o cămaşă albă, imaculată, şi o cravată de club, cu dungi. Pantofii îi erau italieneşti, de comandă. Pardesiul, îşi dădu seama cu furie Drew, era din păr de cămilă, cafeniu, acelaşi gen pe care-l purtase în acea duminică de octombrie din 1960, când venise la terenul de joacă din Boston, unde Drew îşi jeluia părinţii şi viaţa distrusă.

Acum, era din nou octombrie. Din nou, Boston.

Muşchii fălcilor lui Drew se contractară.

— A, cred că m-ai ucide, spuse Ray. Ceea ce-ai făcut din casa mea – sau ce i-au făcut *prietenii* tăi casei mele – e absolut convingător. Dar să ne arunci pe amândoi în aer? Să-ţi iei şi ţie însuţi viaţa odată cu a mea?

Glasul lui Drew se îngroşase.

— Nici acum nu înţelegi.

Cronometrul continua să ticăie. Drew îi aruncă o privire. Mai puţin de şapte minute.

— Ar trebui să te întrebi *de ce* aş vrea să mai trăiesc. Dă-mi un motiv.

Ray se încruntă, neliniştit.

— Ei, dar e evident. Oricine vrea să trăiască.

— Pentru ce? De ce crezi că am intrat în mănăstire? De la vârsta de zece ani, mi-am urât propria viaţă. Ultimul moment fericit pe care l-am cunoscut a fost secunda dinainte de a-mi vedea părinţii sfârtecaţi în bucăţi. După aceea, totul n-a fost decât disperare.

— Dar ai răscumpărat ceea ce li s-a întâmplat lor. Te-am *ajutat* să te răzbuni!

— Fii sigur că nu mi-a adus liniştea. Întotdeauna rămânea încă un terorist de omorât, încă un fanatic de pedepsit. Dar apăreau alţii în locul lor. Nu se mai sfârşea niciodată. Şi ce-am rezolvat?

Ray părea nedumerit. Ceasul ticăia în continuare, înghiţi în sec.

— Crezusem că aveam dreptate să-mi răzbun părinţii. Teroriştii cred că *ei* au dreptate să atace guvernele pe care le consideră corupte. Câte dreptăţi pot exista, Ray? În numele a ceea ce credeam eu că e dreptatea, am făcut acelaşi lucru pentru care îi condamnasem pe ei. Am asasinat oameni nevinovaţi. Am devenit însuşi duşmanul pe care-l vânam.

— Cronometrul, spuse Ray.

— Ajungem şi acolo. Stai calm. Deocamdată, vreau să-ţi explic despre mănăstire. Sunt sigur că eşti nerăbdător să auzi de ea. De cum mi-am dat seama ce devenisem, am vrut să părăsesc lumea şi ororile ei, să las nebunia să continue fără mine. N-avea decât să se ducă dracului, ce-mi păsa mie? Mănăstirea mi-a oferit un refugiu. Dar tu l-ai distrus. M-ai adus cu forţa înapoi în mijlocul ororilor. Şi pentru asta, nu te pot ierta.

Şase minute.

— Ceea ce sunt eu, Ray, se numeşte păcătos. Dar şi tu eşti un păcătos. M-ai făcut să fiu ceea ce sunt.

— Ei, o secundă. Nu te-a silit nimeni. Ai *dorit* ajutorul meu!

— M-ai manipulat spre a mă înrola în Scalpel. Ştii ce cred? Uneori, în cea mai întunecată parte a minţii, cred că *tu* ai ordonat asasinarea părinţilor mei.

— I-am iubit pe părinţii tăi!

— Aşa spui tu. Dar nu e interesant câte motive diferite ar fi putut exista pentru a le dori moartea? Un japonez fanatic se putea decide să-i spulbere ca să se răzbune pentru bombele atomice pe care le-am aruncat asupra Japoniei, ca să ne arate cât de nedoriţi eram acolo. Sau i-ar fi putut ucide sovieticii, ca să intensifice tensiunile dintre Japonia şi America, să primejduiască noul tratat de apărare şi să ţină Statele Unite departe de sud-estul Asiei. Sau, poate, cuiva ca tine i-a venit sclipitoarea idee de a-mi

omorî părinţii, pentru ca vina să cadă pe japonezi, ca să-i constrângă să înceteze cu demonstraţiile.

— Nu-i adevărat! Niciodată n-am…!.

— Cineva, dintr-unul din motivele astea întortocheate, a făcut-o! Poate n-ai fost tu. Dar ai fost absolut dispus să mă pui să-l omor pe băiatul acela şi pe părinţii lui, în Franţa. În ochii mei, nu eşti cu nimic diferit de preacinstitul ticălos care mi-a omorât într-adevăr părinţii. Dacă eu sunt un păcătos, *şi, tu* eşti un păcătos. Şi cred că e timpul să ne ispăşim păcatele, nu-i aşa?

Ray privi din nou spre ceas. Nici cinci minute.

— Drew. Pentru numele lui Dumnezeu…

— Da, exact. Acum ai nimerit-o. Pentru numele lui Dumnezeu.

Dintr-o dată epuizat, simţi că tremura. Iahtul continua să duduie prin golful întunecat. În spate, pălălaia casei se micşorase cât o luminiţă.

— Nu crezi c-aş sări în aer odată cu tine? întrebă Drew. După cum mă simt în clipa asta, nu pot găsi nici un motiv să n-o fac.

— Nu.

În ochii lui Ray licări brusc speranţa.

— Nu poţi. N-ai îndrăzni. E sinucidere. Ţi-ai damna automat sufletul focurilor iadului.

— Desigur. Dar eu merit să ajung în iad. Cu siguranţă şi *tu* meriţi. Datorită masacrului de la mănăstire. Datorită lui Janus şi a atacurilor asupra Bisericii.

— Dar stai o clipă, Drew. În *realitate,* iadul nu există. Despre ce vorbeşti?

Extenuarea lui Drew se înteţea. Abia mai putea să asculte.

— Nu există Dumnezeu, Drew. Ţi-au luat minţile superstiţiile. Opreşte ceasul ăla. Te rog. Hai să stăm de vorbă.

— *Stăm* de vorbă. Nu există Dumnezeu? Nici iad? Ai chef să pariezi, Ray? Ce-ai zice să aflăm?

— *Nu!*

— Ce păcat. Fiindcă eu am chef. Trebuie să fiu cinstit, totuşi. Ai dreptate. Nu intenţionez să mă sinucid.

— Deci opreşti cronometrul?

— Nu. Am altceva în minte. Un test. Chiar înainte ca iahtul să explodeze, sărim amândoi peste bord.

— Suntem la mile întregi de ţărm! Apa este rece ca gheaţa! Niciodată nu vom fi în stare să înotăm până…

— Poate. La asta mă refer prin pariu. A fost o vreme, în Evul Mediu, când puneau omul la încercare, ca să vadă dacă păcătuise, aruncându-l în apă rece ca gheaţa şi silindu-l să stea acolo ore-ntregi. Trecea proba, dacă Dumnezeu îl lăsa să trăiască. Părerea mea este că, dacă murim în apă, înseamnă că Dumnezeu n-a fost mulţumit de noi. Dar nu va fi sinucidere. Fiindcă acum Dumnezeu este stăpân. Dacă El ne îngăduie să supravieţuim, dacă El ne lasă să ajungem la mal, va fi un semn că nu e furios. Ne va da şansa de a ne mântui sufletele.

Ray tremura.

— Ai înnebunit.

Se holbă la apa rece şi neagră. La cronometru. Aproape trei minute.

— Ce vrei să ştii? Da-nchide-odată…!

Ochind cu pistolul, Drew clătină din cap.

— Depinde de ce-ai să spui. Voi fi chiar generos, ajutându-te să începi. Scalpelul, Ray. În 1980, fiindcă îţi depăşiseşi autoritatea, fiindcă programul scăpase de sub control într-un mod periculos, ai fost nevoit să-ţi dai demisia din guvern. Scalpelul a fost dizolvat. Aşa că ai fondat corporaţia de analiză a riscului.

— Cum ai aflat…?

Ray privi ceasul.

— Bine, da, un serviciu privat de informaţii.

Drew fierbea.

— Un serviciu privat de *asasinate.*

— Lucrăm pentru corporaţii majore. Uneori şi pentru alte reţele informative. De exemplu, îi ajutăm pe rebelii din Nicaragua să se organizeze. În felul ăsta, apar mai puţine critici că S.U.A. se amestecă în treburile interne ale altor ţări. Întrucât agenţia nu e implicată oficial, împiedică reclamaţiile Congresului, dar continuă să lupte contra comuniştilor din…

— Puţin îmi *pasă* de Nicaragua! Janus, treci la Janus!

Ray luă o mână de pe timonă, gesticulând nervos.

— Lasă-mi timp! Sunt…!

Degetul lui Drew se încordă convulsiv pe trăgaciul *Mauser*-ului.

— Pune mâna la loc pe roată, sau n-ai să mai fii viu când explodează bomba.

Ray apucă din nou timona. Ochii îi săgetară spre cronometrul care ticăia. Două minute, patruzeci şi cinci de secunde.

— Janus! repetă Drew. *De ce?*

Pieptul lui Ray palpita greu.

— Mai avem un contract. În Iran. Să-l exterminăm pe Ayatollah.

— Da, zâmbi amar Drew. Vechiul nostru prieten, Ayatollahul. Nu e uimitor, cum toate drumurile duc mereu înapoi la el? Cine v-a încheiat contractul împotriva lui?

— Nu mi s-a spus niciodată. A venit la noi un negociator liber-profesionist, cu oferta. Dar am presupus tot timpul că irakienii erau.

Ray devenea tot mai agitat, în vreme ce cronometrul ticăia necontenit.

— Ce mai contează cine ne-a angajat? Am acceptat bucuros contractul. Ayatollahul e un maniac. Trebuie să se facă ceva cu el.

Două minute, douăzeci de secunde.

— Fă bine şi grăbeşte-te, Ray.

— N-am reuşit să ne apropiem de el. Cinci tentative. Orice-am face, pare să afle. Aşa că am încercat altă tactică. O, te rog, închide… Voiam să forţăm Vestul să decidă că era atât de nebun, încât trebuia oprit. Ceva atât de scandalos, încât S.U.A. Şi Europa să se alieze cu Irakul împotriva lui.

— Janus. Ce-a fost cu Janus?

Ceasul ticăia mai departe.

— Ai rasolit un atac împotriva Ayatollahului. Era verosimil ca, dacă o luai pe cont propriu… să i te vinzi lui. Chiar dacă n-o făcuseşi, deveniseşi prea instabil ca să mai prezinţi încredere, cu tot ce ştiai. Am detestat c-a trebuit s-o fac.

— Dar ai încercat să mă omori.

— *Încercat?* Eram *sigur* că muriseşi. Mai târziu, după ce s-a format corporaţia, am găsit un mod de a te folosi chiar şi mort fiind.

Un minut, patruzeci de secunde.

Ray se cutremură.

— L-am inventat pe Janus. Cel cu două feţe. Tu. Cameleonul, lucrând pentru Ayatollah. Întrucât nu mai existai, autorităţile ar fi urmărit o fantomă. Ca să le ţin pe urmele tale, îl foloseam pe Mike la câte o apariţie, din când în când. Pentru nimic periculos. O fotografie neclară făcută lângă locul unei misiuni. O conversaţie cu un recepţioner de hotel care avea să-l ţină minte mai târziu, când autorităţile întrebau despre străinii prezenţi în zonă. Odată ce l-am stabilit pe Janus, Mike s-a dat la fund. A pus ceva carne

pe el. Şi-a schimbat tunsoarea. Se ţinea de-ale lui, dar respecta un program regulat. Avea alibiuri. Nimeni nu-l putea asocia cu Janus. Apoi, oamenii mei executau misiunile propriu-zise. Drew, *ceasul*.

— Misiuni împotriva Bisericii Catolice?

Drew era atât de scandalizat, încât îi venea să-şi pocnească unchiul peste faţă cu patul pistolului.

— *Asasinaţi preoţi ca să creaţi un paravan de fum?*

— Un război sfânt. Voiam să pară că Ayatollahul purta un *jihad* contra ghiaurilor, contra Bisericii. E destul de fanatic ca să facă aşa ceva. O nouă cruciadă. Dar pe invers. De data asta, nu în Orientul Apropiat, ci în Europa.

Cincizeci şi cinci de secunde.

— Închide-l!

Drew atinse butonul de pe cadran.

— Apoi, publicai dovezi despre ceea ce s-ar fi zis că făcea Ayatollahul. Vestul urma să reacţioneze ultragiat şi să-l zdrobească. După ce se limpezeau apele, Irakul ar fi câştigat ceea ce dorea.

— *Lumea* ar fi câştigat! Nu mă interesează banii. Tot ceea ce-am făcut era necesar!

Drew repetă cuvântul, aproape scuipându-l cu silă:

— *Necesar?*

— Da! Acum, închide-l!

În loc s-o facă, Drew ridică din umeri, lăsând cronometrul să ajungă la secundele finale. Zâmbi.

— Cu bine, unchiule Ray.

Ray căscă gura.

— Nu! Stai! Chiar ai de gând s-o faci?

— Fă bine şi începe să crezi în Dumnezeu. Eu să fiu în locul tău, aş face un act de penitenţă. Mai ţii minte cum vine? „O, Dumnezeul meu, regret din toată inima…”

Cu un zbieret, Ray se aruncă spre pupa. Un val lovi iahtul, sporind forţa plonjonului. Omul se rostogoli peste parapet, în apele negre.

Cronometrul se opri. Un vânt rece muşca obrajii lui Drew. Valurile, stropind iahtul, răspândeau deasupra punţii o ceaţă rece ca gheaţa. Drew opri motorul. Se lăsă tăcerea – mai puţin şuieratul vântului şi plescăitul apei în bordaj. Luă o lanternă cauciucată de sub tabloul de comandă şi se duse la pupa, privind spre Ray, care se chinuia să rămână la suprafaţa apei spumegânde.

În panică, Ray strânse pleoapele, orbit de lumina lanternei.

— Eu aş scoate pardesiul, dac-aş fi în locul tău, spuse Drew. O să te tragă la fund.

— Bomba, gâfâi Ray, călcând apa.

— O omisiune. Am uitat să conectez ceasul la detonator. Cum spuneam, n-aveam de gând să mă sinucid.

— Nenorocitule!

— Poftim, la colacul ăsta, i-l aruncă Drew.

Ray se agăţă de colac, scuipând apă.

— E rece, spuse, cu glas tremurător. Aşa de rece. Nici nu-ţi închipui.

Drew îl privea lung.

— Te rog. Trage-mă sus.

— Regret. Ţi-am dat colacul ca să nu te îneci. Asta nu-nseamnă că n-am să te las să mori de frig. Înecatul e prea rapid şi se zice că e chiar plăcut. Aşa însă…

— Ticălosule, am făcut ce mi-ai cerut! Ţi-am spus ce voiai să ştii!

Chipul lui Ray era şocant de alb. Îi clănţăneau dinţii.

— *Te rog!*

— Dar nu mi-ai spus totul. Preoţii aceia pe care i-a asasinat Janus. Cum te-ai putut îndura s-o ordoni? Cum ai putut crede că binele se poate atinge vreodată prin uciderea unor preoţi nevinovaţi?

Cu glasul tremurându-i, Ray se zbătea în apă.

— Dacă preoţii ăia credeau cu tărie, au ajuns în rai. Au fost nişte martiri. Şi-au dat viaţa ca să-l oprească pe Ayatollah. *Orice* e justificat ca să-l oprească.

— Susţii că preoţii au ajuns în rai? Dar adineauri ai spus că nu crezi în viaţa de apoi. Ai spune orice, ai *face* orice, pentru ceea ce crezi tu că e just.

Tăcu un moment; simţi certitudinea umplându-i sufletul.

— Tu mi-ai omorât părinţii. De dragul unui principiu.

În gâtlej i se ridică bilă amară. Se temu să nu vomite.

— Dar n-am fost eu! Te rog… aşa de frig. Scoate-mă de-aici!

— Mai vedem. Totul depinde de cum răspunzi la următoarele câteva întrebări. Apoi, voi hotărî ce fac cu tine. Mănăstirea. Trebuie să ştiu despre atacul asupra mănăstirii. Cum ai aflat că nu murisem? De unde-ai ştiut unde eram?

Deşi bănuia răspunsul, gata să verse din cauza lui, Drew avea nevoie să ştie sigur.

— Jake.

Un val lovi gura deschisă a lui Ray, făcându-l să se înece.

— *Ce-i cu el? Ce i s-a întâmplat?*

Cu dinţii clănţănind şi chipul tot mai vânăt, Ray se zvârcolea în apa rece şi neagră.

— L-am prins investigându-l pe Janus. Oamenii mei l-au ridicat. Sub amytal, a mărturisit că nu te omorâse. Mi-a spus despre mănăstire.

— Ai pus să-l omoare?

— Ştia prea multe. Nu mai era demn de încredere. Trebuia să se facă.

— Nu! se cutremură Drew de repulsie. Dădu glas durerii, într-un urlet.

Cum *avea să-i poată spune Arlenei?*

— Braţele…

Ray se scufundă, apoi se chinui să iasă iar la suprafaţă.

— Cârcei. Ajută-mă. Rece… Pentru numele lui… Te rog! Aşa de rece…!

Jake era mort? Tot timpul, Drew îşi dăduse seama de această posibilitate. Crezuse că era pregătit s-o accepte. Acum se simţea atât de năucit, încât aproape nu-l mai auzi pe Ray cerşindu-i viaţa. Un val însă se sparse de bordul iahtului, stropindu-l pe Drew peste faţă, şocul readucându-l la realitate.

Ray dispăru din nou sub apă.

Răzbunarea stăruia. Era o senzaţie atât de plăcută, să-l lase pe Ray să moară. Şi totuşi, moartea lui Ray n-avea să-l aducă pe Jake înapoi.

Ray nu mai ieşi. Încordat, Drew înţelese. Dumnezeu îl punea la încercare. Iar consecinţele aveau să fie definitive. „Nu pot spera ca Dumnezeu să-mi arate milă, dacă eu nu-i arăt milă altcuiva.”

Drew trase de frânghia colacului, înnebunit. Dar, când îl readuse pe Ray la suprafaţă, trupul acestuia era nemişcat, cu gura căscată din care curgea apa.

Nu!

Trase de funie. Disperat, îl ridică pe Ray peste bord, căzând pe punte cu el în braţe. Rey gemu. Trăia! „Trebuie să-l încălzesc!”

În căutare de pături, ceai fierbinte, haine uscate, Drew se repezi spre tambuchiul ce ducea sub punte. „Nu!” îşi dădu el seama, copleşit., *Ar fi trebuit să-l iau cu mine. Acolo sus e prea frig. Ceaţa de la valuri va umezi păturile!”*

Se răsuci, revenind în goană spre Ray.

Şi se trânti pe punte, când unchiul său trase.

Mâna lui Ray tremura din cauza apei reci în care stătuse. Glonţul nu-l nimeri pe Drew, înfigându-se în peretele cabinei.

Ray apucă pistolul cu ambele mâini, înjurând, în timp ce ochea. Drew îi trase trei gloanţe în faţă.

Şi urlă. Turbat, frustrat, aproape disperat. Prea multă moarte. Pretutindeni. De astă dată însă încercase s-o prevină.

Inutil. Zadarnic.

Iar cel mai rău era că ştia ce urma. Trebuia să-i spună Arlenei că fratele ei murise. Ştia ce avea să-i ceară acum părintele Stanislaw. Calvarul nu se sfârşise încă.

Valurile îi împroşcau chipul cu ceţuri îngheţate. Întunericul îl sufoca.

22

Zeul începuturilor.

Drew stătea în cimitirul din Boston, privind din nou mormintele părinţilor săi, un ritual căruia nu fusese în stare să i se supună de când plecase din mănăstire. Robert şi Susan MacLane. Aveau date de naştere diferite, dar aceeaşi dată a morţii. 25 iunie 1960.

Cu o tresărire, îşi aminti segmentele din trupul tatălui său împrăştiate prin grădina japoneză. Şi cioburile de sticlă spartă ieşind prin obrajii însângeraţi ai mamei.

„În începutul meu este sfârşitul meu.”

Trecuse o zi de la moartea unchiului Ray. Rostind rugăciuni pentru morţi, Drew aruncase cadavrul peste bord şi cârmise iahtul spre sud, de-a lungul coastei, găsind un mic port privat unde, după ce-şi şterse amprentele, lăsă iahtul, neamarat, să plutească în derivă spre larg. În întuneric, porni spre Boston.

Acum soarele asfinţea din nou. În timp ce înserarea se lăsa în jur, Drew continua să privească numele tot mai neclare de pe pietrele de căpătâi. O briză rece îi răvăşea părul.

Se apropie o siluetă, nefăcând nici un efort de a se feri. În umbrele tot mai dense, Drew nu ştia sigur cine era, dar, întrucât persoana avea grijă să se arate clar, îşi înfrână neliniştea. Văzu o pată albă pe o manta neagră. Eşarfa unui braţ rănit. Părintele Stanislaw.

Preotul veni lângă el, cu glasul plin de respect.

— Deranjez? Dacă da, te pot aştepta la maşină.

— Nu. Rămâi, dacă vrei. Nu mă deranjează să-mi ţii companie. Dar de unde-ai ştiut că o să mă găseşti aici?

— Presupun c-aş putea pretinde că te înţeleg destul de bine ca să-ţi prezic obiceiurile. Adevărul este că, după-amiază când te-ai trezit la casa sigură, i-ai spus Arlenei unde mergeai. Sper să n-o acuzi că ţi-a violat încrederea, spunându-mi.

— Nu, deloc. Am încredere în judecăţile ei.

— E linişte aici.

— Da. Linişte.

Drew aşteptă ca preotul să spună tot ce avea pe suflet.

— Prima oară când ne-am cunoscut… Glasul părintelui Stanislaw era răsunător.

— … m-ai întrebat despre inel. Ţi-am spus că într-o zi, când ne vom cunoaşte, am să-ţi explic.

— Despre *Frăţia Pietrei?* i se trezi imediat lui Drew interesul.

— Da.

Chiar şi în penumbră, rubinul era atât de viu, încât părea să lumineze dinăuntru. Părintele Stanislaw îi frecă blazonul. Intersectarea spadei cu crucea.

— Este copia unui inel care datează din timpurile cruciadelor. Reprezintă istoria. Studiezi istoria?

— Sunt atent la ce-mi spui, dacă la asta te referi.

Părintele Stanislaw chicoti.

— Palestina, continuă el. O mie o sută nouăzeci şi doi. Cruciada a treia. Cu binecuvântarea Papei, armatele Franţei şi Angliei au invadat Ţara Sfânta pentru a o recuceri din mâinile musulmanilor, a păgânilor. Dar, în timpul victoriosului asediu al cetăţii Acre, între forţele franceze şi cele engleze a izbucnit o dezbinare. Înţelegi, englezii revendicau teritorii considerabile în Franţa, iar regele Franţei, Philip, profitând de ocazie ca să câştige un avantaj, s-a hotărât să-şi adune forţele şi să se retragă din Ţara Sfântă, plecând acasă. Scopul său era de a asigura stăpânirea acelor regiuni din Franţa contestate, în vreme de regele Angliei, Richard, a rămas cu armata în Ţara Sfântă, continuând cruciada.

— Politică, replică Drew cu dispreţ.

— Dar abilă. Şi cu rezultate bune. Înainte ca francezii să se întoarcă în Europa, ofiţerii lor de informaţii s-au întâlnit cu omologii lor englezi. Ca un gest de frăţie profesională, în pofida disensiunilor politice, francezii au propus o soluţie pentru o problemă tot mai periculoasă, cu care de-acum englezii trebuiau să se descurce singuri. Asasinii.

— Da. Primii de soiul lor. Ei au stat la originea terorismului.

— Cruciaţii erau terorizaţi, fără îndoială. Cavaleri fiind, erau deprinşi cu un cod de luptă nobil, deschis, faţă în faţă. Nu aveau experienţă cu un inamic care găsea la fel de nobil să atace la adăpostul nopţii, să intre în colţul cortului unui oponent şi să-l ucidă în timp ce omul dormea, neînarmat şi neputincios. Asasinii simţeau o plăcere deosebită tăind capul unui cruciat şi punându-l pe altarul unde avea să se ţină slujba a doua zi dimineaţă. Asemenea barbarii le dădeau cruciaţilor sentimentul că lumea îşi ieşise din ţâţâni.

— Scopul terorismului.

— Întocmai. A ucide, ca şi a demoraliza. Dar ofiţerii de informaţii francezi, înainte de a pleca din Ţara Sfântă, au propus o soluţie. Cui pe cui se scoate. Să folosească asasini pentru a riposta împotriva asasinilor. Să demoralizeze la fel cum erau ei înşişi demoralizaţi. Această propunere a întâmpinat obiecţii serioase din partea englezilor. „Să ne coborâm la nivelul duşmanului? Niciodată.” În cele din urmă însă englezii au acceptat. Fiindcă asasinul creştin nu avea să fie unul dintre ei înşişi, ci un fost musulman. Un palestinian care se convertise la credinţa unică şi adevărată, catolicismul. Călugăr în mănăstirea benedictina de la Monte Cassino, Italia.

Acest călugăr, datorită originii lui, cunoştea tradiţiile asasinilor. Şi pentru că era de-acelaşi neam cu ei, se putea infiltra în rândurile lor cu uşurinţă. Asasin atacând alţi asasini, avea să răspundă la teroare cu teroare. Dar *această* teroare urma să fie altfel. Cu binecuvântarea Papei, asasinul cruciat avea să ucidă în numele Domnului. Teroarea lui urma să fie sfântă.

Drew asculta tot mai deznădăjduit, întunecimea părând să-l înăbuşe.

— Numele creştin al călugărului era părintele Jerome. Numele musulman nu i s-a confirmat niciodată, deşi legenda spune că se numea Hassan ibn al-Sabbah, printr-o coincidenţă divină, la fel cu fondatorul primilor asasini musulmani. Consider că această informaţie e apocrifă. Asupra faptelor lui însă nu încape nici o îndoială. A semănat teroarea în rândurile teroriştilor şi, la încheierea acestui serviciu adus lui Dumnezeu, când cruciada a treia a luat sfârşit, s-a întors la mănăstirea Monte Cassino, unde i s-a dat cinstirea şi răsplăţile meritate.

— Prin „răsplăţi” te referi la inel?

— Nu, inelul a apărut mai târziu. De fapt, i s-a dat prima oară altcuiva, deşi în timp l-a primit şi părintele Jerome.

Aerul rece al serii înţepa pielea feţei lui Drew.

— Dacă aştepţi să joc douăzeci de întrebări…

— Iartă-mă că sunt criptic. Istoria e complicată. La sfârşitul cruciadei a treia, regele Angliei, Richard – cunoscut şi ca Inimă-de-Leu – s-a pregătit să se întoarcă în ţară. O parte din motivul de a întrerupe cruciada era acela că înţelesese greşeala făcută, îngăduindu-le francezilor să se întoarcă acasă înaintea lui. Regele Franţei, Philip, negociase o înţelegere trădătoare cu înlocuitorul temporar al lui Richard. Într-adevăr, şeful activ al statului era fratele lui Richard, John. Târgul era menit să rezolve disputa teritoriilor engleze din Franţa. John a acceptat să renunţe la revendicările teritoriale ale

Angliei. La rândul său, Philip a acceptat să sprijine ascensiunea lui John pe tronul Angliei – împotriva dreptului legitim al lui Richard.

— Aşa că Richard s-a hotărât să pornească spre casă, conchise Drew.

— Dar a fost oprit. În drum dinspre Ţara Sfântă, prin Europa, l-au capturat austriecii, sechestrându-l în schimbul unei răscumpărări. Problema era cum să fie plătită. Fratele lui Richard, John, nu voia să fie eliberat. John a făcut tot posibilul să împiedice achitarea răscumpărării. A trimis agenţi să se dea drept ai lui Richard şi să colecteze valori care să facă parte din răscumpărare. Acele valori, însă, au intrat în tezaurul personal al lui John. Între timp, Richard putrezea în temniţă. În cele din urmă, disperat, Richard a ajuns la o cale de a garanta ca supuşii săi să ştie care colectori de răscumpărări erau cu adevărat, ai lui şi nu ai lui John.

— Inelul? Am dreptate?

— Da. Inelul. Aproape identic cu cel pe care-l port eu. Părintele Stanislaw frecă din nou blazonul.

— Richard i-a dat inelul său unui ajutor de încredere. Supuşii săi se învăţaseră să identifice inelul cu el însuşi. Arătându-l, ajutorul putea dovedi că bunurile pe care le colecta aveau să ajute la eliberarea lui Richard din închisoare, nu să ajungă în tezaurul lui John.

Drew clătină din cap.

— Găseşti vreo problemă la tactica asta? întrebă părintele Stanislaw.

— Ca să-şi oprească fratele, John nu avea decât să-i poruncească unui bijutier o copie a inelului.

— John avea limite mintale. Nu s-a gândit niciodată. Dacă o făcea, poate că ar fi câştigat tronul. În schimb, folosindu-se de inel, ajutorul lui Richard a adunat averea şi regele a fost eliberat. S-a întors în Anglia şi şi-a zdrobit fratele. *Datorită inelului*. Cu o mică diferenţă, a *acestui* inel. Avea importanţă. Era o parolă. Poseda putere.

Drew devenea tot mai stingherit; simţea în toată povestea un ton subtil, dar tulburător.

Părintele Stanislaw continuă:

— Richard a refuzat să recunoască înţelegerea lui John cu francezii. Şi-a dus armata pe continent şi şi-a reclamat teritoriile. Acolo însă unul dintre noii săi supuşi, un ţăran francez, l-a văzut într-o zi plimbându-se pe lângă zidurile unui castel şi a tras în el cu o săgeată. L-a rănit în umăr. N-ar fi trebuit să fie gravă, dar tratamentul nepriceput a făcut-o mortală. Pe patul de moarte, Richard a insistat ca atacatorul să fie adus în faţa lui. „De ce m-ai

ucis?” l-a întrebat. Ţăranul a răspuns: „Fiindcă mi-ai fi siluit nevasta şi mi-ai fi înfometat copiii.” Richard a obiectat: „Supuşii mei mă iubesc. Tot ce doream era pământul. Te-aş fi lăsat să trăieşti în pace.” Dar ţăranul a spus: „Nu, fratele tău ne-ar fi lăsat să trăim în pace.” Iar Richard, înţelegând cum fusese folosit acel om simplu de către duşmanii lui, a spus: „Dumnezeu să te-ajute. Nu ştii ce ai făcut. Te iert. Lăsaţi-l pe acest om să plece nevătămat.” Se spune că preotul care era prezent la căpătâiul lui Richard l-a povăţuit să se pocăiască şi să i se ierte păcatele, dar Richard a alungat preotul şi a murit fără a fi beneficiat de Sfintele Taine.

— Şi ţăranul? întrebă Drew. I s-a dat voie să plece nevătămat?

Părintele Stanislaw se apropie de el, în întuneric.

— Aici este cheia povestirii mele. După moartea lui Richard, sfetnicii lui, furioşi, s-au sfătuit ce să facă în legătură cu ultima dorinţă a stăpânului. Doreau să-l interogheze pe ţăran pentru a afla dacă mai fusese implicat şi altcineva în asasinat. Dar, înainte de a o face, un preot s-a dus să asculte confesiunea ţăranului. Acesta a murit la scurt timp după plecarea duhovnicului. Se pare că s-a sinucis cu otravă, deşi nimeni nu a descoperit cum o obţinuse.

— De la preot? întrebă Drew.

— Ţi-ar fi de vreun folos dacă ţi-aş spune că preotul care auzise spovedania ţăranului era acelaşi cu cel al cărui tratament medical nu reuşise să salveze viaţa lui Richard?

Drew simţi un fior pe şira spinării.

— Preotul era părintele Jerome?

— Nu. Trăsăturile sale din Orientul Apropiat l-ar fi dat de gol. Dar preotul fusese *instruit* de părintele Jerome.

— Şi de ce l-a omorât…

— Ca să-l împiedice pe ţăran să dezvăluie faptul că îl tocmise regele Philip. Numai un preot n-ar fi fost bănuit de a-l fi redus la tăcere pe asasinul lui Richard. Astfel, s-a prevenit un război franco-englez.

— Nu asta voiam să spun. De ce un preot? De ce s-a lăsat implicat personal părintele Jerome?

— În schimbul serviciilor lui – şi ale ajutorului său – părintele Jerome a primit o parte din pământurile engleze din Franţa, pentru Biserica la care se convertise.

Lui Drew i se făcea rău.

— Şi Biserica a tolerat asta?

— Biserica, Papa şi asociaţii lui, n-au aflat. *Niciodată* n-au ştiut. *Frăţia Pietrei* este un ordin localizat pe litoralul atlantic al Franţei, într-una din regiunile revendicate odinioară de Anglia. Simbolul său e acest inel. Spada şi crucea intersectate.

— Religia şi violenţa? întrebă Drew, copleşit.

— Simbolul războinicului în numele Domnului. Sfânta teroare. De-a lungul anilor, folosind exemplul părintelui Jerome, Frăţia a intervenit pentru Biserică ori de câte ori lumea profană o ameninţa. Soldaţii lui Christos. Militanţii Bisericii. Îl înfruntăm pe Satan cu ajutorul tacticilor lui Satan. În timpurile lui Richard. Şi cu atât mai mult azi.

La fel ca noaptea trecută, când murise unchiul Ray, lui Drew îi venea să verse. Revelaţia îl puse în gardă. Preotul îi spunea lucruri pe care n-ar fi trebuit să le ştie.

— Cei trei oameni care te-au ajutat azi-noapte – le-ai observat inelele – sunt membri ai Frăţiei. Subliniez că ordinul nostru e diferit de membrii *Opus Dei* care ne ajută. *Opus Dei* este serviciul de informaţii al Bisericii.

Noi suntem…

— Asasinii Bisericii, completă Drew, scandalizat. Atâta numai că Biserica nu ştie.

— Deşi avem totuşi aprobarea Bisericii.

— N-are nici un sens. Aprobare? Cum? Dacă Biserica nu ştie…

— Prin tradiţie. La fel cum fiecare Papă moşteneşte mandatul pe care i l-a dat Christos lui Petru şi noi moştenim absolvirea primită de părintele Jerome de la Papă, în timpul cruciadei a treia. Un Papă e infailibil. Dacă s-a putut justifica să ucizi pentru Biserică pe vremea aceea, trebuie să fie tot atât de justificat să ucizi pentru Biserică şi în alte timpuri.

— Nu vreau să mai ascult.

— Dar crezusem c-o să ţi se pară interesant, îşi frecă părintele Stanislaw inelul. În fond, ai cerut totuşi o explicaţie despre piatră. Dată fiind reacţia ta, îţi dai acum seama de ce am aşteptat.

— Până ne cunoşteam mai bine.

— Da.

Cimitirul era tăcut, în noaptea tot mai adâncă. Drew simţi ce urma.

— Vino la noi, îi ceru părintele Stanislaw.

În ciuda premoniţiei, Drew nu reuşise să se pregătească. Reacţionă automat – cu dezgust.

— Să devin un asasin în numele Domnului?

— În bună măsură, eşti deja. De când ai ieşit din mănăstire, ai ucis mai mulţi oameni. Ca să aperi Biserica.

— Aveam un alt motiv.

— Care, să rămâi viu? Să te răzbuni pe cei ce te atacaseră? Eşti un om complex. Aceste motive nu sunt suficiente. În calitate de carthusian, care a fost cândva ucigaş, dar din motive injuste, ţi-ai putea folosi acum talentele pentru motivele cele *juste*. Ca să aperi Sfântul Scaun. Să aperi misiunea lui Christ pe pământ.

— Să apăr misiunea lui Christ?

Drew nu-şi mai putea stăpâni mânia.

— Oi fi citit eu un alt Nou Testament decât tine. N-a spus Christos ceva despre întorsul celuilalt obraz, despre moştenirea *paşnică* a pământului?

— Dar asta a fost înainte de crucificare. Lumea, prietene, e un loc al disperării. Fără Frăţie, Biserica s-ar fi prăbuşit demult. Istoria, care este cronica voinţei lui Dumnezeu, ne-a justificat cauza.

— Mă lipsesc.

— Dar nu poţi.

— Omoruri? Nu vreau să mai am nimic de-a face cu ele. Ceea ce-mi doresc este pacea.

— Dar în lumea *asta*, pacea nu e posibilă. Numai o luptă lungă şi grea. Până la Judecata de Apoi.

— Te înşeli. Însă mă voi ruga pentru sufletul tău.

Părintele Stanislaw trase adânc aer în piept.

— De trei ori ţi-am salvat viaţa.

— Ştiu. Ţi-am promis că voi face orice ca să-ţi salvez viaţa în schimb.

— Nu-ţi aminteşti corect. Noaptea trecută, ai promis să-mi restitui serviciile în natură. Mai ţii minte cum am formulat cererea? Să mi te achiţi *în natură!* Iar acum îţi cer să-ţi îndeplineşti promisiunea. Să te ţii de cuvânt. Alătură-te nouă. Nu ca să-mi salvezi mie viaţa – ca să salvezi viaţa Bisericii. Foloseşte-ţi talentele pentru binele Domnului.

— Mă-ntreb, replică amar Drew. Care Domn o mai fi şi ăla?

— Dumnezeu. Îţi cer să-l serveşti pe Dumnezeu!

— Dar câţi Dumnezei pot exista? Ayatollahul crede că Dumnezeul lui este singurul şi unicul. Hinduşii cred la fel despre al lor. Buddhiştii. Evreii. Musulmanii. Catolicii. Protestanţii. Aborigenii care se roagă la Lună. E clar că Dumnezeu ajunge peste tot. Şi e clar că pare să dorească multe omoruri. Câte milioane au murit pentru El? Zici că istoria e cronica voinţei lui

Dumnezeu? Mie mi se pare un şir neîntrerupt de războaie sfinte. Şi fiecare parte era absolut sigură că are dreptate! Cu deplină încredere că dacă mureau pentru credinţa lor, îşi mântuiau sufletele! Ei bine, cât de multe cauze adevărate pot exista? Câte ceruri? Azi-noapte, unchiul Ray mi-a spus că, pentru a-l opri pe Ayatollah, a găsit că era justificat să facă să pară că ataca Biserica Catolică. Preoţii care au murit, spunea el, ar fi atins mântuirea datorită sacrificiului lor în necunoştinţă de cauză. Ray nici măcar nu credea în Dumnezeu şi totuşi se folosea de religie ca să-şi justifice acţiunile. Nebunie. Religia? Ne salvează de păcatele pe care le comitem în numele religiei.

Părintele Stanislaw se cutremură.

— Atunci, îl justifici pe Ayatollah?

— Nu mai mult decât te justific pe tine. Sau pe Ray. Pot înţelege să ucizi în legitimă apărare. Eu însumi am făcut-o, în ultimele două săptămâni. Dar să ucizi în numele unui principiu? Asta-i de neiertat.

— Atunci, nu avem păreri contrarii.

Drew îşi simţi inima bătând cu putere.

— Cum poţi spune asta?

— Dat fiind că noi apărăm Biserica, răspunse părintele Stanislaw, *este* legitimă apărare.

— Biserica nu trebuie să aibă nevoie de protecţie. Dacă Dumnezeu stă în spatele ei – sau într-al oricărei alte religii – se va asigura El că supravieţuieşte. Fără violenţă. V-a pus la încercare. N-aţi reuşit. Ţi-am spus, mă voi ruga pentru sufletul tău.

Drew se îndepărtă.

— Încă n-am terminat! strigă după el părintele Stanislaw.

Drew îşi văzu de drum. Părintele Stanislaw îl urmă.

— Nu-mi poţi refuza oferta.

— Am şi refuzat-o.

În umbre, pietrele funerare se înşirau una după alta.

Părintele Stanislaw se ţinea după el.

— Mai e un lucru pe care nu ţi l-am spus.

— N-o să schimbe cu nimic situaţia.

— Adu-ţi aminte, am spus că inelul e *aproape* identic cu al lui Richard. Rubinul este la fel. Banda de aur şi montura. Blazonul. Spada şi crucea intersectate. Drew trecu pe lângă un cavou.

— Dar există o diferenţă esenţială. Piatra se înclină. Iar sub piatră se află un mic compartiment. Înăuntru, e o capsulă. Otrava are efect instantaneu. Fiindcă dacă un membru al ordinului cade în mâinile duşmanilor, trebuie să garanteze că nimeni din afară nu ne poate ameninţa. Secretul nostru trebuie păstrat. Nu mă pot gândi la nici o altă situaţie în care sinuciderea să fie justificată, înţelegi cu siguranţă ce-ţi spun. Dacă suntem pregătiţi să ne omorâm pentru a proteja secretul ordinului, suntem gata să recurgem şi la alte măsuri extreme.

Drew îşi continuă drumul prin întuneric.

— Prietene, dacă nu te opreşti în clipa asta şi nu accepţi să vii alături de noi, voi fi silit să te ucid. Nimeni din afară nu poate şti despre noi.

Drew nu se întoarse.

— Vrei să-ţi uşurez sarcina? Ar trebui să mă împotrivesc? Ca să ai o justificare? Pe dracu'. Din spate – aşa va trebui să mă omori. Şi-mi vei face o favoare. Fiindcă, dacă mor refuzându-te pe tine, am o bună şansă de a-mi mântui sufletul.

— Nu mă forţa să fac asta. Am ajuns să te plac. Chiar să te admir.

Drew nu se opri.

— E ultimul tău cuvânt?

Din mers, Drew studia mormintele întunecate.

— Prea bine, atunci, oftă părintele Stanislaw.

— Doar ştii că nu reprezint o ameninţare. N-aş spune niciodată.

— A, sigur. Nu am nici o îndoială. N-ai spune niciodată.

Drew simţi un gâdilat de gheaţă între omoplaţi, în locul unde ar fi urmat să lovească glonţul sau cuţitul. „Legitimă apărare,” îşi spuse el. „N-aş păcătui apărându-mă.”

Scuipatul unui pistol cu surdină răsună cumplit de aproape în spatele lui. Se aruncă spre dreapta, ascunzându-se după un înger al morţii sculptat în marmură, cu *Mauser*-ul scos.

În locul unui alt foc, auzi un geamăt. Schimbă direcţia, ocolind în sens contrar pe după înger, riscând să se expună focului.

Riscul era inutil.

Părintele Stanislaw cădea spre movila cu iarbă a unui mormânt. Pistolul său cu amortizor se descarcă. Cu o detunătură înfundată, sfredeli iarba de pe mormânt. Preotul căzu pe iarbă, cu capul spre piatra funerară. Tremură o dată. Şi rămase nemişcat.

Drew se încordă, scrutând tenebrele.

O umbră se mişcă. Îşi ţinu respiraţia, ghemuit.
Umbra ieşi la iveală, apropiindu-se.
Jake!

EPILOG

„ŞI PENTRU POCĂINŢA TA…”

Rătăcitorii

O oră mai târziu, Drew intră în casa de pe Beacon Hill.

— Mai bine să mergem, îi spuse el Arlenei.

Păru surprinsă.

— Chiar acum?

— Ne-am terminat treaba. E mai sigur să nu rămânem în oraş.

Femeia care îl îngrijise pe părintele Stanislaw întrebă dacă preotul avea să se întoarcă.

— Nu. A fost chemat într-o chestiune urgentă. Mi-a spus să-ţi mulţumesc pentru bunătate. Le mulţumeşte prietenilor dumitale şi omului care ne-a împrumutat această casă. Am băgat maşina sport în garaj.

Drew îi dădu cheile maşinii şi ale casei.

— Domnul fie cu tine.

— Şi cu duhul tău.

— *Deo gratias.*

2

— Ce se întâmplă? întrebă Arlene. De ce atâta grabă?
În noapte, Drew o conduse până după colţul străzii.
Se opri, nedumerită, văzând unde era parcat *Oldsmobile*-ul.
— Dar ai spus că părintele Stanislaw a fost chemat în altă parte.
— În ultimă instanţă, aşa este: E mort.
— E *cum?*
— L-a împuşcat cineva.
Drew arătă spre portbagajul maşinii.
— Cadavrul e acolo.
— L-a împuşcat?
— Mi-a salvat viaţa.
— Dar *cine?*
Drew deschise portiera din dreapta.
Jake rânji.
— Surioară, ce zici de-o îmbrăţişare?
Arlene izbucni în lacrimi.

3

Jake se schimbase foarte puţin. Avea mustaţa la fel de roşie ca-ntotdeauna, părul des, cârlionţat şi roşcovan, fruntea înaltă, rafinată. Purta haine de oraş. Cizme de drum. Lângă el zăcea un rucsac de nylon.

— Voiau ca moartea mea să pară un accident – să nu mai puneţi întrebări, surioară. Era vorba să fi căzut în timpul unei ascensiuni. Au uitat ce priceput sunt, rânji el. I-am făcut pe idioţii care erau cu mine să cadă ei în locul meu şi m-am cărăbănit de-acolo.

— Aş fi vrut să-mi spui. Puteai să-mi trimiţi un mesaj anunţându-mă unde erai, ca să nu-mi fac griji.

— Şi dacă te interogau? Dacă-ţi dădeau amytal, oricât îmi eşti tu de soră, ai fi fost nevoită să le spui unde eram, la fel cum au folosit amytalul ca să mă facă pe mine să spun că Drew era în viaţă, la mănăstire. Nu puteam risca să te contactez. Tot căutam ştiri despre un atac la mănăstire. Nimic în ziare, nici la televizor. Am început să mă întreb. Se întâmplase ceva neprevăzut cu atacul? Supravieţuise Drew? Nu puteam veni la tine, surioară, dar ştiam că exista un loc unde s-ar fi dus Drew dacă ieşea de-acolo. Poate nu imediat, dar până la urmă tot venea. Acelaşi loc unde-l găsisem în ’79.

— Mormintele părinţilor lui.

— Iar acum suntem împreună, spuse Jake.

„Dar pentru cât timp?” se întrebă Drew.

4

Plecând din Boston, au mers cu *Oldsmobile-ul* înapoi în Pennsylvania, la Bethlehem, unde lăsaseră *Firebird-ul* Arlenei în garajul pe termen lung. Călătoria, patru sute cincizeci de kilometri, a durat aproape toată noaptea. Pe drum, s-au oprit lângă mormântul lui Stuart Little pentru a-l îngropa pe părintele Stanislaw pe o pantă înaltă, rece şi împădurită. Înainte de a acoperi trupul neînsufleţit, i-au scos hainele, o medalie cu Sf. Christopher de la gât şi inelul. La fel cum făcuse când aruncase cadavrul unchiului Ray în golf, Drew a rostit în tăcere rugăciunile morţilor. „Poate că Dumnezeu e într-adevăr iertător," îşi spuse. „Poate e îngăduitor cu cei ce-L adoră prea fervent." Pe când începea să cadă o ploaie blândă – poate în semn de binecuvântare – Drew se întoarse.

În Bethlehem, la patru dimineaţa. Arlene trezi un garajist somnoros, îşi recupera *Firebird-ul* şi-i urmă pe Drew şi Jake, aflaţi în *Oldsmobile*, până pe un ţărm izolat al râului Lehigh. În noapte şi ploaie, împinseră maşina şi armele preotului de pe un mal abrupt, într-o zonă adâncă a apei. Cu geamurile deschise, maşina se scufundă repede. Drew scoase din buzunar inelul părintelui Stanislaw, îşi plimbă degetul peste încrucişarea spadei cu crucea pe rubin, şi-l azvârli departe în râu. Întunericul îl împiedică să vadă unde dispăruse.

Ploaia se înteţea, întârziind ivirea zorilor. Merseră spre est, trecând râul Delaware în New Jersey, unde epuizarea îi sili în sfârşit să oprească într-un popas la marginea drumului. Drew dormi pe apucate, foindu-se pradă coşmarurilor, până când urletul din claxon al unei semiremorci în trecere îi trezi pe toţi trei de-a binelea, imediat după orele unsprezece dimineaţa. Obosiţi şi nervoşi, îşi reluară drumul spre est.

În tot timpul după-amiezei, actualităţile radio repetară detaliile despre atacul asupra conacului unchiului Ray şi misterioasa dispariţie a acestuia. Fost ofiţer superior de informaţii, devotat luptei contra terorismului, se zvonea că ar fi fost răpit şi asasinat de terorişti ca represalii pentru vendeta lui lungă de-o viaţă.

Un reportaj separat de la *State College*, Pennsylvania, anunţa că trupul unui bărbat găsit în urmă cu patru zile în pivniţa unui complex de locuinţe studenţeşti cu chirie semăna cu fotografiile unui asasin internaţional cunoscut sub numele de Janus. Rapoartele preliminare relevau că acest mercenar folosise felurite identităţi false, inclusiv pe aceea a lui Andrew

MacLane, membru al unei grupări guvernamentale antiteroriste desfiinţate, dispărut în 1979. MacLane, se presupunea, fusese omorât de Janus fiindcă asemănarea lor întâmplătoare îi permitea lui Janus să preia identitatea lui MacLane. Urmărindu-l pe MacLane, decedat, autorităţile erau astfel îndepărtate de reala ţintă a cercetărilor.

Conducând cu rândul, Drew, Arlene şi Jake ajunseră la New York şi aşteptară până seara ca să cerceteze strada 12. Casa de gresie nu era supravegheată. Drew nu se mira; odată unchiul Ray dispărut, *Risk Analysis* distrusă şi Janus demascat, nimeni nu mai avea motive să pândească locuinţa. Nici Drew şi nici Arlene nu le spuseseră celor din *Opus Dei* cum se numeau. Frăţia nu ştia că părintele Stanislaw murise. Arlene nu putea fi pusă în legătură cu corporaţia. Nici cu Drew. Şi nici Drew cu ea. Păreau să poată intra în deplină siguranţă.

Prudenţi din fire însă au intrat în bloc printr-o clădire de pe strada 11, ieşind prin spatele acesteia, traversând o grădină strâmtă de pe o alee, unde Arlene încercase odată, fără succes, să cultive flori.

Bucătăria mirosea a mucegai. Arlene deschise ferestrele, se uită în frigider – aruncase tot ce s-ar fi putut altera înainte de plecarea la Cornul lui Satan, când începuse căutarea lui Jake – şi deschise câteva conserve de ton pe care le ţinea în dulap.

— Tot nu mănânci carne, mm? îl tachina ea pe Drew.

El nu zâmbi la auzul glumei.

— E ultimul obicei pe care-l mai păstrez de la mănăstire. *Nu tocmai.*

Jake păru să înţeleagă.

— Cred că pe voi doi e mai bine să vă las singuri.

5

Drew aruncă o privire spre Arlene, peste masă.

— Ce-i cu tine? întrebă ea.

Nu-i răspunse.

— Te neliniştesc?

— Cum m-ai putea nelinişti? zâmbi el, luându-i mâna.

— Fiindcă te-am pus să promiţi că, atunci când se va termina totul, vom sta de vorbă.

Drew îşi aminti făgăduiala şi deveni serios.

— Da, ar fi cazul.

— Despre viitor. Despre noi. Nu vreau să te simţi presat. Ştiu că trebuie să te adaptezi în multe privinţe, după şase ani petrecuţi într-o mănăstire. Dar există un lucru pe care-l aveam împreună. În comun. Era ceva deosebit. Poate că într-o zi îl vom putea avea din nou.

— Într-o zi, repetă el mâhnit.

— Vrei să te întorci la mănăstire? Asta încerci să-mi spui?

— Nu. N-am să mă întorc. Nu pot.

— Nu poţi?

Nu se putea îndura să-i explice. Promisese că vor vorbi când avea să se sfârşească povestea. Dar nu-şi putea învinge teama nelămurită că nu se terminase. Să-i explice? Să distrugă ceea ce putea fi ultimele lor momente liniştite împreună? Preferă să se apropie de ea şi s-o îmbrăţişeze. Fără o vorbă, urcară în camera ei.

Şi în sfârşit făcură dragoste.

Nu se simţea vinovat. Ceea ce spusese cândva Arlene era adevărat: jurământul lui fusese în realitate de celibat, nu de castitate. Dată fiind atitudinea Bisericii faţă de proprietatea obştească, membrului unui ordin nu i se interzicea atât să nu aibă relaţii sexuale, cât să nu se căsătorească. Restricţia era de natură legală, nu morală, pentru a împiedica eventuala soţie să dorească o parte din ceea ce lucra bărbatul ei, patrimoniul Bisericii.

Altminteri, restricţia se referea numai la negarea de sine însuşi. Iar în acel moment, obosit, cu inima frântă, pe Drew nu-l mai interesa autonegarea. Îi trecu prin minte că două fiinţe omeneşti care doreau să-şi aducă mângâiere una alteia, să-şi aline durerile, nu aveau cum să făptuiască un păcat.

Gol, cu trupul lipit de al ei, simţindu-i căldura, răspunsul suplu, mlădiu, musculos, faţă de spasmele lui, sânii şi pelvisul înapoindu-i mişcările, dur şi totuşi gingaş, cerând, dar şi dăruind, se simţi întregit în sinea lui.

Era un sentiment senzual, da. Erotic, desigur. Dar nu numai atât. Căci dincolo de plăcerea fizică, această împărtăşire în comun îi alunga singurătatea, spaimele, senzaţia de osândă iminentă. În acea clipă prelungită la nesfârşit, nu se mai simţea damnat. Dar eternitatea fu spulberată. Prezentul insista cu cruzime, Drew auzind că suna telefonul. Se răsuci de lângă trupul Arlenei, privind spre aparatul de pe noptieră.

„Nu, nu încă! Mai sunt lucruri pe care voiam să le spun! Voiam să…!”

Telefonul sună din nou. Simţi trupul ei devenind rigid.

Dar nu sunt gata! Nu ne mai puteau lăsa încă câteva ceasuri împreună?

Telefonul sună a treia oară. Ţârâitul său părea peste măsură de iritant în tăcerea atotcuprinzătoare.

— Mai bine să răspund, spuse Arlene. Poate a văzut vreun vecin luminile şi vrea să se asigure că m-am întors. N-avem chef să apară copoii în căutarea vreunui spărgător.

Drew dădu din cap, chinuit. Arlene răspunse:

— Alo?

Ochii i se întunecară.

— Cine? Regret. Nu cunosc pe nimeni cu acest nume… A, da, înţeleg. Ştiu. Dacă mă luaţi aşa…

Acoperi microfonul cu mâna.

Drew nu avu nevoie să întrebe cine era.

— Un bărbat vrea să vorbească cu tine. Nu înţeleg de unde ştia că eşti aici. Zice că-ţi dă de ales. Cu binele sau…

— M-am lămurit.

Străduindu-se să-şi înăbuşe teama, Drew luă receptorul.

— Alo?

— Frate MacLane, spuse un glas profund, dar senin; Drew şi-l imagină intonând o liturghie. Am dori să ştim ce s-a întâmplat cu părintele Stanislaw. Nu s-a prezentat la noi conform celor stabilite. Ştim că plecase să te recruteze. Vrem să ne spui ce-ai făcut cu el. *Şi cu inelul lui.* Camera păru să se clatine.

— Nu pot discuta aşa ceva la telefon.

— Fireşte. Ne putem întâlni în cincisprezece minute? La arcada din Washington Square? E doar la câteva străzi distanţă.

— Voi fi acolo.
— Ştim că vei veni. Suntem siguri că eşti la fel de dornic ca noi să lămurim orice neînţelegere,
— Asta şi este. O neînţelegere.
Drew închise. Întinse mâna să-şi ia hainele.
— *Cine era?* întrebă Arlene, îşi puse cămaşa şi pantalonii.
— *Cine?*
— *Frăţia.*
Arlene se înfiora.
— Vor să afle ce s-a întâmplat cu părintele Stanislaw. Să ne întâlnim. În Washington Square.
— Dar nu poţi risca!
— Ştiu.
O îmbrăţişă, prelung şi cu putere, simţindu-i trupul gol lipit de al lui.
— Dacă-i las să pună mâna pe mine, oricât de mult aş rezista, voi fi forţat să le spun cine l-a omorât pe părintele Stanislaw. Jake, nu eu. Şi după ce vor termina cu mine, au să vină după Jake, poate chiar şi după tine. Nu pot îngădui asta. Doamne, cât te mai iubesc.
Arlene îl strânse atât de tare la piept, încât îl duru umărul rănit.
— Şi unde-ai să te duci?
— Nu îndrăznesc să răspund. În caz că folosesc droguri ca să te interogheze.
— Vin şi eu cu tine.
— Ca să dovedeşti că eşti implicată? clătină el din cap. Te vor ucide.
— Nu-mi pasă!
— Mie da!
— Aş merge *oriunde* pentru tine.
— Şi în iad? Îţi dăruiesc viaţa. Pe lângă suflet, ăsta e cel mai mare dar. Te rog să-l primeşti.
Îl sărută, suspinând:
— Dar când ne vom… Drew înţelese.
— … mai revedea? Într-o zi din Postul Mare.
— În ce an?
Nu ştia. Ca un înecat care se agaţă de un pai, se agăţă de ea. Apoi slăbi strânsoarea. Şi plecă.

Exilul

Egipt. La sud de Cairo, la vest de Nil.

Rătăcea prin deşertul nitrian, unde în anul Domnului 381 primii eremiţi creştini, fugind de romani, începuseră monahia. Nu-i fusese uşor să ajungă în acea sălbăticie. Fără bani, fără paşaport, urmărit de Frăţie, îi trebuiseră toate şiretlicurile şi vicleşugurile, fiecare dram de putere şi fărâmă de hotărâre. Întortocheata sa călătorie durase şase luni, iar acum, mergând peste nisipul ars de soare, privind printre pleoape spre culmea stâncoasă din zare unde intenţiona să-şi aşeze chilia, simţea o nespusă uşurare, ca o povară ce-i cădea de pe umeri. La adăpost, departe de oameni, de ororile civilizaţiei, nu mai avea de ce să se teamă pentru siguranţa Arlenei. Singurul pentru care avea a se teme era sufletul lui. Găsind o grotă printre stânci, cu o mică fântână alături, un sat de unde-şi putea lua provizii, la o zi de mers, îşi refăcu sistemul de la mănăstire, recitând tăcut rugăciunile de vecernie, amintindu-şi slujba utreniei, dând răspunsurile unui imaginar oficiant al liturghiei. Şi medita.

Rareori mai vedea vreun alt om trecând prin depărtare, întotdeauna se ascundea. Dar la fiecare şase săptămâni – aştepta cât mai mult cu putinţă – trebuia să întâlnească lumea, când se ducea în sat după provizii. Cu aceste chinuitoare prilejuri, vorbea numai strictul necesar pentru a se târgui, iar neguţătorii, în mod normal aplecaţi spre taifas, nu pofteau conversaţii. Omul acela înalt, slab, ars de soare, cu ochi hăituiţi, cu părul lung până mai jos de umeri, cu barba răsfirată pe piept şi roba zdrenţuită, era în chip vădit unul dintre cei sfinţi. Îi acordau distanţă şi respect.

Zilele-i erau umplute de singurătate. Nu şi de pace, însă. Cât medita de adânc, încă-l mai loveau adeseori gândurile la Arlene. „Într-o zi din Postul Mare,” jurase, „mă voi întoarce la ea.”

Se gândea la Jake. Şi la unchiul Ray. Şi la părintele Stanislaw. La Frăţie. Aveau să înceteze a-l vâna vreodată? Sau făcea şi asta parte din ispăşirea lui, să fie vânat la nesfârşit? Uneori, îşi amintea de părinţii săi. De moartea lor. De morminte. Începuturi şi sfârşituri.

Căta spre apus, înspre Libia, cu dementul care o conducea, cu teroriştii ce se instruiau acolo.

Căta la răsărit, către Irak şi Iran, spre Israel şi duşmanii acestuia, şi Ţara Sfântă, şi locul de naştere al asasinilor şi al terorismului.

Şi inima i se potopea de mânie.

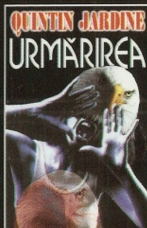
Avea multe la care să se gândească.

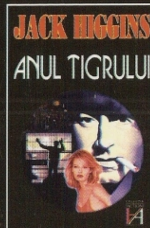
SFÂRŞIT

David Morrell este autorul romanului „First Blood", cel care a lansat faimosul personaj Rambo.

Bestseller-urile lui, precum „Frăția trandafirului", „Liga nopții și a ceții", „Măsuri disperate", au fost traduse în 23 de limbi și publicate în peste 15 milioane de exemplare.

COLECȚIA ACTION

EDITURA MIRON

Lei: 29900

[1] — Locuitori ai Noii Anglii, extremitatea de nord-est a S.U.A.
[2] – Restaurante unde masa se serveşte direct în maşina parcată.
[3] – „Chiştoc”; ţigară de marijuana.
[4] – Brooke Shields
[5] – Ali Ben Acqa
[6] – *Terms of Endearment*, celebră melodramă realizată în 1985, cu Shirley Mac Laine, Jack Nicholson, Danny de Vito etc.
[7] – Omofonie intraductibilă: *sun/son* (n.tr.)
[8] – Teren neutru; vezi romanul „Frăţia trandafirului”, de acelaşi autor, Editura MIRON, 1996.
[9] – (Abr.) *University of Massachusetts* = Universitatea Massachusetts.
[10] – (şi) slujbă religioasă.
[11] – Omofonie aproximativă.
[12] – Sfert, pătrar; monedă de 25
[13] – Aconit – *Aconitum* (n.tr.)
[14] – (în orig.) *jack rabbit* = iepure mare nord-american, din specia *Lepus campestris, Lepus callotis* ş.a.